Cartea a treia din seria de succes:

Copiii lămpii fermecate

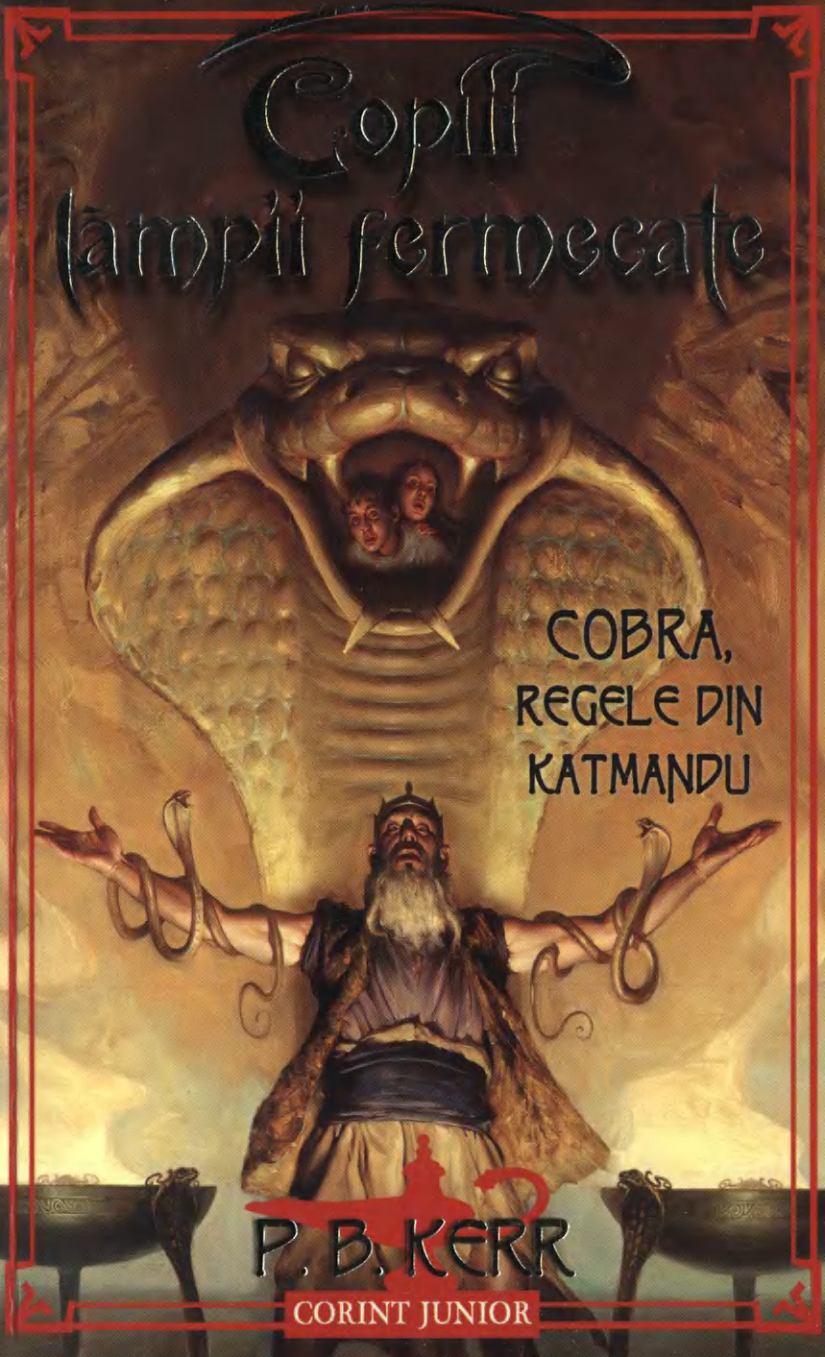

COBRA, REGELE DIN KATMANDU

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A TREIA

COBRA, REGELE DIN KATMANDU

P.B. KERR

Redactor: Cristina Jinga, Sorin Petrescu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru
Traducerea şi notele au fost realizate de Gina Frîncu şi Andreea Cristoiu

P.B. Kerr, *THE COBRA KING OF KATHMANDU*
Copyright © 2006 by P.B. Kerr

Cover illustration copyright © 2006 by Peter Meseldzija from Orchard Books/ Scholastic Inc. USA edition of CHILDREN OF THE LAMP#3: THE COBRA KING OF KATHMANDU by P.B. Kerr. Used by permission of Scholastic Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă
a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Bucureşti, 2006
ISBN (10): 973-7644-54-9
ISBN (13): 978-973-7644-54-1

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001/B.C.R., Sucursala UNIREA

Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la:
Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii
Splaiul Independenţei nr. 202A, Sector 6, Bucureşti
Tel.: 319.88.22; 319.88.33; 319.88.55: 319.88.77; Fax: 319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
www.corintjunior.ro
www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84; Coli tipo: 23
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KERR, P. B.
Cobra, regele din Katmandu / P.B. Kerr; trad. şi note: Gina Frîncu şi Andreea Cristoiu. - Bucureşti: Corint Junior, 2006.
ISBN (10): 973-7644-54-9; ISBN (13): 978-973-7644-54-1

I. Frîncu, Gina (trad.)
II. Cristoiu, Andreea (trad.)

821.111-93-31=135.1

P.B. KERR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A TREIA

COBRA, REGELE DIN KATMANDU

Traducere şi note de Gina Frîncu şi Andreea Cristoiu

CORINT JUNIOR

Această carte este pentru
Brian Bookman

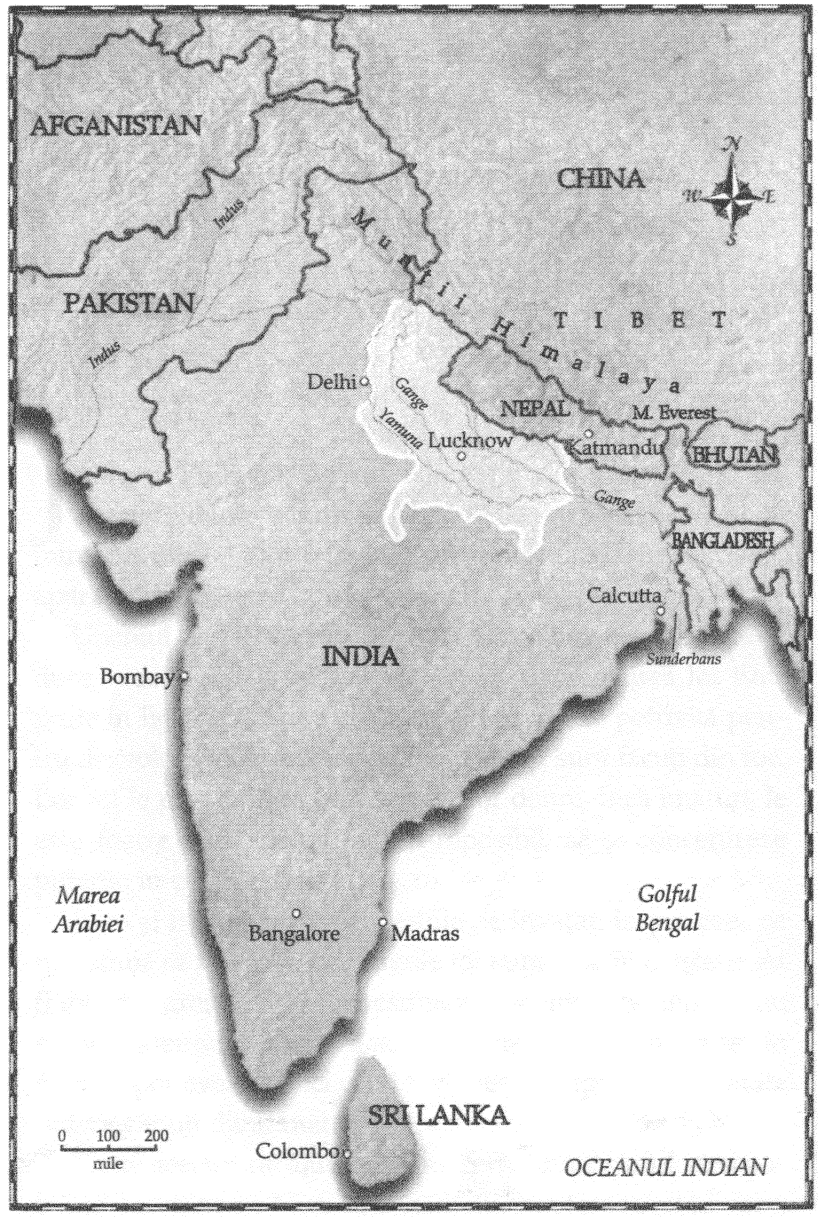
AFGANISTAN
CHINA
N
W
E
S
Indus
Munții Himalaya
PAKISTAN
Indus
TIBET
Delhi
Gange
Yamuna
Lucknow
NEPAL
M. Everest
Katmandu
BHUTAN
Gange
BANGLADESH
Calcutta
Sunderbans
INDIA
Bombay
Marea Arabiei
Golful Bengal
Bangalore
Madras
SRI LANKA
0 100 200
mile
Colombo
OCEANUL INDIAN

NOTA AUTORULUI

(PENTRU ACEIA DINTRE CITITORI CARE-AR FI PUTUT SĂ UITE CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN PRIMELE DOUĂ CĂRȚI)

John şi Philippa Gaunt, doi copii din New York, au descoperit într-o bună zi, după ce li s-au scos măselele de minte, că sunt djinni. Măselele de minte, ca şi mintea însăşi, apar foarte devreme la copiii djinni.

Unchiul lor, Nimrod, un puternic djinn englez care-şi duce veacul prin Londra, s-a ocupat de pregătirea lor timpurie în Egipt, ţară cu o climă fierbinte, foarte potrivită pentru dezvoltarea puterilor de djinn. Djinnii sunt făcuţi din foc. Lor nu le prea prieşte frigul. Tinerilor djinni, încă imaturi, le este foarte greu, uneori chiar imposibil, să-şi concentreze puterile în climate reci.

John şi Philippa mai au destule de învăţat despre ceea ce înseamnă să fii djinn, iar puterile lor sunt încă în creştere. Ar fi totuşi o greşeală să-i subestimezi, căci fiind gemeni — nu gemeni identici, pentru că asemănările dintre ei nu-ţi sar în ochi — pot avea, atunci când acţionează împreună, tot atâta putere cât un djinn matur.

Toate acestea ne ajută să înţelegem cum de-au fost capabili să-l sprijine pe Nimrod în zădărnicirea tentativei lui Iblis, cel mai rău dintre toţi djinnii, de a pune stăpânire pe cei

şaptezeci de djinni captivi ai lui Akhnaton şi să-i folosească astfel încât să rupă echilibrul de puteri existent între cele trei triburi de djinni buni şi cele trei triburi de djinni răi: *homeostasisul.*

În timp ce se întâmplau toate acestea, mama lor, Layla, ea însăşi djinn, rămăsese acasă, ţinându-se deoparte de lumea djinnilor. Fiind măritată cu Edward Gaunt, o fiinţă omenească normală şi un bancher specializat în investiţii (nu neapărat în această ordine), îi era destul de uşor să izbutească, cel puţin atât timp cât puterile extraordinare ale gemenilor rămâneau nedezvăluite.

Dar atunci când Philippa a fost răpită de Ayesha, conducătoarea supremă a djinnilor, cu intenţia, cel puţin la prima vedere, de a o desemna succesoarea ei la titlul şi la funcţia de Djinn Albastru al Babilonului, Layla a înţeles că n-ar putea s-o lase indiferentă viitorul propriei fiice. Ca să se impună în faţa tuturor djinnilor — deopotrivă a celor buni şi a celor răi — un Djinn Albastru are nevoie, în îndeplinirea funcţiei sale, de o mare independenţă a spiritului. Este, de asemenea, o poziţie care implică un considerabil sacrificiu personal, Djinnul Albastru fiind obligat să renunţe la propria familie şi la propriul cămin şi să trăiască în singurătate, mai presus de Bine şi de Rău.

Astfel, Layla a intervenit, ajutându-l pe John în viteaza şi eroica lui misiune imposibilă de salvare a Philippei din Iravotum — tainicul regat subteran al Djinnului Albastru — în timpul desfăşurării acesteia.

Pe parcurs, Layla avea să descopere că adevăratul scop urmărit de Djinnul Albastru fusese acela de a o face pe ea, nu pe Philippa, succesoarea sa. Şi, vrând să se asigure că Philippa se va putea bucura de ceea ce-i mai rămăsese din

copilărie, Layla s-a declarat de acord ca, după moartea Ayeshei, ea, şi nu Philippa, să devină următorul Djinn Albastru.

Philippa şi John au fost, lucru lesne de înţeles, şocaţi când au descoperit că Ayesha era chiar bunica lor. Dar, chiar şi-aşa, n-au aflat despre înţelegerea secretă dintre Ayesha şi Layla şi despre faptul că, foarte curând, iubita lor mamă avea să-i părăsească pentru totdeauna.

Dacă Iblis rămâne cel mai mare duşman al gemenilor, ei au în schimb câţiva buni prieteni. Domnul Rakshasas este un djinn foarte în vârstă, prieten apropiat cu Nimrod, ale cărui puteri sunt în declin şi care, deşi născut în India, a deprins engleza cu accent irlandez. Credinciosul servitor al lui Nimrod, domnul Groanin, din Manchester, este un bărbat cu un singur braţ — pe celălalt l-a pierdut într-o confruntare cu un tigru flămând, în British Museum. Dybbuk este un tânăr djinn care locuieşte în Palm Springs, California, împreună cu mama lui, Jenny Sachertorte, doctor de djinni. Domnul şi doamna Gaunt au şi o menajeră credincioasă, pe doamna Trump, care a continuat să lucreze pentru familia Gaunt chiar şi după ce Philippa i-a îndeplinit, în secret, dorinţa de a câştiga la Marea Loterie a statului New York.

P.B. Kerr, februarie 2006

PROLOG

DESPRE CEVA CARE S-A ÎNTÂMPLAT LA DOAR CÂTEVA SĂPTĂMÂNI DUPĂ CE GEMENII, JOHN ȘI PHILIPPA GAUNT, S-AU NĂSCUT ÎN ORAȘUL NEW YORK

Începutul groaznicei întâmplări s-a petrecut, aşa cum e cazul cu mai toate întâmplările de groază, în toiul nopţii, în timp ce majoritatea lumii dormea. Casa în care a avut loc înfiorătorul eveniment era o clădire guvernamentală din Londra. Una de mărime înşelătoare, din cărămidă, construită în stil palladianist* în Whitehall**, având cea mai veche şi mai cunoscută adresă din lume. În faţa faimoasei uşi negre din faţă, stătea un poliţist; pe partea cealaltă a străzii, alte clădiri guvernamentale se înşirau până spre Westminster şi spre Palatul Parlamentului şi mai departe, spre mocirlosul fluviu Tamisa. Cu mult după miezul nopţii, într-o noapte rece de aprilie, în ultimii ani ai mileniului trecut, clădirea de la numărul zece, de pe strada Downing***, era cufundată în linişte.

---

* Stil arhitectonic preclasic, din secolul al XVI-lea, al cărui nume provine de la cel al arhitectului italian Andrea Palladio.

** Stradă din Londra, cuprinsă între Parliament Square şi Trafalgar Square, pe care se situează mai multe clădiri guvernamentale şi care dă numele cartierului în care se află.

*** Adresă la care se află, conform tradiţiei, reşedinţa prim-ministrului britanic.

O fetiţă în vârstă de unsprezece ani era singură în camera ei; fetiţa însă nu dormea, ci se ghemuise sub plapumă şi citea o carte la lumina lanternei. Tatăl ei, prim-ministrul Marii Britanii şi al Irlandei de Nord, împreună cu mama ei dormeau adânc în camera lor, aflată de cealaltă parte a holului. La parter, într-o încăpere situată în spatele biroului premierului, erau de serviciu agentul de pază al prim-ministrului şi purtătorul de cuvânt al acestuia. Cam pe la ora douăsprezece şi patruzeci de minute, fetiţa îşi ridică privirea de pe romanul pe care-l citea, încruntându-se nedumerită. I se păruse că aude răsunând un râs. Un râs ciudat, de femeie. Sau mai degrabă un chicotit răutăcios şi copilăresc.

Ciudat!

Îşi scoase capul de sub adăpostul plăpumii şi ascultă cu atenţie, timp de câteva clipe; dar după aceea nu-i mai dădu importanţă.

Cred că mi s-a părut.

Dar în clipa în care râsul de fetiţă se făcu din nou auzit, ea se ridică în capul oaselor şi-şi azvârli cartea deoparte.

Chicotitul ăsta! Îmi dă fiori!

Coborî din pat, hotărâtă să vadă despre ce era vorba. Trăgându-şi pe ea un halat, deschise uşa camerei şi aruncă o privire în lungul holului. Chicotitul părea să se audă din dormitorul părinţilor.

Ce se întâmplă oare? Nu e mama cea care râde. Ea nu râde aşa. De fapt, de când ne-am mutat pe strada Downing, nu mai râde deloc.

Fetiţa porni tiptil pe hol şi chicotitul se auzi dintr-odată mai tare, mai răutăcios şi chiar un pic obraznic, dar, în clipa în care deschise uşa dormitorului şi păşi înăuntru, încetă brusc, chiar dacă numai pentru o clipă.

Ce naiba se-ntâmplă aici?

Mama ei se ghemuise într-un colţ al camerei, privind ceva, cu ochii larg deschişi şi evident cuprinsă de spaimă. Tatăl ei stătea drept, în mijlocul patului, dar cu ochii închişi şi respirând greu, cu nările fremătând, ca şi cum ar fi alergat. Părea să nu se simtă bine deloc. Era palid la faţă, cu pijamaua leoarcă de transpiraţie şi părul lipit de pielea capului ca un snop de paie ude. Dintr-odată, ochii i se deschiseră, i se rostogoliră precum o pereche de zaruri şi se închiseră la loc.

Imediat după aceea, fetiţa simţi dogoarea. Camera era încinsă ca un cuptor. Se duse la fereastră. O deschise. Atinse radiatorul. Era rece.

Asta-i foarte ciudat.

— Ce-ai păţit, mamă? o întrebă, încetişor.

— *Eu* n-am păţit nimic, răspunse în şoaptă femeia. Cu tatăl tău se-ntâmplă ceva!

Fetiţa se apropie de marginea patului, aplecându-se spre tatăl ei şi-l dădu la o parte, cu dosul palmei, pe Archibald, ursuleţul lui de pluş.

— Tată? Te simţi bine?

Singurul răspuns fu zgomotul respiraţiei greoaie. Ochii lui verzi se deschiseră şi o priviră cu o privire neobişnuită, care-i dădu fiori pe şira spinării.

— Termină, tată! Nu e deloc amuzant. O sperii pe mama!

Atunci, bărbatul începu să râdă. Atâta doar că nu era deloc râsul lui. Ceea ce ieşea din gura lui era un râs de fetiţă, ca şi cum altcineva ar fi fost înăuntrul lui, cineva nepământean şi nedorit şi, de asemenea, probabil, nesănătos. Cineva sau *ceva*.

Ochii reci, fără expresie, care se potriveau destul de bine cu acel râs ciudat, îi susţinură privirea întrebătoare timp de

mai multe secunde, înainte ca vocea unei fetiţe — care, după cum suna, nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea — să vorbească, în sfârşit.

— Cheamă-l pe ministrul de Interne, rosti vocea. Şi pe şeful Poliţiei metropolitane. Şi pe procurorul-general. Şi pe preşedintele Curţii Supreme. Vreau să-mi aresteze pe cineva şi să mi-l arunce în Turn*. Imediat. În noaptea asta. Nu e timp de pierdut!

— Nu poţi să arunci pe cineva în Turn, îi răspunse fata. Nu mai merge. Nu aşa, pur şi simplu. Trebuie să respecţi anumite proceduri. Legile.

— Atunci, dă-mi-o pe Regină la telefon, ceru vocea. Vreau să fac o lege nouă. Chiar acum. O lege care să mă lase să arestez şi să execut pe cineva. În noaptea asta.

Fetiţa rămase cu gura căscată de uimire.

— Ei bine, ce mai aştepţi, fetiţă proastă? Dă-i drumul şi fă cum ţi-am zis! Nu ştii cine sunt? Sunt prim-ministrul. Şi, dacă tot treci la treabă, închide gura! Arăţi ca un peştişor din acvariu. Şi nu ca unul prea deştept, dacă stau să mă gândesc. Am văzut feţe mai inteligente decât a ta chiar şi la ceasurile stricate**.

Speriată de moarte, fiica prim-ministrului se trase înapoi din faţa lui, încercând în acelaşi timp să-şi netezească părul care i se zbârlise în vârful capului.

— Şi, auzi, Faţă-de-Peşte? Ai grijă să afle toată lumea că vorbesc foarte serios, altfel voi fi nevoit să-mi demonstrez puterile într-un mod nu tocmai plăcut. Ai înţeles, Faţă-de-peşte?

---

* Turnul Londrei, clădire folosită ca închisoare, în special pentru deţinuţii politici sau de origine nobilă ori chiar regală. În prezent, este muzeu.

** Joc de cuvinte, în limba engleză *face* însemnând atât chip, cât şi cadran de ceas.

Prim-ministrul chicoti iarăşi ca o fetiţă, ceea ce reprezentă pentru fiica lui un fel de semnal ca să înceapă, la rândul ei, să ţipe.

— Bebeluşii sunt nişte făpturi cu înfăţişare tare ciudată, observă Nimrod. Vreau să spun, sunt foarte, foarte nesuferiţi, nu-i aşa?

Aflat în vizită în New York, ca să-şi vadă nepotul şi nepoata nou-născuţi, adică pe John şi pe Philippa Gaunt, îi privea pe gemenii aşezaţi în pătuţurile lor din maternitate cu un sentiment apropiat de groază. Nu-i plăceau sub nicio formă sugarii, mai ales pentru că-şi amintea prea bine înjositoarea, nestăpânita oroare de a fi fost el însuşi sugar. Este o atitudine frecvent întâlnită la djinnii adulţi, căci mulţi dintre ei îşi aduc aminte perfect de tot ce li s-a întâmplat vreodată, fiind pur şi simplu incapabili să uite ceva.

— Şi este foarte ciudat, nu-i aşa, cum aproape toţi izbutesc să semene cu Winston Churchill*. Sau cu Benito Mussolini**. Sunt atât de gură-spartă şi puşi pe ceartă! Ca să nu mai vorbesc de predilecţia lor deranjantă de a fi mereu în centrul atenţiei.

Sora lui Nimrod, Layla, şi ea tot djinn, stătea încordată pe patul de spital, ascultând comentariile lipsite de tact ale fratelui ei cu o iritare crescândă. În acelaşi timp, gemenii, simţind dezgustul artistocratic al unchiului lor, începură să miorlăie în cor şi mai tare, ca o pereche de pisoi flămânzi.

---

* Prim-ministru al Marii Britanii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi în perioada postbelică, s-a bucurat de o popularitate imensă pentru felul în care a condus ţara în această perioadă extrem de dificilă.

** Supranumit „Il Duce", a fost liderul mişcării fasciste în Italia. Ajuns prim-ministru al ţării, a condus Italia în perioada interbelică şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, susţinând o politică de alianţă cu Germania nazistă.

— Şi gemeni, pe deasupra! ridică Nimrod vocea peste hărmălaia din încăpere. Ce pacoste pentru tine, draga mea! Uitându-mă la brutele-astea mici, mai că încep să cred în legendele despre întemeierea Romei. Despre cum au fost puşi gemenii Remus şi Romulus într-un coş şi aruncaţi în apele Tibrului, de unde au fost salvaţi de o lupoaică şi de o ciocănitoare*. Da, zău că-ţi sparg timpanele. Extraordinar, cum îşi agită braţele, ca o pereche de raci care încă n-au fiert bine.

— Mai este şi altceva ce-ai vrea să-mi spui? îl întrebă Layla, cu un zâmbet răbdător. Sau ai bătut atâta drum de la Londra doar ca să fii nepoliticos în ceea ce-i priveşte pe copiii mei?

— Nepoliticos, eu? N-aş prea crede! protestă Nimrod, apoi ridică o cutie de pantofi de pe podea. Fiind singurul lor unchi, le-am adus darul tradiţional al djinnilor, o lampă aşa cum se cade. Am câte una pentru fiecare. Şi nu sunt prostii din alea, de cositor, aduse din Malaysia, nici vorbă. Sunt din argint masiv. Veritabil. Din Imperiul otoman. Cu interioarele împodobite cu prisosinţă, chiar de subsemnatul.

— Ei bine, poţi să ţi le iei înapoi, îl anunţă Layla. Copiii mei nu vor fi crescuţi ca nişte djinni, ci ca fiinţe umane.

— Pe lampa mea, Layla! Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce am spus. Tatăl lor este un om obişnuit, de ce n-ar fi şi ei?

— Un om chiar plăcut, aş zice, acceptă Nimrod, dar copiii aceştia nu vor putea fi niciodată mundani, ştii prea bine asta.

— Aş prefera să nu foloseşti cuvântul acesta, răspunse Layla.

---

* În mitologia romană, lupoaica şi ciocănitoarea sunt vietăţi protejate de zeul războiului, Marte.

— Mundani? exclamă Nimrod. Dar de ce? Exact asta sunt fiinţele omeneşti, draga mea. Nu poţi trece peste faptul că puterea djinnilor se transmite la copii numai prin intermediul mamelor. Într-un anumit stadiu, în viitor — cel mai probabil, peste zece sau doisprezece ani, când le vor ieşi măselele de minte — tu şi soţul tău, Edward, va trebui să înfruntaţi realitatea în ceea ce priveşte cine şi ce sunt gemenii. Sunt *copii ai lămpii*, Layla!

— Ţi-aş fi recunoscătoare dac-ai uita asta, zise ea. Şi dacă ne-ai lăsa în pace. De tot. Nu vreau să mai am de-a face cu cei din neamul djinnilor. Iar asta te include şi pe tine, frăţioare.

— Foarte bine, răspunse Nimrod, simţindu-se mai mult decât jignit. Dar, cu toate c-ar fi posibil să-ţi îndepărtezi copiii de alţi djinni, nu vei putea îndepărta djinnii din ei.

Nimrod zbură înapoi spre Londra, chiar în acea zi.

Nici nu se întorsese bine de la New York şi se şi dusese în pivniţă, înfăşurând în ziare cele două lămpi din argint otomane, pe care dorise să le dăruiască lui John şi Philippei, când majordomul lui cu un singur braţ, Groanin, apăru în prag.

— E o persoană pe hol, domnule, spuse el, pronunţând cuvântul „persoană" în felul în care un alt valet ar fi spus „un porc" sau „o hienă". Doreşte să discute cu dumneavoastră, urgent.

— Persoana asta are şi un nume?

— Mi-e greu să vă răspund, domnule.

— De ce? Ţi-a mâncat pisica limba?

— Nu, domnule, n-am vrut să spun asta. Mă referam la faptul că-mi este foarte greu să pronunţ numele.

— Măcar încearcă.

— Foarte bine, domnule. Groanin păru să-şi concentreze gândurile, buzele şi limba, apoi rosti: Doctorul Ruchira P. Warnakulasuriya*.

— Da, acum înţeleg ce-ai vrut să zici, Groanin. Îţi cam dă de furcă. Ai vreo idee despre ceea ce doreşte?

— N-a vrut să spună clar ce vrea, domnule, a spus doar că este o problemă foarte gravă, de importanţă naţională. A, da, şi a mai spus că l-aţi cunoscut pe tatăl lui, fachirul Murugan**.

— Ai face mai bine să-l conduci în bibliotecă, Groanin.

— Da, domnule, răspunse Groanin, după care urcă înapoi anevoie, bombănind pe înfundate***.

Nimrod încuie cele două lămpi în pivniţă, apoi se duse să-şi întâmpine musafirul. Răposatul tată al doctorului fusese un renumit om sfânt indian şi o cunoştinţă de-a lui Nimrod. Ca semn al credinţei şi al marii sale sfinţenii, fachirul Murugan petrecuse zece ani cocoţat pe un stâlp înalt, cu opt pumnale înfipte în piept şi în spate. Oamenii sfinţi din India făceau adesea astfel de lucruri şi Nimrod nu înţelesese niciodată de ce; numai că obiceiul acesta nefericit părea să-i facă foarte fericiţi, iar Nimrod nu era genul să se amestece în concepţiile altora despre fericire.

În bibliotecă, Nimrod găsi un om mic şi îndesat, care purta un costum albastru cu dungi, ochelari de soare şi un ceas din aur, foarte arătos. Doctorul avea purtări foarte alese,

---

* Numele personajului poate să însemne *wanna call assure ya*, ceea ce, în limbajul familiar, s-ar traduce prin: vrea să vă viziteze ca să vă liniştească.

** Nume cu o pronunţie asemănătoare cu cea a cuvântului *morgan*, de la morganatic, fantomatic.

*** Este o caracteristică a personajului, al cărui nume vine de la *to groan*: a bombăni, a se văicări.

rezultatul unei educaţii costisitoare, desăvârşite în mai multe centre universitare faimoase, printre care Colegiul Eton, Groton, Harvard, Universitatea din Londra şi alte câteva şcoli de medicină, inclusiv cele din Birmingham şi Edinburgh. La vederea lui Nimrod, doctorul se înclină şi-i sărută mâna cu respect. Fachirul Murugan ştiuse că Nimrod era djinn, iar Nimrod bănuia că şi fiul acestuia ştia.

Doctorul trecu imediat la subiect:

— Iertaţi-mi deranjul, mult stimate domn, începu el, dar s-a ivit o gravă problemă de securitate naţională.

— Mda, răspunse Nimrod, în timp ce-şi aprindea un trabuc, aşa mi-a spus şi Groanin.

— Eu am un cabinet medical, care se bucură de un foarte mare succes, pe strada Harley. Unul dintre pacienţii mei este chiar doamna Widmerpool*, soţia prim-ministrului. De ceva vreme, am devenit chiar prietenul şi confidentul ei. Doctorul Warnakulasuriya îşi răsuci cravata, ca şi cum i-ar fi fost jenă de faptul că era nevoit să dezvăluie numele unei persoane atât de influente.

— Probabil că e de bine pentru dumneata, spuse Nimrod, nici pe departe impresionat. Doamna Widmerpool întotdeauna îi lăsase impresia unei femei stupide.

— Da, răspunse doctorul Warnakulasuriya, şi aşa se face că eu, şi nu doctorul personal al domnului Widmerpool, am ajuns să fiu implicat într-o problemă care necesită multă delicateţe şi discreţie.

— Încep să fiu curios, spuse Nimrod, suflând norişori de fum care luară forma unor urechi mari, omeneşti.

— O, minunat! exclamă doctorul Warnakulasuriya, văzând urechile de fum. Minunat! Însă, aducându-şi aminte

* Nume care s-ar putea traduce prin: baltă întinsă.

de urgenţa misiunii sale, continuă. Domnule, de fapt, cred că prim-ministrul este posedat de un djinn şi am venit să vă întreb dacă aţi fi atât de drăguţ încât să ne ajutaţi cu o exorcizare.

— O exorcizare? întrebă Nimrod. Dar ce te face să crezi că este posedat de un djinn şi nu de altceva? De un diavol, de exemplu.

— Eu nu sunt ca tatăl meu, domnule, răspunse doctorul Warnakulasuriya. Cu toate acestea, în limitele a ceea ce ştiu despre djinni, am judecat cu toată prudenţa posibilă şi am ajuns să am convingerea că este, într-adevăr, posedat de unul dintre djinni. Spre exemplu, în dormitorul domnului Widmerpool, unde acesta se află momentan sub pază, temperatura este destul de ridicată. De asemenea, am aprins un băţ de chibrit lângă buzele lui şi nu l-a stins. Din contră, a încercat să absoarbă flacăra, precum un om care soarbe ceai dintr-o farfuriuţă.

— Descrierea, într-adevăr, se potriveşte, aprobă Nimrod. Altceva? Vreun miros deosebit, de exemplu?

— Am constatat că mirosea foarte tare a sulf, răspunse doctorul.

— Descrie-mi vocea pe care-ai auzit-o atunci când ţi s-a adresat prim-ministrul.

— Era o voce de fată, răspunse doctorul. Aş putea să spun că era una micuţă, cam de doisprezece ani. Educată. Americancă. Răutăcioasă şi obraznică. Le dă ordine tuturor celor care se apropie, ca şi cum se aşteaptă să fie ascultată pentru că ordinele vin din gura prim-ministrului. La început, toate ordinele sunau la fel: să fie arestat un bărbat, dus în Turn şi executat prin decapitare.

— O! Chiar aşa? Cum se numea bărbatul acela?

— Are un nume deosebit, ceva străin. Vreau să spun, nu unul britanic. Poftim, l-am notat aici — şi doctorul Warnakulasuriya se căută prin buzunarul de la vestă şi-i întinse lui Nimrod o carte de vizită, care avea un nume scris pe spate. Deşi nu sunt sigur că l-am scris corect.

Nimrod citi numele în tăcere, apoi vârî cartea de vizită în buzunarul pantalonilor.

— Continuă, îl îndemnă el. Ai spus că, la început, ordinele erau aceleaşi. Mai târziu ce a început să poruncească?

— Atunci când şi-a dat seama că nimeni n-avea de gând să-l aresteze pe omul acela, ordinele s-au schimbat. Păreau că au ca scop doar să-l discrediteze pe domnul Widmerpool, să-l facă să treacă drept nebun. De exemplu, i-a poruncit purtătorului de cuvânt să emită un ordin de arestare pentru preşedintele Americii, sub acuzaţia de înaltă trădare, în cazul în care acesta ar fi refuzat să abroge Declaraţia de Independenţă şi să vină în Anglia imediat, ca să-i jure supunere Maiestăţii Sale Regina.

Nimrod zâmbi.

— Interesantă idee, aprecie el. Mă întreb dac-ar merge. Rămase o clipă pe gânduri. Spune-mi, doctore Warnakulasuriya, cumva există şi o pisică în reşedinţa de pe strada Downing, la numărul zece?

— O pisică? Da, cred că da. Dar de ce mă întrebaţi?

— Fiindcă vom avea nevoie de o pisică pentru ritualul de exorcizare.

— Prin urmare, ne *veţi* ajuta.

Nimrod îşi aruncă privirea pe fereastră şi zâmbi.

— De ce nu? Doar e o zi numai bună pentru o exorcizare.

Motanul din imobilul de la numărul zece de pe strada Downing se numea Boothby*. Fusese cules de pe stradă, avea blana lungă, neagră cu pete albe, şi o slăbiciune pentru prăjiturele. În ciuda reputaţiei de ucigaş al puilor de păsări, Boothby era foarte iubit de cei din casă şi, până în acea dimineaţă de aprilie, când sosi Nimrod, singurul necaz pe care-l păţise de când locuia pe strada Downing fusese atunci când Cadillacul blindat, de două tone, al preşedintelui Americii, aproape că trecuse peste el.

Cum sosi în casa de la numărul zece, Nimrod nu ceru să-l vadă pe prim-ministru, ci pe Boothby. Motanul nu se vedea pe nicăieri, dar doctorul se oferi să se ducă să-l caute. Nimrod fu condus în Salonul Coloanelor, unde, după vreo zece minute, apăru şi doctorul Warnakulasuriya, cu motanul în braţe. Doctorului nu-i plăceau pisicile; nu-i plăcea să vadă păr de pisică pe costumul lui de comandă şi în special nu-i plăceau zgârieturile pe care i le lăsa animalul care se zbătea să scape din îmbrăţişarea lui dezgustată.

— Au, exclamă doctorul, lingându-şi sângele de pe dosul palmei. Parazit mic şi nesuferit! Cum îndrăzneşti? Asasin mic!

Pentru o clipă, păru că vrea să-i tragă un picior. Nimrod, însă, dându-şi seama de ce era motanul atât de agitat, îl ridică în braţe.

— Camera asta este bântuită, doctore, îi explică el, de fantoma doamnei Gladstone**. Mai bine găsim altă încăpere, fiindcă altfel motanul nu va sta locului destul cât să... ăăă... cât să fac ceea ce trebuie făcut.

---

* Nume care s-ar traduce: cules de prin maghernițe, din cartier.

** Catherine Glynne Gladstone, soţie, timp de 59 de ani, a lui William Ewart Gladstone, prim-ministru al Marii Britanii şi un pasionat de spiritism, care, convins că morţii vorbesc, a susţinut investirea de fonduri în dezvoltarea acestui domeniu.

Doctorul, care în mod evident ştia să se descurce prin reşedinţa de la numărul zece, îl conduse în Salonul de Teracotă, unde Nimrod, încă ţinându-l pe Boothby în braţe, se aşeză pe o canapea şi începu să-şi mângâie noul prieten felin.

— Fii atât de amabil şi dă-mi scrumiera aceea, îi ceru el doctorului.

Acesta îi întinse scrumiera.

— Ia spune-mi, i-ai dat ceva de băut prim-ministrului? Un pahar cu apă, poate?

— Nu. I-am verificat pulsul — era foarte rapid —, i-am luat o probă de sânge pentru analize, i-am examinat pupilele, limba, şi i-am palpat glandele limfatice din zona gâtului, să văd dacă sunt umflate. Şi chiar erau umflate. Într-adevăr, acum, când mă gândesc, am simţit mirosul de sulf despre care v-am spus mai devreme abia după ce am apăsat glandele limfatice de pe gâtul domnului Widmerpool.

— Asta s-a întâmplat deoarece aceste glande sunt, de fapt, centrul posedării, îi explică Nimrod. Locul în care djinnul alege să se stabilească, dacă pot să spun aşa. Apăsând aceste glande, ai făcut ca din corpul prim-ministrului să emane sulf pur. Djinnii au mult mai mult sulf în corp decât mundanii... vreau să spun, decât oamenii. Dacă vrei să ştii, corpul uman conţine sulf cât să poată omorî toţi puricii din blana unui câine mare, în timp ce corpul unui djinn conţine suficient sulf încât să omoare toţi puricii de pe un mamut. Din cauza asta, oamenii au simţul mirosului mai ascuţit decât djinnii. Este unul dintre puţinele avantaje pe care le aveţi faţă de noi.

Nimrod nu povestea aceste lucruri doar pentru a-i îmbunătăţi cunoştinţele doctorului Warnakulasuriya — de

fapt, el prefera chiar să ţină secrete astfel de lucruri — ci pentru faptul că-şi dăduse seama că sunetul vocii lui, adânc şi puternic, avea un efect calmant asupra motanului. Nimrod voia ca Boothby să se relaxeze suficient încât să-l lase să-i atingă mustăţile.

Pisicile deţin, ca bunuri mobile, douăzeci şi patru de mustăţi, câte douăsprezece pe fiecare parte a nasului, iar Nimrod avea nevoie de şapte dintre ele pentru exorcizarea djinnului, ritual care mai este numit şi Katto, dar din motive care n-au nicio legătură cu pisicile*. Nu era crud din fire şi regreta faptul că ritualul îl împiedica să-şi folosească puterile de djinn pentru a obţine mustăţile de pisică, din moment ce era foarte clar că Boothby nu va ceda de bunăvoie aproape o treime din mustăţile pe care le avea în dotare. De aceea, în timp ce vorbea cu doctorul, Nimrod încerca să se gândească la o metodă prin care să-l consoleze pe Boothby după ce furtul mustăţilor va fi un fapt împlinit.

— Să mă iertaţi dacă vă reamintesc, domnule, interveni doctorul Warnakulasuriya, privind neliniştit tavanul, dar situaţia de faţă nu e lipsită de un anumit grad de urgenţă. Prim-ministrul va trebui să ia prânzul cu cancelarul german. De aceea, poate doriţi să-l vedeţi acum şi să vă gândiţi cum l-aţi putea ajuta.

Doctorul Warnakulasuriya zâmbi, nerăbdător. Nu-şi dădea seama de ce considera Nimrod că motanul era atât de important, mai ales când, în camera de deasupra, prim-ministrul flecărea întruna, ca o şcolăriţă. Pe de altă parte, totuşi, ştia foarte bine că unii dintre djinni erau iuţi la mânie şi, dacă era să-l creadă pe bătrânul său tată, deseori trebuia să-i perii

* *Cat*, în limba engleză, înseamnă pisică.

şi să-i linguşeşti, ca să-i îndupleci să ajute un om obişnuit. De aceea, făcu o plecăciune adâncă şi adăugă:

— Bineînţeles, după ce veţi termina să vă jucaţi cu motanul, domnule.

Nimrod nu spuse nimic, ci continuă să-l mângâie pe Boothby pe sub bărbie. Acesta torcea mulţumit şi, pentru o clipă, chiar şi doctorul se pomeni că închide ochii. Modul în care Nimrod îl liniştea pe motan era molipsitor, chiar puţin hipnotizant. În clipa următoare, însă, doctorul sări în sus de groază, pentru că Boothby scoase un miorlăit prevestitor de moarte şi se căţără cu viteza luminii pe draperii, parcă fugind ca să-şi salveze viaţa. Nimrod lăsă ceva să cadă în scrumieră, se ridică şi se îndreptă iute către fereastră.

— QWERTYUIOP!

Doctorul rămase fără suflare când o farfurie plină cu peşte crud apăru ca prin minune în mâna întinsă a djinnului. Nu-şi dădea seama de ce se purtase motanul în felul acela, dar asta nici nu mai conta, pe lângă demonstraţia de puteri supranaturale la care asistase. Era pentru prima dată când vedea puterile unui djinn la lucru şi asta-l impresionase la culme. Între timp, Nimrod ridicase farfuria cu peşte spre draperia pe care se refugiase Boothby şi acum îşi cerea scuze faţă de el.

— Peştele, îşi regăsi doctorul respiraţia, l-aţi făcut să apară! Din senin. Pur şi simplu. Nu-i aşa?

— Păi, măcar atât puteam să fac în schimbul ajutorului dat de Boothby în îndeplinirea ritualului. Nu eşti de aceeaşi părere?

Se asigură de faptul că motanul simţise mirosul de peşte, înainte să lase farfuria pe podea.

— Da, cred... dar n-am înţeles foarte bine. Cum ne va ajuta, domnule?

— A făcut-o deja, spuse Nimrod, ridicând scrumiera şi arătându-i doctorului cele şapte fire de mustaţă pe care i le smulsese lui Boothby. Cu mustăţile.

Crezând că expresia de pe chipul uimit al doctorului era una de dezaprobare, Nimrod adăugă:

— Nu-ţi face griji, îi vor creşte la loc. Ei bine, arătă el spre uşă, este timpul să mergem.

Nimrod intră încet în dormitorul prim-ministrului. Domnul Widmerpool zăcea întins pe spate în pat, având capul sprijinit de o pernă. Lângă el, în picioare, era o femeie blondă şi înaltă, pe care Nimrod o recunoscu imediat ca fiind soţia premierului, Sheila. Cu braţele strânse în jurul corpului, femeia arăta obosită şi tracasată. Într-un colţ al camerei, pe un scaun, stătea o fetiţă de unsprezece sau doisprezece ani; Nimrod ghici că era vorba despre fata cea mică a prim-ministrului, Lucinda. În spatele ei, se afla purtătorul de cuvânt al prim-ministrului, care întâmpină sosirea doctorului Warnakulasuriya şi a lui Nimrod cu un amestec de uşurare şi de nervi.

— Era şi timpul, spuse el, privindu-şi ceasul.

Zărind costumul roşu al lui Nimrod, adăugă, cu stupoare:

— Şi tu cine eşti? Moş Crăciun?

Soţia prim-ministrului însă fu mult mai primitoare şi mai recunoscătoare. Înlăcrimată, îl prinse pe Nimrod de mână şi i-o strânse cu putere:

— Fii binecuvântat pentru că ai venit, zise ea, fii binecuvântat!

— Liniştiţi-vă, doamnă dragă, răspunse Nimrod, adulmecând aerul. Necazul în care a intrat prim-ministrul va lua sfârşit în curând, vă asigur. Nimrod o conduse departe de pat.

— Cine mai eşti şi tu?

De data aceasta, vorbise prim-ministrul. Sau, mai degrabă, fetiţa djinn care-i poseda trupul. Nimrod nu mai avea acum nicio îndoială: mirosul de sulf pe care prim-ministrul îl emana atunci când deschidea gura era inconfundabil.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse el, aşezându-se pe marginea patului. Dar aş vrea să ştiu mai degrabă *de ce* faci asta. S-ajung închis într-o sticlă, dacă nu mă enervează să te văd tratându-l pe prim-ministru cu atâta lipsă de respect.

— Păi, tocmai asta este, nu-i aşa? De fapt, nu poţi să mă vezi. Dacă eu nu vreau, nu poţi să mă vezi.

— Te rog frumos să pleci. Acum!

— Şi dacă nu vreau? chicoti fetiţa, dinăuntrul prim-ministrului.

— Atunci te voi obliga.

— Serios? Şi cum o să procedezi?

— Asta-i treaba mea.

Fetiţa chicoti din nou şi-l făcu pe prim-ministru să se ridice.

— Mă distrez prea bine, ca să plec tocmai acum, zise ea. Uite! şi, spunând acestea, capul prim-ministrului se învârti, fără grabă, 360 de grade, pe umerii săi, în timp ce gâtul trosnea şi scotea un zgomot cumplit, de parcă ar fi răsucit cineva o pungă de piele în mâini.

Soţia prim-ministrului îşi înăbuşi un ţipăt cu dosul palmei şi îşi îngropă faţa în umărul purtătorului de cuvânt. Când capul prim-ministrului îşi încheie rotaţia de 360 de grade, fetiţa djinn care-l poseda chicoti din nou şi zise:

— Asta-i doar ce îi pot face capului său. Ia închipuie-ţi ce le pot face familiei şi celor care-l păzesc!

Nimrod flutură din mână, agasat, şi rosti încet cuvântul pe care-l folosea ca să-şi concentreze puterile.

— QWERTYUIOP!

Imediat, micuţa djinn îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Nu pot să mă mai mişc!

— Nu te speria, îi răspunse Nimrod. Te-am pus doar sub un soi de interdicţie, atâta tot.

— De ce? Ce vrei să faci?

— Asta mă întreb şi eu, murmură doctorul Warnakulasuriya.

— Chemaţi poliţia, strigă vocea dinăuntrul prim-ministrului, şi arestaţi-l pe omul acesta imediat!

— Tocmai ai dat ultimul tău ordin, răspunse Nimrod, luând prima mustaţă de pisică din scrumieră. S-ajung eu închis într-o sticlă, dacă nu.

Prim-ministrul se uită neliniştit la mustaţa de pisică.

— Ce ai acolo?

Nimrod scoase o brichetă din buzunarul vestei sale roşii.

— Cred că ştii proverbul acela care spune că o pisică pârlită e întotdeauna mai bună decât pare. Ei bine, nu există miros mai nesuferit pentru djinni decât acela de pisică pârlită. Nimrod începu să râdă. În timpurile străvechi, pentru ritualul Katto de exorcizare a djinnilor trebuia să arzi o pisică întreagă. În zilele noastre, nu mai suntem atât de cruzi şi, slavă Domnului, nu mai este nevoie decât de şapte mustăţi de pisică.

Nimrod flutură din degete şi făcu să apară o clemă pentru nas, în genul celor folosite de înotători, spre marea uimire a doctorului Warnakulasuriya, care stătea chiar lângă el.

Nimrod îşi strânse nările cu clema, ca să nu inspire el însuşi mirosul de mustăţi arse.

— Bănuiesc, zise el către prim-ministru, c-ai sperat să produci o încurcătură politică prin ceea ce-ai făcut.

— Nu-i adevărat, răspunse djinnul din prim-ministru. Cel puţin, nu la început. Am vrut doar ca Iblis să fie arestat, de-asta am făcut-o. Arestat, executat şi torturat, nu neapărat în ordinea asta. Cred c-ai auzit de Iblis, nu-i aşa? Din cauza lui, familia mea este distrusă.

Nimrod încuviinţă din cap. Numele lui Iblis îi era, într-adevăr, cunoscut. Conducător al Ifriţilor, unul dintre cele trei triburi de djinni malefici, Iblis trecea drept cel mai rău şi mai viclean djinn din lume.

— Dar de ce-ai crezut că prim-ministrul te-ar putea ajuta? o întrebă Nimrod.

— Niciun alt djinn, nici măcar tatăl meu, n-are curajul să ia vreo măsură împotriva demonului ăluia. Aşa că am hotărât să caut ajutor în mijlocul pământenilor, mai precis la prim-ministru. Dar acum, că sunt aici, îmi dau seama că nu este deloc ceea ce pare. Mama va fi foarte dezamăgită atunci când îi voi spune. Mereu vorbeşte despre el şi-l laudă. Ei bine, nu merită. N-are niciun pic de putere.

— Este ultima ta şansă ca să pleci, o preveni Nimrod.

— Pe lampa mea! zise fetiţa djinn, în zeflemea. Cum poate fi conducătorul unei ţări, dacă nu e în stare să-i trimită pe oameni la închisoare când vrea? Pentru că este atât de incompetent, îl voi face să plătească prin încurcătura politică pe care o voi provoca. Fetiţa djinn începu să râdă. Poţi să mă crezi pe cuvânt. Să vezi tu, dacă nu!

— Eşti la un pas să intri tu însăţi într-o încurcătură mai mare decât socoteai, o avertiză Nimrod.

— Faci pe grozavul.

— Mai vedem noi.

Pentru că vraja puternică de legare a lui Nimrod imobilizase capul şi corpul prim-ministrului, *djunioara* pusă pe rele nu se putea feri în niciun fel de mirosul mustăţii pârlite, pe care Nimrod o ţinea chiar sub nara omului, astfel încât fumul înţepător se ridica până la sinusurile acestuia, de unde era absorbit în plămâni, pătrunzând în sângele care-i curgea prin vene.

— Aaahhh! Opreşte-te! Miroase groaznic! Dă-o la o parte!

— Ai căutat-o cu lumânarea.

Nimrod scutură cenuşa rămasă din firul de mustaţă, apoi aprinse încă unul, şi încă unul, în vreme ce sângele domnului Widmerpool purta cu repeziciune microscopicele particule de pisică pârlită prin tot sistemul circulator, până la glandele limfatice din gâtul său şi mai departe, în creier. Mirosul mustăţilor arse ale lui Boothby era acum atât de puternic, încât Lucinda Widmerpool fu nevoită să-şi acopere nasul şi gura cu mâna. Asta însă nu dură decât o clipă, fiindcă imboldul de a urmări cu atenţie ceea ce se întâmpla cu patul fu mai puternic decât simţul ei olfactiv.

Patul se ridica de la podea!

Rămase încremenită, holbându-se la pat. Un picior*. Două picioare. Trei picioare. Greutatea tatălui ei şi a bărbatului în costum roşu, care acum ţinea un alt fir de mustaţă arzând, părea nesemnificativă. Patul mai urcă încă un picior şi pluti în aer, ca la un spectacol cu magicieni.

— Vai de mine! exclamă doamna Widmerpool, în timp ce purtătorul de cuvânt scăpă câteva înjurături cu voce tare.

---

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon; 1 picior = 0,3 m.

— Nu trebuie să vă fie frică, dragă doamnă, spuse Nimrod, aprinzând şi cea de-a şasea mustaţă de pisică. În ritualul de exorcizare, noi numim asta faza covorului zburător — când dorinţa djinnului de a-şi lua zborul devine aproape copleşitoare. Aproape. Încă un fir de mustaţă ar trebui să fie de ajuns.

— Vai de mine! se auzi din nou vocea soţiei prim-ministrului, de data aceasta speriată nu de patul plutitor, ci de ceea ce până atunci fusese ascuns sub el: bucăţi neterminate de pizza, ziare vechi, unghii tăiate de la picioare, mai multe dosare pe care scria „STRICT SECRET", câteva şosete desperecheate, un tichet de parcare, o pereche de chiloţi purtaţi, o fotografie a Maiestăţii Sale Regina cu autograf, nişte gumă de mestecat (mestecată), câteva monede străine (majoritatea, franci francezi) şi o rachetă de tenis ruptă.

— Nu vă apropiaţi, doamnă, strigă Nimrod, în clipa în care doamna Widmerpool se aplecă să ridice fotografia Reginei.

Imediat după aceea, patul se prăbuşi pe neaşteptate pe podea, fereastra dormitorului se deschise brusc, iar fetiţa djinn pusă pe rele părăsi scena, nevăzută.

— Am câştigat, spuse Nimrod, şi chiar la mustaţă.

Flutură din mână şi murmură cuvântul de concentrare pentru a îndepărta vraja de legare pe care o aruncase asupra prim-ministrului, care deja începea să semene şi, mai ales, să vorbească din nou ca el însuşi.

— Ce se întâmplă? întrebă el, neliniştit.

Nimrod se ridică şi se îndepărtă de pat, fiind înlocuit de doctorul Warnakulasuriya, care se apropie să-i ia prim-ministrului pulsul şi să-i asculte inima cu un stetoscop.

— Mă simt bine, pe cuvânt, zâmbi prim-ministrul, în timp ce fiica lui îi dădea înapoi ursuleţul de pluş.

— Domnule prim-ministru, interveni Nimrod, vă amintiţi cumva ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

Domnul Widmerpool păru foarte ruşinat.

— Cred că am avut un vis urât, zise el. Nu-mi puteam controla vocea şi nici faptele. Ca şi cum cineva în mine ar fi hotărât ce să spun şi ce să fac. Aruncă o privire spre purtătorul său de cuvânt, de parcă ar fi vrut să se asigure că vorbea ceea ce trebuia, apoi continuă. Cred că era o fetiţă. Una destul de micuţă. Cam de aceeaşi vârstă cu fiica mea.

— Ştiţi cumva cum se numea?

— Nu. Domnul Widmerpool se gândi un pic, apoi ridică din umeri. Tina? Privi spre Nimrod. Îţi spune ceva?

Nimrod clătină din cap.

— Ei bine, acum trebuie să plec, domnilor, spuse el, întrerupând cu o mişcare a mâinii toate declaraţiile de imensă recunoştinţă care i se adresau. Până şi nervosul purtător de cuvânt era plin de izbucniri exuberante de mulţumire.

— Gata, gata, zise Nimrod. Nu e nevoie să-mi mulţumiţi. Pe lampa mea, chiar nu e nevoie. Nu mi-am făcut decât datoria de patriot englez. Nu ne putem permite ca prim-ministrul să se facă de râs în faţa cancelarului german. Nu, nu, să-i lăsăm preşedintelui francez onoarea asta.

Doctorul Warnakulasuriya îl conduse pe Nimrod în holul de la intrare unde, foarte respectuos, îi sărută din nou mâna.

— Tatăl meu, fachirul, mi-a povestit despre djinni şi despre puterile lor nemaipomenite. Dar, spre marea mea ruşine, domnule, n-am crezut mare lucru din ceea ce-mi spunea el. Înţelegeţi, eu sunt un om de ştiinţă, nu sunt un superstiţios.

— Cu toate acestea, dumneata ai fost cel care m-a adus aici.

— De fapt, domnule Nimrod, nu prea credeam că veţi putea face mare lucru. Asta doar până când aţi făcut patul să plutească. Pentru a nu mai vorbi despre clema pentru nas, care-a apărut din senin. Sau despre peştele acela, pentru Boothby.

— Ei, s-ajung într-o sticlă, era doar un peşte, nu un lingou de aur, se apără Nimrod, cu modestie.

— Dar putea la fel de uşor să fie un lingou, nu-i aşa? Şi-apoi, djinnul pe care l-aţi alungat din corpul prim-ministrului! Mare putere trebuie să aibă ca să facă aşa ceva, să ia în stăpânire corpul altei persoane! Cred c-ar fi putut face aproape orice.

— Din fericire pentru toţi, nu are suficientă experienţă pentru o posedare adevărată. Dacă Tina — sau cum o fi chemând-o — ar fi reuşit să pună stăpânire şi pe centrul vorbirii prim-ministrului, ei bine, atunci nu se ştie de ce-ar fi fost în stare.

Nimrod îşi privi ceasul.

— Trebuie s-o caut. După atâtea ore petrecute în corpul altcuiva, s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu ca să şi-l recupereze pe al ei. Corpurile lăsate la întâmplare au tendinţa să dispară... Chiar şi în Londra.

Nimrod zâmbi larg şi-l bătu pe doctor pe umăr.

— Spuneţi-mi, începu doctorul Warnakulasuriya, în timp ce-şi scotea ochelarii, este adevărat? Chiar aveţi puterea de a îndeplini trei dorinţe?

Nimrod ştia deja încotro se îndrepta conversaţia.

— Tatăl dumitale, fachirul, care era un bărbat foarte înţelept, mi-a spus odată că pentru un om este mai bine să aibă voinţă, decât dorinţă.

Doctorul încuviinţă cu seriozitate din cap, dar Nimrod îşi dădu seama că nu era prea impresionat de cuvintele tatălui său; lui Nimrod i se păru chiar că vede o schimbare abia perceptibilă în ochii bărbatului. Aveau să treacă însă mai mult de zece ani, până să înţeleagă mai bine unde avea să-l ducă schimbarea aceasta pe tânărul şi impresionabilul doctor din India.

CAPITOLUL 1
DESENE ANIMATE

Era ora şapte dimineaţa, în biroul directorului şcolii gimnaziale Sonny Bono* din Palm Springs, California. Ca de obicei, îngrijitorul, domnul Astor, spălă şi lustrui podeaua, apoi scoase sacul de plastic din coşul de gunoi aşezat în spatele biroului domnişoarei Sarkisian**. Aflat chiar la gura sacului, într-o cutie goală de apă gazoasă, Dybbuk Sachertorte simţi cum domnul Astor ridică sacul de gunoi, aşa că îşi legă repede centura de siguranţă în scaunul de avion pe care şi-l instalase în cutie tocmai în acest scop. După aceea, îşi puse o cască şi o apărătoare pentru gât, încercând să prevină orice vătămare provocată de zguduire, ca urmare a impactului care, după cum ştia prea bine djinnul în vârstă de doisprezece ani, avea să urmeze imediat.

Djinnii rareori pot păţi ceva atunci când se află într-o sticlă sau într-o lampă sau, în cazul acesta, într-o cutie de apă gazoasă, dar se mai întâmpla să se lase şi cu vătămări;

---

* Salvatore Phillip „Sonny" Bono (1935–1998), cântăreţ, producător muzical, actor şi politician american, ales la un moment dat primar în localitatea californiană Palm Springs.

** Aluzie la Cherilyn Sarkisian, actriţa şi cântăreaţa devenită celebră sub pseudonimul artistic Cher. Despre ea se ştie, printre altele, că nu şi-a terminat studiile liceale, măritându-se încă de la vârsta de 17 ani cu Sonny Bono.

bunica lui Dybbuk se alesese odată cu un cucui pe cinste, atunci când sticla de whisky în care călătorea se spărsese pe neaşteptate. Dybbuk îşi luase măsurile de precauţie exact la timp. În clipa următoare, îngrijitorul deschise fereastra şi lăsă sacul de gunoi să cadă în containerul aflat în curtea şcolii, sub fereastră.

Măsurile luate de Dybbuk erau menite să-i asigure o aterizare confortabilă. Rămase liniştit pe scaunul din cutie încă vreun minut, ca să fie sigur că Astor plecase, înainte să-şi înceapă, în sfârşit, *transsubstantizarea*. Dirijând fumul format din atomii şi moleculele sale afară din cutie, prin gâtul nu prea strâns al sacului de gunoi, apoi afară din container, pe pământ, îşi recompuse înfăţişarea omenească.

Chicotind de încântare pentru faptul că misiunea lui se încheiase cu succes, se îndreptă voios spre casa prietenului său, Brad, şi ciocăni la fereastra dormitorului acestuia.

— Deschide, sunt eu, Buck.

Dybbuk nu putea suferi numele său şi ţinea să i se spună Buck — numele curajosului câine dintr-un roman* de Jack London şi personajul lui literar preferat.

Câteva clipe mai târziu, fereastra se deschise şi Dybbuk se căţără înăuntru, unde fu întâmpinat de un băiat cam de aceeaşi vârstă cu el. Băiatul pământean era înalt, deşi nu cât Dybbuk, şi slab, numai piele şi os, în timp ce băiatul djinn avea umerii mult mai laţi.

— Nu se poate! începu Brad.

— Ba da, răspunse Buck, desfăşurând câteva foi de hârtie ca să le vadă şi prietenul lui.

— Pe bune? Sunt chiar întrebările de la test?

---

* *Chemarea strămoşilor*, în care personajul principal este Buck, o corcitură de ciobănesc scoţian cu Saint Bernard.

— Nu numai întrebările, spuse Dybbuk, plin de mândrie. Am făcut rost şi de răspunsuri.

— Nu se poate! Vocea lui Brad era plină de neîncredere. Dar cum? Vreau să spun, în afara biroului domnişoarei Sarkisian sunt camere de luat vederi şi un sistem de alarmă. Iar hârtiile erau într-un seif. Buck, ce eşti tu? Vreun spărgător, cumva?

Dybbuk nu-i spusese niciodată lui Brad că era un djinn, ca nu cumva prietenul lui să-i ceară îndeplinirea a trei dorinţe. Până şi Dybbuk ştia că nu era întotdeauna cel mai bun lucru ca oamenii să-şi vadă îndeplinite cele mai arzătoare dorinţe. Dorinţele sunt influenţate de Efectul de Haos, ceea ce înseamnă că, uneori, obişnuiesc să se sfârşească într-un mod pe care nimeni nu-l poate prevedea. Aşa că-şi luă doar un aer evaziv şi spuse:

— Spărgător? Mda, cam aşa ceva, sigur.

— Pe bune? Admiraţia lui Brad faţă de prietenul lui nu mai avea limite. Aşa cum sunt cei din filme?

— Nu te mai gândi la asta acum, îl opri Dybbuk, fluturând foile cu întrebările şi răspunsurile pentru test. Trebuie să învăţăm câteva ore bune, dacă vrem să luăm vreodată testul.

A doua zi după test — pe care cei doi băieţi îl trecuseră cu cele mai mari note din clasă — tatăl lui Brad Blennerhassit*, Harry, îi invită pe amândoi la un prânz sărbătoresc, la un restaurant din centrul oraşului, aproape de anticariatul unde lucra. Mama lui Brad murise, iar el şi cu tatăl lui erau foarte apropiaţi. Atât de apropiaţi, încât Brad chiar îi mărturisise cum de reuşise să obţină rezultate atât de remarcabile la test.

---

* Numele poate proveni de la *planner has it*, cu o pronunţie asemănătoare şi însemnând cel care face planuri a găsit ideea.

Cu toate acestea, în loc să se aleagă cu o mustrare severă pentru înşelăciune — după cum se aştepta Dybbuk, şi după cum o merita, de altfel — domnul Blennerhassit zâmbi şi-i mulţumi lui Dybbuk.

— Poftim?! Dybbuk aproape că se înecă mestecându-şi hamburgerul.

— Vreau să spun că tot ceea ce ai făcut tu demonstrează nu numai o ingeniozitate uimitoare, dar şi multă imaginaţie, spuse Harry Blennerhassit. Nu cunosc prea mulţi băieţi care să se poată strecura pe lângă camerele de luat vederi, care să poată trece nestingheriţi de un sistem de alarmă şi care să poată sparge cifrul unui seif. Ai dat o spargere în toată legea, prietene. Da, a fost o poznă pe cinste.

Dybbuk ridică din umeri, neîndrăznind să-şi recunoască fapta, în eventualitatea în care ar fi fost vorba doar despre o încercare de a-l atrage în capcană, ca să mărturisească.

Domnul Blennerhassit sorbi din cafea şi rămase tăcut o vreme. Cu fruntea încruntată de griji, cu zâmbetul larg şi forţat şi cu nasul de mărimea unei cireşe, chipul lui Harry Blennerhassit semăna mult cu cel al unui clovn, dar fără mască.

— Crezi că ai putea repeta figura? Adică, ai putea să dai o spargere?

Dybbuk privi nesigur spre Brad.

— Tatăl tău glumeşte, sau ce face? îl întrebă el, supărat. Pentru că, în primul rând, nu-mi place că i-ai povestit şi lui. În al doilea rând, refuz să spun orice din ceea ce-ar putea să mă incrimineze. Dacă află mama despre asta, s-a zis cu mine. Şi-aşa relaţia dintre mine şi ea nu merge prea bine.

— Buck, nu-i nicio problemă, insistă Brad. Pe cuvânt. Ascultă-l pe tatăl meu, bine? Vrea să-ţi propună o afacere.

— Bine, răspunse Dybbuk, ascult.

— Cu ceva timp în urmă, începu domnul Blennerhassit, am fost în Germania, la München. În legătură cu afacerea mea de vânzare a cărţilor şi a gravurilor rare. Şi, într-un magazin vechi, am găsit o serie de schiţe tehnice ale lui Paul Futterneid, un desenator de bijuterii care a lucrat şi cu renumitul Carl Fabergé. Am cumpărat desenele şi, studiindu-le, am înţeles că unul dintre ele era o schiţă a unui baston de feldmareşal german, lung cam de un picior şi jumătate, făcut din fildeş incrustat cu butoane din diamante şi vulturi din aur. Dar cu adevărat interesant era faptul că bastonul părea gol pe dinăuntru, având un compartiment secret, care putea fi deschis doar formând combinaţia corectă, prin apăsarea butoanelor şi a vulturilor. Atunci când am aflat că bastonul fusese proprietatea lui Hermann Goering, mi-am dat seama foarte clar că acel compartiment era proiectat să ascundă ceva de mare valoare.

— Cine e Hermann Goering? ridică Dybbuk din umeri, căci era clar, din intonaţia domnului Blennerhassit, c-ar fi trebuit să fi auzit despre el.

— A fost adjunctul lui Hitler şi conducătorul forţelor armate naziste, în cel de-al Doilea Război Mondial, îi explică Brad.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? întrebă Dybbuk. Vreau să spun, cu bastonul?

— Îţi povestesc imediat, spuse domnul Blennerhassit. În 1945, la o lună după victoria forţelor aliate în Europa, trupele americane se aflau în Germania, adunând prăzile de război. Generalul Patch, comandantul Armatei a 7-a americane, l-a capturat pe Goering şi i-a dăruit bastonul de mareşal preşedintelui Harry Truman, ca trofeu de război.

— De atunci, continuă Brad povestirea, a fost expus în muzeul militar de la Fort Benning, din Georgia. Îţi dai seama, Buck, pur şi simplu zace acolo. Mulţi oameni l-au atins, dar, cel puţin până acum, se pare că niciunul n-a descoperit mecanismul secret şi, cel mai important, nici ceea ce o fi ascuns Goering în el, înainte să fie prins. Pot fi diamante, de exemplu. Tata spune că lui Goering îi plăceau la nebunie diamantele.

Dybbuk era de-a dreptul fascinat. Îi plăceau foarte mult povestirile despre cel de-al Doilea Război Mondial şi la fel de mult cele despre comori pierdute, iar acum le avea pe amândouă.

— Uau! exclamă el. Mă întreb, oare câte diamante pot să încapă în bastonul unui mareşal german?

— Haideţi să aflăm, nu vreţi? Domnul Blennerhassit puse pe masă un obiect înfăşurat în folie protectoare. Uite, Buck, folosind desenele originale, eu am făcut o copie a bastonului. Ăsta de-aici e făcut din răşină, iar diamantele sunt doar imitaţii, dar în rest e identic cu cel original.

Înlătură folia protectoare şi îi arătă bastonul cel fals. După aceea, începu să apese pe butoane şi apoi pe vulturi.

— Bineînţeles că mecanismul e perfect funcţional.

Chiar în timp ce vorbea, unul dintre capetele incrustate cu diamante se deschise şi, întorcând bastonul cu susul în jos, Harry Blennerhassit făcu să cadă pe masă o grămăjoară de nuci braziliene.

— Sunt treizeci şi cinci de nuci, anunţă el. Ei bine, Buck, dacă fiecare dintre aceste nuci ar fi un diamant, imaginează-ţi cât ar putea să valoreze.

— Milioane! răspunse Buck, rânjind.

— Tu vei primi o treime din ceea ce vom găsi, Buck, îi promise Brad. Tot ce trebuie să faci, amice, este să-ţi foloseşti

talentul tău deosebit de spărgător şi să înlocuieşti bastonul adevărat cu ăsta fals, în muzeul militar de la Fort Benning.

Dybbuk rămase un timp pe gânduri. Banii nu-l interesau deloc. Fiind djinn, nu trebuia decât să-şi dorească şi putea avea bani oricând şi-ar fi dorit. Însă aventura şi distracţia erau mult mai greu de găsit într-o staţiune ca Palm Springs, plină de oameni în vârstă, iar şotia pusă la cale de tatăl lui Brad se anunţa a fi foarte amuzantă. Nici măcar n-ar fi un furt, hotărî el — cu siguranţă că n-ar fi, dacă, la un anumit moment după aceea, el ar înlocui din nou bastonul fals cu cel adevărat. Cât despre cele ce se găseau în baston, cu greu s-ar fi putut numi furt. Dybbuk chiar nu-şi putea imagina cum ai putea fura dintr-un muzeu un lucru despre care nici măcar nu se ştia că există. Însă, putea el să ducă treaba la bun sfârşit, fără ca Brad şi domnul Blennerhassit să afle micul lui secret, acela că era un djinn? Fiindcă dac-ar fi aflat, ar fi stricat totul: ar fi fost mai interesaţi ca Dybbuk să le îndeplinească fiecăruia câte trei dorinţe, decât de ceea ce se găsea în bastonul lui Goering. Să ascundă faţă de ei faptul că era djinn putea să fie, la urma urmei, o şmecherie mult mai grea decât înlocuirea bastonului.

Mai grea, dar nu imposibilă. Dybbuk începu să facă semne de încuviinţare din cap.

— Vrei să spui că eşti de acord? îl întrebă Brad, entuziasmat. O să faci asta?

— Da, o s-o fac, rânji Dybbuk. *Asta*, îşi zise, în sinea lui, *chiar o să fie ceva amuzant.*

Cei trei luară un avion spre Atlanta, de unde închiriară o maşină, apoi călătoriră cale de vreo şaizeci de mile* spre sud,

* Unitate de măsură a lungimii din sistemul anglo-saxon, o milă terestră reprezentând aproximativ 1.609 metri.

până la Fort Benning, cazându-se la o casă de oaspeţi de lângă baza militară. De acolo, merseră pe jos spre est, cale de câteva străzi, până la muzeul infanteriştilor, unde erau expuse o mulţime de arme, uniforme, coifuri şi căşti, vehicule militare şi tot felul de alte obiecte. Printre ele, se afla şi bastonul de feldmareşal al lui Hermann Goering.

— E greu de crezut, nu-i aşa? reflectă Harry Blennerhassit. Zace aici de atâţia ani şi nimeni nu şi-a dat seama de faptul că este gol pe dinăuntru. Ce ziceţi, băieţi?

Dar Dybbuk nu-l asculta decât pe jumătate. El deja punea la cale un plan. Zărind un dulăpior portabil pentru băuturi, care-i aparţinuse odinioară generalului Ulysses S. Grant*, îi veni o idee. S-ar fi putut *transsubstantiza* şi ascunde într-una dintre sticlele chihlimbarii, unde să rămână până după închiderea muzeului. Asta ar fi fost uşor de făcut. Dar nu putea să se *transsubstantizeze* şi a doua oară, cu bastonul cel veritabil în mână, pentru simplul fapt că puterea djinnilor nu acţionează şi asupra diamantelor. Era clar că trebuia să ascundă undeva bastonul, de unde să-l ia a doua zi, printr-o altă metodă. Dar cum? Dybbuk găsi răspunsul vizitând magazinul de suveniruri al muzeului. Şi era atât de la îndemână, încât începu să râdă în gura mare, încântat de propria ingeniozitate. Avea să ascundă bastonul cel veritabil într-un tub pentru postere din magazin, pe care-l va cumpăra a doua zi, de dimineaţă, când muzeul se va redeschide.

— Crezi că poţi s-o faci? îl întrebă Brad, când îl auzi râzând.

— Sigur. Pot s-o fac.

---

* Ulysses Simpson Grant (1822–1885), general american, comandant suprem al armatei unionale în timpul Războiului de Secesiune, ulterior devenit cel de-al optsprezecelea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1869–1877).

Dybbuk se uită la ceas. Muzeul urma să se închidă peste câteva minute, aşa că, ştiind că bastonul cel fals se afla în rucsacul domnului Blennerhassit; Dybbuk îi ceru lui Harry să-l scoată şi să i-l dea.

— Nici că se putea un moment mai potrivit ca ăsta de acum, zise el. O să acţionez la noapte. Dar să nu mă aşteptaţi decât mâine-dimineaţă. După ce se deschide muzeul. E-n regulă?

Harry Blennerhassit îşi dădu rucsacul jos de pe umeri şi i-l întinse lui Dybbuk, dar băiatul văzu clar că omul era tare îngrijorat.

— Care-i problema? mârâi el, dându-şi ochii peste cap. V-a apucat frica?

— Poate. Uite ce e, tu nu eşti decât un puşti, dar dacă treaba asta iese rău, eu sunt ăla care ajunge la închisoare, nu tu.

— Liniştiţi-vă, încercă Dybbuk să-l calmeze. O să fie bine. Aveţi încredere în mine. Am un duh care veghează asupra mea.

Era adevărat, firește. Mama lui Dybbuk era şi ea tot djinn, deşi n-ar fi privit deloc cu ochi buni năzbâtia în care se vârâse băiatul. Doamna Sachertorte ştia că fiul ei vizita câmpurile de bătălie din Războiul de Secesiune, împreună cu domnul Blennerhassit şi cu fiul acestuia, Brad. Asta îi spusese Dybbuk. Nu că pentru el ar fi contat prea mult ceea ce credea *ea*. Momentan, nu-l interesa decât să se distreze cât mai bine.

— Harry, ştiu ce fac, îl asigură el. Crede-mă, ai fi surprins dac-ai şti de ce sunt în stare.

Măcar o dată în viaţă, Dybbuk se ţinu de cuvânt şi, a doua zi de dimineaţă, la vreo jumătate de oră după deschiderea

muzeului, se întoarse la casa de oaspeţi din Fort Benning, cu un zâmbet larg pe faţă şi cu un tub mare pentru postere în mână.

— Slavă Domnului, îl întâmpină tatăl lui Brad, eşti bine!

— Sigur că sunt bine! îi răspunse Buck.

— L-ai luat? Ăla e? îl întrebă Brad.

— Doar n-o fi harta fortului, răspunse Dybbuk. Bineînţeles că l-am luat. Deschise capacul tubului pentru postere şi lăsă bastonul de mareşal să alunece pe patul lui Brad.

— A pus mâna pe el! strigă domnul Blennerhassit, începând să danseze cu Brad de jur împrejur, prin cameră.

Când, în sfârşit, se opri, scoase un lung suspin de uşurare şi încuie uşa camerei.

— Începusem să-mi fac griji că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva, Buck. Ai lipsit mult timp.

— Pentru isprăvi din acestea e nevoie de răbdare, răspunse Dybbuk. Iar răbdarea cere timp. Cred că de asta hoţii sunt asemănaţi cu pisicile şi nu cu câinii.

Se aruncă pe pat, chiar lângă bastonul furat, şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Îmbrăcat în blugi, cu tricou şi ghete de motociclist, aducea mai degrabă cu o vedetă rock, decât cu un spărgător.

— Cred că eşti mort de foame, spuse Brad, de-a dreptul fascinat de colegul său de clasă.

Dybbuk era cât pe-aci să spună că nu-i era foame, pentru că-şi aranjase un mic dejun într-una dintre sticlele lui Grant, dar se abţinu la timp.

— Sunt prea agitat ca să-mi mai fie şi foame. Nenică, asta da distracţie!

Domnul Blennerhassit ridică bastonul de mareşal şi-l examină plin de respect.

— Nu-mi vine să cred că-l am în mână. E ca şi cum aş ţine istoria în palme.

Dybbuk, al cărui interes faţă de istorie se limita la filmele vechi de război, zâmbi îngăduitor.

— Aşa o fi, spuse el, aşteptând ca tatăl prietenului său să ajungă la partea interesantă a lucrurilor.

— Aproape că mi-e frică să-l deschid, mărturisi domnul Blennerhassit, crispându-se de nervozitate.

Începuseră să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Îşi muşcă buzele şi se strâmbă.

— Şi dacă nu e nimic înăuntru, până la urmă?

— Nu putem afla decât într-un singur fel, îl îmboldi Dybbuk. Haideţi, domnule Blennerhassit, deschideţi-l! Suspansul ăsta ne omoară.

Harry Blennerhassit începu să apese pe butoanele din diamante şi pe vulturii de aur incrustaţi pe baston, în ordinea descrisă în desenele originale ale lui Futterneid. De îndată ce termină, se auzi un declic uşor şi unul dintre capete, reprezentând un vultur din diamant cu svastica nazistă în cioc, se deschise cu o mişcare lină.

— Grozav! se bucură Dybbuk, sărind din pat şi aşteptându-se să-l vadă acoperit de diamante, în timp ce domnul Blennerhassit întorcea bastonul cu gura în jos, deasupra cuverturii.

Zâmbetele de bucurie încremeniră, atunci când din bastonul de mareşal, lung de optsprezece inchi*, căzu... nimic. Nici diamante, nici măcar vreo monedă din aur. Domnul Blennerhassit ridică nerăbdător bastonul la ochi şi privi în el ca printr-un ochean.

---

* Unitate de măsură a lungimii din sistemul anglo-saxon; 1 inch = 2,54 cm.

— Staţi puţin! exclamă el, întrerupând dezamăgirea generală. E ceva înăuntru. Par să fie nişte hârtii făcute sul. Trase hârtiile afară din baston şi le desfăşură cu grijă. Urmă un suspin adânc.

— Spuneţi-mi, vă rog, că n-am furat tubul în care-şi ţinea Goering posterele, zise Dybbuk.

— La drept vorbind, Buck, cred că exact asta ai făcut. Harry Blennerhassit începu să râdă în hohote. Doar că nu sunt postere, ci desene*.

— Desene? se încruntă Brad. Nu seamănă cu niciunul dintre desenele pe care le-am văzut până acum.

Era adevărat. Desenele erau făcute pe o hârtie foarte groasă şi veche, şi păreau să înfăţişeze scene din Sfânta Scriptură.

— N-ai înţeles, zise tatăl lui, râzând cu gura până la urechi. Pentru tine, desenele nu sunt decât prostiile alea de la televizor.

— Şi pentru mine la fel, recunoscu Dybbuk.

— Desen înseamnă, de fapt, schiţa folosită ca bază pentru o pictură. Hermann Goering era un mare colecţionar de artă. Nu sunt un expert, dar cele de aici par să aparţină vechilor maeştri. Ăsta pare desenat chiar de Leonardo da Vinci. Şi ăsta de Michelangelo. La fel şi ăsta. Ăla pare să fie de Rafael. Ăsta s-ar putea să fie un alt da Vinci. Cred că bătrânul Goering le pusese deoparte ca să-şi asigure traiul pe picior mare, după război. O singură schiţă din asta valorează cel puţin zece, poate cincisprezece milioane. Iar noi avem şase. Nu, staţi un pic! Doar cinci. A şasea nu seamănă deloc cu celelalte. Nu prea ştiu ce-i asta. Pare să fie recentă. Dar

* În original, *cartoons*, ceea ce înseamnă atât schiţe, crochiuri, cât şi desene animate.

nici nu prea contează. Celelalte cinci, vândute ca o colecţie, ar putea să ne aducă pe puţin şaptezeci şi cinci de milioane de dolari.

— Grozav! se bucură Dybbuk, bătând palma cu Brad. Întotdeauna mi-au plăcut desenele.

— Şi mie, încuviinţă celălalt băiat. Ce facem acum, tată?

— Mergem acasă, în Palm Springs. Cum ajungem, o să dau telefon la cele mai mari muzee, care dispun de mulţi bani, să văd dacă sunt interesate să cumpere. Şi, dacă nu, o să-ncercăm la marile case de licitaţii.

Dădu hotărât din cap.

— Puteţi să mă credeţi pe cuvânt, băieţi, n-o să ducem lipsă de cumpărători. Peste tot în lume există oameni care-ar fi în stare şi să ucidă ca să pună mâna pe unul dintre desenele astea.

CAPITOLUL 2
PETRECEREA DE ANIVERSARE

John şi Philippa Gaunt se pregăteau să-şi aniverseze prima zi de naştere, ca djinni. Potrivit datinii djinnilor, celelalte zile de naştere nu contează, prima zi de naştere adevărată este cea care urmează extracţiei măselelor de minte, tot atunci având loc şi înzestrarea cu puteri de djinn.

— Vrei să spui că am împlinit doar un an? o întrebă John pe mama lui, şi ea tot djinn.

— Chiar aşa, dragule, îi răspunse doamna Gaunt.

John era de-a dreptul îngrozit.

— Cred că glumeşti.

— Asta înseamnă că vom avea o singură lumânare pe tort? interveni şi Philippa.

— Da, una singură. Din întâmplare, obiceiul acesta — să pui lumânări aprinse pe tort — a fost împrumutat de oameni tot de la noi.

Dar pe John nimic nu putea să-l distragă de la supărarea lui.

— Dar nu e cinstit! protestă el. Şi e un pic jenant. Vreau să spun, oricine vine la petrecere, dacă observă, o să râdă de noi.

— Nu văd de ce, dragul meu, îi răspunse doamna Gaunt. Mai ales că vor veni numai djinni la petrecere. Mă tem că e o altă tradiţie pe care va trebui s-o respectaţi.

În timp ce gemenii ar fi vrut ca la petrecere să vină prietenii lor pământeni, era foarte clar că doamna Gaunt hotărâse deja în alt fel. Şi ei ştiau că n-avea sens să mai insiste în privinţa aceasta. De când se întorseseră din Babilon, doamna Gaunt fusese mai rece şi mai puţin îngăduitoare cu abaterile din partea copiilor, care încă nu ştiau, din fericire, că ea trebuia să-i părăsească în curând şi să devină următorul Djinn Albastru al Babilonului.

— Oricum, nu vor veni foarte mulţi djinni la petrecere, continuă ea. Anul acesta, aniversarea voastră pică în aceeaşi zi cu *Samum*, o sărbătoare a djinnilor, aşa că mai toţi cei din neamul nostru care locuiesc în New York vor fi plecaţi din oraş. Cu toate acestea, ridică ea din umeri, n-avem ce-i face. Ar fi de neimaginat să sărbătoriţi prima aniversare în altă zi decât cea de naştere.

— *Samum*? repetă Philippa. Ce înseamnă?

— Literal, înseamnă *fum fără foc*, explică doamna Gaunt. Ceea ce se întâmplă într-o *transsubstantizare*. *Samum* este ziua în care toţi djinnii sărbătoresc ceea ce înseamnă să fii djinn.

— Dar noi nu cunoaştem alţi copii djinni, zise John. În afară de Dybbuk.

— Şi de nesuferita aia de Lilith de Ghulle, adăugă Philippa. Şi în niciun caz n-o s-o invit şi pe *ea*.

— Am invitat eu deja nişte *copii ai lămpii*, zise doamna Gaunt. Cei mai mulţi dintre ei vor fi plecaţi din oraş, fireşte, cu părinţii lor. Dar au fost câţiva care au promis că vor veni.

— Câţiva? întrebă John. Câţi, mai exact?

— Patru, veni răspunsul.

— Sună mai degrabă a întâlnire pentru un joc de cărţi, decât a petrecere, observă băiatul.

— Ei bine, nu sună a nimic până când nu ne ducem să facem şi nişte cumpărături, încheie doamna Gaunt.

Merseră câteva străzi, până pe Third Avenue, la un mic magazin, unde doamna Gaunt îşi făcu toate cumpărăturile şi luă şi un ziar. În articolul de pe prima pagină scria că un alt cabinet stomatologic din Manhattan — cel de-al zecelea în acea lună — fusese spart de răufăcători.

John şi Philippa se grăbiră să intre în magazin, neluându-l în seamă pe cerşetorul care stătea la intrare, întinzând un pahar de carton cu mâna lui foarte murdară şi cerând „ceva mărunţiş". Spre surprinderea copiilor — ca să nu mai vorbim şi despre cea, chiar şi mai mare, a cerşetorului — doamna Gaunt îşi deschise geanta, scoase o bancnotă de cincizeci de dolari şi o îndesă în paharul de carton. Încântat, cerşetorul se ridică, îşi scoase şapca murdară de baseball şi se întrecu în mulţumiri. În magazin, gemenii o priviră uimiţi pe mama lor.

— Cincizeci de dolari, zise John, clătinând din cap. I-ai dat individului ăluia cincizeci de dolari. De fapt, ai vrut să-i dai cinci, sunt sigur!

— Nu, dragul meu, i-am dat exact cât am vrut.

— Totuşi, cincizeci de dolari, stărui băiatul. Ce-o să facă el cu atâţia bani? Ar putea să-i cheltuiască pe orice.

— Păi, asta e şi ideea, dragul meu.

— Ştii ce vreau să spun. Mereu le dai cerşetorilor câte cincizeci de dolari?

— Poate că da, răspunse ea. Şi eu am fost în situaţia asta, cândva. Ştiu ce înseamnă să trăieşti pe stradă.

Uitându-se la Layla Gaunt, cu haina ei de blană scumpă, geanta de piele de struţ şi pantofii Manitas del Plata, nimeni nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva, ca să nu mai vorbim de copiii ei. Layla mustea de farmec, tot aşa cum o trufă

delicioasă musteşte de ciocolată. Philippa, însă, îşi aminti un lucru pe care unchiul Nimrod li-l spusese despre mama lor.

— Nimrod ne-a spus că trăiai pe străzi, atunci când l-ai întâlnit pe tata. Chiar e adevărat?

— Da, e adevărat.

Pe drumul de întoarcere, Layla Gaunt le spuse copiilor întreaga poveste.

— V-aţi întrebat vreodată de ce toţi djinnii sunt bogaţi? începu ea.

Philippa ridică din umeri.

— E greu de închipuit cum ar putea să fie un djinn sărac, zise ea. Dacă tot aî puterea să îndeplineşti trei dorinţe, şi chestii de genul ăsta, nu văd de ce-ai trăi de pe o zi pe alta.

— Doar dacă nu eşti un djinn în afara legii, interveni John, cum sunt cei care trăiesc în Casa lui Kafur* din Cairo, unde folosirea puterilor de djinn e strict interzisă.

— Există unii djinni, zise doamna Gaunt, care nu cred că e bine să ai deloc bogăţii. Ei fac parte dintr-un cult, numit al Eremiţilor, şi caută să trăiască la fel ca îngerii şi sfinţii, fără niciun fel de avere. Şi eu am fost Eremit, o perioadă. Şi, Philippa, ai dreptate, aşa l-am cunoscut pe tatăl tău. Deşi era convins că sunt un cerşetor oarecare din New York, tot a încercat să mă ajute şi din această cauză m-am îndrăgostit de el şi m-am măritat. Tatăl vostru o fi mic de statură, dar are un suflet mare.

— Prin urmare, unii dintre cerşetorii care trăiesc în New York sunt, de fapt, djinni? se miră John.

— Nu numai în New York, dar şi în Londra, în Calcutta, în Cairo. Peste tot. Şi nu numai djinnii aleg să trăiască astfel.

---

* În Coran, Kafur este una dintre fântânile regenerative din Paradis (în contrast cu adăpostul mizer descris de autor în *Akhnaton şi djinnii captivi*).

Mai sunt şi îngerii. „Lăsaţi ca dragostea faţă de aproape să domnească", este scris, „şi nu uitaţi să-i ajutaţi pe cei străini, pentru că, în felul acesta, unii i-au ajutat, fără să ştie, pe îngeri." După această filosofie îşi conduc Eremiţii viaţa. Ei nu-şi doresc decât să-i aducă noroc unui pământean care merită cu adevărat. Unui om care le face un bine, fără să cunoască adevărata lor natură de djinni sau de îngeri.

— De aceea i-ai dat cerşetorului cincizeci de dolari, spuse Philippa, pentru eventualitatea că era, de fapt, un djinn.

— Pentru eventualitatea că era un *înger*, Philippa. Îmi place să cred că ştiu când mă aflu în apropierea unui djinn. Dar îngerii sunt mult mai puternici decât noi, de aceea se şi ascund mai bine. De fapt, pot face cam orice le trece prin minte.

— Pare foarte nobil să fii Eremit, observă John.

— Da, cred că aşa e, încuviinţă mama lui. Dar nu e lipsit de pericole. Tocmai de aceea, vreau ca voi doi să-mi promiteţi că nu veţi deveni niciodată Eremiţi. Cel puţin, până când veţi fi mari. Eu nu voi putea fi mereu lângă voi ca să vă apăr.

Cuvintele ei li s-au părut gemenilor foarte neobişnuite. Viaţa fără mama lor era aproape de neimaginat. Cu toate acestea, îi promiseră că nu vor deveni Eremiţi. Apoi, ajunseră acasă. După ce lăsară cumpărăturile în bucătărie, Layla îi anunţă că are ceva important să le arate.

— Mai devreme, atunci când v-am povestit despre sufletul tatălui vostru, mi-am dat seama că prima voastră aniversare ca djinni este momentul potrivit ca voi să aruncaţi o privire în oglinzile sufletelor voastre.

— Dar *ce* e o oglindă a sufletului? întrebă Philippa.

— Un *synopados*. Nu v-a povestit Nimrod...?

— Nu.

— Veniţi cu mine, zise doamna Gaunt. O să vă fie mai uşor să înţelegeţi, dacă le vedeţi cu ochii voştri. Şi-i conduse în pod, unde copiii nu avuseseră voie să intre până atunci.

— Dar ne-ai spus că sunt lilieci, protestă Philippa, în timp ce mama ei trăgea scara care ducea spre pod. Nu pot să sufăr liliecii.

— Păi, tocmai de-asta v-am şi zis, răspunse doamna Gaunt. Ca să vă descurajez să urcaţi în pod.

Urcară toţi trei scara. La capăt, doamna Gaunt pipăi după întrerupătorul de lumină, aprinse un bec nu foarte puternic şi, aplecându-se, intră în pod. Gemenii o urmară neliniştiţi, conştienţi de faptul că aveau să afle ceva nou, care depăşea toate cunoştinţele lor de până atunci.

Odată ajunşi în pod, priviră în jur. Pe podeaua de lemn era o mulţime de cutii de carton obişnuite. Dar nu era niciun fir de praf. Nu erau pânze de păianjeni şi, mai ales, nici urmă de lilieci. Nu se simţea decât un miros puternic de naftalină, pe care John îl remarcă imediat.

— Liliecii nu suportă naftalina, îi explică doamna Gaunt.

Acoperişul părea să fie reparat şi într-o stare foarte bună. Exista şi o ferestruică, dar afară era o zi mohorâtă şi înnorată, aşa că podul era, la rândul lui, întunecat şi plin de umbre. În ciuda acestui lucru, John zări o crăpătură în perete. Mai mult, o şi recunoscu.

— E aceeaşi crăpătură cu aia din spatele tăbliei patului meu, observă el. Cea care a apărut exact înainte să ne scoatem măselele de minte. Ajunge până aici, sus.

— Cred c-ar fi bine s-o urmezi, îi sugeră mama lui.

Urmând crăpătura din perete, gemenii ajunseră în capătul celălalt al podului, unde, după un rezervor de apă rece, găsiră două şevalete vechi, acoperite cu pânze albe.

— Veţi găsi ceea ce căutaţi sub husele acelea, le spuse doamna Gaunt.

John apucă de una dintre ele, iar Philippa de cealaltă.

— Ei, haide! îi îndemnă doamna Gaunt, văzându-i nehotărâţi. Ce mai aşteptaţi?

— Mi-e frică, răspunse John.

— Şi mie, se auzi vocea Philippei.

Doamna Gaunt privi în jur.

— Mda, cred că e cam întuneric aici.

Rosti cuvântul pe care-l folosea pentru a-şi concentra puterile de djinn: NEPHELOKOKKYGIA. De îndată, în pod se făcu lumină ca într-o zi de vară, iar husele căzură singure de pe şevalete, dând la iveală două oglinzi.

Oglinzile arătau destul de ciudat, amândouă fiind făcute din metal, cu suprafaţa de sticlă convexă şi cu tăblia din spate împodobită cu desene complicate. Cel mai ciudat era faptul că lumina care pătrundea în pod prin ferestruică, fiind reflectată de luciul sticlei, arăta o imagine aproape luminoasă a desenelor complicate de pe tăblia oglinzilor, dar nimic din ceea ce se afla în faţa acestora.

John se aşeză chiar în faţa oglinzii lui, dar ridică din umeri.

— Nu înţeleg, zise el, ori eu sunt vampir şi n-am reflexie, ori este o păcăleală.

— Nu te uita în faţa oglinzii, prostuţule, râse mama lui. Aşa n-o să vezi nimic. Du-te în spatele ei! Îi făcu un semn circular cu mâna. Aceea este partea folositoare a unui *synopados*.

Plini de nerăbdare, gemenii ocoliră oglinzile metalice, împodobite în stil oriental, care în spate emanau imagini luminoase, reflectate parcă din altă parte decât din podul

unei case vechi de piatră din New York. În timp ce gemenii priveau fascinaţi imaginile — pentru că acelea erau sufletele lor —, doamna Gaunt le vorbi în cuvinte şi fraze al căror înţeles nu-l pricepeau pe de-a-ntregul:

— Spirit şi materie, trup şi suflet, carne şi gândire — numai djinnilor le este dat să înţeleagă misterul hotarului unde începe una şi unde se sfârşeşte cealaltă, şi să-şi dea seama de absurdităţile pe care le spun acei predicatori de salon şi papagali, psihologii. Însuşi izvorul vieţii vi s-a arătat acum, copii! Gândiţi-vă doar câţi muritori îşi doresc să vadă în adâncul sufletelor lor şi să înţeleagă cine şi ce sunt ei cu adevarat. Pe o parte a oglinzii, se vede doar lumea, fără să vă cuprindă şi pe voi, pentru că materia este trecătoare. Pe cealaltă parte, se vede sufletul, ascuns printre umbre. Dar numai voi trebuie să vă uitaţi în aceste oglinzi. Nimeni, în afară de voi, nu trebuie să privească în ele, pentru că numai voi aveţi puterea să schimbaţi înfăţişarea imaginilor ce se văd. Tocmai de aceea se află aici, în pod, ascunse. Un *synopados* este un lucru secret, foarte personal pentru un djinn.

Tăcu un timp, lăsându-i pe copii cu gândurile lor.

— Fascinant, şopti Philippa, care nu reuşea să se recunoască decât parţial în ceea ce vedea, deoarece imaginea strălucitoare îşi schimba permanent aspectul, ceea ce o făcea misterioasă şi indescriptibilă. Acum era ceva, în clipa următoare, altceva. Cu toate acestea, îi plăcea să se uite şi i se părea că seamănă cu ceea ce văzuse odată pe un calculator, ceva care se numea fractal — un soi de imagine care-şi schimba mereu forma, generând un nou model.

Şi John împărtăşea cam aceleaşi senzaţii ca sora lui. Pentru o clipă, numai, îşi aminti de cei cincizeci de dolari pe care mama lui îi dăduse cerşetorului de la magazin şi, în

adâncul sufletului, îşi dădu seama de faptul că generozitatea ei îl deranjase. Numai gândul că ea-i dăruise cincizeci de dolari unei persoane care-i merita mai puţin decât el îl enerva. Cum îi trecu acest gând prin cap, ceva negru şi neplăcut apăru pe *synopados*. Era foarte mic, dar vizibil. Ca şi cum acest gând murdar i-ar fi întinat sufletul lui curat, precum un punctuleţ de vopsea neagră. Chiar se înfricoşă un pic, gândindu-se cum ar fi arătat sufletul lui dac-ar fi făcut ceva cu adevărat rău.

— Uimitor, şopti el.

— Orice vi se întâmplă, spuse doamna Gaunt, orice faceţi apare aici, în imaginea sufletelor voastre. Aduceţi-vă aminte de asta ori de câte ori faceţi ceva, pentru că până şi cei mai buni dintre noi ascund în suflet Raiul şi Iadul. Aici veţi învăţa mereu această lecţie.

În loc să vină patru copii la petrecerea de aniversare a gemenilor, se prezentară numai trei. Dybbuk nu şi-a făcut apariţia, ceea ce părea să fie un gest foarte urât, mai ales că mama lui, doctoriţa Jenny Sachertorte, spusese că băiatul va veni. Philippa nu era deloc surprinsă. Îl mai întâlnise de două ori până atunci şi, de fiecare dată, i se păruse destul de prost-crescut.

Orice regret ar fi simţit John, pentru faptul că n-avea să-l revadă pe Dybbuk, fu repede înlăturat de prezenţa Agathei Daenion, care avu asupra lui efectul îndeplinirii a trei dorinţe într-una singură. Ceilalţi doi copii djinni care veniseră la petrecere erau Jonathan Munnay şi Uma Karuna Ayer, amândoi mai mari, mai puternici şi mai puţin afectaţi de frig decât erau John şi Philippa. În timpul cinei, la care se serviră feluri tradiţionale ale djinnilor, flambate — creveţi în sos

Sambucca, muşchi de vită cu piper, clătite Suzette şi tortul aniversar — tinerii invitaţi ai gemenilor discutară despre ei, dezvăluind în ce fel plănuiau să-i ajute pe pământeni atunci când vor creşte mari.

— Eu voi fi consilier de dorinţe, spuse Agatha. Vreau să-i învăţ pe pământeni să nu-şi irosească cele trei dorinţe. Potrivit *Legilor Bagdadului*, îi este interzis unui djinn care îndeplineşte dorinţe să-l sfătuiască pe om în legătură cu acestea. Eu vreau ca un djinn bun să-i dea cartea mea de vizită fiecărui pământean care a avut norocul să i se promită îndeplinirea a trei dorinţe. Asta-i va ajuta psihic şi pe djinni, ştiind că pământeanul îşi va dori trei lucruri care merită cu adevărat să fie îndeplinite. Este îngrozitor să fii silit să-i îndeplineşti cuiva o dorinţă despre care ştii bine că nu va aduce decât rău.

Lui John, numai ideea de a nu fi de acord cu Agatha, în legătură cu oricare subiect, i se părea aproape de neînchipuit. Chiar şi-aşa, trebuia să recunoască faptul că ea avea dreptate. Propria lui experienţă în îndeplinirea dorinţelor era destul de limitată. Cu toate acestea, îşi amintea foarte bine cât de rău se simţise atunci când fusese obligat să-l transforme pe Finlay Macreeby într-un şoim.

Philippa, observând reacţia fratelui ei, zâmbi, pentru că-i dădea dreptate s-o placă pe Agatha, cu toate că şi-ar fi dorit, pentru binele lui, să n-o arate atât de evident. Cât despre ea, era de părere că n-ar fi nevoie de un consilier de dorinţe, dacă s-ar acorda mai multă atenţie gramaticii în şcoală, astfel încât pământenii să fie în stare să exprime exact ceea ce vor să spună. Totuşi, pentru că nu voia să fie nepoliticoasă, îşi păstră părerea pentru ea.

Jonathan Munnay spuse că împărtăşeşte principiile Agathei şi că tocmai din cauza acestora se hotărâse el să devină medic psihiatru:

— M-am gândit că astfel aş putea afla ce probleme au oamenii, explică el, apoi mi-aş folosi puterile de djinn ca să le rezolv. Anonim. Dac-ar veni cineva la mine pentru că se simte deprimat, aş încerca, fără să ştie, să fac ceva care să-l înveselească.

— Ca de exemplu? întrebă Philippa, sceptică.

— Nu ştiu, deocamdată.. Ştiu însă că orice situaţie pare mult mai suportabilă când ai un pic de noroc.

— O, sunt de acord, total de acord, interveni şi Uma Ayer. Fata îşi coborî vocea. Iată de ce m-am hotărât să renunţ la tribul meu, la bogăţie şi la poziţie socială şi să devin un Eremit. Începând de mâine, voi deveni unul dintre cerşetorii din New York şi-i voi ajuta pe oamenii care merită cu adevărat să li se îndeplinească trei dorinţe. Vreau să fac bine, rămânând anonimă, cum ziceai tu, Jonathan. Mamei nu i-am spus. De aceea, am să vă rog să-mi promiteţi c-o să păstraţi secretul.

Toate aceste idealuri înălţătoare îi făcură pe gemeni să se simtă un pic vinovaţi, până şi pentru faptul că-şi serbau ziua de naştere. Ei doriseră să se laude cu noile laptopuri primite în dar de la tatăl lor, însă, cumva, asta li se părea acum ceva nepotrivit. Niciunul dintre gemeni nu voia să pară egoist şi uşuratic în ochii serioşi ai celorlalţi tineri djinni. De aceea, se simţiră de-a dreptul fericiţi când petrecerea luă sfârşit şi musafirii plecară spre casele lor.

— N-aş vrea să mai avem şi alte petreceri ca asta, mărturisi John. Scopul unei petreceri aniversare e ca toată lumea să se învârtească în jurul tău. E singura zi din an când ai

dreptul să fii un pic egoist. Acum, însă, mă simt ca şi cum petrecerea asta n-a fost câtuşi de puţin pentru mine, ci pentru altceva.

— Şi eu mă simt la fel, recunoscu Philippa.

O clipă mai târziu, ea adăugă:

— Cu toate acestea, mi-am dat seama c-ar fi foarte frumos să ajut pe cineva. Pe cineva care are, într-adevăr, nevoie de ajutor.

— Cât timp vremea este încă rece, n-are sens să ne gândim la asta. Până când ajungi adult, puterile de djinni nu funcţionează decât pe vreme caldă, ştii bine.

— Ştiu, ştiu, dar discuţia cu ceilalţi djinni mi-a dat de gândit. Am nevoie de un scop în viaţă. Am nevoie de o *misiune.*

Philippa nu ştia încă, dar ea şi cu John erau pe cale să primească o misiune.

Având mereu somnul uşor, John se trezi convins că simţise un intrus în casă. De altfel, se gândise la intruşi, deoarece cu o zi în urmă îi auzise vorbind pe părinţii lui despre dentistul familiei, doctorul „Mo" Larr*, al cărui cabinet stomatologic de pe Sixth Avenue fusese spart de răufăcători. Intruşii nu furaseră nimic, dar toate fişele pacienţilor doctorului Larr fuseseră găsite împrăştiate.

John se furişă afară din cameră şi, aruncând o privire peste balustradă, zări o lumină mişcându-se în spatele uşii bibliotecii. Dac-ar fi fost o seară caldă de vară şi ar fi dispus de întreaga sa putere de djinn, John l-ar fi prins el însuşi pe hoţ. Dar, cum noaptea era rece şi el lipsit de puteri, n-avea de ales decât să-i trezească pe mama şi pe tatăl lui.

---

* De la *molar.* Adevăratul prenume al doctorului este Maurice (vezi *Akhnaton şi djinnii captivi*), diminutivul acestuia fiind Mo.

Tatăl său, Edward, era un om mic de statură, dar compensa acest lucru cu îndrăzneală şi curaj din plin, aşa că nici nu terminase John de povestit despre hoţ, că domnul Gaunt sări din pat şi înşfăcă bâta de luptă indiană pe care o ţinea sub pat, gata să pornească la bătaie. Doamna Gaunt, însă, privi bâta cu neîncredere.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe soţul ei.

— Să-mi apăr familia, bineînţeles, răspunse acesta.

— Ed, mai bine lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, zise ea, îmbrăcându-şi halatul din mătase şi încălţându-se cu papucii asortaţi. S-ar putea să nu fie un hoţ obişnuit. Ar putea fi unul dintre Ifriţi sau chiar Iblis în persoană, gata să se răzbune pe copiii noştri pentru ceea ce i-au făcut vara trecută, la Cairo, împreună cu fratele meu.

În vocea ei nu era niciun pic de teamă. Femeia coborî pe scări precum o regină a amazoanelor.

Fără voia lui, domnul Gaunt lăsă bâta.

— Unde e Phil? întrebă el, privind în jur neliniştit.

— Încă doarme, răspunse John. Las-o pe mama să se descurce, tată. Dacă e vreun djinn, o să fie nevoie de mai mult decât o bâtă de război de-a mohicanilor ca să-l oprească.

Împreună cu tatăl lui, se furişă pe urmele doamnei Gaunt, tocmai la timp ca s-o zărească deschizând larg uşa bibliotecii şi aprinzând lumina.

John îşi înăbuşi un strigăt de groază în clipa în care văzu înăuntru nu unul, ci doi răufăcători. Purtau bluze şi pantaloni portocalii, iar feţele bărboase le erau vopsite cu galben, ca ale sălbaticilor. Unul dintre ei ţinea geanta din piele de struţ a doamnei Gaunt, iar celălalt o cutie veche tibetană pentru bani care, din câte ştia John, stătuse dintotdeauna pe poliţa

şemineului din bibliotecă. Apoi o auzi pe mama lui rostindu-şi cuvântul de concentrare. Imediat după aceea urmă un bubuit, deoarece, atunci când un djinn îşi foloseşte puterile la mânie face foarte mult zgomot. În momentul acela, John şi tatăl lui fură orbiţi de o lumină puternică şi de un nor gros de fum, după care, când priviră înăuntru, cei doi hoţi în haine portocalii dispăruseră. În locul lor, pe podea, erau două sticle de vin roşu.

Doamna Gaunt îşi scutură mâinile de praf, ridică de jos cele două sticle şi i le întinse soţului ei.

— Uite, zise ea, ceva care să-ţi aline mândria de bărbat rănită.

— Cred că e mai bine, decât să-i fi transformat în câini, răspunse domnul Gaunt. Privi etichetele de pe sticle. Ce avem noi aici? Un Château Lafite Rothschild, din 1966. Şi unul din 1970. Excelentă alegere. Dar de ce ai ales doi ani diferiţi, Layla?

— Sunt datele de naştere ale celor doi hoţi, îi răspunse ea, nepăsătoare.

— Ce căutau, mamă? întrebă John, urmând-o în bibliotecă.

— Cam asta mă întreb şi eu, zise domnul Gaunt, în timp ce desfăcea dopul uneia dintre sticle şi-şi turna într-un pahar. Cutia aia i-a fost dată în dar tatălui meu de cel de-al treisprezecelea Dalai-Lama*.

Între timp, doamna Gaunt scosese o cheiţă de pe lănţişorul din aur pe care-l purta la gât şi descuiase cutia tibetană. Îi ridică apoi capacul şi luă dinăuntru un săculeţ din catifea albastră, răsturnându-i conţinutul în palmă. Pentru o clipă, John se aşteptă să vadă căzând diamante sau poate

* Numele purtat, conform tradiţiei, de conducătorul spiritual suprem al budiştilor tibetani.

câteva monede din aur. În loc de asta, se pomeni în faţa ochilor cu opt măsele.

— Sunt măselele noastre de minte, constată el. De ce le-ar căuta cineva? Cine erau oamenii aceia? Erau djinni? Ifriţi?

— Erau mundani, spuse doamna Gaunt. Zărind zâmbetul înţelegător al soţului ei, se corectă repede: Oameni, vreau să spun.

— Nu-i nimic, o linişti domnul Gaunt. Nu-ţi face griji în privinţa mea, Layla. Ştiu ce sunt şi nu mi-e ruşine cu asta.

Gustă din vin, plimbându-l printre maxilare şi gingii, ca şi cum ar fi fost apă de gură. După ce, în sfârşit, înghiţi, dădu mirat din cap şi zise:

— O, e bun, foarte bun!

Mai bău un pic şi scoase un mormăit de apreciere.

— Vinul ăsta, pur şi simplu, dă buzna şi te copleşeşte, îţi invadează cerul gurii şi-ţi fură papilele gustative. Simt un iz de ţeavă din plumb, de explozibil, de pantofi vechi de sport şi de gem de coacăze negre. Sau o fi gem de şperacle* negre?

— E numai vina mea, zise doamna Gaunt, punând măselele la loc în săculeţul lor din catifea albastră. Ar fi trebuit să le pun în seif de-acum câteva luni. Imediat după ce v-au fost extrase, la dentist. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia.

— Cum adică? întrebă John. Ce s-ar fi întâmplat?

— Vorbim mâine-dimineaţă, dragul meu, îi răspunse doamna Gaunt.

Layla scoase o carte din bibliotecă, un exemplar din *Strategii sigure pentru independenţa financiară*, şi o deschise,

---

* Joc de cuvinte între *jammy*, care înseamnă gem, şi *jemmy*, cu semnificaţia de şperaclu, ambele având cam aceeaşi pronunţie.

dezvăluind o cavitate în care se afla o cheie mare, cu care descuie seiful familiei. Seiful, în sine, era o operă de artă, mare cât un televizor, pictat cu verde şi negru, incrustat cu aur, care-i aparţinuse odinioară împăratului francez Napoleon al III-lea. Doamna Gaunt aşeză săculeţul din catifea albastră înăuntru, trânti uşa, apoi o încuie.

— Vor fi în deplină siguranţă acolo, zise domnul Gaunt, dând pe gât cel de-al doilea pahar de vin. Nu poţi sparge seiful acela nici cu o armată întreagă.

— Oricum, răspunse soţia lui, cred că e timpul să iau câteva măsuri de securitate în plus. Măsuri speciale. Mortale. Dintre cele ale djinnilor.

A doua zi, de dimineaţă, Philippa inspecta locul infracţiunii, în timp ce John îi explica în detaliu ceea ce se întâmplase.

— I-a transformat în *ce*?

— În două sticle de vin roşu, arătă John spre cele două sticle de pe masa din bibliotecă.

— Dar una dintre ele e pe jumătate goală, protestă Philippa.

— Din aceea a băut tata două pahare.

— Nu-mi vine să cred!

Fata mirosi gura sticlei desfăcute. John ridică din umeri.

— Ştii cât de mult îi place vinul scump.

— Da, dar nu orice fel de vin umbla pe două picioare înainte să fie băut, obiectă Philippa. Clătină din cap: Şi mai vorbeşte despre cei tineri... Ştii, mare păcat că mama e atât de iute la mânie. Ar fi fost folositor să ştim mai multe despre ăştia doi. Zici că purtau haine portocalii?

— Mda. Erau cam ciudaţi. Pe frunte şi pe obraji erau pictaţi cu galben. Arătă cu degetul spre podea. Şi stăteau chiar acolo unde stai tu acum, atunci când i-a transformat.

Philippa se lăsă în genunchi, studiind cu atenţie covorul.

— Ce faci acolo? o întrebă John.

— Aşa am văzut la televizor că fac poliţiştii, ori de câte ori are loc o crimă. Se numeşte căutare de amprente. Şi dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Din astea! Philippa se ridică, ţinând ceva în palmă.

Era o pietricică de ardezie, rotundă şi plată, cu un mic orificiu sfărâmat lângă margine, ca şi cum ar fi purtat-o cineva la gât. Pe ea era pictat un şarpe portocaliu şi lângă el un fel de semn de întrebare, dar fără punctul de jos.

— Ai mai văzut asta până acum? îl întrebă ea pe John.

— Nu.

— Atunci, e foarte posibil să-i fi aparţinut unuia dintre cei doi. Hai să i-o arătăm mamei.

Urcară împreună până în camera mamei lor, unde o găsiră privind un acvariu plin cu cei mai urâţi peşti tropicali pe care-i văzuseră vreodată.

— O, spuse ea, bine c-aţi venit. Uitaţi-vă la asta. Face parte din noile măsuri de securitate pe care le-am adoptat. Peşti piranha. Sunt în stare să mănânce orice. Un banc de peşti din ăştia ar devora toată carnea de pe oasele unei vaci vii în doar câteva minute.

John privi în acvariu, uimit la culme de peştii ciudaţi, cu ochi bulbucaţi.

— Acvariul e din sticlă rezistentă la gloanţe, desigur, continuă mama lor. Am aruncat şi o vrajă puternică de legare asupra lui, aşa că e rezistent şi la djinni. Cel puţin, la oricare djinn cu excepţia mea şi a voastră.

— Ăăă... şi cum, mai precis, ne vor apăra peştii aceştia? întrebă Philippa. Vreau să spun, ei sunt în acvariu, iar noi în afara lui.

— Uită-te mai de aproape, o îndemnă doamna Gaunt.

Philippa îşi lipi nasul de sticla acvariului şi văzu că înăuntru era un alt acvariu, mai mic, dar care părea să fie plin cu aer.

— E o cheie acolo, observă ea, în acvariul cel mic.

— E cheia de la seif, o informă doamna Gaunt. Există o uşiţă pneumatică prin care poţi să pui şi să scoţi cheia fără să intre apa înăuntru.

— Nu înţeleg, mărturisi John. Ce rost are acvariul mai mic? Nimeni n-ar îndrăzni să-şi vâre mâna în cel mare.

— Chiar aşa? Doamna Gaunt îşi suflecă mâneca şi-şi vârî braţul în acvariul plin de peşti piranha. Nu-i nimic, spuse ea, zărind chipurile alarmate ale copiilor. Pe mine nu mă atacă. Nici pe voi, fiindcă veni vorba. Dar animalele din cel de-al doilea acvariu sunt cu totul altceva. Va trebui să fiţi mult mai atenţi cu ele.

— Dar mă uit şi nu zăresc nimic, se miră John.

Vârând braţul şi mai adânc în apă, doamna Gaunt ciocăni uşor în cel de-al doilea acvariu. Imediat, doi păianjeni imenşi încercară s-o atace, iar Philippa ţipă de groază.

— *Phoneutria fera*, explică doamna Gaunt. Păianjeni rătăcitori brazilieni. Colţii lor sunt suficient de ascuţiţi încât să străpungă o unghie. Doar o jumătate de miligram din veninul lor e suficient ca să omoare un om sau chiar un djinn, aşa că, ori de câte ori vreţi cheia, trebuie să vă asiguraţi că mai întâi i-aţi hrănit aşa cum trebuie.

— Dar de ce atâtea măsuri de siguranţă? întrebă John. De ce sunt atât de importante nişte măsele scoase?

— N-ai auzit până acum de Zâna Măseluţă*? zâmbi răbdătoare mama lui. Obiceiul acesta al pământenilor îşi are originea într-o superstiţie foarte veche, născută din legea şi din practica legării djinnilor prin contagiune. Orice parte a corpului unui djinn — părul, sângele, unghiile — rămâne în contact cu djinnul. Dar măselele de minte au o legătură şi mai strânsă cu el. Trebuie să fie foarte bine păzite, pentru că păstrează contactul cu djinnul pe toată durata vieţii lui. Dacă le-ar folosi o persoană care ştie despre ce este vorba, ar putea face din ele o amuletă care ar proteja-o împotriva puterii acelui djinn. Mai rău, ar putea confecţiona chiar un talisman, care să-i dea atâta putere încât să-l înrobească pe djinn. Tocmai de aceea iau atâtea măsuri de protecţie, ca să vă apăr pe voi doi; am crezut că o cameră de luat vederi şi un sistem de alarmă împotriva spărgătorilor ar fi de-ajuns. Dar, după ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, îmi dau seama că m-am înşelat. Nu ne putem permite să riscăm. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Dybbuk.

— Păi, *ce* s-a întâmplat cu el? întrebă John.

— A dispărut, răspunse doamna Gaunt. Tocmai se întorsese dintr-o excursie în care vizitase locurile bătăliilor din Războiul de Secesiune, împreună cu un coleg de şcoală şi cu tatăl acestuia, când a dispărut. De aceea n-a venit la petrecerea voastră.

— O să apară el, zise John, doar ştii cum e Dybbuk.

— Ba mi-e teamă că s-a întâmplat ceva mult mai rău, îl contrazise doamna Gaunt. Cei doi pământeni cu care-a fost în excursie, un oarecare domn Blennerhassit şi fiul lui, Brad, au fost găsiţi morţi în casa lor din Palm Springs.

* O zână despre care copiii cred că îi vizitează, în timp ce dorm, şi le lasă bani în schimbul fiecărei măsele care le-a fost scoasă.

Împrejurările în care au murit sunt neclare. Se pare că poliţiştii abia aşteaptă să stea de vorbă cu Dybbuk.

— Vrei să spui că poliţia crede că el i-a omorât? întrebă John.

Doamna Gaunt ridică din umeri, în tăcere.

— Exclus! se împotrivi John. O fi Dybbuk nepoliticos, viclean, pus pe rele, alunecos, necinstit şi nedemn de încredere, dar nu este un ucigaş.

— L-a transformat pe unul dintre colegii lui de clasă în gândac de bucătărie, este? zise Philippa.

— Doar pentru o zi, răspunse John, clătinând din cap.

— Uite ce e, interveni doamna Gaunt, deocamdată poliţia nu vrea decât să stea de vorbă cu el. Cred că vor să ştie că e în siguranţă şi că-l pot elimina de pe lista suspecţilor, atâta tot. Apoi, clătină din cap şi oftă. Dintre toţi oamenii, a trebuit să i se întâmple tocmai lui Jenny Sachertorte. Mai ales după ce-a păţit fiica ei.

— Dybbuk are o soră? se miră Philippa.

— *A avut* o soră, răspunse doamna Gaunt. Era mai mare decât Dybbuk. Dar a dispărut şi ea. Desigur, asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Dar nicio mamă nu poate să treacă vreodată peste dispariţia copilului ei. Căsătoria lui Jenny cu domnul Sachertorte a început să scârţâie, mai mult ca sigur, de atunci.

— Dar ce i s-a întâmplat? întrebă Philippa, îngrozită.

— Nimeni nu ştie exact. A fost închisă într-o sticlă sau într-o lampă, a fost înrobită de un alt djinn — cine poate şti? Dar să nu-i întrebaţi pe Dybbuk sau pe mama lui despre asta, bine?

Gemenii dădură din cap.

— Pare să fie şi un pic de coincidenţă totuşi, nu crezi? întrebă Philippa, după câteva clipe. El dispare în acelaşi timp în care doi indivizi intră în casa noastră, încercând să ne fure măselele de minte. Poate că există o legătură între aceste două fapte.

— O legătură? întrebă doamna Gaunt. Care?

— Ca să pot răspunde, zise Philippa, ar trebui să ştiu mai multe despre ceea ce s-a întâmplat în Palm Springs. Şi, adăugă ea, ritos, mi-ar trebui nişte indicii mai bune decât o sticlă şi jumătate de vin roşu.

Doamna Gaunt o privi ruşinată.

— Ai dreptate, desigur, Philippa. A fost un gest necugetat din partea mea. Dar eram furioasă. Eram furioasă pe cei doi, pentru că intraseră în casă, dar şi pe mine, pentru felul în care m-am purtat cu tatăl vostru. Orice bărbat are dreptul să-şi apere căminul fără să fie împiedicat de soţia lui. Eu l-am făcut să se simtă neînsemnat. M-am gândit că două sticle din vinul lui preferat ar putea să-l consoleze pentru faptul că am insistat să mă ocup eu de cei doi intruşi.

— Păi, eu cred c-a mers, spuse John. Era foarte bine dispus după două pahare din vinul ăla.

— Pe de altă parte, continuă doamna Gaunt, Philippa are dreptate. Ne-ar fi prins bine să ştim ceva mai multe despre cei doi.

— Poate că asta ne va fi de ajutor, spuse Philippa, întinzându-i medalionul din piatră. L-am găsit pe covorul din bibliotecă. Probabil că a căzut de la gâtul unuia dintre hoţi, când i-ai transformat în sticle de vin.

Doamna Gaunt studie medalionul cu atenţie.

— Seamănă cu un şarpe, spuse ea. O cobră. Mai mult de atât, nu pot spune. Dar cunosc pe cineva care-ar putea.

Domnul Rakshasas. Nimeni nu ştie mai multe despre astfel de lucruri decât el.

— Poate ar trebui să-i trimitem medalionul, propuse Philippa, prin curier.

— Nu e nevoie de asta, zise doamna Gaunt. O să-i trimit medalionul lui Nimrod, prin poşta djinnternă.

— Ce-i aia? întrebă John.

— Priveşte! Doamna Gaunt îşi puse micul medalion din piatră în gură şi, nu fără o oarecare greutate, îl înghiţi pe de-a-ntregul.

Timp de câteva clipe, John şi Philippa fură prea uimiţi ca să mai poată spune ceva.

— Nimrod va începe să tuşească şi-l va scoate afară în mai puţin de o oră, spuse mama lor. Fireşte, metoda asta nu funcţionează decât între djinni înrudiţi foarte de aproape. Şi care sunt adulţi. Dar, evident, în felul acesta economiseşti timpul şi timbrele. Ca să nu mai vorbesc despre efectul benefic pe care-l are tăind pofta de mâncare. În New York, toţi djinnii sunt obezi.

CAPITOLUL 3
DINȚI ȘI UNGHII

Trecuse atâta timp de când doamna Gaunt nu mai folosise poşta djinnternă cu fratele ei, încât uitase să respecte procedura normală, adică să-i dea un telefon înainte şi să-l anunţe că avea ceva de primit. Dac-ar fi ştiut, Nimrod ar fi avut grijă să stea undeva, departe de ochii lumii, până primea obiectul, evitând astfel o situaţie jenantă. Din păcate, Nimrod se afla în cabinetul dentistei sale, pe strada Wimpole, din Londra, ca să-şi cureţe şi să-şi lustruiască dinţii, iar poşta djinnternă nici că putea pica într-un moment mai prost.

Mandy Mandibular, doctoriţa stomatolog, tocmai terminase de curăţat tartrul cu ajutorul dispozitivului cu ultrasunete, când, dintr-odată, se îndepărtă de pacient şi-şi trase masca în jos, dând la iveală un chip frumos, dar palid de groază.

Nimrod, care se temea de dentişti încă de când i se scoseseră măselele de minte, cu multe decenii în urmă — rădăcinile fuseseră atât de adânci, încât dentista sa de atunci, doctoriţa Jorrid*, se văzuse nevoită să-l cheme în ajutor pe un alt pacient din camera de aşteptare, un atlet de circ numit

* Nume care se pronunţă oarecum asemănător cu *horrid* — îngrozitor, înfricoşător.

Belzoni, ca să le scoată —, privi neliniştit spre Mandy Mandibular.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Un abces? O carie? Ceva îngrozitor? Ce este?

Mandy înghiţi în sec şi arătă către gura lui Nimrod.

— Se vede ceva care urcă pe esofagul dumneavoastră, zise ea. Un soi de obiect.

— Un obiect?

Nimrod se ridică de pe scaun, dădu la o parte baveta şi începu să tuşească îngrozitor, de parcă s-ar fi înecat.

— S-ajung într-o sticlă, dacă n-ai dreptate, spuse el, printre accesele de tuse.

Deja ghicise ce se întâmpla. Pentru o clipă, o bombăni pe Layla pentru faptul că folosise poşta djinnternă fără să-l anunţe în prealabil. În acelaşi timp, însă, se bucura, căci asta însemna că relaţiile dintre ei se restabiliseră şi că reveniseră la normal, de vreme ce sora lui se simţea în stare să-i trimită ceva pe această cale.

Mai trecu puţin timp, după care Nimrod duse mâna la gură, scuipă obiectul în palmă şi-l studie cu atenţie.

— Ce Dumnezeu mai e şi asta? întrebă Mandy Mandibular care, pentru o clipă, crezuse îngrozită că avea de-a face cu vreun extraterestru, cu vreun parazit care trăise în corpul lui Nimrod, ca una dintre acele creaturi oribile din filmele SF.

— Pare să fie un fel de medalion din piatră.

— Serios? Dar cum Dumnezeu a ajuns acolo?

Nimrod zâmbi, încercând să găsească o explicaţie pentru un lucru imposibil din punctul de vedere al oamenilor.

— L-am înghiţit din greşeală, zise el, pe când eram copil. Cred că a stat acolo de atunci.

Mandy Mandibular păru sceptică.

— Ce? protestă Nimrod. Dumneata, când erai copil, n-ai înghiţit nimic din greşeală, domnişoară Mandibular? O monedă? Un nasture, poate? Nu? Eu, când eram mic, am înghiţit o dată un ceas de mână. Ca să nu mai pomenesc despre câteva zaruri şi chiar un rolfilm. Serios, eram ca un pelican în privinţa asta. Dar zău că uitasem şi de medalionul ăsta mic.

Nimrod nu se mai obosi să găsească pretexte. Era clar că doar înrăutăţea situaţia, aşa că părăsi cabinetul stomatologic, ieşind pe strada Wimpole, zâmbind în timp ce încerca să-şi imagineze ce figură ar fi făcut domnişoara Mandibular dacă i-ar fi povestit şi despre alte lucruri, chiar mai de mirare, pe care le trimisese sau le primise prin poşta djinnternă. Stiloul lui preferat. O pereche de ochelari. Un borcan cu miere. O legătură de chei. O telecomandă de televizor. Ca să nu mai vorbim şi despre câteva dintre cărţile lui preferate. O dată, chiar şi o statuetă mai mică.

Ştiind prea bine că Layla nu l-ar fi deranjat, trimiţându-i medalionul din piatră, decât dacă era vorba despre o urgenţă, Nimrod se duse direct acasă şi, după ce vorbi cu ea la telefon şi află de unde avea piatra, luă din cabinet o lampă veche de alamă şi o cârpă de şters praful şi se duse cu ele în bibliotecă.

Lampa era din alamă, dar îşi pierduse luciul şi arăta ca şi când ar fi avut nevoie să fie lustruită. Mânerul era mare şi curbat, precum o ureche de vacă, iar capacul semăna cu acoperişurile rotunde, ca nişte cepe, ale vechilor palate persane. Nimrod îl convocă pe domnul Rakshasas, frecând lampa cu putere.

Un fir subţire de fum, degajând un miros străvechi, umplu încet biblioteca din casa londoneză a lui Nimrod, se adună într-un nor compact şi luă înfăţişare umană, iar atunci când se risipi, dădu la iveală un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, cu un turban de asemenea alb.

Acesta îşi clătină îngrijorat capul:

— Îmi ia din ce în ce mai mult să mă *transsubstantizez* în ultimul timp, se plânse el. Înainte, aveam nevoie doar de câteva clipe. Acum, s-au transformat în minute.

Îşi întinse oasele înţepenite.

— Cred că îmbătrânesc.

Nimrod nu-l contrazise. Nu putea nega faptul că domnul Rakshasas era, într-adevăr, foarte, foarte bătrân.

— Dar ce-i cu atâta grabă, omule? întrebă domnul Rakshasas care, deşi arăta ca un indian, vorbea ca un irlandez sadea. Serios, ai frecat lampa ca un majordom care a primit o cârpă de praf nouă.

Nimrod îi povesti despre hoţii care spărseseră casa surorii lui din New York şi care încercaseră să fure măselele de minte ale nepotului şi nepoatei sale.

— Şi au găsit asta pe covor, spuse el, întinzându-i medalionul. Cred că este de origine indiană. Layla mi l-a trimis prin poşta djinnternă, acum vreo oră. Cred că n-a păţit nimic.

— N-ai cum să strici un ou clocit, murmură bătrânul djinn, întorcând medalionul cu degetele lui osoase. Speram să nu mai văd simbolul acesta vreodată.

— Aşadar, îl cunoşti?

Domnul Rakshasas oftă şi încuviinţă din cap.

— E o piatră Naga. Are două scopuri: să-l apere pe om de şerpi — cel puţin, aşa se crede — şi să-l îmbuneze pe

zeul-şarpe. Şarpele de pe medalion este o cobră regală. Imaginea lui şi simbolul de alături nu sunt o bucurie pentru bătrânii mei ochi, asta-i clar.

— Simbol? Nimrod se uită mai bine la medalionul din palma întinsă a bătrânului şi la semnul acela curios de lângă şarpe. Te referi la semnul ăsta de întrebare, fără punctuleţ sub el?

— Nu e semnul întrebării. E simbolul brahman pentru cifra nouă. Asta înseamnă Nouă Cobre, Nimrod.

Nimrod se încruntă.

— Nouă Cobre? Ce semnifică?

— A existat un cult străvechi, numit Aasth Naag sau cele Opt Cobre. Sperasem că a dispărut. Dar, în ultimul timp, Nimrod, am avut o senzaţie foarte ciudată, pe care n-o puteam descrie. Acum, văzând din nou acest simbol, puţin schimbat, probabil îmbunătăţit, încep să-mi înţeleg presentimentul, să-i dau un nume şi o formă. Forma unui şarpe. Bătrânul zâmbi strâmb. După ce te-ai fript o dată, sufli şi-n iaurt, cum se spune.

Bătrânul djinn se aşeză pe un fotoliu, lăsând să-i scape un suspin adânc, istovit.

— Şi zici că hoţii au încercat să fure măselele de minte ale copiilor?

— Da.

— Asta-i rău. Asta-i foarte rău. Cred că încearcă să facă un nou talisman. Trebuie s-o anunţi pe Layla să fie mai atentă. Să ia mai multe măsuri de protecţie a casei.

— Deja a făcut asta, răspunse Nimrod.

— Foarte bine. Dacă urmăresc să facă un talisman nou, înseamnă că adepţii cultului Naag nu-l au pe cel vechi. Ăsta e un lucru bun.

Bătrânul îşi mângâie gânditor barba albă.

— Trebuie să aflu mai multe.

— Vrei să te duci la New.York? îl întrebă Nimrod.

— Nu trebuie să-ţi pierzi timpul cu un călugăr, dacă poţi să ai întreaga mănăstire. Nu, prietene, mă voi duce în India. Să-l caut pe însuşi Dervişul* Verde.

— Dervişul Verde, repetă Nimrod. Bineînţeles! E un înger, nu-i aşa? Trăieşte pe insula aia indiană şi ştie cam tot ce se petrece pe subcontinentul indian.

— Într-adevăr, încuviinţă domnul Rakshasas, dând din cap. Dacă ordinul Cobrelor este din nou activ, atunci acolo îşi au baza. Iar Dervişul va şti ce şi cum, şi mai ales unde.

— Atunci, vin cu dumneata, domnule Rakshasas, îl anunţă Nimrod. De altfel, o să ai nevoie de cineva care să-ţi ducă lampa.

— Mi-ar face mare plăcere compania ta, Nimrod, dar nu voi călători în lampă. Până când rezolvăm problema asta, îmi voi păstra forma pământeană. Dac-aş sta în lampă, le-ar fi foarte uşor acelor diavoli păgâni să mă fure. Nu, nu, vom lăsa lampa aici, închisă în pivniţa ta. Cum interiorul lămpii are singur grijă de el, ca de obicei, aş vrea să-l văd şi eu pe djinnul atât de prost încât să intre acolo neinvitat.

După ce se gândi un pic, adăugă:

— Încă un lucru: ar fi bine să călătorim cât mai neobservaţi, precum trei irlandezi pe nume Murphy** în autobuzul spre Cork***. La fel, identitatea şi scopurile noastre vor trebui să rămână secrete pentru toată lumea. Nici măcar domnul Groanin nu trebuie să ştie încotro ne îndreptăm. El va

---

* Adept al unui ordin musulman de călugări cerşetori, ce-şi petrec viaţa călătorind şi trăind din ceea ce primesc de pomană.

** Nume foarte frecvent întâlnit în Irlanda.

*** Cel de-al doilea oraş ca mărime din Irlanda, după Dublin.

rămâne aici, pentru orice eventualitate. Oricum, India nu este locul potrivit pentru un om cu un stomac ca al lui.

— Fie precum dorești, domnule Rakshasas, încuviință Nimrod. Eu mă mai gândesc la ceva: nu crezi că Iblis are un amestec în ceea ce se întâmplă? La urma urmelor, au trecut doar câteva luni de când i-a amenințat pe John și pe Philippa. În general, se ține de cuvânt când e vorba de ceva rău.

— Iblis? E un șarpe, desigur. Dar numai ca fire și apucături. Nu! Cred că și el este la fel de îngrijorat din cauza ordinului Aasth Naag ca oricare alt djinn care are măsele de minte de protejat. Nu, nu, sunt sigur că n-a intrat în cârdășie cu ei.

— Oricum, de dragul gemenilor, m-aș simți mai bine dac-aș ști unde e și ce pune la cale.

— Pe un drum umbrit este mereu noroi, poți fi sigur de asta. Dacă l-am căuta, am intra fără tăgadă într-o treabă murdară. Fii calm, deocamdată, Nimrod, mă îndoiesc sincer c-ar îndrăzni să încerce ceva cât timp Layla locuiește încă în New York. N-ar risca să se arunce într-o acțiune de răzbunare cu ea prin preajmă. Se teme de puterea pe care ea o va avea când va deveni Djinn Albastru.

Iblis avea de reglat niște conturi. Cu șase luni înainte, fusese învins în Cairo de Nimrod și de nesuferiții lui nepoți, John și Philippa Gaunt, în timp ce încerca să-i recruteze pe cei șaptezeci de djinni pierduți ai faraonului egiptean Akhnaton de partea Răului. Dar, din punctul de vedere al celor trei, *homeostasisul*, echilibrul care există în lume între noroc și ghinion, ar fi fost afectat pentru totdeauna, iar ghinionul ar fi domnit atotputernic. După ce-l învinseseră, cei trei din tribul Marid îl închiseseră într-o sticluță veche de parfum. Ar fi rămas acolo o veșnicie, dacă n-ar fi intervenit un

american lacom şi un băiat naiv din Guyana, pe care-l convinsese să-l elibereze, în schimbul îndeplinirii a trei dorinţe. Bineînţeles că Iblis nu-i îndeplinise băiatului cele trei dorinţe. Nu stătea în firea lui să-i răsplătească pe pământenii care-l ajutau, aşa că, în loc de împlinirea dorinţelor, aruncase asupra băiatului un *diminuendo**, transformându-l într-o păpuşă vie.

Era adevărat că Iblis n-avea nicio legătură cu vreun cult al Cobrelor. Pe de altă parte, însă, era la fel de adevărat că urma să fie implicat în aventura pe cale să înceapă. Mânat de ura lui împotriva lui Nimrod, a gemenilor şi a domnului Rakshasas, era pe punctul de a fi absorbit de evenimente, deşi într-un mod pe care nici el, nici altcineva n-aveau cum să-l prevadă.

Ascuns în camerele luxosului său apartament de la ultimul etaj al hotelului Cresus din Las Vegas, Iblis Ifritul îşi petrecea toată ziua în pat, supraveghind mai multe monitoare de calculator care arătau câţi bani pierdeau pământenii în cazinourile deţinute de el în întreaga lume. De partea cealaltă a ferestrei închise la culoare se afla un elicopter şi, lângă el, o piscină, o pistă pentru popice şi o bibliotecă. Nu că Iblis ar fi citit; ar fi jucat popice, ar fi înotat sau ar fi zburat cu elicopterul! Adevărul este că, măcinat de gândul răzbunării, Iblis se neglijase, în ultimul timp. Unghiile îi crescuseră lungi cât creioanele, iar barba îi atârna în jos pe piept; dacă dorea ceva, era de ajuns să bată din palme şi pământeanul său sclav american, Oleaginus, i-l aducea imediat. N-avea ca prieteni decât o duzină de şobolani, pe care-i creştea ca animale de casă şi pe care-i lăsa să se caţere în pat sau pe propriul corp, ca pe nişte câini mici, mai ales că unii dintre ei chiar erau de mărimea unui câine.

* Vrajă prin care o fiinţă este micşorată.

Doar două lucruri umbreau viaţa de lux neîntrerupt şi mizerabil a lui Iblis. Unul dintre ele era hotelul cazinoului de peste drum. Iblis considera hotelul Aladin, cu imitaţia sa de decor din *O mie şi una de nopţi*, ca pe o insultă la adresa lui şi de multe ori se gândise să-l distrugă, provocând un cutremur. N-o făcuse deocamdată, deoarece spera ca, într-o bună zi, să poată cumpăra el hotelul, să-i schimbe numele şi să-l decoreze în alt stil, care să-i placă mai mult.

Celălalt lucru care-i strica viaţa de huzur era faptul că tot nu se răzbunase pe John şi pe Philippa Gaunt. Avea totuşi motive întemeiate: în primul rând, nu reuşise încă să se gândească la o pedeapsă suficient de cumplită pentru gemeni; în al doilea rând, aflase că Layla avea să devină următorul Djinn Albastru al Babilonului. Iată de ce hotărâse să amâne răzbunarea asupra copiilor până când Layla avea să fie departe de ei, sau ei departe de ea, altfel ar fi atras asupra lui furia ei înspăimântătoare. Cu toate acestea, voia măcar să plănuiască o răzbunare şi, cu gândul acesta, îl chemă pe Oleaginus.

Oleaginus făcu o plecăciune în pragul uriaşului dormitor, apoi înaintă către marginea imensului pat al stăpânului său. Ajuns acolo, aşeză pe podea o pungă de hârtie cu mâncare pentru şobolani şi tresări în clipa în care unul dintre ei, lucios şi negru ca pijamalele de mătase ale lui Iblis, îi trecu peste picior şi se vârî în pungă.

Ca de obicei, Iblis părea foarte preocupat de ceva, aşa că, simţind că avea să primească porunci importante, Oleaginus îşi şterse mâinile unsuroase de cămaşă şi scoase la iveală un carneţel şi un creion.

— Nimic nu li se poate întâmpla gemenilor Gaunt câtă vreme rămân pe insula Manhattan, în New York, spuse Iblis, fără să-şi ia ochii de la monitoarele calculatoarelor.

— Da, stăpâne.

— Cu toate acestea, vreau să fie atent supravegheaţi. Şi ei, şi caraghiosul lor de unchi, Nimrod. Şi el, şi bătrânul acela absurd, domnul Rakshasas. În clipa în care gemenii părăsesc Manhattanul, îi vreau prinşi, închişi în sticle şi aduşi aici. Prinşi şi îmbuteliaţi, dar nevătămaţi. La fel şi Nimrod şi Rakshasas. Ai înţeles?

— Da, stăpâne.

— Vor fi aduse din magazinele Ifriţilor truse pentru farmece de legare a djinnilor şi camere miniaturale cu infraroşu pentru urmărirea lor.

— Da, stăpâne.

— Bineînţeles că misiunea asta nu e lipsită de primejdii. Layla Gaunt are puteri deosebite, ca şi fratele ei, Nimrod. Prin urmare, cel care va reuşi să-mi îndeplinească poruncile va fi răsplătit. Răsplata va fi împărătească, în felul obişnuit.

Iblis pocni din degete, nerăbdător, spre Oleaginus.

— A trecut atâta timp de când n-am mai făcut ceva bun pentru un pământean, că am şi uitat care este răsplata obişnuită. Reaminteşte-mi, Oleaginus!

— Trei dorinţe, domnule?

— Trei dorinţe. Da, exact, trei dorinţe, mai presus de zgârcenia obişnuită a oamenilor.

Oleaginus se linse pe buze şi înghiţi în sec.

— Da, ştiu la ce te gândeşti, Oleaginus. Ţi se citeşte pe chipul tău urât, la fel de clar ca titlurile de pe prima pagină din ziarul meu de dimineaţă. Te gândeşti că ţi-ar plăcea tare mult să câştigi chiar tu această răsplată. Recunosc, sunt chiar curios să ştiu ce ar face un amărât ca tine cu trei dorinţe. Pentru început, cred că ţi-ai dori nişte mâini care să nu mai semene cu două bucăţi de peşte ud. Şi, poate, un chip care să nu fie chiar mai urât decât al câştigătorului concursului *Cea*

mai urâtă cămilă din lume. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? În al treilea rând — ia să vedem — da, ştiu! Ţi-ai putea dori să ai personalitate. Nu să fii prea fermecător. Doar câteva calităţi, în plus de servilitatea ta de broască râioasă. Un pic de conversaţie, poate; o idee originală, din când în când. Poate chiar şi o linguriţă de farmec. Ei, hai să fim generoşi: o lingură întreagă! Mda, îmi dau seama că trei dorinţe ţi-ar prinde foarte bine. Având în vedere că este ziua ta, îţi voi da un concediu de trei săptămâni, să văd dacă eşti în stare să duci poruncile la îndeplinire. Fără plată, bineînţeles.

Oleaginus îşi simţi inima tresărind în pieptu-i de porumbel.

— Sunteţi prea bun, stăpâne.

— Da, ştiu. Încă un lucru. Ai grijă să faci corect farmecele pentru legarea djinnilor. Atunci când îi voi avea pe toţi patru închişi în sticle, pe gemeni, pe Nimrod şi pe Rakshasas, vreau să-i pot scoate din când în când din ele şi să le râd în nas, fără să fiu în pericol. Ai înţeles?

— Da, stăpâne.

— Acum, dă-mi punga.

Oleaginus îi întinse punga, din care Iblis scoase un cap de capră şi, în mijlocul corului de şobolani chiţăitori, cel mai rău djinn din lume le aruncă acea încântătoare trataţie pe podea. Când şobolanii se năpustiră zgomotoşi asupra capului de capră, începându-şi dezgustătorul festin, Iblis zâmbi încântat.

— Ascultă-i, spuse el. Sunt copiii canalelor. Cât de frumos cântă!

Oleaginus zâmbi forţat.

— Foarte frumos, zise el.

— Nu mă dezamăgi, Oleaginus. Sunt sigur că pentru ei ai fi la fel de gustos ca şi capul de capră. Chiar mai gustos, dacă ai fi în viaţă atunci când şi-ar începe ospăţul. M-ai înţeles?

— Da, stăpâne.

CAPITOLUL 4

GEMENI

Gemenii avură nevoie de mai multe ore până să-şi configureze noile laptopuri Bungle*. Serviciul telefonic de asistenţă al producătorului, la mii de kilometri depărtare, în India, nu le oferi nicio informaţie utilă. Persoana de la celălalt capăt al firului, care părea a fi un american foarte calm, le spuse că se numea Joey şi că era de fel din Cleveland, Ohio, dar părea să ştie prea puţine lucruri despre calculatoare. După părerea lui John, sfaturile lui Joey erau chiar pe dos de ceea ce ar fi fost nevoie cu adevărat ca să facă laptopurile să funcţioneze corect. După aproape o oră de discuţii inutile şi sugestii anapoda, John îi închise telefonul în nas lui Joey şi hotărî că era mai simplu să citească manualul cu instrucţiuni. În acest fel, până la urmă, reuşi să le facă să funcţioneze. Nici nu terminase bine, că primi un mail de la Dybbuk:

N întlnim urgent la Insula Bannermann d p râul Hudson, nu departe d tine. Problemă d viaţă şi d moarte, t rg nu spn nimănui. Mai ales mamei tl pt că ea-i spune mamei ml. Iar m.m.m. o s vrea s m ajute

* *Bungle*, în limba engleză, înseamnă lucru făcut de mântuială, improvizaţie.

şi o să-şi pl8 viaţa n pericol. Vino singur. T rg, ai grijă să nu fii urmărit. Doi oameni ucişi d cei kre mă urmăresc. Nu le e frică să ucidă din nou. Prietenul tău în pericol, Buck S.

John îi arătă mailul Philippei, întrebând-o ce crede.

— Trimite-i un alt mail şi întreabă-l despre ce e vorba, răspunse Philippa. Vreau să spun că mesajul ăsta ar putea fi de la oricine.

— Ba nu, asta-i chiar adresa lui de e-mail, spuse John. Şi felul de a scrie e tot al lui. Oricum, i-am răspuns deja. Răspunsul i-a şi ajuns. M-am gândit că, dacă este într-adevăr în pericol, n-o să-şi mai poată verifica mailul prea curând. Mesajul pe care ni l-a trimis avea data zilei noastre de naştere. I s-ar fi putut întâmpla foarte multe de atunci.

Philippa aduse un ghid al regiunii, vrând să vadă unde se afla insula Bannermann.

— E cam la şaptezeci de mile depărtare de New York, în sus, pe râul Hudson. O călătorie de două ore cu trenul până la Newburgh. Şi... fii atent aici. Insula e închisă pentru public. Din Newburgh, singura modalitate de a atinge ţărmul insulei e să mergi cu barca. Nici c-ar fi putut alege un loc în care să fie mai greu de ajuns!

— Poate că tocmai ăsta era scopul, fu de părere John. Dacă e atât de greu de ajuns acolo, înseamnă că e mai sigur pentru el.

— Dar faptul că e foarte greu de ajuns e doar o parte a reţinerii mele, zise Philippa. E foarte rece în nordul statului. E chiar mai frig decât în oraş. Plecăm fără puterile de djinn şi fără şansa să le căpătăm acolo.

— Păi, tocmai de asta se teme Dybbuk pentru viaţa lui, răspunse John. Şi e un motiv în plus să ne ducem la el.

Philippa clătină din cap, exasperată din cauza fratelui ei. Câteodată, credea ea, John avea prea mult curaj faţă de cât ar fi fost bine pentru el.

— Dacă situaţia ar fi fost invers şi i-am fi trimis noi lui un astfel de mail, sunt sigură că Dybbuk nu ne-ar fi sărit în ajutor.

Fata făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nici nu ştiu cât durează să mergi cu barca de la Newburgh până la insula Bannermann. Dar sunt convinsă că mama n-o să ne dea voie să lipsim o zi întreagă. Poate şi mai mult. N-ai observat cât de atent a început să ne supravegheze? A început chiar să-mi încuie peria pentru păr în seif, de teamă c-ar încerca s-o fure cineva ca să facă un talisman.

— Serios? se miră John. N-am băgat de seamă c-ar fi luat şi peria mea.

— Cum ai fi putut? zâmbi Philippa. Oricum, tu nu te piepteni. Vreau să spun că, dacă plecăm spre insula Bannermann, fără s-o anunţăm, aşa cum ne cere Dybbuk, atunci e foarte posibil ca mama să creadă că şi noi am dispărut.

— Toate astea sunt motive foarte bune să stăm acasă fără să facem ceva, zise John. Dar eu tot plec. Doar pentru că Dybbuk n-a fost un prieten prea bun pentru noi, nu înseamnă că noi nu putem să ne purtăm ca nişte prieteni adevăraţi faţă de el.

Băiatul ridică din umeri.

— Ascultă, trebuie să existe o modalitate să plecăm fără s-o alarmăm pe mama.

— Bineînţeles că există, răspunse Philippa. Se numeşte putere de djinn. Din nefericire, însă, noi n-avem niciun pic. Cel puţin, nu acum. Până când vremea nu se mai încălzeşte puţin.

— Atunci, hai să găsim pe cineva care are putere.

— Nimrod?

— Exact! Poate că, dacă-i explicăm totul, ne va ajuta. De altfel, Dybbuk n-a spus că nu putem vorbi cu el.

Philippa dădu un telefon la casa din Londra a lui Nimrod şi vorbi cu domnul Groanin.

— Din păcate, domnişoară Philippa, domnul a plecat, o anunţă Groanin, înţepat. Împreună cu domnul Rakshasas.

— A spus cumva unde se duc? A lăsat vreo adresă de contact? Vreun număr de telefon? Sau de mobil?

— A preferat să nu se încreadă în mine, răspunse Groanin. Vă zic eu, a preferat să nu se încreadă în mine... În propriul lui majordom. Cu siguranţă este la *Samum*, sărbătoarea djinnilor.

— Desigur, zise Philippa, uitasem de asta. A spus cumva când se întoarce?

— Nu, domnişoară, dar nu cred că va lipsi prea mult. Nimrod nu mi-a cerut nici măcar să-i pregătesc un geamantan, iar domnul Rakshasas şi-a lăsat lampa aici, în pivniţă.

— Nu-i stă în obicei, observă Philippa.

— Nu, într-adevăr. Asta e tot?

— Da, domnule Groanin, mulţumesc.

După aceea, John îl sună pe domnul Vodyannoy, un prieten djinn de-al lui, care locuia în clădirea Dakota, dincolo de Central Park, precum şi pe domnul Gwyllion, proprietarul librăriei *Cartea Sigilată* de pe strada 57 Vest, dar amândoi erau plecaţi. Încercă să-i caute chiar şi pe Agatha Daenion şi

pe Jonathan Munnay, prietenii lor djinni de la petrecere, fără mai mult succes.

— Cred că noi suntem singura familie de djinni care nu respectă sărbătoarea asta, se plânse John, clătinând cu tristeţe din cap. Bineînţeles că e doar vina tatălui nostru. Nu pleacă de la serviciu nici măcar pentru sărbătorile pământene, la care-ar avea tot dreptul, darămite pentru cele ale djinnilor.

— Atunci, înseamnă că nu e nimeni prin apropiere care să ne poată ajuta, zise Philippa. Cred că va trebui să uităm de toată afacerea.

John însă nu voia să renunţe să-l ajute pe Dybbuk. Pentru o vreme, rămase adâncit în gânduri, apoi spuse:

— Cred c-a mai rămas cineva în oraş care să ne îndrume. Uma Karuna Ayer.

— Fata care zicea că vrea să devină Eremit?

— Exact. Probabil că n-a făcut ceva atât de egoist, cum ar fi să plece în vacanţă.

— Da, dar dacă trăieşte pe străzi, ca un om fără adăpost, unde o s-o găsim? întrebă Philippa. În plus, nu e cu mult mai mare decât noi, aşa că pe vremea asta e la fel de lipsită de puteri.

— Foarte adevărat, recunoscu John, dar s-ar putea să ştie un djinn care să ne ajute. Cât despre unde o vom găsi, păi, unde poţi să cauţi o frunză, decât în pădure?

— Începi să vorbeşti ca domnul Rakshasas.

— La drept vorbind, chiar *l-am auzit* spunând asta odată, explică John. Voiam să zic că o vom căuta pe Uma acolo unde sunt, de obicei, mulţi oameni fără adăpost. În parcul Washington, la staţia Grand Central, în Cartierul de Est. Am citit ieri, în ziar, că liniile de metrou A sau C, care pleacă din

staţia de pe strada Chambers, ar fi un loc numai bun ca să ne începem căutarea. Foarte mulţi oameni fără adăpost se strâng acolo. Şi încă un lucru: ar fi bine să plecăm noaptea. Atunci îi vezi cel mai uşor pe cei fără adăpost. Dac-ar avea o casă, ar sta în ea, nu pe străzi, nu-i aşa?

Gemenii aşteptară până după lăsarea întunericului, când ar fi trebuit să fie amândoi în pat, apoi se strecurară afară din casă, neobservaţi de părinţi, care organizaseră o cină în cinstea unuia dintre prietenii domnului Gaunt, din lumea bancherilor. Luară trenul A de pe strada Chambers şi descoperiră, în primul rând, că prin tunelurile de metrou din New York nu trăiau oameni fără adăpost şi, în al doilea rând, că nu era lipsit de primejdie să se plimbe printre cei peste cincizeci de mii de cerşetori ai oraşului, mai ales în toiul nopţii.

Un bărbat, peste care dăduseră în faţa unei cafenele din Washington Square, îi urmări o vreme şi, cu toate că scăpară curând de el, merseră în continuare foarte repede şi privind neliniştiţi peste umăr, până când ajunseră în Union Square, cu câteva străzi mai la nord.

— Proastă idee a mai fost, spuse John, când în sfârşit îşi recăpătă răsuflarea. De ce nu m-ai convins s-o lăsăm baltă, Phil? Aşa cum faci mereu atunci când am câte o idee proastă.

— Pentru că aveai dreptate, răspunse Philippa, arătând spre vitrina unei bănci.

Acolo, stând pe jos, în holul în care era amplasat bancomatul, se afla cel mai murdar vagabond pe care-l văzuse ea vreodată. Chiar lângă el, înfăşurată într-un sac de dormit la fel de murdar, stătea o fată blondă, înaltă şi subţire, purtând nişte haine mai puţin jerpelite şi care arăta doar pe jumătate la fel de neîngrijită ca însoţitorul ei. Era Uma Karuna Ayer.

Zărindu-i pe gemeni, Uma sări în picioare, dădu la o parte sacul de dormit şi le deschise uşa.

— Ce Dumnezeu căutaţi voi doi aici? îi întrebă ea.

— Pe tine, spuse John, cu un ochi la bătrânul vagabond din spatele ei.

— Mama mea v-a trimis? îi luă ea la rost.

— Nu, nicidecum, răspunse Philippa. Speram că tu ne vei putea ajuta. Un prieten de-al nostru e la ananghie şi are nevoie de ajutor. Dar se află la câteva ore depărtare cu trenul şi nu putem ajunge la el fără ca mama noastră să observe că am dispărut.

— Da, ştiu bine cum este, zise Uma. Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, să fac ceva de una singură.

Fata oftă şi luă o înfăţişare tristă.

— Zau, mi-ar plăcea să vă ajut. Din păcate, e frig şi nu prea am puteri. Până când nu se face mai cald afară, abia dacă pot face să apară o cană cu cafea pentru mine.

— Dacă nu te superi că te întreb, interveni John, de ce te-ai mai făcut Eremit, din moment ce nu te poţi ajuta nici macar pe tine? E foarte periculos ceea ce faci tu, Uma.

— A, o să mă descurc. Se pare că vremea se va îmbunătăţi peste câteva zile. Privi spre însoţitorul ei zdrenţăros. Până atunci, prietenul meu Afriel va avea grijă de mine.

Philippa se strâmbă.

— Şi de Afriel cine va avea grijă? Amândoi arătaţi ca şi când aţi avea nevoie de o masă bună. Luaţi de-aici!

Cu aceste cuvinte, fata le dădu câte o bancnotă de zece dolari din gentuţa ei.

Afriel vârî banii în buzunar, după care-şi scutură de pe frunte o şuviţă de păr blond îmbâcsit, cu nişte degete foarte murdare. Mirosea a sendviş cu brânză mucegăită. Un deget

mare de la picior, de forma şi culoarea unei nuci murate, se ivea prin gaura unuia dintre tenişi. De fiecare dată când se uita la el, Philippei îi venea să scoată o batistă cu care să-şi acopere gura şi nasul.

— Îţi sunt recunoscător, spuse el, cu o voce care părea să iasă din fundul unui butoi cu catran.

— Să nu mai vorbim, zise Philippa, vrând să spună exact asta, deoarece, atunci când Afriel deschisese gura, respiraţia lui cumplit mirositoare îi întorsese stomacul pe dos.

— Spune-mi, o mai întrebă el, ăştia sunt toţi banii tăi?

Philippa se gândi că Afriel era cam nerecunoscător.

— Ăăă... da, răspunse ea. Aşa se pare. De ce? Nu sunt de ajuns?

— Mai am şi eu nişte mărunţiş, zise John. Ţi-l dau cu plăcere.

Afriel luă şi banii lui John, vârându-i în buzunar. După aceea, zâmbi.

— Pentru că aţi fost atât de drăguţi şi ne-aţi ajutat, pe mine şi pe Uma, vă voi ajuta şi eu.

— Ce-ai putea să faci *tu* pentru noi? se miră Philippa.

— De obicei, nu-i ajut pe djinni, spuse Afriel, ignorând-o. Ar trebui să-i ajut doar pe oameni. Totuşi, de vreme ce sunteţi pe jumătate oameni, cred că e-n regulă.

— De unde ştii că suntem djinni? se miră Philippa. Şi tu eşti Eremit?

— Nu, zâmbi Afriel, nu sunt Eremit.

— Afriel e un înger, spuse Uma. E Îngerul celor tineri.

John îl privi neîncrezător pe străinul murdar de lângă Uma. Arăta mai unsuros ca o cutie de pizza şi mai bătrân decât tatăl lui.

— Glumeşti, zise el. Ce vrei să spui? Că tu-i ajuţi pe pământenii care sunt buni cu tine?

Afriel încuviinţă din cap şi zâmbi larg, arătând c-ar fi avut mare nevoie de câteva ore bune de spălat pe dinţi.

„Nu uitaţi să-i ajutaţi pe străini", îşi aduse aminte Philippa de cuvintele mamei ei, „pentru că, astfel, unii dintre voi îi ajută, fără să ştie, pe îngeri."

Chiar în timp ce vorbea, se gândi că doar o persoană foarte curajoasă l-ar fi ajutat pe cineva atât de urât mirositor ca Afriel. Trebuia să recunoască însă că ochii lui albaştri şi pătrunzători îl făceau să pară ieşit din comun.

— Da, răspunse Afriel. Doar că nu cu asta mă ocup eu, mai exact. Există prea multă încredere în sine prin lume, în ultimul timp. Încredere în sine şi în faptul că ştiinţa deţine toate răspunsurile. Misiunea mea este să fac să se întâmple acele accidente stranii şi evenimente deosebite care-i uimesc pe pământeni, ca să le demonstrez că oamenii de ştiinţă n-au chiar toate răspunsurile. Acel gen de lucruri uimitoare care-i ajută pe oameni să creadă şi în altceva decât în ei înşişi.

— Vrei să spui, miracole, zise John.

— Miracolele sunt doar o parte din lucrurile pe care le fac. Mă mai ocup şi cu minuni, prevestiri, semne, pieze rele, iluminări, fenomene ciudate şi enigme. Cu excepţia duminicilor, bineînţeles. Niciodată nu lucrez duminica.

— Îngerii sunt mult mai puternici decât djinnii, îi sări Uma în ajutor. Afriel poate face cam orice, dacă vrea.

— Sunt mişcat de bunătatea voastră faţă de mine şi de Uma, şi faţă de prietenul vostru Dybbuk, spuse Afriel. Pe Dybbuk vreţi să-l ajutaţi, nu-i aşa?

— Da, răspunse John, înţelegând că îngerii ştiu o mulţime de lucruri fără să le spună cineva dinainte.

— Va avea nevoie de ajutorul vostru în mai multe privinţe, le zise Afriel. Nu vă pot spune mai multe. Ar însemna să mă amestec în Destin. Dar vă pot rezolva problemele cu cei de acasă. Vă pot da o acoperire. Mai precis, un Altundeva. Doi Altundeva, din moment ce sunteţi doi. În ceea ce priveşte puterile voastre de djinni, n-aveţi de ales, trebuie să aşteptaţi vremea caldă. Pot să fac miracole, dar imposibilul rămâne imposibil.

Philippa încuviinţă din cap.

— Ce-i ăla un Altundeva? îl întrebă ea.

— Un Altundeva e cineva care vă poate oferi un alibi, răspunse Afriel; şi cine-ar putea face asta mai bine, decât voi înşivă?

Cu un deget murdar, Afriel le arătă gemenilor două siluete care apăruseră dintr-odată în spatele lor.

— John şi Philippa, faceţi cunoştinţă cu John şi Philippa.

John rămase cu gura căscată, în clipa în care se pomeni faţă în faţă cu... el însuşi.

— Ăsta-s eu, murmură el, uimit. Cum *naiba* de-ai reuşit miracolul ăsta, Afriel?

— Nu cu naiba, poţi să fii sigur. Afriel ridică din umeri şi începu să se scarpine. Aşa cum v-am spus, cu asta mă ocup. Şi, ca să fiu ceva mai riguros în privinţa asta, ceea ce vedeţi voi acum nu este un miracol. Este o minune.

— Chiar că e o minune, spuse Philippa, care era nu mai puţin uimită decât fratele ei să-şi vadă dublura.

Îi dădu roată Philippei 2, până în spatele ei — o perspectivă din care nu se privise niciodată.

— Chiar e exact cum arăt eu?

— John nu e decât geamănul tău biologic, îi explică Afriel. Ceasta este însă geamăna ta identică. Va gândi, va vorbi şi

se va purta la fel ca tine. Nimeni nu vă va deosebi, cu excepţia ta. Nici John. Nici mama voastră.

— Nu vorbeşte deloc, remarcă John. Dac-ar fi fost cu adevărat Philippa, ne-ar fi întrerupt până acum cu o întrebare tâmpită.

— Mulţumesc mult, John, răspunse Philippa. Are dreptate, totuşi. Afriel, ea nu spune nimic.

— Nu vor începe să se poarte ca voi până când nu-i veţi trimite acasă, în locul vostru, le explică Afriel. Vedeţi voi, fiecare dintre ei este cu adevărat o extensie a voastră. O chestiune simplă de fizică cuantică. În ciuda a ceea ce credea Einstein, chiar este posibil ca un lucru să existe în două locuri în acelaşi timp. E ceea ce se numeşte Suprapunere. Nu există o explicaţie logică, nu este ceva care-ar putea fi explicat de un om de ştiinţă. Cel puţin, pentru încă vreo sută de ani. Tocmai de aceea e atât de minunat.

— Aşadar, imediat cum îi vom trimite acasă, spuse Philippa, cei doi se vor purta ca noi.

— În toate privinţele, deşi cu două excepţii importante. În primul rând, n-au suflete. Asta nici măcar *eu* nu pot crea. Aşa că nu-i lăsaţi să se apropie de oglinzile sufletelor voastre, altminteri mama voastră îşi va da seama şi jocul va lua sfârşit. În al doilea rând, cei doi nu vă pot înlocui la infinit. Asta ţine de descompunerea subatomică, dar mi-ar lua prea mult ca să vă explic. Amintiţi-vă următoarele: cei doi Altundeva nu vor dura decât un eon, adică unitatea de timp proprie universului eteric, nu acea perioadă incomensurabilă de timp despre care se scrie în cărţile de pe Pământ.

— Şi cât durează un eon? întrebă John. În termeni pământeni.

— Exact un milion de secunde. Exprimat în cifre ar fi 11,574074074074074074074074074074 zile, asta ca să-ţi fie mai uşor să înţelegi. Afriel chicoti. Acum vă daţi seama de ce este mai uşor să spun un eon.

— Nu e chiar atât de lung pe cât credeam, observă Philippa. Un eon, vreau să zic. Am crezut că e mult mai lung. O mie de ani, sau cam aşa.

— Timpul întotdeauna e relativ, zise Afriel. Un eon aici, pe Pământ, e foarte diferit de un eon acolo, sus. Acesta este un paradox al timpului. Oricum, e o cu totul altă poveste. Concluzia e că, oriunde ne-am afla, un eon înseamnă exact timpul necesar pentru ca un gând să se ivească în mintea Domnului, ceea ce pentru El este foarte puţin, dar pentru voi, foarte mult. Acesta este un alt paradox.

John îl ciufuli în joacă pe John 2.

— Şi ce se va întâmpla cu tipul ăsta după un eon? întrebă el.

— Va dispărea. Amândoi vor dispărea. Timp de 999.999 secunde vor fi acolo, iar în secunda următoare... Afriel pocni din degete: Dispăruţi! Cât ai clipi. Precum trăsura şi caii Cenuşăresei. Fiindcă veni vorba despre timp, nu credeţi c-ar trebui să plecaţi? Dacă vă grăbiţi, mai puteţi prinde ultimul tren spre râul Hudson, din gara Penn. Îngerul ridică din umeri. Credeţi-mă pe cuvânt, bine?

Philippa clătină din cap.

— Ar trebui să trecem mai întâi pe-acasă, spuse ea. Ne trebuie nişte bani ca să luăm bilete de tren.

— Nu, nu vă trebuie, zise Afriel. Aveţi bani. Aveţi şi bilete.

John se căută prin buzunare şi văzu că Afriel spunea adevărul: avea şi bilet de tren şi mult mai mulţi bani în portofel decât avusese atunci când plecase de-acasă.

— Hei, ca să vezi! exclamă el. Are dreptate.

— O să vă aştepte şi o barcă, la Clubul de canotaj din Newburgh. Aşa că n-aveţi niciun motiv să mai zăboviţi.

— Mulţumim, Afriel, zise Philippa şi, uitând pe moment cât de urât mirosea îngerul, se ridică şi-l sărută pe obrazul ţepos. Mulţumim pentru tot!

— Mulţumim şi ţie, Uma, zise John, urmând exemplul surorii lui şi sărutând-o, ceea ce nu păru s-o deranjeze deloc.

Gemenii opriră un taxi şi le spuseră celor doi Altundeva să urce.

— Aduceţi-vă aminte, le zise Afriel, peste un eon, începând de acum, nu vor mai fi acolo, ca să vă acopere.

— Nu vom avea nevoie de ei atât de mult, îl asigură Philippa.

— În cazul acesta, când vă întoarceţi, spuneţi-le să dispară. Afriel pocni iarăşi din degete. Uite-aşa!

John şi Philippa îi cerură şoferului de taxi, un indian chipeş, cu turban portocaliu, să-i ducă pe strada 77 Est, după care să se îndrepte spre gara Penn. Dar, câteva minute mai târziu, când coborâră din maşină şi John scoase bani din buzunar să plătească, şoferul refuză, scuturând din cap:

— Nu vă iau banii, le zise el.

— De ce? se miră John.

— O pereche de gemeni e semn bun, răspunse şoferul, respingând cu mâna banii lui John, dar două perechi de gemeni înseamnă noroc chior.

CAPITOLUL 5

INSULA BANNERMANN

Trecuse bine de miezul nopţii, atunci când John şi Philippa ajunseră la Clubul de canotaj din Newburgh, dar, aşa cum le promisese Afriel, acolo îi aştepta o barcă, dotată corespunzător pentru o călătorie pe timpul nopţii, cu lanterne şi echipament pentru campat. Bătrânul supraveghetor al clubului nu păru deloc surprins să-i vadă pe cei doi copii la ora aceea târzie. Nici măcar nu le ţinu o predică despre cât de prostesc era să plece, noaptea, cu o barcă pe râul Hudson, aşa cum ar fi făcut alţi adulţi. Gemenii se convinseră repede că era tot o urmare a misiunii lui Afriel pe Pământ, aceea de a-i uimi pe oameni şi de a-i face să creadă şi în altceva decât în ei înşişi.

— Faptul că sunteţi atât de drăguţ cu noi nu e tocmai o enigmă, îi spuse Philippa bătrânului, în timp ce acesta ţinea barca nemişcată, iar ea se urca sprintenă la bord. Nu e nici măcar o minune. Mai degrabă, aş spune că e o viziune clară asupra lucrurilor. Şi nu suntem deloc obişnuiţi să vedem lucrurile astfel.

— Scopul nostru este să vă fim pe plac, zise supraveghetorul. Apropo, copii, încotro vă duceţi, dacă nu vă supăraţi că vă întreb?

— Spre insula Bannermann, îi răspunse John, aşezându-se în canoe la pupa.

— În anul 1920 a avut loc un incendiu acolo, urmat de o explozie, spuse supraveghetorul. Există şi nişte ruine, chiar sub apă. Aşa că, atunci când ajungeţi la vechiul port, aveţi grijă să vâsliţi încet şi cu atenţie, ca să nu loviţi fundul bărcii. Canoea asta e făcută din scoarţă de mesteacăn, după modelul original al pirogilor indienilor irochezi, aşa că e destul de fragilă.

— Mulţumim pentru sfat, zise John şi, instalându-se pe băncuţă, îşi ridică vâsla.

Philippa, aşezată la prora, aprinse lanterna cea mare, care avea să le lumineze drumul de-a lungul râului.

— Dacă aţi vrea să le ascultaţi, le spuse supraveghetorul, v-aş mai putea da câteva sfaturi. Insula Bannermann e bântuită. Eu, unul, nu m-aş duce acolo nici în timpul zilei. Noaptea nu mai vorbesc. Dar văd că voi doi sunteţi foarte hotărâţi, aşa că-mi închipui că aveţi un motiv întemeiat. În orice caz, dacă totuşi vă răzgândiţi şi vă întoarceţi aici la noapte — şi, al naibii să fiu, nu v-aş învinovăţi cu nimic dac-aţi face-o —, nu trebuie decât să ciocăniţi la uşa gheretei debarcaderului. De când mi-a murit pisoiul, Magnus, mă simt cam singur şi sunt oricând bucuros de companie. Indiferent de oră.

— Ne vom aduce aminte de invitaţie, promise John.

Împinse cu vâsla în micul ponton, apoi o scufundă încet în apa întunecată de sub cotul lui.

Câteva clipe mai târziu, ghereta dispăruse cu totul în bezna din spatele lor, iar canoea indiană aluneca uşor în noapte, peste apele reci şi liniştite ale întinsului şi puternicului râu Hudson.

Avură grijă să stea în permanenţă aproape de malul drept al râului, în timp ce, dintre ramurile copacilor luminaţi fantomatic de lună, răsunau peste ape chemările stranii ale păsărilor, precum glasurile unor sălbatici duşmănoşi, aşa că lui John îi era foarte uşor să-şi imagineze că era un personaj dintr-un roman de James Fenimore Cooper, cum ar fi *Ultimul mohican*. De fapt, el nu citise cartea, dar văzuse filmul şi-i plăcuse foarte mult. Philippa, mai citadină decât fratele ei iubitor de spaţii deschise şi, în orice caz, mai citită decât el, se foia neliniştită în barcă, gândindu-se la goblini*, la Ichabod Crane** şi la călăreţi fără capete înspăimântători.

— E cel mai înfiorător lucru pe care l-am făcut vreodată, observă ea, în timp ce ceva mare se mişca în ramurile aplecate deasupra apei ale unui copac, iar fata privi speriată în sus, aproape aşteptându-se ca Rip Van Winkle*** să-i aterizeze în canoe.

— Linişteşte-te, îi spuse John.

— Să mă liniştesc? icni Philippa, simţind că cedează nervos când un fior rece îi străbătu umerii. Am îngheţat**** deja.

John vâsli mai repede. Sora lui avea dreptate. Era frig, iar el era bucuros să facă mişcare, ştiind că astfel se va încălzi.

În cele din urmă, după aproape o oră de vâslit, lanterna căzu pe un deal plin de tufişuri, de aproape treizeci de metri înălţime, care se ridica din apă, chiar în faţa lor. John ghidă canoea printr-un fel de intrare fortificată, apoi cârmi spre

---

* Personaje fantastice din folclorul nordic şi anglo-saxon, cu caracter adesea răutăcios; spiriduşi.

** Personaj din nuvela fantastică *Legenda Văii Adormite* a scriitorului englez Washington Irving, după care s-a realizat filmul *Călăreţul fără cap*.

*** Eroul nuvelei cu acelaşi nume a scriitorului Washington Irving.

**** Joc de cuvinte bazat pe multiplele înţelesuri ale cuvântului *cool*, care înseamnă atât a se linişti, cât şi a-i fi frig.

ţărm. Sărind în apa mică, traseră apoi cu grijă barca pe o limbă de nisip, printre tufişuri. *Bu-hu-hu!* ţipă o bufniţă, parcă salutându-i. Încet, încet, începură să distingă în întuneric, mult deasupra lor, silueta a ceea ce părea să fie un autentic castel scoţian. La fereastra celui mai înalt dintre turnuri licărea o lumină slabă.

John aprinse cea de-a doua lanternă şi o luă înainte printre tufişuri, urcând apoi o potecă abruptă. Philippa îl urmă. Cel puţin până când ajunseră la un pod mobil. Acolo se opri şi lăsă să-i scape un geamăt de nelinişte.

— Refuz să merg mai departe fără un căţel de usturoi şi o cruce de argint, şopti în spatele fratelui ei. Ca să nu mai vorbesc de un ciocan şi câteva ţepuşe ascuţite*. Supraveghetorul avea dreptate. Se vede de la o poştă că locul ăsta e necurat, parc-ar scrie pe el, cu litere mari de neon: „BÂNTUIT". Şi, mă rog, ce caută aici un castel scoţian sumbru? În mijlocul râului Hudson? Ceva nu e în ordine.

— Păi, de unde propui să începem? se întoarse John spre ea, exasperat. Dacă Dybbuk se află pe insulă, e de la sine înţeles că aici trebuie să fie. Pe toată insula nu se găseşte decât castelul ăsta.

— Şi dacă nu e aici? Ce facem? Nu cred că vreau să dăm peste cineva care locuieşte aici. Am văzut cimitire mai primitoare decât insula Bannermann.

— Hei, uşurel! spuse John, la fel de speriat ca şi sora lui, dar ascunzând mai bine acest lucru. Uite cum facem: tu rămâi aici, iar eu mă duc să arunc o privire, să văd dacă Dybbuk e aici, după care plecăm acasă, bine?

---

* Usturoiul şi crucea din argint sunt, conform legendei, amulete protectoare împotriva vampirilor. Aceştia, se zice, pot fi omorâţi numai dacă li se implântă un ţăruş ascuţit direct în inimă.

— Şi mă laşi singură aici? Philippa plimbă raza lanternei pe zidurile castelului în sus. În niciun caz! Vin cu tine.

— Foarte bine, răspunse John, care oricum nu se simţea prea entuziasmat la gândul de a intra singur în castel.

Trecură împreună podul mobil, apoi pe sub un portic şi pe lângă camera gărzilor. Ajunşi în faţa unei uşi din lemn, mare cât gura unui tunel de metrou, John ridică pumnul, vrând să bată, dar se răzgândi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Philippa.

— E deja deschisă, asta s-a întâmplat, răspunse John, împingând uşa care se deschise cu un scârţâit la fel de asurzitor ca o rafală de mitralieră.

Înăuntru, holul întins era păzit de o armură completă, dotată cu o halebardă uriaşă. În spatele ei se afla o orgă de biserică şi, cel mai neliniştitor, aceasta părea să cânte de una singură încontinuu, o singură notă înaltă.

John înghiţi în sec.

— E cineva aici? întrebă el, către banca din faţa orgii.

Philippa se îndreptă către instrument şi imediat îşi dădu seama ce se întâmplă.

— Suflă vântul printr-o ţeavă, explică ea, asta-i tot!

Se întoarse, dar descoperi că John nu mai era în spatele ei. Stătea în pragul unei săli foarte mari, privind fix la ceva, cu atâta groază întipărită pe chip, încât Philippa simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Ia uite-aici! şopti el.

Fata nu prea voia să privească, dar curiozitatea îi mână picioarele înainte, până când putu să vadă şi ea ceea ce vedea fratele ei. Întins pe un fel de sofa, în faţa unui cămin uriaş, dar rece, zăcea cineva care semăna cu un om foarte bătrân. Bătrânul purta un frac, pantaloni cu dungi, vestă, ghetre,

cămaşă şi cravată şi părea că doarme... sau că murise. Dar cel mai neliniştitor pentru gemeni era părul care-l acoperea peste tot, şi trecură mai multe clipe până când Philippa să-şi dea seama că nu era deloc vorba despre un om, ci despre o maimuţă foarte mare.

— E moartă? şopti ea.

— Sper din toată inima, îi răspunse John. N-aş vrea să trebuiască să-i explic unei gorile de ce am intrat în casa ei, neinvitat, la ora asta.

Privi întrebător spre sora lui.

— E o gorilă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. N-am mai văzut până acum o gorilă de aproape. Mai ales una îmbrăcată în frac.

Amândoi ţipară de groază în clipa în care ceva bubui în spatele lor şi dădură fuga înapoi la intrare, dar găsiră uşa închisă.

— Crezi c-a fost tot vântul? întrebă John, cu răsuflarea tăiată.

Apoi, arătă spre orga din care încă răsuna o notă înaltă şi tremurătoare, precum ţiuitul unui ceainic:

— La fel cum suflă în ţeavă?

— Sper din toată inima, se cutremură Philippa, care avu brusc senzaţia neplăcută că trecuse ceva nevăzut pe lângă ea şi că auzise vocea unei fetiţe invizibile şoptindu-i în ureche.

Atunci, orga începu să cânte cu adevărat, iar gemenii îşi dădură seama că, dacă vântul ar fi putut închide accidental o uşă sau să cânte o singură notă, în niciun caz n-ar fi putut interpreta o întreagă *Toccată şi Fugă în Re Minor* de Bach.

— Haide, îl îndemnă Philippa, apucând mânerul uşii. Să plecăm de-aici, înainte să se trezească maimuţa aia ciudată.

Uşa însă era încuiată.

Înspăimântaţi acum de-a binelea, gemenii trăgeau din răsputeri de clanţa uşii până când, la fel de brusc precum începuse, muzica gotică de orgă încetă şi cei doi auziră râsul batjocoritor al unui băiat. O clipă mai târziu, draperia din spatele orgii se dădu deoparte şi Dybbuk ieşi la lumină, încă râzând ironic şi scuturând din cap, mândru de efectul pe care păcăleala lui îl avusese asupra lui John şi a Philippei.

— Ce mutre! izbucni el. Aş fi vrut să am o cameră de filmat. Amândoi arătaţi de parc-aţi fi văzut un vârcolac. Am murit de râs.

— Mă bucur că te-ai distrat atât de bine, spuse Philippa, pe un ton înţepat.

Fata avea pumnii încleştaţi şi, dacă Dybbuk ar fi fost mai aproape de ea, probabil că l-ar fi pocnit.

— Să fii sigur că nu ne-am fi ostenit să batem atâta drum, înfruntând atâtea riscuri, dac-am fi ştiut că ne vei primi în felul ăsta.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine. Locul ăsta parcă e făcut anume pentru farse. Nu-i aşa că-i grozav?

— Şi noi, care credeam că de fapt eşti în primejdie de moarte, interveni John. Cel puţin, aşa scria în e-mailul tău.

— Chiar sunt în pericol. Asta era adevărat. Fiecare cuvinţel. Pe cinstite.

— Mda, sigur, zise John, pe un ton amar. Se vede din rânjetul enorm de pe faţa ta tâmpă.

— Nu, e adevărat, insistă Dybbuk. Vă sunt foarte recunoscător că aţi venit.

— Vino, John, zise Philippa, hai să mergem acasă.

— Nu, aşteptaţi, îi rugă Dybbuk. Ascultaţi-mă, vă rog.

— Bine, răspunse John, dar sper să merite.

Se întoarseră înapoi, în sala cea mare.

— Cine e prietenul tău? îl întrebă John, uitându-se nelinişti spre maimuţă.

— Ăla e Max. A fost majordomul mătuşii mamei mele, Felicia, timp de mai bine de treizeci de ani.

— Ea e? întrebă Philippa, privind către un portret mare, care atârna deasupra căminului, înfăţişând o fetiţă foarte frumoasă, de vreo zece ani. E mătuşa ta? Când era copil?

— Nu. Aia e sora mea, Faustina.

— Nu ţin minte c-ai fi avut vreo soră, zise Philippa.

— Am avut, răspunse Dybbuk. Nu mai e printre noi. Bine?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Cum se face că mătuşa ta avea o maimuţă majordom? întrebă John, schimbând subiectul.

— Nu i-au plăcut niciodată pământenii foarte mult, îi răspunse Dybbuk. Tocmai de-aia a şi cumpărat insula Bannermann. Oamenii încearcă să evite locul ăsta. Din motive evidente. Oricum, pe Max l-a luat de la o grădină zoologică, pe când era încă tânăr, şi l-a înzestrat cu unele însuşiri omeneşti ca vorbirea şi alte funcţii superioare ale creierului. Se pare că era şi un bun organist. Cred că ei doi s-au înţeles foarte bine. Cel puţin până ieri, când bietul Max s-a prăbuşit pe neaşteptate şi a murit. Avea şaizeci şi unu de ani, ceea ce înseamnă foarte mult pentru o gorilă. Chiar şi-aşa, m-a luat prin surprindere. Dybbuk clătină trist din cap. Biata mătuşă Felicia va fi tare mâhnită, când se va întoarce.

— Unde e acum?

— Cu mama mea. Mă caută.

— *Te* caută? se miră Philippa.

— Max era foarte priceput la treburi din astea. Se prindea repede. A înţeles că, dacă m-aş întoarce la mama, aş pune-o şi pe ea în pericol.

— De ce nu ne spui mai precis ce s-a întâmplat? îi ceru Philippa. De la început.

— După ce toţi trei ne-am întors de la Fortul Benning la Palm Springs, zise Dybbuk, continuându-şi povestirea, domnul Blennerhassit i-a arătat desenele, pe care le găsiserăm în bastonul de mareşal al lui Goering, unui tip de la un muzeu din Malibu. Tipul a spus că două erau de Leonardo da Vinci, unul de Rafael, unul de Michelangelo şi unul de Botticelli. Dar cel de-al şaselea desen, o acuarelă, era dintr-o perioadă mult mai recentă şi n-avea cine ştie ce valoare. Omul a zis că, deşi nu era specialitatea lui, ştia că era ceva numit „pictură de companie", ce-o mai însemna şi asta. Mie mi-a plăcut mai mult decât celelalte şi, pentru că nu valora decât vreo mie cinci sute de dolari, domnul Blennerhassit a fost de acord s-o păstrez eu, ca amintire.

Copiii încă stăteau în sala cea mare, aşezaţi lângă şemineul imens. Canapeaua pe care se cuibăriseră arăta ca şi cum ar fi fost luată din palatul unui împărat chinez. Deasupra capetelor lor, atârna un candelabru din alamă, aproape la fel de mare ca şi ei, precum şi portretul surorii lui Dybbuk, Faustina. Acum, că aflase cine era, Philippa putea să vadă asemănările cu fratele ei: acelaşi păr brun, aceiaşi ochi negri, aceiaşi obraji cu pomeţi înalţi, aceeaşi faţă palidă, aceleaşi degete subţiri, ca de pianist. Şi aceeaşi privire încăpăţânată şi ştrengărească. Oare Faustina era moartă? Philippa voia foarte mult să ştie, dar se gândi c-ar fi fost mai bine să aştepte până când o va putea întreba pe mama ei. Dybbuk era foarte susceptibil atunci când venea vorba de Faustina.

— Revenind la individul ăla de la muzeu, zise Dybbuk, n-a vrut să ne spună de la început un preţ pentru schiţe. Adică nu vorbea decât despre importanţa lor istorică şi despre cât de nepreţuite erau. Nepreţuit nu înseamnă nimic pentru mine. De-aia, după ce a plecat, eu am intrat pe un site de Internet, pe care se ţineau licitaţii, ca să văd care era preţul desenelor, şi-aşa am aflat că mai fusese scoasă la vânzare o copie a bastonului de mareşal al lui Goering. Vreau să spun, copia perfectă a copiei pe care-o lăsasem eu în muzeul militar de la Fortul Benning. Atunci când i-am spus domnului Blennerhassit, a explodat. Era foarte furios. L-a sunat pe bijutierul care făcuse copia, un tip numit Hyman Strasberg, din New York, fiindcă era clar că ăsta făcuse două copii, nu una. Pe-a doua o păstrase pentru el, ca s-o vândă mai târziu.

Dar, în loc să-l găsească pe Strasberg, Harry Blennerhassit a nimerit la telefon peste un poliţist din New York, care i-a spus că Hyman Strasberg era mort. Şi, fiţi atenţi, c-a murit muşcat de un şarpe veninos. Harry i-a spus că-i părea rău să afle una ca asta, dar nu avea nicio informaţie care i-ar fi putut ajuta pe poliţişti. Şi chiar nu avea. Vreau să spun, părea să fie doar un accident nefericit. Chiar există şerpi veninoşi şi în New York. Există şerpi cu clopoţei de pădure*, şerpi Massasuga** şi cei cu cap arămiu***. Bine, ştiu că nu sunt chiar pe toate drumurile, dar există. De când stau aici, chiar

---

* Specie de şarpe cu clopoţei, cel mai mare şarpe veninos din statul New York, considerată pe cale de dispariţie (*Crotalus horridus*).

** Specie de şarpe cu clopoţei, care trăieşte în ţinuturi umede şi mlăştinoase, numit şi crotal negru sau crotal de mlaştină. Este considerat specie pe cale de dispariţie (*Sisturos catenatos*).

*** Cea mai răspândită specie de şarpe veninos din estul Statelor Unite, numită şi şarpele mocasin sau mocasinul de munte (*Agkistrodon contortrix*).

am văzut un şarpe cu cap arămiu pe insula asta. Cel puţin, cred că era din specia asta.

Philippa privi de jur împrejur neliniştită. Detesta şerpii aproape la fel de mult cât păianjenii şi liliecii.

— Văd că ştii foarte multe despre şerpi, îi spuse ea lui Dybbuk.

— Bineînţeles! Chiar am acasă un şarpe-popândău*, pe care l-am botezat George. Am mai avut şi un şarpe cu clopoţei, numit Ryan, dar a scăpat pe scurgerea de la toaletă.

— Mă simt mult mai bine! zise Philippa, pe un ton ironic.

— Mi-au plăcut întotdeauna şerpii, continuă Dybbuk. E unul dintre motivele pentru care am vrut desenul de companie. Pentru că reprezenta un şarpe. Dar nu mi-am adus aminte de asta decât după ce am ajuns din nou acasă. Atunci mi-am dat seama că poate exista o legătură între desen şi şarpele care-l ucisese pe domnul Strasberg. Aşa că, mai târziu, după cină, m-am dus înapoi acasă la Brad; vreau să spun, acasă la domnul Blennerhassit. De cum am ajuns acolo, mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

Dybbuk lăsă să-i scape un oftat adânc şi faţa i se întunecă pentru o clipă. Iar când îşi reluă povestirea, avea lacrimi în ochi.

— Lucrurile lor erau împrăştiate peste tot, ca şi cum i-ar fi călcat hoţii. Bastonul dispăruse dar, lucru destul de ciudat, lăsaseră desenele dinăuntru. Apoi, i-am găsit şi pe ei doi.

Dybbuk înghiţi cu greutate şi încercă să se stăpânească.

— Brad şi tatăl lui, Harry, erau morţi, amândoi. Aveau feţele vinete şi ochii roşii. Având în vedere ceea ce păţise

* Specie de şarpe lung de 14 până la 30 de centimetri, care trăieşte în zonele deşertice ale Americii de Nord. Nu este veninos, ci constrictor, omorându-şi prada prin sufocare (*Pituophis melanoleuces*).

Hyman Strasberg, imediat m-am gândit că fuseseră muşcaţi de şerpi.

Vocea lui Dybbuk era din ce în ce mai nesigură.

— Aşa că m-am uitat mai de aproape la ei şi am văzut urme de colţi pe braţele şi pe picioarele lor. Erau foarte multe. Ca şi cum ar fi fost muşcaţi de mai multe ori.

Îşi scutură capul şi-şi şterse o lacrimă.

— Am luat toate desenele şi am fugit de acolo. M-am dus acasă. V-am trimis mesajul şi am pornit spre insula Bannermann cu un vârtej. Mătuşa mea era deja la mama, de-aia m-am gândit că n-o să mă caute nimeni aici. Dybbuk ridică din umeri. Asta-i tot. După aia, aţi ajuns voi aici.

— Mă întreb dacă e adevărat, zise Philippa.

— Fiecare cuvinţel, jur!

— Nu, nu, insistă fata, mă refer la ceea ce ai spus tu, că nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici.

— Te caută poliţiştii, îl informă John. Vor să le răspunzi la câteva întrebări.

— N-am ce să le fac, răspunse Dybbuk. Îţi închipui că vor crede vreun cuvânt? Eu, un copil, să sparg muzeul militar? Mai mult ca sigur că m-ar aresta.

— Unde erai atunci când a murit Max? îl întrebă Philippa.

— Dormeam.

— Sus?

— Nu, în spatele orgii e o cameră secretă, de unde poţi să faci ca instrumentul să cânte singur şi poţi să deschizi uşa din faţă automat. Înăuntru e şi un pat, iar eu stau acolo ori de câte ori vin pe aici. De când eram mic îmi plăcea ideea să am o cameră secretă.

— Cât timp ai dormit? îl întrebă Philippa.

Dybbuk ridică din umeri.

— Cred că vreo zece, douăsprezece ore. Eram extenuat după zborul până aici.

— Nu te-a deranjat zgomotul vântului prin ţevile orgii? îl întrebă John.

— Nu, camera e izolată fonic. Dacă eşti înăuntru, nu mai auzi nimic.

— Serios? se miră Philippa, ridicându-se şi îndreptându-se către uriaşa gorilă moartă, căreia începu să-i cerceteze braţele şi picioarele.

— Doar nu crezi că... murmură Dybbuk, apropiindu-se şi el de trupul lui Max.

— N-am mai văzut o gorilă moartă până acum, zise Philippa. Şi e cam greu să-i disting culoarea pielii pe sub toată blana asta căruntă, dar...

Fata deschise mâna uriaşă, cu piele bătătorită, a gorilei şi, desfăcându-i degetele groase, simţi că i se taie respiraţia în clipa în care zări două înţepături în partea cărnoasă a palmei lui Max.

— Spune-mi, Buck, nu ţi se pare că e o muşcătură de şarpe?

— Da, şopti Dybbuk, aşa e.

— Atunci, spuse ea mai departe, oricine sau orice i-a omorât pe domnul Blennerhassit *şi* pe domnul Strasberg a trecut şi pe aici. Te căuta pe tine. În loc de asta, l-a ucis pe Max.

Philippa îşi scoase ochelarii şi-i aruncă o privire pătrunzătoare lui Dybbuk.

— Ceea ce înseamnă că ai fost foarte norocos, Buck. Foarte, foarte norocos.

— Bietul Max, zise Dybbuk.

Îşi înghiţi nodul de emoţie din gât, în timp ce altă lacrimă i se rostogoli pe obraz. Furios, parcă supărat pe el însuşi, Dybbuk o şterse grăbit.

— Max a fost dintotdeauna o persoană de nădejde, ştiţi? Cineva pe care mă puteam baza.

Gemenii sărira ca arşi când un motan mare şi negru ţâşni de pe rafturile de cărţi pe pieptul enorm, dar nemişcat, al lui Max.

— Nu vă speriaţi, spuse Dybbuk, ridicând motanul în braţe şi mângâindu-l cu drag, după cum avu Philippa impresia, ca să-l liniştească. El e Hendrix. I-a aparţinut familiei Blennerhassit.

— Le-ai luat motanul? întrebă Philippa.

— Mai degrabă, l-am salvat. Nu puteam să las bietul animal singur, nu-i aşa? Mai mult ca sigur că poliţia l-ar fi dus la un adăpost pentru animale. Cine ştie ce i s-ar fi întâmplat într-un asemenea loc?

— Da, răspunse Philippa, după care exclamă cu putere: Desigur! de parc-ar fi avut o revelaţie. Hendrix ştie *precis* ce s-a întâmplat. Probabil că a văzut totul. Şi aici, şi în Palm Springs! Nu trebuie decât să-l întrebi.

— Vrei să spui că unul dintre noi ar trebui să-i dea darul vorbirii? Ca lui Max?

— Evident că nu unul dintre noi doi, răspunse Philippa. E prea frig pentru noi, Buck. Dar cred că tu ai putea s-o faci. Văzu că Dybbuk clătina din cap. Nu poţi?

— De când am sosit pe insulă, nu mai am niciun fel de putere, mărturisi el. Ba chiar era să nu mai ajung deloc. Vârtejul meu a cedat înainte să aterizez. E mult mai frig aici, pe coasta de est, decât pe coasta de vest. Uitasem de asta.

Dybbuk mângâie cu drag motanul timp de câteva clipe.

— Chiar dac-aş avea puterile de djinn, nu cred c-aş putea face pisoiul să vorbească. N-am suficientă experienţă. E nevoie de un djinn adult, ca mătuşa Felicia, dacă vrei să înzestrezi un animal cu grai.

— Foarte bine, atunci, răspunse Philippa. Dar ce zici dacă i-am poseda trupul motanului? Cu toţii am posedat până acum trupuri de animale. E primul lucru pe care-l înveţi atunci când afli că eşti djinn. Dac-aş fi înăuntrul lui, cred că i-aş putea citi gândurile. Aş avea acces la memoria lui. Aşa am descoperi exact ce s-a întâmplat.

— De ce nu m-am gândit şi eu la asta? se întrebă Dybbuk.

— Pentru că nu eşti la fel de deştept ca ea, îi răspunse John.

— Există vreo saună în casa asta? se interesă Philippa. Sau vreun alt mijloc să ne încălzim suficient încât să ne recăpătăm puterile de djinn?

— O saună? În vechitura asta? Dybbuk râse cu amărăciune. Nu există nici măcar un duş. Sunt mai multe băi, dar niciun strop de apă caldă. Max nu era un instalator foarte priceput. Gorilele n-au suficientă răbdare pentru a fi instalatori. Iar mătuşii Felicia nu-i plac foarte mult săpunul şi apa. Preferă să-şi folosească puterile de djinn ca să se menţină curată. Spune că aşa îşi păstrează pielea tânără. De aceea, preferă să iradieze. Face ca o mare cantitate de căldură să emane din corp, în aşa fel încât toată murdăria şi toate bacteriile de pe piele să fie distruse. Ăsta-i încă un lucru pe care nu-l poţi face decât atunci când eşti matur. Am văzut-o şi eu odată. E ca şi cum ai lua foc pentru o secundă. E ceva extraordinar de privit.

— Am o idee, spuse John, căscând, pentru că se făcuse deja foarte târziu. Dimineaţă, la prima oră, o să construim o saună în grădină. Aşa se curăţau indienii din America de Nord. În felul ăsta, o să ne încălzim. O să ne încălzim suficient încât să ne recăpătăm puterile.

— De ce nu m-am gândit şi eu la asta? se întrebă Dybbuk.

— Pentru că, îi răspunse Philippa, nu eşti la fel de deştept ca el.

A doua zi, de dimineaţă, aprinseră un foc mare în şemineu, apoi aşezară mai multe lespezi în cărbunii încinşi. După aceea, îl îngropară pe bietul Max în grădină.

Îi făcură o înmormântare simplă, fără sicriu şi ceremonie religioasă, doar cu groapa puţin adâncă săpată de Dybbuk şi de John şi cu nişte flori culese de Philippa. Dybbuk rosti, cu glasul tremurător, câteva cuvinte deasupra mormântului gorilei.

— Gorilele poate că se dau mari, aşa cum fac în sălbăticie, dar nu mint niciodată, începu el. Pur şi simplu, nu ştiu *cum* să mintă. De aceea, sunt mult mai bune decât mulţi dintre oamenii pe care-i cunosc. Ca să nu mai vorbesc despre djinni. Dacă o gorilă te place, se va ataşa de tine pentru totdeauna, fără reţineri. De aceea, sunt foarte loiale. Dacă mătuşa mea ar fi fost de faţă, ar fi spus că Max i-a fost cel mai bun prieten pe care-ar fi putut să-l aibă cineva. Şi eu simt la fel. M-a lăsat să stau aici fără să-mi pună întrebări şi n-a încercat să-mi dea sfaturi. Aşa ar face orice gorilă cu spatele argintiu. De aceea sunt majordomi atât de buni. Spre deosebire de oameni, care sunt cam neghiobi, gorilele ştiu să păstreze un secret şi nu dau buzna în intimitatea altuia.

Spre surpriza ei, Philippa îşi dădu seama că Dybbuk se uita la ea în timp ce vorbea, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva Dybbuk ghicise cât de mult îşi dorea să afle ce se întâmplase cu sora lui, Faustina.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Max, zise el, în încheiere. Într-adevăr, îmi pare rău. Îmi vei lipsi, prietene. Ai fost un adevărat gentleman.

Atunci, spre mirarea Philippei, Dybbuk îşi şterse ochii cu o batistă curată. Fata nu era mirată să-l vadă plângând din nou. Era însă surprinsă să descopere că Dybbuk avea o batistă curată.

După ce înmormântarea se termină, tăiară câţiva copaci mai mici şi ridicară pe pajişte un fel de schelet asemănător unui iglu, pe care îl acoperiră cu zdrenţe şi pături vechi, până când cortul fu perfect izolat faţă de pătrunderea aerului rece de afară. În cele din urmă, săpară o groapă mică înăuntrul cortului, unde aşezară lespezile fierbinţi, apoi le stropiră cu apă rece, care se transformă imediat în aburi. În felul acesta, temperatura din sauna lor improvizată crescu, până când înăuntru se făcu la fel de cald ca în junglă. Cei trei tineri djinni se dezbrăcară până la lenjerie şi se târâră înăuntru.

Încet, încet, fierbinţeala le pătrunse în carne, în sânge şi până în măduva oaselor, făcând ca focul subtil care arde, neştiut, în fiecare dintre djinni, să se înteţească şi să le redea puterile.

— E mult mai bine, zise John, turnând încă puţină apă peste pietrele fierbinţi şi făcând ca temperatura să crească şi mai mult. După cum mă simt acum, cred că i-aş putea îndeplini trei dorinţe şi celui mai lacom dintre oameni.

— Cine o va face? întrebă Dybbuk. Cine-l va poseda pe Hendrix?

— Păi, e pisica ta acum, îi răspunse Philippa. Tu ar trebui să faci asta.

— Da, dar a fost ideea ta, se împotrivi Dybbuk. În plus, dacă nu te superi, nu cred că vreau să văd ce s-a întâmplat cu Brad şi cu tatăl lui. Ca să nu mai vorbesc despre Max. Erau prietenii mei.

— Înţeleg, făcu Philippa un semn de încuviinţare din cap. Bine, o fac eu.

— Mă duc să aduc aici coşul pisicii, spuse Dybbuk, târându-se afară din cort. Nu faceţi nimic până când nu mă întorc eu, în câteva minute, bine?

— Ne-am înţeles.

De îndată ce djinnii îşi pierd măselele de minte şi trec prin *Tammuz* — ceremonia de iniţiere care marchează intrarea lor în lumea djinnilor — unul dintre primele lucruri pe care-l învaţă este posedarea animalelor sau a oamenilor. Philippa avea deja ceva experienţă în domeniu, pentru că posedase, cu mai mult timp în urmă, o cămilă, o veveriţă şi un poliţist egiptean. Fata aşteptă până când îl auzi din nou pe Dybbuk în afara cortului, apoi închise ochii, adunându-şi puterile într-un punct din spatele frunţii în aşa fel încât, atunci când rosti cuvântul de concentrare, întreaga ei fiinţă era focalizată ca razele soarelui de o lentilă convexă:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!

Era foarte întuneric în sauna improvizată, aşa că, îndată ce sora lui rosti cuvântul de concentrare, John ieşi afară, să privească.

O clipă sau două mai târziu, el şi Dybbuk auziră un mieunat prelung din coşul pisicii, semnalul prin care Philippa îi anunţa că era înăuntrul lui Hendrix.

Rămase aşa timp de mai multe minute, pentru că, deşi memoria unei pisici este foarte selectivă, este totuşi de cel puţin două sute de ori mai cuprinzătoare decât a unui câine, iar amintirile se întind în timp până la două săptămâni, mai mult chiar decât la urangutani. Atunci când, în cele din urmă, Philippa ieşi din cort, după ce-şi reluase propriul corp, îi întâmpină pe băieţi cu ochii mari şi fluierând de uimire.

— Habar n-aveam că pisicile au nişte vieţi atât de interesante, le spuse ea. Toate chestiile alea despre cele nouă vieţi sunt adevărate. Totuşi, cele nouă vieţi nu se desfăşoară consecutiv, ci în acelaşi timp. Simultan.

— Nu contează asta, o întrerupse Dybbuk. Ce-ai aflat despre Max?

— Am avut dreptate. Max a fost ucis de aceiaşi oameni care i-au omorât pe Brad şi pe tatăl său. Au sosit în secret, cu un coş plin de şerpi, cărora le-au dat drumul pe podeaua casei. De îndată ce Brad şi tatăl lui au fost muşcaţi, răufăcătorii s-au arătat şi le-au oferit antiveninul în schimbul a ceea ce căutau. La fel i s-a întâmplat şi lui Max.

— Şi *ce* căutau? întrebă Dybbuk.

— Nu căutau bastonul, explică Philippa, nici schiţele lui Leonardo. Căutau desenul de companie. Cel pe care l-ai luat tu, ca amintire.

— Ştiam eu! izbucni Dybbuk. Dar ai aflat de ce?

— Nu. Ştiu doar că sunt gata să ucidă pentru el. Domnul Blennerhassit le-a spus că desenul era la tine, Buck, dar, cu toate acestea, i-au lăsat pe el şi pe Brad să moară. Max, pe de altă parte, nu le-a spus nimic.

— Bietul şi credinciosul Max, şopti Dybbuk.

— Dar *cine* sunt oamenii ăştia? întrebă John. Ai aflat măcar *asta*?

— De fapt, John, cred că tu eşti singurul care i-a zărit. Semănau leit cu hoţii care au încercat să intre în casa noastră, după cum mi i-ai descris tu. Haine portocalii, feţele vopsite cu galben. Unul dintre cei pe care i-am văzut în amintirile lui Hendrix purta un medalion la fel cu cel găsit de noi pe covorul din bibliotecă. Cel pe care mama i l-a trimis lui Nimrod prin poşta djinnternă.

— Ce s-o fi întâmplat cu medalionul? se întrebă John. N-am mai aflat nimic despre el.

John rămase un timp pe gânduri, apoi continuă:

— Dar cei care-au pătruns în casa noastră nu căutau picturi. Ei voiau măselele noastre de minte. Ridică din umeri. Cel puţin, asta crede mama.

— Îmi spune şi mie cineva despre ce e vorba? îi întrebă Dybbuk.

Gemenii îi povestiră lui Dybbuk despre cum le spărseseră hoţii casa şi despre medalionul pe care-l găsiseră, cu o cobră pictată pe el.

— O cobră? se miră Dybbuk. Şarpele din desenul de companie e tot o cobră. O cobră regală, ca să fiu mai clar.

— Buck! Şarpele acela pe care l-ai văzut aici, pe insula lui Bannermann, zise Philippa, nu cred că era unul cu cap arămiu. Cred că era tot o cobră. Când am fost în corpul şi în mintea lui Hendrix, am văzut că unul dintre şerpi a scăpat, atunci când criminalii au părăsit casa, aşa că au trebuit să-l lase în urmă. De-aia se suise Hendrix pe rafturile de cărţi.

— Cred că e timpul să vedem şi noi desenul de companie, zise John. Tu nu crezi?

Întorşi în sufragerie, se aşezară în faţa focului care ardea puternic, cu desenul întins pe podea, în faţa lor. Era o acuarelă, înfăţişând o scenă din ceea ce părea a fi India în timpul stăpânirii britanice. În spate, înălţat spectaculos în vârful unei stânci, se vedea un fort roz, iar în prim-plan, mai mulţi indieni din acelaşi trib, cu aspect fioros, păreau că dansează în jurul unei cobre uriaşe, cu gluga desfăcută, care, ridicată pe coadă, părea la fel de înaltă ca şi ei. Câtva timp, tinerii djinni studiară intens desenul, vehiculând când o teorie, când alta.

— Pe de o parte, observă John, e greu de crezut că Hermann Goering şi oamenii cu şerpi erau interesaţi de acelaşi lucru.

— Asta dacă lăsăm la o parte faptul că noi ştim deja ce-l interesa pe Hermann Goering, răspunse Philippa. Îl interesau picturile scumpe, aurul, diamantele. Orice lucru foarte valoros.

— Iar desenul ăsta nu e de valoare, interveni şi Dybbuk. Cinş'pe sute de dolari. Expertul de la muzeu a spus că atâta poate să valoreze.

— *Poate* să valoreze, sublinie John. Până şi experţii se mai înşală.

— Dar eu nu cred că desenul ăsta poate să valoreze totuşi mai mult decât unul de Leonardo da Vinci, zise Philippa. Voi nu credeţi la fel?

— Ba da. John ridică desenul ca pe un ziar şi-l cercetă îndeaproape. Nu înţeleg, mărturisi el.

— Ai grijă, John, îl atenţionă sora lui, după câteva secunde. Stai prea aproape de foc.

John însă n-o auzea. El încerca să distingă desenele de pe medalioanele pe care indienii din desen le purtau la gât. Nu observase nici cât de aproape era de foc, nici că hârtia pe care era pictată acuarela se încălzise foarte tare.

— John! Ai grijă! O să ia foc!

Exact la timp, Philippa smulse desenul din mâinile neatente ale fratelui ei, înainte să fie cuprins de flăcări. Dădu să-l certe pentru neglijenţă, dar se opri brusc.

— Stai un pic, zise ea. Se întâmplă ceva cu desenul.

Se uitară cu toţii de aproape şi văzură că fata avea dreptate. Se întâmpla ceva cu desenul sau, mai precis, cu hârtia pe care era pictat. O serie de simboluri începuseră să apară

chiar deasupra fortului roz: un fel de mesaj invizibil, pe care căldura focului îl scosese la iveală.

— Uau! exclamă John. Scriere secretă!

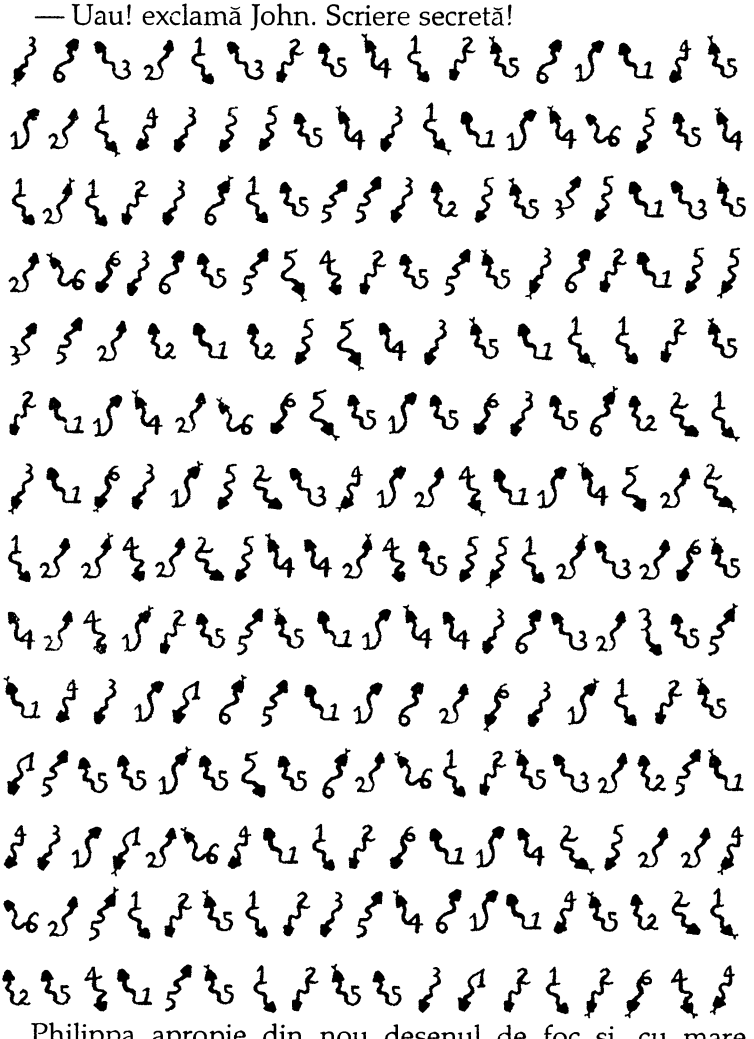

Philippa apropie din nou desenul de foc şi, cu mare atenţie, lăsă căldura să se împrăştie pe toată suprafaţa hârtiei, în aşa fel încât să nu mai rămână nimic ascuns din mesajul secret.

În cele din urmă, atunci când tot scrisul deveni vizibil, întinseră desenul din nou pe podea şi studiară cu atenţie mesajul.

— Nu e deloc o scriere, spuse Dybbuk, într-un târziu. E un şir de şerpi care dansează.

— Arată ca un şir de mâzgăleli, zise John.

— Da, dar cine oare şi-ar fi dat osteneala să facă un şir de mâzgăleli cu cerneală invizibilă? întrebă Dybbuk.

— Şi cine-ar fi în stare să ucidă pentru un şir de mâzgăleli? zise şi Philippa. Nu, nu, sunt sigură că şerpii ăştia care dansează au o anumită semnificaţie.

— Un fel de cod, poate, presupuse John.

— Exact, răspunse Philippa. Iar noi va trebui să-l descifrăm, dacă vrem să aflăm ce se întâmplă. Fata oftă. Dacă domnul Rakshasas n-ar fi plecat în vacanţă... Sunt sigură că el ar fi ştiut să arunce o lumină asupra a ceea ce înseamnă şi cine sunt oamenii aceştia.

— Ei bine, nu poate să fie plecat pentru mult timp, spuse John. Nu ţi-a zis Groanin că şi-a lăsat lampa la Londra?

— Ba da, aşa mi-a zis.

— În cazul acesta, spuse John, el şi cu Nimrod probabil că se vor întoarce, până când vom ajunge noi la Londra.

— La Londra!? exclamă Dybbuk. Cine-a spus că mergem la Londra?

— Vrei să rămâi aici? îl întrebă John. Oamenii ăia care l-au omorât pe Max s-ar putea întoarce.

— Dar cum am putea s-ajungem acolo? E frig deasupra Atlanticului, iar eu nu vreau să-mi risc pielea zburând din nou cu vârtejul.

— Există şi *alte* moduri de a zbura, Buck, îl lămuri Philippa. Chiar şi pentru djinni.

— În cazul acesta, vom avea nevoie de bani, paşapoarte, bilete şi haine curate. Şi ce se va întâmpla cu Hendrix? Nu-l putem părăsi pe insulă, dar nici în avion nu-l putem lua, cugetă Dybbuk.

— Am o idee, spuse John. Îţi mai aduci aminte de supraveghetor? o întrebă pe sora lui.

— Desigur, răspunse fata. Pisoiul lui a murit. Şi se simte singur de atunci, nu-i aşa?

John încuviinţă din cap.

— Aşa e. Şi părea tare bun la suflet. Sunt sigur că i-ar plăcea să aibă alt pisoi.

Dybbuk aprobă şi el din cap.

— Foarte bine. Cred că e un plan bun.

— În acest caz, mai rămâne doar mărunta problemă a biletelor, a hainelor şi a banilor de drum. John ridică o piatră şi o aruncă între cărbunii încinşi. Cred c-o să trebuiască să mai petrecem ceva timp în saună.

CAPITOLUL 6
DERVIȘUL VERDE

Ajunşi din Londra la Calcutta, pe urmele Cultului celor Nouă Cobre, Nimrod şi domnul Rakshasas ieşiră din aeroportul răcorit de aerul condiţionat şi zâmbiră de plăcere când arşiţa ca de cuptor a Indiei, cu vântul ei uscat şi fierbinte, îi izbi în faţă. Nu era încă amiază, dar temperatura ajunsese deja la 116 grade Fahrenheit*, ideală pentru un djinn, dar aproape de nesuportat pentru oameni. Nici măcar muştele nu-i deranjau, pentru simplul motiv că insectelor nu le place gustul foarte sulfuros al sângelui djinnilor. Totuşi, cu cerşetorii din Calcutta era o altă poveste, aşa că, de fiecare dată când maşina care-i ducea pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas la hotel se oprea la semafor, fie puradeii se înghesuiau şi le băteau în geamuri cerându-le câţiva bănuţi, fie vreun adept fervent al unui cult hindus sau *ashram* încerca să le înmâneze fluturaşi, în care erau lăudate efectele obţinute prin meditaţie, yoga şi medicina ayurvedică.

Cei doi djinni rămaseră peste noapte în cel mai mare apartament din Grand Hotel şi plecară de acolo cu vârtejul, a doua zi de dimineaţă, când nimeni nu se trezise încă. (Vârtejul este modul tradiţional de călătorie al djinnilor, nicidecum covorul fermecat. Orice djinn care se respectă ar

* Aproximativ 46 de grade Celsius.

prefera să moară decât să fie văzut călătorind cu ceva atât de demodat precum covorul fermecat.) Se îndreptară spre insula Sagar, din apropiere, care se află la gura de vărsare a fluviului sfânt Gange şi lângă Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole.

— Mereu m-am întrebat de ce se numeşte aşa, spuse Nimrod, în timp ce-şi dirija vârtejul către malurile unui lac mare, din spatele templului. Am numărat de multe ori cupolele şi sunt, de fapt, o sută unsprezece la număr.

— Pământenii care au construit templul sunt foarte modeşti, îi răspunse domnul Rakshasas. Sunt sigur că n-au vrut să se creadă că sunt îngâmfaţi. Să spui că ai nouăzeci şi cinci de cupole, când în realitate sunt o sută unsprezece, este doar un semn de modestie. Pe lângă asta, aritmetica nici n-a fost considerată foarte importantă în această parte a lumii. O rupie* câştigată cinstit valorează mai mult decât o mie câştigate pe nedrept.

De cum aterizară, Nimrod şi domnul Rakshasas strânseră câteva frunze mari de nuferi, pe care aşezară lumânări aprinse şi câţiva pumni din jeleurile pe care domnul Rakshasas le cumpărase, special, dintr-un magazin de dulciuri din Londra. Împinseră mica flotilă de frunze pe apele liniştite ale lacului şi aşteptară.

În timp ce aşteptau, Nimrod molfăia la jeleuri.

— Uitasem cât de bune sunt, îi zise el domnului Rakshasas.

— Dintotdeauna ai avut o slăbiciune pentru dulciuri, Nimrod, ce-i drept, dar nu le mânca pe toate, altfel nu voi mai avea ce să-i ofer şi *lui*, dacă le-a mâncat deja pe cele pe care i le-am trimis.

---

* Moneda naţională a Indiei.

— Şi Dervişului Verde îi plac jeleurile astea?

— Da. Mai ales cele verzi. Cred că simplitatea lor îl atrage atât de mult.

În cele din urmă, la orizont se zări o siluetă. Stătea cu picioarele încrucişate pe spinarea unui delfin — nu este chiar cel mai uşor mod de a călări un delfin — şi venea spre ei, mânând mamiferul cu un baston lung şi negru. Purtând doar o bucată de pânză portocalie în jurul şoldurilor şi o ghirlandă asortată de flori portocalii la gât, Dervişul Verde îşi merita numele, deoarece pielea lui era închisă la culoare, cu o tentă verzuie. Bine făcut, proaspăt bărbierit, chipeş şi cu părul negru, spectaculos de lung, strâns în poală, Dervişul Verde, care era de fapt un înger, aducea mai degrabă cu un campion de lupte greco-romane. Ajunse lângă ţărmul unde îl aşteptau cei doi djinni, dar nu coborî de pe delfin.

Domnul Rakshasas îşi împreună mâinile în dreptul inimii şi se înclină.

— *Namaste*, rosti el, folosind tradiţionalul salut hindus.

Nimrod făcu şi el la fel.

— *Namaste*, le răspunse Dervişul Verde.

Cu degetul mic, atinse smaraldul verde pe care-l avea prins în frunte, apoi întoarse degetul către cei doi djinni. O lumină verde şi caldă îi învălui pe cei doi preţ de câteva clipe, hrănindu-le măduva din oase şi focul secret care le ardea în suflete.

— Mulţumesc, îi spuse domnul Rakshasas. A fost o senzaţie minunată.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru jeleuri. Mai ai?

Domnul Rakshasas îi întinse ultima pungă, apoi făcu o plecăciune.

— El e bunul meu prieten, Nimrod, făcu el prezentările.

Nimrod se înclină din nou.

— Fii bine venit, îi spuse Dervişul Verde, aruncându-şi un alt jeleu în gură.

— Avem nevoie de informaţii, începu domnul Rakshasas.

— Despre Cultul Naga al celor Nouă Cobre? întrebă Dervişul, pentru că, spre deosebire de djinni, îngerii pot citi gândurile. Da, văd. Şi ai avut dreptate. Cultul celor Nouă Cobre este, de fapt, continuarea Cultului celor Opt Cobre, care a existat cu foarte mulţi ani în urmă.

— Ca de obicei, înţelegi totul. Domnul Rakshasas îi zâmbi cald Dervişului.

El însă nu căuta numai părerea Dervişului Verde. Acum avea loc, de fapt, o întâlnire diplomatică supranaturală. India este o ţară străveche, plină de tradiţii şi obiceiuri locale, pe care chiar şi djinnii trebuie să le respecte. Pe lângă sfatul Dervişului Verde, Nimrod şi domnul Rakshasas încercau, într-un mod subtil, să obţină şi permisiunea acestuia pentru a-şi folosi puterile de djinni pe subcontinentul indian.

— Nici mie nu-mi plac aceste culte diavoleşti, aşa cum nu-ţi plac nici ţie, bătrânul meu prieten. Dar stârpirea lor este ceva diferit. Chiar şi un djinn atât de bătrân şi experimentat ca tine trebuie să fie foarte atent. Oamenii acestei ţări consideră că şerpii sunt animale sfinte, deoarece cred că ei aduc ploaia şi că toţi cei care mor muşcaţi de şerpi vor reînvia. Astfel de culte îi atrag pe cei slabi de minte şi pe cei naivi care, din păcate, se găsesc în număr mare în această ţară minunată.

Domnul Rakshasas încuviinţă din cap.

— Nu poţi omorî un şarpe cu o armă pe care n-o ai în mână, aşa se zice. În plus, nu şerpii mă interesează pe mine, ci diavolii care se folosesc de ei.

— Vă voi ajuta cât pot de mult, îi răspunse Dervişul Verde. Dar, înainte de asta, am eu nevoie de ajutorul vostru, djinnilor, deoarece, deşi mulţi mi-au cerut-o, jurămintele pe care le-am depus nu-mi permit să părăsesc acest loc. Aş vrea să mă scăpaţi de doi *bagho bhuths*, pentru că au omorât foarte mulţi oameni prin locurile acestea. Câteva sute, se spune. Mult prea mulţi, asta-i sigur. Se pare că sunt foarte agresivi şi le place să omoare oamenii mai mult decât le place să-i mănânce.

— *Bagho*? întrebă Nimrod. Acesta este cuvântul bengali* pentru tigru, nu-i aşa? Nu cumva aveţi nevoie de un vânător de tigri, domnule?

— Nu sunt tigri obişnuiţi, insistă Dervişul Verde. Vânează în pereche. Am vorbit cu Bonobibi, îngerul pădurii, iar ea mi-a spus că sunt de fapt djinni, la fel ca voi, care au ales să trăiască în pielea acestor mâncători de oameni. Tocmai de aceea, localnicii îi numesc *bhuths*, adică fantome. Îngerul ridică din umeri şi mai înfulecă un jeleu.

— O pereche de tigri, spui, rămase pe gânduri domnul Rakshasas. Mai demult am auzit despre o pereche de crocodili, posedaţi de doi djinni răi cărora le plăcea gustul cărnii de om. Erau într-un sat, nu departe de aici. Crocodilii aceia n-au fost niciodată prinşi, din câte ştiu eu. Probabil că sunt aceiaşi doi djinni care şi-au schimbat pielea, dar năravurile ba.

— Deja îmi dau seama că sunteţi mai mult decât potriviţi pentru această sarcină, spuse Dervişul Verde. E nevoie de un djinn ca să prinzi un alt djinn.

— Vom vedea ce putem face, încuviinţă domnul Rakshasas.

— Întoarceţi-vă după ce vor dispărea tigrii, şi mai vorbim atunci. Însă aduceţi-vă aminte că, pentru oamenii de-aici, tigrii sunt la fel de importanţi precum şerpii.

---

* Limba vorbită în regiunea indiană Bengal.

Dervişul Verde bătu din palme, chemând trei preoţi de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole.

— Aceşti preoţi vă vor arăta unde să mergeţi.

Dervişul îl atinse uşor pe delfin peste creştet cu bastonul şi se îndepărtă plutind pe apă, încă mâncând jeleuri.

Nimrod ridică din sprâncene:

— Să înţeleg că trebuie să vânăm tigri fără să-i omorâm şi fără să fim noi înşine omorâţi?

— Există mai multe feluri de a jupui o pisică, răspunse domnul Rakshasas, apoi se aşeză pe iarbă şi începu să mediteze la cum putea jupui pisica fără s-o omoare.

Cei trei preoţi de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole se numeau domnul Chatterjee, domnul Mukherjee şi domnul Bannerjee*, iar fiecare dintre ei purta roba albă de *sadhu*, ceea ce în India înseamnă om sfânt. Cei trei se aşezară răbdători în jurul domnului Rakshasas şi aşteptară ca el să termine de gândit.

— Aceşti tigri fantomă, *bagho bhuths*, îi întrebă el, în cele din urmă, pe cei trei preoţi, unde şi când au atacat ultima oară?

— Chiar în dimineaţa aceasta, îi răspunse domnul Chatterjee.

— La ora şapte dimineaţa, îl secondă domnul Mukherjee.

— Pe un sătean care aduna miere, cam la cinci kilometri depărtare de aici, se auzi şi domnul Bannerjee.

— Atunci, înseamnă că nu va trebui să mergem prea departe, declară domnul Rakshasas. E un semn bun,

---

* În limba engleză, *chatter* înseamnă pălăvrăgeală, sporovăială, *mockery* (pronunţat asemănător cu *mukherjee*) are semnificaţia de batjocură, iar *banner* desemnează ceva evident, bătător la ochi. Sufixul *jee* este foarte frecvent întâlnit în onomastica indiană.

deoarece numai un prost ar călători până departe ca să dea de un tigru flămând. Ce fel de loc este acela, unde a fost ucis săteanul care strângea mierea?

— Un sat de pescari, răspunse domnul Chatterjee.

— Într-o pădure de mangrove*, zise şi domnul Mukherjee, care nu vorbea niciodată înaintea domnului Chatterjee.

— Un loc foarte rău pentru oameni, interveni şi domnul Bannerjee, care vorbea mereu ultimul. Dar unul foarte prielnic pentru tigri.

— Vom avea nevoie de o barcă, le spuse domnul Rakshasas.

— Avem una.

— Lungă de cincisprezece metri.

— Cu motor de douăzeci de cai putere.

— Excelent, zise domnul Rakshasas, ridicându-se, cam înţepenit, în picioare. Vom mai avea nevoie de două căzi mari de metal, zece litri de lapte de capră, şase sticle de rom nerafinat, şase de coniac şi câteva kilograme de zahăr.

Cei trei preoţi se priviră între ei, apoi îl priviră pe domnul Rakshasas, fiecare ridicând, pe rând, din umeri.

— Dacă-ţi aduci aminte, îi spuse Nimrod, am adus câteva provizii cu noi, de la hotelul nostru din QWERTYUIOP! Cred că avem tot ceea ce ne trebuie. Doar n-ai uitat, domnule Rakshasas?

— Ba da, uitasem. Domnul Rakshasas îi zâmbi lui Nimrod. Am adus cu noi ceva provizii, nu-i aşa? Reaminteşte-mi unde le-am lăsat.

— Mi-am permis să le las chiar în barca Templului. Nimrod le zâmbi preoţilor. Sper că nu e o problemă.

---

* Copaci care cresc numai în locuri mlăştinoase sau lagune, formând adevărate păduri plutitoare.

Cei trei preoţi făcură câte o plecăciune spre Nimrod, pentru a-i arăta că n-aveau nimic împotrivă.

— Atunci, ar fi mai bine să ne grăbim, le propuse domnul Rakshasas, înainte ca laptele să se strice în arşiţa asta.

Domnul Chatterjee era la cârma bărcii. Domnul Mukherjee era cu ochii pe harta regiunii Sunderbans — aşa se numea întinsa mlaştină cu mangrove spre care se îndreptau. Domnul Bannerjee, aşezat la pupa, se uita în jur după tigri, despre care se ştia că adesea înoată în spatele bărcilor şi-i înhaţă pe pescarii neatenţi.

Sunderbans este cea mai întinsă pădure de mangrove de pe suprafaţa pământului şi adăposteşte peste o mie de tigri, ceea ce pare mult, la prima vedere, dar trebuie să precizăm faptul că odinioară trăiau aici de douăzeci de ori mai mulţi. Mulţi dintre tigrii din Sunderbans mănâncă oameni mai degrabă de nevoie, decât de plăcere. Un bărbat — sau o femeie, dar cel mai adesea câte un copil — pierdut în pădurea de mangrove constituie o pradă uşoară şi o masă delicioasă pentru un tigru flămând, iar printre localnici, acest eveniment, când se întâmplă, nu este considerat ca fiind ceva remarcabil. Cu adevărat remarcabil este faptul că nu se întâmplă mai des.

Locul în care, ceva mai devreme, fusese mâncat săteanul care aduna miere — încă se mai vedeau urmele — era însemnat pe malul noroios de un vas pentru miere, aşezat cu fundul în sus, în capătul unei prăjini. Văzând semnul, domnul Chatterjee opri motorul şi îndreptă barca lungă şi zveltă către malul pe care săteanul îşi găsise moartea. Deja se întuneca, iar celor doi djinni le era foarte clar că preoţii deveneau din ce în ce mai neliniştiţi. Asta, deoarece amurgul este

foarte periculos în pădurea de mangrove, căci este momentul în care ies tigrii la vânătoare. De îndată ce descărcară proviziile, Nimrod le spuse să plece.

— Întoarceți-vă în zori, le ceru el.

— Nu vă putem lăsa aici, îi răspunse domnul Chatterjee.

— Este foarte periculos, spuse și domnul Mukherjee.

— Veți fi amândoi omorâți și mâncați, îi avertiză domnul Bannerjee.

— Nu vă faceți griji pentru noi, le spuse Nimrod.

— Dar n-aveți puști.

— N-aveți niciun fel de arme.

— Cum îi veți ucide pe tigri cu o cadă plină cu lapte?

— Asta mă întreb și eu, murmură Nimrod, observând cum domnul Rakshasas îi făcea cu ochiul.

Bătrânul râse încetișor.

— Multe găini bune au ieșit din ouă mici, zise el. Voi trei mai bine plecați, înainte să ne schimbăm planul și să vă cerem să înnoptați aici, cu noi.

Auzind aceste cuvinte, cei trei preoți plecară iute, foarte speriați la gândul c-ar putea petrece noaptea în mlaștini.

— Vom avea nevoie de un fel de turn de observație, îi spuse domnul Rakshasas lui Nimrod, atunci când zgomotul bărcii cu motor nu se mai auzi. Trebuie să-i vedem și să-i auzim pe tigri la timp. Ar trebui să aibă cel puțin cincisprezece metri înălțime și să fie camuflat. Am mai avea nevoie de o lanternă mare. Și de două fotolii confortabile. Și de câteva înlesniri, să ne putem face un ceai, de pildă; apoi, de niște ochelari cu infraroșu sau de un binoclu.

Nimrod se apucă să creeze turnul imaginat de domnul Rakshasas, pentru că djinnul celălalt nu-și folosea puterea decât rareori, din cauza vârstei înaintate.

— QWERTYUIOP! rosti Nimrod, în clipa în care se asigură că-şi imaginase cel mai ferit, mai ascuns şi mai confortabil turn de observaţie din lume.

Cât ai clipi, acolo unde mai înainte nu fuseseră decât copaci, tufişuri, noroi şi apă, apăru construcţia djinnului, înălţându-se deasupra capetelor lor precum o rachetă. Odată terminat adăpostul pentru noapte, Nimrod începu să-l urmărească atent pe domnul Rakshasas, în timp ce acesta turna laptele, coniacul şi apoi romul în cele două căzi.

— Laptele tigrului, îi explică domnul Rakshasas, în timp ce mai adăuga în compoziţie un kilogram de zahăr.

Amestecă totul cu grijă, apoi luă o ceaşcă şi-l invită pe Nimrod să guste.

— E chiar bun, constată acesta. Seamănă cu Brandy Alexander.

— Sper că şi tigrii vor fi de acord cu tine. Nu mi-am imaginat alt mod de a-i convinge să stea liniştiţi suficient de mult timp încât să ne putem ocupa genial de ei. În sensul djinn al cuvântului. Până la urmă, şi ei sunt tot djinni. Mă gândeam că, dacă merge capcana, şi sunt sigur că aşa va fi, ai putea să încerci o transmutaţie asupra lor.

Îi arătă lui Nimrod un termos gol din oţel, pe care-l adusese din barcă.

— Poţi să-i vâri în ăsta.

Întunericul acoperise pădurea de mangrove, precum o mănuşă neagră, groasă şi lipicioasă, storcând tot felul de zgomote din copacii, braţele de apă şi tufişurile de dedesubt. Sus, în turnul de veghe, avându-se doar unul pe celălalt şi câţiva lilieci pentru a-şi ţine de urât, domnul Rakshasas şi Nimrod şedeau pe două fotolii, privind stelele şi luna şi

bucurându-se de căldura copleşitoare. Niciunul nu scotea decât câte o şoaptă, uneori, iar când în pădurea din jur se lăsă tăcerea, Nimrod îşi dădu seama de faptul că se întâmpla ceva, aşa că privi spre celălalt djinn şi-l văzu încuviinţând din cap, cu un deget la buze.

Nimrod se străduia să stea nemişcat, dar nu-şi putea stăpâni ciudata înfiorare a pielii şi părul care i se ridica pe cap. Un miros puternic de moarte, carne şi sânge se ridica dinspre peticul de pământ de sub punctul lor de observaţie. După aceea, ceva se mişcă acolo, atât de mare, încât înconjură baza turnului. Mai trecură câteva minute şi, în întunericul greu, se rostogoli un mârâit puternic, precum motorul unei motociclete. Era chiar un tigru. Să fi fost însă unul dintre tigrii djinni? În întuneric, nu puteai să-ţi dai seama.

Din altă parte, se auzi un al doilea mârâit, iar domnul Rakshasas ridică două degete. Erau doi tigri. Tigrii sunt animale solitare şi nu vânează în pereche. Sigur erau cei doi tigri djinni.

Mai aşteptară alte câteva minute, până când sunetul unei limbi mari care lipăia le ajunse la urechi. Urmă imediat şi cel de-al doilea. De-acum, nu mai aveau nicio îndoială. Animalele începuseră să bea din laptele tigrului! Domnul Rakshasas zâmbi. Planul lui mergea de minune.

— Nu mai e mult, îi şopti el lui Nimrod.

Lipăitul se auzi şi mai tare, însoţit de respiraţia şi mârâitul de mulţumire al celor doi tigri, toate amplificate de căzile în care animalele se vârâseră până la urechi, iar la un moment dat, pădurea de mangrove începu să răsune de zgomotele scoase de tigrii beţi. Cu toate acestea, cei doi continuară să bea laptele, pentru că erau într-adevăr foarte lacomi, şi nu se opriră până ce nu linseră şi ultimul strop. După aceea,

fiind cu adevărat beţi, se luară la harţă şi se luptară cu sălbăticie, până când oboseala puse stăpânire pe ei şi, căscând de le trosneau fălcile, adormiră.

Auzind sforăiturile tigrilor, domnul Rakshasas aprinse lanterna şi îndreptă raza de lumină spre baza turnului. Întinşi pe jos, zăceau doi tigri enormi, fiecare de cel puţin trei-patru metri lungime şi cântărind între două sute cincizeci şi trei sute de kilograme. Dar cu adevărat uimitoare nu era mărimea tigrilor, ci culoarea lor, pentru că erau tigri melanici*, iar blănile lor nu erau tărcate, ci aproape negre.

— Ca să vezi, făcu Nimrod, coborând din turn. Tigri negri, da? Aşa se explică de ce se crede că sunt fantome. În timpul nopţii sunt aproape invizibili.

Pe pământ, cei doi djinni cu înfăţişare de om îi cercetară mai îndeaproape pe djinnii tigri ameţiţi.

— Sunt beţi de-a binelea, constată Nimrod. Atunci când se vor trezi, vor avea o mahmureală cumplită. N-aş vrea să fiu pe lângă ei când se va întâmpla.

— Nici eu, încuviinţă domnul Rakshasas, care îngenunchease lângă unul dintre tigri şi se uita la colţii acestuia.

Clătină din cap şi se uită încă şi mai atent la celălalt tigru.

— Sunt sigur că ăştia doi sunt gemeni, zise el, în cele din urmă.

— Atunci, înseamnă că şi djinnii sunt gemeni.

Domnul Rakshasas încuviinţă din cap.

— Ştii că i-am povestit Dervişului Verde despre doi crocodili. Din câte-mi aduc aminte, erau posedaţi de doi djinni gemeni din tribul Ghul. De aceea cred că sunt aceiaşi djinni

---

* Care conţine melanină. Melanina este un pigment organic de culoare neagră, care conţine fier şi sulf şi se găseşte în coroidă, în păr şi în piele, închizându-le la culoare.

şi de data asta, doar că au renunţat să mai fie crocodili şi au devenit tigri, probabil căutând alt fel de plăceri. Bătrânul scutură din cap. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, acum aproape cincizeci de ani, aşa că nu-mi mai amintesc numele lor.

— N-are importanţă, declară Nimrod.

După ce termină transmutaţia celor doi djinni în termosul din oţel, lipi pe acesta un abţibild pe care scria „DJINNI GEMENI. A SE MANEVRA CU GRIJĂ".

— Să sperăm că putem ţine sub tăcere afacerea asta, spuse domnul Rakshasas. Şi nu mă refer la termosul de colo, Nimrod. Mai mult ca sigur că locuitorii mlaştinilor vor dansa de bucurie când se va răspândi vestea că ambii *bagho bhuths* au dispărut din Sunderbans. Să sperăm, prin urmare, că preoţii nu vor descoperi ce suntem şi nu vor povesti mai departe. Nu ne-ar fi deloc bine dacă adepţii cultului celor Nouă Cobre ar afla că ne găsim chiar în grădina lor.

CAPITOLUL 7

UNORA LE PLACE FIERBINTE*

Ningea atunci când John, Philippa şi Dybbuk ajunseră de la New York la Londra, în încercarea lor de a-l găsi pe domnul Rakshasas. De la aeroportul Heathrow, luară un taxi negru până la locuinţa bine amenajată a lui Nimrod, de lângă Grădinile Kensington. Philippa sună la uşă, în timp ce John îi plăti şoferului de taxi, iar Dybbuk aduse micul lor bagaj până în faţa scărilor.

Văzând că nu le răspunde nimeni, John apucă mânerul în formă de pumn, bătu cu el tare, de câteva ori, apoi se lăsă pe vine şi aruncă o privire prin fanta pentru scrisori. Mai trecu un minut, fără să primească vreun răspuns, moment în care Dybbuk se aşeză pe geamantan şi începu să se vaite.

— Grozav, zisei el. Acum, ce ne facem?

Philippa se încheie mai bine la haină şi-şi trase pălăria peste urechi.

— Aşteptăm, zise ea, hotărâtă. Probabil că Groanin a ieşit să cumpere vreun ziar. E ca un urs pe care-l doare capul, dacă nu-şi citeşte ziarul în fiecare zi. Cred că nu mai întârzie mult.

---

* În original, *Some Like It Hot*, titlul unei celebre comedii (tradusă la noi *Unora le place jazzul*), cu Jack Lemmon, Tony Curtis şi Marilyn Monroe.

— Dar dacă a plecat şi el în vacanţă? se gândi Dybbuk. Ar putea trece câteva zile până se întoarce. El, sau altcineva de-al casei. Or să ne găsească îngheţaţi aici, pe scări.

— Putea fi şi mai rău, îl consolă John.

— Cum să fie mai rău? întrebă Dybbuk, care, în ciuda aparenţelor, nu era la fel de optimist precum John şi Philippa. Nu mai avem bani. E prea frig ca să fim în stare să ne folosim puterile şi n-avem unde să rămânem peste noapte. Prin urmare, cum putea să fie mai rău?

— Puteai sfârşi la fel ca prietenul tău, Brad, şi ca tatăl lui, îi aminti John. Ca să nu mai pomenesc despre Max, majordomul, şi despre domnul Strasberg, bijutierul din New York. Sunt cu toţii morţi, nu-i aşa?

Dybbuk rămase pe gânduri preţ de câteva clipe şi, dându-şi seama de faptul că John avea dreptate, încuviinţă dând din cap.

— Pe lângă asta, continuă John, sunt sigur că Phil are dreptate. În câteva minute, Groanin va apărea la capătul străzii, ne va vedea aici şi va spune...

— Ce Dumnezeu căutaţi aici? Am zis, copii, ce naiba faceţi voi aici?

Dybbuk îşi ridică privirile şi văzu un bărbat înalt şi îndesat, chel şi doar cu un braţ. Purta melon, pantaloni cu dungi, o haină lungă şi neagră şi ducea cu el un număr din *Daily Telegraph*. Era Groanin.

Gemenii săriră şi-l îmbrăţişară cu drag.

— Ce căutaţi aici? repetă Groanin. Cred că v-am spus că stăpânul şi domnul Rakshasas au plecat.

— Păi, speram că, până când vom ajunge noi aici, domnul Rakshasas se va întoarce, zise Philippa.

— Ei bine, nu s-a întors, răspunse Groanin, înţepat. Nici Nimrod. Şi n-am primit nici cel mai mic semn, de la niciunul dintre ei, de când au plecat. Arătă spre Dybbuk. El cine e?

— El e Dybbuk, îl prezentă John.

Dybbuk îşi dădu ochii peste cap şi scoase un zgomot ca de fagot.

— Buck. Doar Buck, bine?

— Are probleme, continuă Philippa. A spart o bază militară americană, a furat un Leonardo da Vinci şi nişte indivizi vor să-l omoare cu şerpi veninoşi.

— Asta-i tot? replică Groanin. Atunci, ar fi bine să intraţi în casă, înainte să muriţi de frig. Într-o zi de aprilie atât de rece, mori mai degrabă de frig, decât din cauza şerpilor veninoşi.

Îi dădu Philippei ziarul.

— Ţine-l un pic.

Vârî cheia în broască, răsuci, apoi deschise uşa larg.

— Nu c-aş şti prea multe despre şerpi, nici vorbă. Despre tigri, însă! Asta e cu totul altă poveste.

Groanin îi zori să intre, apoi îi conduse până la bucătărie şi, în timp ce le pregătea ceva fierbinte de băut, le povesti cum un tigru îi smulsese braţul în biblioteca de la British Museum. Gemenii mai auziseră povestea, dar chiar şi a doua oară li se păru la fel de fascinant de macabră.

— Pentru că veni vorba despre biblioteci, zise Philippa, am o idee. Dacă domnul Rakshasas nu s-a întors, poate folosim biblioteca lui. Cea din lampă. Din câte-mi aduc aminte, ai spus că şi-a lăsat lampa aici, înainte să plece împreună cu Nimrod.

— Aşa a făcut, răspunse Groanin. Şi nu-i stă în fire. Biblioteca aia e sufletul lui. Eu, unul, n-am văzut-o. Dar Nimrod mi-a spus că are mai mult de zece mii de cărţi.

— Nu cumva ați uitat ceva? interveni Dybbuk. Fără puterile de djinni, n-avem cum să ne *transsubstantizăm* și să intrăm în lampă. În Anglia nu e mai cald decât la New York. Iar despre casa asta, ce să mai vorbim, continuă el, scuturat de fiori.

— Mie-mi place așa, îi zise Groanin.

— Nu văd cum ne-am putea *transsubstantiza*, doar dac-ar fi în casă o baie cu aburi sau o saună.

— Băiete, ce crezi că e aici? Stațiune balneo-climaterică? se supără Groanin.

— Atunci, o să construim un alt cort pentru transpirat, se gândi John, cu voce tare. În grădina din spate. Bineînțeles că va trebui să tăiem copacii mai mici și să acoperim scheletul cu covoarele astea vechi...

— Ba nu, nu veți face nimic din toate astea, interveni Groanin. Să vă iasă din cap! Vreți să-i stricați pomii stăpânului? Să folosiți neprețuitele lui covoare persane, pentru... cum i-ai spus? Cort pentru transpirat? În niciun caz! Ca majordom al lui Nimrod, e de datoria mea să am grijă de casa și de grădina lui, nu să asist cum le distrug niște copii de-a dreptul neastâmpărați.

— Ți-a spus cumva Nimrod când se va întoarce acasă? îl întrebă Philippa, considerând că era mai bine să schimbe subiectul.

Așteptă o clipă, dar, văzând că Groanin nu răspunde în niciun fel, continuă:

— Ai primit vreo veste de la el?

Chipul majordomului se întunecă și se încruntă și mai mult, în timp ce-și masa ciotul brațului, care-l durea de fiecare dată atunci când era îngrijorat.

— Niciun cuvânt, domnişoară. Clătină din cap. Şi nu mi-a spus nici când se vor întoarce acasă. Ceea ce nu îi stă deloc în fire.

— Şi n-ai nici cea mai mică bănuială despre locul unde au plecat? îl întrebă John.

— Nu ştiu decât că Nimrod s-a întors de la cabinetul dentistului părând foarte preocupat şi, la scurt timp după aceea, m-a anunţat că el şi domnul Rakshasas vor pleca, adăugând că-i pare rău că nu-mi poate spune unde, dar e pentru binele meu şi al altora care ar fi suficient de proşti încât să-i urmeze. Şi bănuiesc că se referea la tine, domnişoară, şi la John.

— Mulţumesc, bombăni John.

— Pentru puţin.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic altceva? insistă Philippa. Încearcă să ţi-l imaginezi în timp ce vorbea cu dumneata.

Zărind o umbră de neplăcere aşternându-se pe chipul colţuros al lui Groanin, adăugă:

— Domnule Groanin, ar putea să aibă probleme, aşa că e foarte important.

— Atunci, prea bine, domnişoară, dacă spui că asta ar fi de vreun folos. Groanin îşi închise ochii pentru o clipă.

— Îl vezi? îl întrebă fata. Cu ochiul minţii?

— Trebuie să recunosc, la mine ochiul minţii are bătaia cam scurtă, spuse Groanin. Stai! Am găsit ceva. Ţinea ceva între degete, atunci când mi-a spus că va pleca. Un fel de piatră. Cu nu ştiu ce desenat sau pictat pe ea.

— Arăta cam aşa? John apucă în grabă un creion şi o bucată de hârtie şi schiţă medalionul de piatră pe care-l înghiţise mama lui.

Groanin deschise ochii, îşi puse ochelarii şi se uită la desen.

— Ăsta e, spuse el. Chiar aşa arăta. Ce înseamnă asta?

John îi povesti despre cei care intraseră în casa lor şi despre cum îi trimisese doamna Gaunt lui Nimrod medalionul prin poşta djinnternă.

— Sunt aproape sigur, încheie el, că, oriunde ar fi plecat Nimrod şi domnul Rakshasas, trebuie să fie în legătură cu medalionul ăla.

— Ceea ce face să fie şi mai important, adăugă Philippa, să intrăm în lampa domnului Rakshasas şi să-i folosim biblioteca. Dacă aflăm ceva despre medalion, poate vom afla şi unde au plecat. Atunci vom putea porni şi noi pe urmele lor.

Groanin se încruntă.

— Nu cred c-ar fi foarte înţelept, zise el. La urma urmelor, stăpânul nu mi-a spus unde pleacă tocmai spre binele meu. Şi spre binele vostru, implicit.

— Da, dar el nu ştia nimic despre cei care-au încercat să-l omoare pe Dybbuk, explică John. Şi nici nu ştia toate detaliile despre încercarea de spargere din casa noastră. N-avem altă alegere decât să mergem după el. Până când nu-i ajungem din urmă pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas, viaţa lui Dybbuk este în pericol. Poate că şi vieţile noastre.

Dybbuk se cutremură, nu de frig, ci de groază. Aproape că se obişnuise cu ideea de a fi în pericol; totuşi, când altcineva pomenea de asta, i se făcea din nou frică. În plus, era bântuit de unele dintre scenele cumplite pe care le văzuse în California. Gândul c-ar putea sfârşi la fel ca Max sau Brad nu-i surâdea deloc. Deja avusese mai multe coşmaruri cu Brad şi domnul Blennerhassit.

Groanin începuse să-şi dea seama că John şi Philippa aveau dreptate. Pur şi simplu era necesar ca ei să intre în lampa domnului Rakshasas. Dar cum ar fi putut el să-i ajute?

— Staţi să văd, bombăni el. Vă trebuie un loc suficient de fierbinte pentru ca voi trei să vă recăpătaţi puterile şi să vă *transsubstantizaţi*, nu-i aşa? Dacă mă gândesc bine, cred că ştiu locul potrivit.

Groanin îi luă pe cei trei copii djinni în Rolls-Royce-ul lui Nimrod şi-i duse la Grădina Kew care, deşi nu este cea mai mare dintre grădinile botanice din lume, este cu siguranţă cea mai veche şi o atracţie pentru turiştii din Londra, mai ales în timpul verii. Aproape de centrul Grădinii se află Casa Palmierilor, o seră în stil victorian, mare cât trei avioane laolaltă, în care este recreată atmosfera pădurilor tropicale. Deoarece temperatura este întotdeauna peste 80 de grade* şi umiditatea întreţinută artificial cu jeturi de apă fierbinte, Casa Palmierilor adăposteşte o mulţime de bambuşi sălbatici, arbori de cafea, copaci de cauciuc, soiuri de bananieri şi pomi de mango, iar în aer pluteşte mereu parfumul de frangipani** şi de liliac alb. Fireşte că nu este la fel de fierbinte ca într-o saună sau într-un cort pentru transpirat de-al indienilor, cu atât mai puţin ca într-un deşert, aşa că Groanin şi copiii trebuiră să petreacă acolo mai bine de o oră, înainte ca tinerii djinni să-şi simtă puterea întorcându-se în măduva oaselor.

— Cred că suntem gata să intrăm, domnule Groanin, îi spuse Dybbuk majordomului.

Groanin dădu din cap şi aşeză lampa domnului Rakshasas între un palmier african de ulei şi un nuc de Betel, apoi urcă scara albă, spiralată, postându-se de pază.

---

* Aproximativ 26 de grade Celsius.

** Nume generic purtat de şapte sau opt specii de plante originare din America tropicală şi subtropicală, cu flori galbene sau roz, puternic mirositoare.

Din fericire, afară era o zi foarte rece, cu vânt puternic, aşa că prea puţini vizitatori se aflau în Grădina Kew, iar cei trei copii djinni se *transsubstantizară* înăuntrul lămpii mai repede decât ai spune:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL! (Philippa)

— ABECEDARIAN! (John)

— ZYGOBRANCHIATE! (Dybbuk).

Deoarece interiorul unei lămpi de djinn se află în afara timpului şi a spaţiului, regulile spaţiului normal, tridimensional, nu se aplică şi acolo. Unii djinni, care preferă să petreacă mai mult timp în lampă — cum ar fi domnul Rakshasas — îşi creează un habitat mare cât o casă, astfel că, dacă n-ar lipsi ferestrele, nici nu ţi-ai da seama că nu eşti, de fapt, într-o casă adevărată. Aceasta fu şi prima impresie a gemenilor şi a lui Dybbuk, atunci când ajunseră în interiorul lămpii domnului Rakshasas. Pe dinăuntru, era uriaşă.

— Nu ştiu de ce, mărturisi John, dar mereu mi-a părut rău pentru bietul bătrân, fiindcă stătea atât de mult în lampa sa. Credeam că nu e decât o cameră prăfuită şi înghesuită, dar uitaţi-vă la locul ăsta! E enorm.

Dybbuk mormăi şi clătină din cap.

— După mine, nu e chiar atât de confortabil. E doar o bibliotecă uriaşă.

— Da, o bibliotecă, zise Philippa, încă uimită de dimensiunile interiorului lămpii.

Privi în sus, apoi în jos şi în ambele părţi; oriunde se uita, vedea numai rafturi pline cu cărţi. O scară mobilă din fier forjat făcea legătura între etajele rafturilor de cărţi.

— Dar ce bibliotecă! Trebuie să fie mii de cărţi aici.

— Bine, şi ce fel de carte căutăm noi? întrebă Dybbuk, înghiţind o pastilă de cărbune ca să-i treacă senzaţia de claustrofobie care deja începea să-l apese — o afecţiune obişnuită a djinnilor.

Vederea atâtor cărţi nu-i făcea bine, deoarece, pe bună dreptate, le asocia cu şcoala, care nu-i prea plăcea.

— Orice despre şerpi, cred eu, răspunse Philippa. Şi despre cultele care venerează şerpii.

Aducându-şi aminte de desenul pe care-l găsise Dybbuk în bastonul de mareşal al lui Goering, adăugă:

— Şi despre companii indiene şi coduri, probabil.

— Nu va fi uşor, constată John, răsfoind primele două-trei volume care-i picară în mână. Cărţile nici măcar nu sunt aranjate într-o anumită ordine.

— E imposibil, îl contrazise Philippa, întorcându-se către cel mai apropiat raft, unde găsi o carte de astronomie lângă una de grădinărit, urmată de o a treia carte despre Salt Lake City*.

Urcând pe scări, la nivelul următor, se uită pe alt raft, care adăpostea aproape orice, de la romanele lui Charles Dickens, până la cărţi despre sculpturile lui Rodin.

— E ridicol, se plânse ea, coborând scara. Cum poate să suporte o bibliotecă în care nu domneşte ordinea? Cum găseşte ceva aici?

Dybbuk începu să râdă.

— Până la urmă, *cum* vom găsi noi ceea ce căutăm?

— Poate că există o ordine, pe care n-am înţeles-o noi, zise Philippa. Oricum, va trebui să ne despărţim. O să căutăm în secţiuni diferite. John, tu începi de jos. Buck, tu du-te sus. Eu voi începe chiar de la etajul ăsta.

---

* Oraş american, capitala statului Utah.

Dybbuk îşi dădu ochii peste cap şi mormăi tare.

— Urăsc bibliotecile, declară el, îndreptându-se supărat către scări. Ah, mi-am adus aminte! Cred c-ar trebui să ştii ceva atunci când cauţi o carte despre şerpi. Cuvântul corect referitor la studiul reptilelor este herpetologie.

— O să ţin minte, zise John, coborând scările.

Philippa merse încet de-a lungul unui coridor întunecat şi îngust, mărginit de nenumărate rafturi pline cu cărţi, privind de la un capăt la celălalt titlurile care n-aveau nicio legătură unul cu celălalt, prefăcându-se că nu simte fiorii care o străbăteau, dar convinsă, în adâncul sufletului, că biblioteca era de vină.

În primul rând, becurile se aprindeau în mod automat, aşa că, în orice secţiune a coridorului s-ar fi aflat, ea era în lumină, în timp ce înaintea şi în urma ei domnea întunericul. Din cauza aceasta, se simţea izolată şi singură, chiar dacă-l auzea pe John vorbind singur şi pe Dybbuk fluierând tare. În al doilea rând, auzea ticăitul unui ceas mare cu pendulă, deşi nu vedea nici urmă de ceas. Şi totul scârţâia, de parcă s-ar fi aflat pe o corabie veche.

Dar cel mai neplăcut era sentimentul că o urmărea cineva, deşi ştia foarte bine că domnul Rakshasas locuia singur în lampă. Acest sentiment se transformă în certitudine în clipa în care, trăgând o carte de pe raft, văzu ceva, sau pe cineva, dispărând rapid în întuneric, de partea cealaltă a raftului.

— Cine-i acolo? întrebă ea şi, văzând că nu primeşte niciun răspuns, adăugă supărată: Buck, dacă tu eşti şi pui iar la cale vreo farsă, o să regreţi amarnic.

Fata simţi un fior pe şira spinării când, în altă parte îndepărtată a bibliotecii, Buck începu să fluiere din nou aceeaşi melodie monotonă pe care o fluierase şi până atunci.

Ceva se mişcă din nou prin întuneric.

— John? zise ea, aproape şoptind, de această dată. Tu eşti?

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama de faptul că nu putea să fie fratele ei. Poate şi fiindcă-i era geamăn, John nu era genul de frate care s-ar fi apucat să-şi sperie sora. Ar fi fost, într-un fel, ca şi cum s-ar fi speriat pe el însuşi.

Încă un zgomot. De data aceasta, pagini de cărţi foşneau în întunericul adânc, undeva în spatele ei, şi atunci pricepu faptul că nu mai avea cum să ajungă la Buck sau la John fără să înfrunte creatura necunoscută. Aproape în acelaşi timp, Philippei îi trecu prin cap că putea fi chiar domnul Rakshasas şi că poate nu plecase în călătorie cu Nimrod. Îl strigă pe nume, dar nu primi niciun răspuns. Frica din ea începu să se transforme în furie.

— Uite ce e, începu ea, nu ştiu cine eşti, dar eu sunt o prietenă a domnului Rakshasas. Chiar foarte bună prietenă. Şi nu cred că i-ar plăcea să mă sperii aşa. Absolut deloc! Mă auzi?

— Nesăbuită mică, sâsâi o voce ca de şarpe, nu ştii că nu trebuie să intri în lampa sau în sticla altui djinn, cât timp e în viaţă, fără permisiunea lui? Aţi fi putut să fiţi omorâţi. Cu toţii.

Lumina din următoarea porţiune a holului se aprinse, iar Philippa se trezi faţă în faţă cu o şopârlă hidoasă, dar cu o siluetă vag umană. Dacă arătarea n-ar fi vorbit şi n-ar fi purtat un costum gri, curat, fetei nu i-ar fi venit să-i adreseze vreun cuvânt.

— Ce... vreau să spun, cine eşti? se bâlbâi ea.

— Sunt spiriduşul lămpii, sâsâi creatura.

Luă o carte de pe raft, o deschise şi începu să dea paginile cu iuţeală, folosindu-şi gheara lungă şi ascuţită, după care o trânti în braţele Philippei.

— Uite, şuieră el, citeşte aici!

Philippa trase aer în piept, aruncă o privire la titlu — cartea se numea *Manualul Oxford despre spiriduşi* — apoi se uită la pagina la care era deschisă.

— Partea asta, zise şopârla şi bătu, nerăbdătoare, cu gheara sa cea lungă, pe un anumit paragraf. Aici. Citeşte cu voce tare, te rog.

— „Există mai multe feluri de spiriduşi", începu Philippa să citească, ridicând vocea, în speranţa că Dybbuk şi John o vor auzi şi vor veni în sprijinul ei. „Există odrasle ale iadului. Creaturi ale lui Belzebut. Există drăcuşori puşi pe şotii şi diavoli neînsemnaţi. Există spiriduşi nebunatici şi spiriduşi care au fost odinioară copii. Există demoni şi spirite rele. Şi mai există şi spiriduşii lămpilor, pe care djinnii îi folosesc să le păzească interioarele lămpilor sau ale sticlelor în care aleg să trăiască." Philippa se opri şi îşi ridică ochii din carte.

— Continuă, o îndemnă spiriduşul.

— „Spiriduşii, dintre care unii au fost vrăjitori sau ucenici vrăjitori într-o viaţă anterioară, sunt deseori priviţi ca veninoşi, dar nu este aşa, nu în adevăratul sens al cuvântului. Din cauza neplăcutei atracţii a spiriduşilor pentru carnea putrezită, bacteriile din gura lor sunt extrem de periculoase şi de multe ori au provocat moartea oamenilor şi chiar a djinnilor care au fost suficient de ghinionişti sau de proşti pentru a fi răniţi de ghearele sau dinţii acestor creaturi străvechi. Chiar şi o muşcătură superficială sau o zgârietură provocată de un spiriduş poate fi fatală, dacă nu se primesc imediat îngrijiri medicale."

— Numele meu a fost Liskeard Karswell du Crowleigh, spuse spiriduşul lămpii. Cu mult timp în urmă, am fost un vrăjitor renumit, aşa că eşti foarte norocoasă pentru că nu te-am atacat, aşa cum ar fi trebuit s-o fac.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse Philippa, dar domnul Rakshasas nu mi-a spus niciodată că are un spiriduş în lampă.

— Bineînţeles că nu, replică, batjocoritor, spiriduşul. Nu e genul de lucru despre care să le vorbeşti tuturor. Tatăl tău spune la toată lumea că aveţi alarmă antifurt?

— Nu, răspunse Philippa, dar ce-am zis mai devreme este adevărat. Prietenii mei şi cu mine n-am fi intrat aici, dac-am fi bănuit că domnul Rakshasas s-ar supăra. Nici nu ne-a trecut prin cap. Numai că, vezi tu, el a dispărut. Sau, cel puţin, nimeni nu ştie unde e. Iar noi căutam nişte indicii, ca să ne dăm seama unde a plecat sau ce i s-a întâmplat.

— Ce fel de indicii?

— Păi, nu ştiu, ridică Philippa din umeri. Poate o carte.

— O carte anume? Ştii, eu sunt şi bibliotecarul.

Philippa rezistă cu greu tentaţiei de a-i spune verde-n faţă lui Liskeard Karswell du Crowleigh că nu era foarte priceput pentru această funcţie, căci biblioteca era mai răvăşită decât dac-ar fi fost în epicentrul unui cutremur.

— Nu ştiu prea bine, răspunse ea.

Între timp, sunetul conversaţiei Philippei cu spiriduşul lămpii îi adusese la faţa locului pe John şi pe Dybbuk, care, zărindu-l pe spiriduş, se înarmară, unul cu o ţepuşă din fier şi celălalt cu o foarfecă, deşi nici una, nici cealaltă n-ar fi putut să facă faţă ghearelor şi dinţilor ascuţiţi ai creaturii. Zărind privirea sceptică a surorii lui, John ridică din umeri:

— Astea sunt singurele arme pe care le-am găsit. Se pare că puterile noastre nu funcţionează aici.

— Pentru că domnului Rakshasas îi place mai mult aşa, răspunse spiriduşul. Ca nu cumva, folosindu-vă puterile, să distrugeţi sau să rătăciţi ceva.

Dybbuk râse dispreţuitor.

— Nu-mi dau seama cum ar fi posibil, zise el. Am văzut conserve aruncate la gunoi în mai mare ordine decât cărţile din biblioteca asta.

— Asta pentru că tu nu înţelegi sistemul, îl contrazise spiriduşul. Chiar şi domnul Rakshasas se plângea, uneori, că nu găseşte nimic aici. Asta până când Nimrod i-a aranjat un catalog al dorinţelor, ca dar de ziua lui. Este de ajuns să-ţi doreşti să găseşti o anumită carte şi ea îţi va fi adusă în camera de lectură.

— Şi asta unde-i?

— Lângă dormitor.

Spiriduşul îi conduse de-a lungul unui alt coridor lung, apoi în sus, pe o scară cu trepte de metal, care răsunau ca nişte clopote sub picioarele lor.

Camera de lectură era de mărimea unei arene de tenis, mobilată cu un birou, o masă cu hărţi, un suport pentru ziare, mai multe rafturi şi câteva scaune de bibliotecă foarte frumoase, din piele roşie.

— Grozav, se entuziasmă Dybbuk, arată ca un club de gentleman.

— Staţi jos, îi îndemnă spiriduşul. Puneţi-vă o dorinţă. Cărţile vă vor fi aduse. Dar încercaţi să fiţi cât mai precişi. Dacă nu cunoaşteţi autorul, atunci gândiţi-vă cât mai clar la subiectul cărţii şi la o frază care să descrie ceea ce vreţi să citiţi.

— Subiect: herpetologia, începu Dybbuk.

— Cultele şerpilor de pe subcontinentul indian, adăugă Philippa. Conducere şi venerare.

— Şi artă, zise John. Picturi. Desene de companie. Tot de pe subcontinentul indian.

— Coduri şi cifruri, spuse iar Philippa, cât putea de precis, având în vedere subiectul.

— Nu uitaţi de Hermann Goering, interveni Dybbuk. Colecţionar de artă şi nazist.

Copiii se opriră, încercând să mai găsească alt subiect relevant pentru cercetările lor, dar cum nu le mai venea nimic în minte, se aşezară mai comod în scaune şi începură să bată din degete pe braţele acestora, nerăbdători.

Cam după un minut, prima carte apăru plutind în cameră şi se aşeză pe masă. Philippa o ridică, se uită la titlu — părea promiţător — şi începu s-o citească. De îndată, alte cărţi o urmară pe prima şi, curând, toţi cei trei copii erau absorbiţi de lectură.

Scrisă de un anume colonel Mountstuart Wavell Killiecrankie, M.C.*, cartea pe care Philippa începuse s-o citească trata originea şi istoria cultului Aasth Naag, un cult al şerpilor, fondat în anul 1855, în Katmandu, capitala de astăzi a Nepalului. Spre marea uimire a fetei, colonelul Killiecrankie povestea cum conducătorul cultului, un bărbat numit Aasth Naga, pusese mâna pe patru măsele de minte furate de la un băiat djinn numit Rakshasas. Aasth Naga le folosise la confecţionarea unui talisman, un şarpe de aur cu un smarald imens, numit Koh-E-Qaf**, faimos pentru faptul că era şlefuit în forma capului unei cobre regale.

---

* Abreviere pentru *Military Cross* (persoană distinsă cu ordinul Crucea Militară).

** Aluzie la Koh-I-Noor (Muntele Luminii), diamantul care împodobeşte coroana reginei Angliei, primit în 1850 ca semn al supunerii Punjabului dominaţiei britanice; şlefuit, are 105,6 carate (la origini, 787).

Folosind acest talisman, Aasth Naga îl înrobise pe băiatul Rakshasas şi alesese să-şi demonstreze puterile în faţa fanaticilor lui acoliţi, punându-l să-i îndeplinească dorinţa de a fi imun la muşcătura oricărui şarpe veninos. Colonelul descria cum oamenii aduseseră cobre şi vipere din tot Nepalul şi din Nagapur, o provincie nordică a Indiei, să-l muşte pe Aasth Naga. Într-o zi memorabilă, Aasth Naga se lăsase muşcat de nu mai puţin de opt cobre regale, fără să păţească nimic, iar această ispravă fusese celebrată în numele cultului care, de atunci, a început să capete din ce în ce mai mulţi adepţi.

La doi ani după înfiinţarea cultului, indienii se ridicaseră la luptă, cu gândul să-şi câştige independenţa de sub colonialismul britanic. Bineînţeles că în cartea colonelului Killiecrankie se descriau pe larg cruzimile indienilor şi mai puţin barbariile comise de propria naţie la înăbuşirea aşa-numitei „răscoale". Între britanici şi regele Nepalului s-a semnat un tratat — Rana —, prin care Nepalul se angaja să-i ajute pe englezi. Însă, Aasth Naga s-a împotrivit tratatului; de aceea, aflând că avea de gând să-şi conducă fanaticii şi numeroşii discipoli într-o altă răscoală împotriva Imperiului britanic, colonelul Killiecrankie, în fruntea unui regiment de ghurkas* nepalezi, a acţionat hotărât, omorându-l pe Aasth Naga şi însuşindu-şi faimosul talisman, Cobra Regală de Aur.

Chiar acolo, povestirea despre cultul cobrei din Katmandu, în care colonelul îşi lăuda propriile merite, se

* Soldaţi nepalezi. Numele lor vine de la oraşul-stat Ghorka, situat în ceea ce astăzi este vestul Nepalului. Regele acestui oraş a purtat un război sângeros cu britanicii între 1814–1816, încheiat cu victoria celor din urmă. Impresionaţi de curajul acestor soldaţi, britanicii le-au permis să se înroleze ca voluntari în armata Companiei Indiilor de Est.

sfârşea abrupt, ca şi cum, i se păru Philippei, colonelul n-ar fi mai avut timp s-o termine.

— Crezi că este vorba despre acelaşi Rakshasas? o întrebă Dybbuk pe Philippa, de îndată ce aceasta termină de povestit cartea — din fericire, scurtă — a colonelului. Ştiu că noi, djinnii, trăim mai mult timp, dar chiar şi-aşa, ar însemna să aibă peste o sută şaizeci de ani, nu?

Philippa ridică din umeri:

— Dar mătuşa mamei tale câţi ani are?

— O sută treizeci.

— Ei bine, bunica noastră are două sute, spuse John. Aşa că trebuie să fie acelaşi Rakshasas despre care scria colonelul. Altminteri, de ce s-ar fi îngrozit atât de tare Nimrod şi Rakshasas de medalionul cu şarpele?

Băiatul pocni cu pumnul în palmă, luminându-se deodată.

— Desigur! izbucni el. Cred că le e teamă ca nu cumva cultul să fi fost reînfiinţat. Pentru că oricine va pune mâna pe talismanul Cobra Regală de Aur, va obţine puterea asupra domnului Rakshasas.

— Ai dreptate, încuviinţă Philippa. Trebuie să fie acelaşi Rakshasas. Mai mult, uită-te la desenul ăsta din carte. Este asemănător cu cel de pe medalionul din piatră. Doar că semnul de lângă şarpe este diferit.

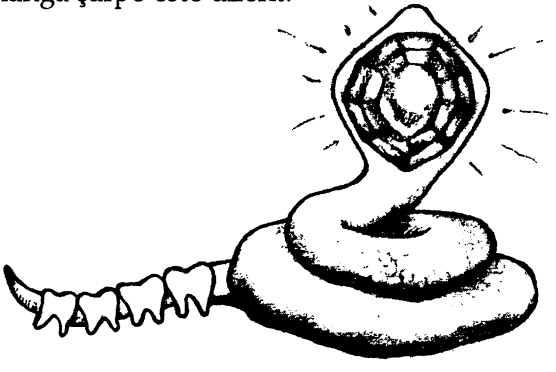

— Ce spuneam eu se potriveşte cu ceea ce scrie în carte, continuă John, entuziasmat. E vorba despre picturi. O pictură de companie e o pictură care a fost comandată de Compania Indiilor de Est, care pe vremea aceea, mai exact până la răscoala din 1857, participa la stăpânirea asupra Indiei. La fel cum turiştii din zilele noastre folosesc aparatele foto să facă fotografii, angajaţii companiei plăteau câte un artist local să imortalizeze anumite scene, apoi trimiteau desenele acasă, în Anglia.

— Pun pariu că desenul ăla are legătură cu Regele Cobră, spuse Dybbuk. Dacă talismanul e făcut din aur şi cobra are capul dintr-un singur smarald uriaş, ăsta-i motivul pentru care Hermann Goering a considerat desenul la fel de valoros ca unul de Leonardo da Vinci. Bătrânul şmecher trebuie să fi ştiut că desenul ăsta e un indiciu pentru a pune mâna pe un obiect cu adevărat nepreţuit.

Scutură din cap şi flutură cartea din care citise.

— Nu scrie nimic despre asta în carte. De fapt, e cea mai plictisitoare carte pe care am citit-o.

Dybbuk o aruncă dispreţuitor, ceea ce-i atrase o privire plină de reproş din partea lui Liskeard Karswell du Crowleigh şi un ţipăt din partea lui John, pe care cartea, alunecând peste masă, îl lovise în cap.

— Hei, vrei să ai mai multă grijă, te rog! strigă John.

Frecându-şi fruntea, ridică de pe jos cartea şi o puse înapoi pe masă.

— Uite ce ai făcut, îl mustră el pe Dybbuk, văzând că una dintre pagini ieşise din cotor. Ai stricat cartea.

John deschise cartea despre Goering, vrând să prindă bine la loc pagina ruptă, dar descoperi că, de fapt, aceasta nu era deloc desprinsă, ci era în realitate o foaie de hârtie bine

împăturită, acoperită cu un scris de mână, albastru, frumos şi mărunt, de parc-ar fi ieşit din mâna unui elf*. John îl recunoscu imediat şi simţi cum îi tresare inima.

— E scrisul domnului Rakshasas, anunţă el, citind iute primul paragraf. E o notă către sine, despre posibila soartă a desenului Companiei Indiilor de Est, aparţinând colonelului Mountstuart Wavell Killiecrankie!

După ce copiii se *transsubstantizaseră* în lampa domnului Rakshasas, în Casa Palmierilor din Kew, Groanin nu mai avea niciun motiv să întârzie pe-acolo. Să ţină lampa suficient de caldă, astfel încât cei trei să poată ieşi din ea, era mult mai uşor decât să-i încălzească pe toţi trei. De aceea, luă lampa de sub nucul de Betel, o vârî în rucsacul mic pe care-l purta cu el şi se îndreptă spre ieşire.

Apucând-o spre est, către intrarea principală şi către Sera Kew, unde lăsase Rollsul, majordomul ciung îşi dădu repede seama de faptul că era urmărit de doi bărbaţi, în timp ce alţi doi se apropiau din lateral. Era evident că voiau să-l încolţească, cel mai sigur ca să fure lampa în care se aflau copiii. Groanin iuţi pasul, dar era clar că trebuia să se apere, dacă nu voia să-i piardă pe copii.

Toată lumea a auzit despre lupta corp la corp. Dar foarte puţini au auzit despre lupta cu un singur braţ, iar întâmplarea făcea ca Groanin să aibă mănuşa neagră la *Sharawaggi*, una dintre artele marţiale japoneze bazată pe lipsa de simetrie şi pe anormalităţi ale corpului şi în care orice fel de handicap sau orice lipsă devine o capcană pentru adversarul neatent.

Se descurcă fără probleme cu primii doi adversari, lăsându-i întinşi pe jos, fără suflare. Cel de-al treilea îl prinse

* Divinitate a apei, a vântului şi a focului, din mitologia nordică.

pe Groanin de încheietură, dar se pomeni că propriul braţ începe să se rotească, precum cheia în broască, şi n-avu de ales decât să facă un salt în aer, ca să nu se aleagă cu braţul rupt. Bărbatul ateriză ca un sac într-un strat de lalele, iar şocul izbiturii fu atât de puternic, încât azvârli o cobră regală uriaşă de pe cracul pantalonului. Zărindu-l pe Groanin, cobra se ridică pe coadă şi începu să şuiere ameninţător spre el, scuipând un jet de venin care trecu milimetric pe lângă urechea majordomului.

— La naiba! urlă Groanin, luând-o la fugă spre poarta principală şi spre adăpostul oferit de Rollsul lui Nimrod, urmărit îndeaproape de cobră şi de alţi ucigaşi care apăruseră dintre copaci.

Dar, cum fu lângă Rolls-Royce, o altă cobră regală uriaşă ieşi de sub maşină, împiedicându-l să ajungă la mânerul portierei.

Dându-şi seama de faptul că de-acum era în mare pericol, Groanin apăsă un buton de pe telecomanda ataşată la breloc, declanşând *discrimenul*, o dorinţă pentru cazuri de urgenţă cu care Nimrod, prevăzător, dotase Rollsul, pentru folosul şi apărarea şoferului său cu un singur braţ. Cum primi semnalul de la telecomandă, geamul dinspre locul şoferului alunecă în jos, sistemul audio porni şi un singur cuvânt bubui în boxele maşinii — codul *discrimenului*, pe care Nimrod îl înregistrase pe un CD — TEOMORFOLOGIE!

Aproape toate maşinile Rolls-Royce au radiatoarele împodobite cu o mascotă argintie, numită Spiritul Extazului sau Doamna Zburătoare. Dar doamna de argint de pe Rollsul lui Nimrod nu era doar o podoabă la modă, ci era modelată după chipul gorgonei Medusa*, a cărei privire era

* Personaj din mitologia greacă, înfăţişat ca un monstru cu şerpi în loc de păr, care împietrea orice muritor ce se uita la ea; a fost ucisă de eroul Perseu, care i-a tăiat capul şi l-a prins de scutul său.

suficientă să împietrească pe oricine ar fi îndrăznit să se uite la ea.

De îndată ce codul *discrimenului* răsună în boxele maşinii, figurina sări de pe radiator, începând să crească rapid până ce ajunse de mărimea unei femei în carne şi oase şi, înfruntându-i pe atacatori, îi transformă întâi pe cea mai apropiată cobră în stană de piatră, apoi într-o statuie pe omul care adusese şarpele acolo.

Ferindu-şi ochii de privirea teribilă a Medusei, Groanin deschise portiera, sări pe locul şoferului şi plecă în trombă, oftând uşurat:

— Le mulţumesc zeilor pentru teomorfologie*! Orice-o fi însemnând asta...

Cu toate acestea, era încă neliniştit, deoarece un Rolls-Royce fără figurină este ca New Yorkul fără Empire State Building** sau ca finala Cupei Angliei la fotbal fără cupă. Groanin deja se întreba cum putea înlocui o doamnă zburătoare de pe un automobil construit în 1955. N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Undeva între Kensington şi Kew, mascota, revenită la dimensiunile normale, ajunse maşina din urmă şi se aşeză la locul ei, pe radiator, aşa că Groanin îşi termină drumul cu tot fastul cu care se obişnuise, pentru că, se ştie, mulţi majordomi sunt chiar mai snobi decât stăpânii lor.

Total neştiutori de aventura care se desfăşura în afara lămpii — deoarece domnul Rakshasas avusese înţelepciunea de a-şi dota biblioteca din lampă cu stabilizatoare de navă

---

* Disciplină care se ocupă de înfăţişarea divinităţilor mitologice.

** Turn zgârie-nori, simbol al New Yorkului. A fost construit în numai doi ani, 1930–1931, având 102 etaje şi o înălţime de aproximativ 449 m. A fost şi este cea mai înaltă clădire din SUA, fiind depăşită doar de World Trade Center, între anii 1972–2001.

pentru pasageri — Philippa şi Dybbuk ascultau atenţi cum John le citea biletul pe care domnul Rakshasas şi-l scrisese sieşi şi pe care-l găsiseră într-o carte despre Hermann Goering.

— „Britanicii au făcut lucruri abominabile în India, şi înainte, şi după răscoală." John citea încet, pentru că scrisul domnului Rakshasas era foarte mic, iar lumina din cameră foarte slabă, ceea ce-l nedumeri un pic, având în vedere faptul că sala de lectură era situată într-o lampă. „Mai mult, nimeni nu s-a purtat mai crud decât colonelul Mountstuart Wavell Killiecrankie, MC. După ce a furat talismanul Regele Cobră din Katmandu, colonelul a trecut la exterminarea cultului care îl venera şi a cărui primă victimă fusesem eu. El nu ştia nimic, în afară de valoarea materială a talismanului: capul cobrei, confecţionat dintr-un smarald fără cusur, avea mai mult de 1.300 de carate şi preţuia destul de mult. Dar, repet, niciun alt ofiţer britanic n-a avut un comportament mai condamnabil decât colonelul Killiecrankie, astfel încât, deşi îi datorez eliberarea mea din sclavia în care fusesem ţinut de cultul Aasth Naag, nu-i pot ierta cruzimea de care a dat dovadă faţă de bieţii indieni şi nepalezi, membri ai cultului. De aceea, n-a fost o surpriză atunci când, înainte de a-i trece prin minte să vândă talismanul, a trebuit să se ascundă, temându-se pentru viaţa sa. Acest lucru nu i-a fost de folos. În 1859, următorul an după cel în care i se publicase cartea, colonelul a fost muşcat şi omorât de o cobră regală, în împrejurări neelucidate până astăzi.

Cu toate acestea, cobra regală de aur n-a mai fost găsită — colonelul a reuşit s-o ascundă, când şi-a dat seama că duşmanii îl încolţesc. S-a aflat însă că, înainte de a muri, a reuşit să intre în legătură cu membrii familiei sale şi le-a transmis instrucţiuni despre cum pot găsi talismanul. Nimeni

nu ştia sub ce formă transmisese aceste instrucţiuni dar, în anii următori morţii sale, mi-a devenit foarte clar că familia nu profitase în mod direct de aceste informaţii, aşa că am tras concluzia că Regele Cobră a fost pierdut pentru totdeauna.

Dar, în anul 1895, fata colonelului, Millicent, s-a măritat cu un bancher german bogat, numit Otto Kringelein. Cei doi au avut o fiică foarte frumoasă, Fania, care a moştenit bogata colecţie de artă a tatălui ei, la moartea acestuia. Colecţia a fost confiscată de nazişti, în 1936. Printre picturile care au căzut în mâinile mareşalului celui de-al III-lea Reich, Hermann Goering, se afla şi o acuarelă simplă a Companiei Indiilor de Est, care înfăţişa o scenă din colonia britanică. Goering preţuia această pictură mai mult decât pe celelalte şi se pare că el descoperise faptul că acuarela reprezenta cheia către o comoară deosebită. Pictura a dispărut în 1945 şi cred că a fost distrusă în ultimele zile de război. Dar toată viaţa m-am temut că, într-o bună zi, pictura sau chiar Regele Cobră vor reapărea, iar eu mă voi trezi din nou în robia cultului tanatofidian, Aasth Naag."

Dybbuk scoase un fornăit ca de fagot şi-şi dădu ochii peste cap:

— Tanatofidian! Ce mai înseamnă şi asta?

Îşi dori să aibă un dicţionar şi, cum unul începu să plutească prin bibliotecă spre el, căută cuvântul şi descoperi că însemna studiul şerpilor veninoşi.

— Nu înţeleg ceva, spuse Philippa. Să presupunem că membrii cultului chiar *caută* Regele Cobră. Fata ridică din umeri. Şi ce-i cu asta? Aproape toţi ştiu că domnul Rakshasas e atât de bătrân, încât aproape că a rămas fără puteri. Eu ţin foarte mult la el, dar ce sens are să înrobeşti un

djinn care nu mai are puterea de a îndeplini trei dorinţe? Se opri o clipă, apoi îi trecu alt gând prin cap. Doar dacă...

— Dacă...? insistă Dybbuk, atunci când Philippa tăcu.

— Doar dacă, spuse ea cu grijă, membrii cultului nu caută doar Regele Cobră din Katmandu, ci şi alte măsele de minte, cu care să facă un nou talisman. Astfel încât să pună stăpânire pe nişte djinni mai tineri şi mai puternici. Philippa îl privi pe John. Aşa ca noi!

John încuviinţă din cap. Fiind geamănul Philippei, se gândise şi el cam la acelaşi lucru.

— Asta ar explica povestea cu hoţii din casa noastră, zise el.

— Şi acum, ce facem? întrebă Dybbuk. Dacă rămânem în Londra, fără puterile de djinni, avem toate şansele să fim răpiţi sau chiar mai rău. Trebuie să mergem undeva unde e cald. Unde să ne putem apăra.

— Dybbuk are dreptate, încuviinţă John. Dar unde să plecăm?

— Până când găsim un mod prin care să descifrăm şerpii care dansează în pictura Companiei Indiilor de Est, interveni Philippa, nu există decât un singur loc în care am *putea* merge. La Katmandu, în Nepal.

— Pun pariu că tot acolo s-au dus şi Nimrod şi domnul Rakshasas, spuse Dybbuk.

— Atunci, o să mergem pe urmele lor, răspunse John. Cred că lui Groanin n-o să-i placă foarte mult acolo, continuă el, zâmbind.

— De ce crezi c-o să vrea să vină şi el? întrebă Dybbuk.

— Groanin n-o să *vrea* să vină, îi explică Philippa, dar o să considere că *trebuie* să vină. Ca să poată avea grijă de noi.

— Un tip cu un singur braţ? Dybbuk începu să râdă, încă neştiind ce întâmplări dramatice tocmai aveau loc în afara lămpii şi ce rol curajos juca Groanin în ele. Ca să vezi!

CAPITOLUL 8

RECE CA GHEAȚA ÎN CALCUTTA

Maidanul, o suprafață întinsă și pătrată, acoperită cu iarbă scorojită, în fața Grădinii Memoriale Victoria, este unul dintre cele mai populare locuri publice din Calcutta, mai ales seara, atunci când mii de indieni vin aici să se plimbe, să meargă cu trăsura, să ia câte-o gustare pe marginea drumului, să se bucure de aer sau să privească fântânile muzicale din apropiere. Vacile pasc, oamenii discută, iar fachirii își demonstrează extraordinara putere de rezistență la durere și flexibilitatea. Maidanul este inima Calcuttei, care bate cu putere.

Nimrod și domnul Rakshasas rătăceau în jurul Maidanului, căutând orice semn despre cultul Aasth Naag, pentru că de aici îi sfătuise Dervișul Verde să-și înceapă cercetările, din recunoștință pentru faptul că scăpaseră Sunderbansul de cei doi tigri djinni.

— Nu trebuie să mergeți prea departe ca să-i găsiți pe membrii acestui cult teribil, le spusese el. Îi veți găsi adepții la marginea Calcuttei. Pe Maidan. Acolo veți afla iluminarea pe care-o căutați, prieteni. Chiar sub nasurile voastre. Dar, dacă veți călători doar un pic mai spre vest, și veți avea noroc, s-ar putea să vină ei la voi. Trebuie însă să vă avertizez, stimați djinni. Fiți foarte atenți la frig, cât rămâneți în

Calcutta. Îmbrăcați-vă bine, mai ales noaptea. Cred c-ar fi bine să vă țineți ferestrele închise și ușile încuiate, altfel s-ar putea să răciți îngrozitor.

De vreme ce temperatura în timpul serii era de 99 de grade Fahrenheit*, probabilitatea ca noaptea să fie frig părea foarte mică, iar Nimrod îi spuse acest lucru domnului Rakshasas.

— Asta-i problema cu îngerii, începu el, deja exasperat din cauza Dervișului Verde. Uneori, profețiile lor sunt imposibil de înțeles.

Domnul Rakshasas își scutură capul nins, înfășurat în turban.

— Păi, n-ar mai fi îngeri, zise el, dacă ți-ar spune câștigătorul celei de-a treizeci și treia curse de la Leopardstown. Îngerii sunt foarte subtili. E adevărat, sunt ca o ghicitoare înfășurată bine într-un mister și pusă într-o enigmă. Dacă vrei un răspuns direct, atunci ai nevoie de un cântar, nu de un înger.

— Poate, răspunse Nimrod. Doar că uneori te încurcă foarte rău, asta vreau să spun. Gândește-te, numai, ne-a zis că aici ne-ar putea fi frig noaptea. Și nici nu știm ce căutăm.

— Nu le stă în fire îngerilor să fie foarte precișii, stărui domnul Rakshasas. Vom înțelege ce a vrut să spună atunci când va veni timpul, nicio clipă mai devreme.

Nimrod însă nu era foarte convins.

— Pe lampa mea, încep să cred că am pornit după cai verzi pe pereți, spuse el. Suntem deja de o oră aici și n-am descoperit nimic.

— Exagerezi un pic, îi răspunse domnul Rakshasas. Dar nici nu pot să-ți contrazic punctul de vedere. Și nu c-aș fi de

* Aproximativ 37 de grade Celsius.

părere că nu-i aici ce căutăm, tu şi cu mine. Doar că nu reuşim să vedem asta. Cel puţin, nu astă-seară. Poate ne va fi mai uşor dacă ne întoarcem mâine-seară. În plus, de când ne aflăm aici, tot am o mâncărime la baza gâtului, care-mi spune că suntem urmăriţi. Şi n-are rost să întinzi o capcană pentru vulpe, dacă vulpea te priveşte peste marginea ziarului.

— Stai un pic, tresări Nimrod. Priveşte acolo! Arătă către un tânăr care şedea pe pământ, la câţiva metri mai departe, şi care încânta mulţimea cu un număr de dans al şerpilor.

O cobră regală uriaşă, cea mai mare pe care o văzuse vreodată Nimrod, se ridica încet dintr-un coş, legănându-se în ritmul fluierului cântăreţului. Cu adevărat remarcabil era faptul că, din când în când, omul întindea mâna şi atingea şarpele pe cap.

În cele din urmă, cobra fu încurajată să şerpuiască în sus pe braţul tânărului şi să i se încolăcească în jurul gâtului, de unde continuă să şuiere ameninţător către mulţime.

— Mă întreb, începu Nimrod, dacă n-ar putea să fie exact ceea ce căutăm! Mai mult ca sigur, doar un adevărat membru al cultului Aasth Naag ar risca să fie muşcat de un şarpe atât de mare. Nimrod făcu o pauză. Sau ar putea să fie un djinn, bineînţeles.

— Ca să ne convingem, răspunse domnul Rakshasas, ar trebui să examinăm şarpele, să vedem dacă nu cumva i-au fost scoşi colţii. Şi nu prea văd cum am putea, chiar şi noi doi, în faţa atâtor oameni.

— Într-adevăr, n-avem cum, încuviinţă Nimrod. Şi-aşa am atras destul atenţia asupra noastră, de când am venit aici.

Nimrod se referea la faptul că domnii Chatterjee, Mukherjee şi Bannerjee — cei trei preoţi de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole — ghiciseră ce erau cu adevărat

vizitatorii Dervişului Verde, iar ştirile despre djinnii care-i învinseseră pe tigrii fantomatici se răspândiseră prin tot Bengalul de Vest.

— Va trebui să fim mult mai atenţi, pe viitor. Am uitat cu totul că am ridicat turnul de veghe. Ar fi trebuit să-mi amintesc să scap de el, înainte ca preoţii să se întoarcă dimineaţa, cu barca.

— Într-adevăr, e greu să faci o minune fără ca oamenii să se uite la tine ciudat.

Domnul Rakshasas îl mai privi pe îmblânzitorul de şerpi câteva clipe, apoi clătină din cap:

— Nu, nu cred că face parte din cult. Uită-te mai bine. Nu poartă o piatră Naga, de genul acelui medalion pe care ţi l-a trimis sora ta. Mă îndoiesc c-ar avea curajul să atingă şarpele fără un medalion la gât.

— Ai dreptate, răspunse Nimrod, lăsând să cadă câteva rupii în coşul îmblânzitorului de şerpi. Hai să mergem la cină, continuă el. Am o foame de lup.

Cei doi djinni plecară de pe Maidan, îndreptându-se spre hotel. Pe drum, mai mulţi localnici încercară să le vândă tot felul de lucruri: un covor, o pereche de elefanţi sculptaţi în lemn, nişte flori, o pungă de *pani puri**. Ceva mai încolo, discipolul unui guru numit Masamjhasara, din *ashramul* Jayaar Sho din Lucknow, le oferi CD-ul în care guru descria mijloacele pentru obţinerea iluminării spirituale, în timp ce un alt bărbat îşi oferi serviciile ca ghid turistic. Un al treilea bărbat le făcu o fotografie. India este chiar esenţa înghesuielii şi a forfotei, iar cu atâţia oameni care încercau să le vândă

* Gustare tradiţională indiană, constând din două lipii prăjite în ulei vegetal şi umplute cu piure de cartofi, năut, ceapă tocată mărunt, sare, piper, boia iute şi boia dulce.

câte ceva, cei doi djinni nu observară că fuseseră fotografiaţi cu o cameră cu infraroşu. Pentru cei mai mulţi dintre noi, acest amănunt n-ar fi contat, dar pentru djinni, care sunt făcuţi din foc şi al căror corp emite un semnal distinct, de un roşu-închis, era foarte important, aşa cum Nimrod şi domnul Rakshasas aveau să descopere curând. Într-un fel, Dervişul Verde îi avertizase. Dar, aşa cum ar fi spus domnul Rakshasas, tocmai asta este problema cu o profeţie: câteodată trebuie să se împlinească, pentru a fi înţeleasă pe deplin.

India este patria curry-ului*, iar cel mai iute curry se numeşte *phal*. Curry este picant datorită ardeilor iuţi folosiţi la reţetă. Cu cât sunt folosiţi mai mulţi ardei, cu atât mai iute este curry-ul. Djinnilor, fiind făcuţi din foc, le place curry-ul foarte iute, mai ales *phalul*, şi pot suporta mult mai mulţi ardei iuţi în *phal* decât pământenii.

De mulţi ani de zile, domnul Rakshasas era clientul unui mic restaurant de familie de lângă Oficiul Poştal din Calcutta, numit Casa Curry-ului Siraj-ud-Daula. Proprietarul, un anumit domn Hinduja, îl cunoştea pe domnul Rakshasas foarte bine şi, ştiind cât de mult îi plăcea acestuia *phalul* foarte iute, îi servea unul special, cu douăzeci şi unu de ardei, pe care-l numise *vasuki*.

Vasuki era atât de iute, încât se ştia că doar un singur pământean, chelnerul-şef al restaurantului, domnul Mittal, putea lua mai mult de o înghiţitură din el. Dar abilitatea aceasta îi servea de minune unui djinn ca domnul Rakshasas, din moment ce, în felul acesta, domnul Mittal putea verifica dacă *vasuki* era suficient de iute. De data aceasta, însă, cei doi djinni aflară că domnul Mittal era acasă, bolnav, aşa că nu

* Condiment asemănător cu boiaua.

putea veni să guste *vasuki*-ul preparat în bucătăria de la Siraj-ud-Daula.

— Domnul Mittal s-a îmbolnăvit în această după-amiază, le explică domnul Hinduja. Pe neașteptate. Da, cu mare părere de rău, trebuie să vă spun că, momentan, nu este disponibil. Nu este suferind de-o boală anume, nici căzut la pat, doar că nu se simte bine deloc.

— Sper că nu este de la ce a mâncat, spuse Nimrod.

— Onorate oaspete, nu, stărui domnul Hinduja. Nu în acest restaurant!

— Poate c-ar trebui să venim altă dată, îi spuse Nimrod domnului Rakshasas. Atunci când vom putea beneficia de serviciile domnului Mittal ca degustător. Nu-mi place să risc și să gust un curry care să nu fie suficient de iute. N-aș putea suporta dezamăgirea.

Dar, chiar în timp ce vorbea, Nimrod adulmecă înfometat aerul ca un câine într-o măcelărie, și se văzu imediat că nu prea mai voia să părăsească restaurantul.

— Poate că ai dreptate, răspunse domnul Rakshasas. Uneori, însă, dacă nu-ți asumi niciun risc, poți să rămâi flămând.

Nimrod zâmbi.

— Bine spus, domnule Rakshasas.

Cu acestea, cei doi djinni se așezară la masa pe care le-o puse la dispoziție domnul Hinduja, cea mai bună din restaurant, apoi mâncară cel mai iute *vasuki* gătit în toată istoria curry-ului, nu cu douăzeci și unu de ardei, ci cu douăzeci și cinci. Într-adevăr, *vasuki* era atât de iute, încât bucătarul și tot restul personalului ieșiră din bucătărie, curioși să-i vadă pe cei doi djinni cum mănâncă — deși numai proprietarul, domnul Hinduja, știa că ei sunt în realitate djinni — și se minunară că putea cineva să mănânce un curry atât de iute.

Curry-ul foarte iute are totuşi un dezavantaj: aroma sa foarte puternică poate ascunde gustul amar al unui drog cu efect de somnifer. Aceasta era ocazia pe care o aşteptau cei din Aasth Naag, ale căror iscoade îi supravegheaseră pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas încă de când părăsiseră mlaştinile Sunderbans. Şi fusese relativ uşor pentru unul dintre membrii cultului să intre pe una dintre uşile deschise din spatele restaurantului şi să toane în *vasuki* un drog pentru adormit, foarte puternic, dar cu acţiune lentă, astfel încât atunci Nimrod şi domnul Rakshasas mai cerură o porţie, cum făceau întotdeauna, înghiţiră mai mult decât credeau.

— Ăsta da *phal*, cel mai bun *phal* pe care l-am mâncat în viaţa mea! îi spuse Nimrod domnului Hinduja, atunci când termină de mâncat.

Răspunzând aplauzelor angajaţilor cu o fluturare uşoară a mâinii, Nimrod lăsă mai multe bancnote pe masă, apoi se ridică.

— A avut o incandescenţă de-a dreptul vezuviană*, domnule Hinduja. Un adevărat incendiu al gustului şi delicios de focos.

— Doriţi şi desert? întrebă domnul Hinduja, oferindu-le celor doi djinni un meniu.

Domnul Rakshasas clătină din cap.

— N-aş putea să mai înghit absolut nimic, zise el. Nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. În plus, a fost o zi lungă şi sunt obosit. Mâine-dimineaţă cred c-ar trebui să mă cauţi în şemineu, Nimrod, pentru că la noapte voi dormi buştean.

Amândoi căscau încă mai înainte de a ajunge la hotel. Nici nu apucară să se schimbe în pijamale, că şi adormiră.

---

* Referinţă la Vezuviu (Italia), singurul vulcan de pe continentul european care a erupt în secolul al XX-lea. Celebritatea i se datorează însă erupţiei din anul 79 d.Hr., care a distrus complet oraşele romane Pompei şi Herculanum.

Nici măcar nu reuşiră să încuie uşa apartamentului sau să închidă ferestrele balconului, aşa cum îi sfătuise Dervişul Verde. De aceea, le fu uşor asasinilor angajaţi de Aasth Naag să intre în cameră şi să-i vâre pe cei doi djinni fără simţire într-un coş de rufe.

Nimrod şi domnul Rakshasas fură scoşi din cameră şi coborâţi în holul hotelului, de unde, la adăpostul întunericului, fură încărcaţi în lada frigorifică a unui camion pentru gheaţă, o precauţie necesară pentru eventualitatea în care vreunul dintre djinni s-ar fi trezit în timpul lungii călătorii care-i aştepta. Djinnii îngheţaţi bocnă n-au niciun fel de putere.

După ce porniră la drum, şeful asasinilor îi telefonă conducătorului cultului şi-i dădu vestea cea bună. După mai mult de o sută cincizeci de ani, Aasth Naag avea din nou în puterea lui nu unul, ci doi djinni.

Atunci când ieşise la iveală toată isprava cu tigrii fantome din Sunderbans, nu doar cei din cultul Aasth Naag începuseră să-i spioneze pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas. Şi Iblis, Ifritul, avea un spion în Calcutta. Numele acestuia era Upendra Downmidhary* şi, de îndată ce află de sosirea celor doi djinni în zonă, puse mai multe întrebări despre Nimrod şi despre domnul Rakshasas, la hotelul unde se cazaseră. După aceea, îi dădu telefon lui Oleaginus, care sosi în Calcutta cu primul avion din Las Vegas.

Cu toate acestea, niciunul dintre cei doi nu era foarte bun la spionaj, aşa că reuşiră performanţa de a ţine sub observaţie Grand Hotel timp de douăzeci şi patru de ore, fără să observe că djinnii pe care-i urmăreau fuseseră răpiţi.

* Joc de cuvinte, bazat pe pronunţia asemănătoare a numelui cu *up and down mid-air*, adică de sus până jos.

Totuşi, a doua zi dimineaţă, atunci când văzu că djinnii nu ies la micul dejun, Oleaginus îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— I-am văzut intrând în hotel, aseară, zise el, gândind cu voce tare. Înseamnă că fie sunt în camera lor, fie s-au *transsubstantizat* şi au şters-o în altă parte, fără ca noi să ştim.

— Doar sunt djinni, ridică din umeri Upendra. Asta fac djinnii, nu-i aşa? Dispar şi apar în mijlocul unui norişor de fum.

— Nu şi dacă au de ales, răspunse Oleaginus. De fapt, chiar preferă să nu-şi folosească puterile de djinni, decât dacă este absolut necesar. Astfel îşi conservă energia. Oricum, cred că i-am pierdut.

— Dacă au plecat, sugeră Upendra, am putea să le cercetăm camera. Am o cheie pe care am furat-o de la una dintre menajerele hotelului.

Lui Oleaginus nu-i surâdea ideea de a face un lucru atât de incriminant. Necunoscând deloc India şi legile ei, credea, în mod greşit, că se afla într-o ţară în care hoţul era pedepsit prin tăierea unei mâini. Pe de altă parte, părea foarte bună ideea de a cerceta camera. În felul acesta, ar fi putut obţine vreun fir de păr dintr-o perie sau poate chiar o unghie, care i-ar fi permis să arunce un farmec de legare asupra celor doi djinni adulţi şi să-i vâre într-o sticlă, după cum poruncise stăpânul lui. Iblis ar fi atât de mulţumit! Ar fi fost chiar şi mai bine dacă i-ar fi prins pe gemeni, dar şi-aşa era de-ajuns.

Sună în cameră din holul hotelului, ca o ultimă încercare de a verifica dacă era cineva acolo şi, în timp ce aştepta un răspuns, îşi lăsă mintea lacomă să zburde pe străzile din Monte Carlo, unde plănuia să trăiască după ce i se vor fi îndeplinit cele trei dorinţe, ca un modern conte de Monte-Cristo*.

---

* Referire la celebrul roman *Contele de Monte-Cristo*, al scriitorului francez Alexandre Dumas, în care personajul principal intră în posesia unei comori fabuloase.

— Nu răspunde nimeni, zise el, după un timp. Închise şi-şi frecă mâinile. Haide, să mergem şi să facem ceva rău.

Folosind cheia furată, cei doi pătrunseră în camera uriaşă, în care tronau două paturi regeşti, cu baldachine şi picioare aurite, şi trei balcoane. După cum se şi aşteptau, aceasta era goală. Dulapurile însă erau pline de haine, în principal ale lui Nimrod, şi era clar că, de fapt, cei doi djinni nu părăsiseră definitiv hotelul.

— Djinnii ăştia trăiesc pe picior mare, nu-i aşa? observă Upendra.

— Bineînţeles, prostule. Ai auzit vreodată de un djinn sărac? Nu? Desigur că nu! Numai un idiot ar crede că un djinn poate trăi şi altfel decât ca un rege.

— Da, domnule, răspunse Upendra, intrând într-una dintre cele două băi, la fel de luxoase ca şi camera.

— Ce cauţi acolo?

— Vreau să văd dacă găsesc o perie de păr sau vreo unghie de la picior, cum mi-ai spus tu.

— Prostule! Văd că nu ştii prea multe despre djinni. Ei nu-şi lasă niciodată periile de păr aruncate la întâmplare. Totdeauna le încuie în seif. La fel şi cu unghiile de la picioare.

Ca pentru a-şi întări afirmaţia, Oleaginus arătă spre un teanc mare de rupii, care zăcea pe noptiera patului.

— Banii? Sunt cu totul altceva. Djinnii n-au niciun pic de respect pentru bani şi nici nu le trece prin cap să-i încuie într-un seif. Ei pot avea bani oricând vor. Peria de păr, în schimb? Ei bine, asta-i cu adevărat valoroasă.

Oleaginus deschise dulapul şi, folosind o şurubelniţă mare din trusa de scule pe care o adusese cu el, avu nevoie doar de câteva clipe până să spargă seiful camerei. Înăuntru, după cum se aşteptase, găsi două perii de păr, o batistă

folosită — pe care o persoană ca el o putea întrebuinţa pentru motive evidente, chiar dacă dezgustătoare —, un săculeţ cu resturi de unghii şi — deoarece Nimrod şi domnul Rakshasas erau deosebit de atenţi în această privinţă — chiar o pereche de periuţe de dinţi.

Toate aceste lucruri ar fi fost suficient de mulţumitoare pentru servitorul lui Iblis. Dar mai era un obiect în seif, pe care-l privi ca pe Sfântul Graal*: termosul pe care domnul Rakshasas îl adusese din Sunderbans.

— Nu-mi vine să cred, spuse Oleaginus, cu răsuflarea tăiată, arătând spre eticheta de pe termos. Uite! Scrie „GEMENI".

Începu să râdă tare.

— O, pare să fie deja mai mult decât am sperat. Ultima dată când am auzit de ei, gemenii Gaunt, John şi Philippa, erau în New York. Oamenii noştri îi supraveghează permanent.

Clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să scape de un surplus de gânduri care-i apăsa creierul şi-aşa prea încărcat.

— Dar, dacă *aşa* stă treaba, de ce-ar ţine Nimrod termosul în seif? Câţi gemeni cunoaşte, pentru numele lui Dumnezeu? Hei, unde-i detectorul termic pe care l-am adus din Statele Unite?

Upendra îi întinse colegului său american trusa de scule. Oleaginus o deschise, scoase detectorul, îl aprinse şi, cu mare atenţie, aşeză termosul sub lentila acestuia. Înăuntrul termosului, două forme de un roşu-închis se plimbau în sus şi-n jos prin cuşca lor de sticlă, precum două mase de protoplasmă fierbinte observate la un microscop electronic. Nu era nicio greşeală. În termos erau chiar doi djinni.

---

* Obiect sacru, despre care majoritatea legendelor susţin c-ar fi pocalul din care ar fi băut Iisus Hristos la Cina cea de taină; niciodată găsit, a devenit simbolul idealurilor nobile, aproape imposibil de atins.

— Bingo! exclamă Oleaginus.

— Dar dacă ăştia *sunt* gemenii, John şi Philippa, interveni Upendra, care era mult mai inteligent decât americanul, atunci ăia de sunt supravegheaţi în New York cine mai sunt? Ori oamenii tăi nu şi-au făcut treaba cum trebuie, ori...

— Ori ce? se enervă Oleaginus.

Upendra ridică din umeri.

— Nu, nu mă pot gândi la o alternativă, recunoscu el.

— Tu nu, dar eu pot. Se pare că ăia din New York supraveghează o pereche de Altundeva. Ai auzit despre aşa ceva? Sunt nişte dubluri care-ţi pot oferi o acoperire sau o diversiune. Dar ai nevoie de un înger ca să-ţi facă un Altundeva. Din câte am auzit, copiii ăştia pot fi foarte convingători.

Dădu din cap, plăcându-i teoria.

— Da, aşa totul capătă sens. Aşa se explică de ce sunt în două locuri în acelaşi timp. Acolo, în New York şi aici, în termos.

Oleaginus vârî la loc detectorul termic şi-l închise în trusă, împreună cu termosul.

— Haide, zise el, s-o ştergem de aici!

— Dar ce facem cu periile de păr? Şi cu unghiile?

— Nu mai contează! Avem deja vrabia în mână, ca să zic aşa. Oricum, Iblis a spus foarte clar că pe gemeni vrea el cel mai mult să pună mâna.

Deja zâmbetul de pe faţa lui Oleaginus se întinsese până la urechi. Cele trei dorinţe erau ca şi îndeplinite! Trebuiau să fie! Clătină din cap, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ceea ce reuşise să facă.

— Iblis o să fie foarte plăcut surprins, când i-i voi da pe gemeni pe mână, spuse el. Abia aştept să-i văd faţa.

CAPITOLUL 9

*NUNC FORTUNATUS SUM**

Sosiţi din Londra în Katmandu, după un zbor de zece ore şi jumătate cu un avion al companiei Gulf Air, în căutarea fortului roz din desenul Companiei, Groanin şi cei trei copii se pomeniră într-o metropolă tipic asiatică şi clocotitoare, care nu era nici pe departe cum şi-o imaginaseră ei. În loc de montaniarzi cu priviri de oţel, exploratori cu chipuri de granit şi preoţi enigmatici, se treziră înconjuraţi de hipioţi, vânzători de covoare şi camioane pline de turişti, poliţişti şi studenţi îmbrăcaţi în robe galbene ca şofranul, veniţi din locuri precum Buffalo (New York) şi Detroit (Michigan) şi vânzând secretul iluminării pe care-l găsiseră la vreun *ashram* sau altul.

— Ce-i ăla un *ashram*? întrebă Dybbuk, uitându-se la fluturaşul care-i fusese îndesat în mână, la doar câteva secunde după ce ieşiseră din aeroport, şi suindu-se într-un hârb de taxi, care-i ducea spre hotel.

— E un fel de refugiu religios, îi explică Groanin. Pentru cei care caută liniştea, meditaţia şi alte nimicuri. O prostie, dacă mă întrebi pe mine.

---

* *Acum sunt norocos*, în limba latină. Sunt cuvintele atribuite generalului Sir Colin Campbell sau unuia dintre aghiotanţii săi, după victoria de la Lucknow, împotriva răsculaţilor din India, în anul 1857. Tradusă în engleză, propoziţia ar fi: *I'm in luck, now* (sunt norocos, acum), ceea ce sună apropiat de *I'm in Lucknow* (sunt în Lucknow).

Îl îndepărtă cu un gest de portiera maşinii pe unul dintre preoţii studenţi.

— Dacă vor iluminare, ar trebui să citească o enciclopedie sau un ziar ca lumea. N-or s-o găsească dacă stau cu ochii închişi şi îngână vreo mantra* prostească.

Gemenii se priviră unul pe celălalt şi zâmbiră. Era mereu distractiv să călătorească peste hotare cu domnul Groanin.

— Ce-i aia o mantra? întrebă John.

— Un cuvânt pe care-l repetă la nesfârşit, ca să-i ajute să-şi alunge şi ce brumă de gânduri mai aveau prin cap.

— De ce? întrebă şi Dybbuk.

— Bună întrebare, spuse Groanin. Ca să descopere sensul vieţii, cred, sau alte asemenea bazaconii.

Se cazară la hotel, apoi se plimbară prin oraş, unde-i aşteptau alte descoperiri. Pe cât de mulţi dresori de şerpi văzură în Piaţa Durbar, tot atât de multe temple ale oraşului aveau pereţii exteriori decoraţi cu sculpturi înfăţişând cobre. În palatul Deotalli Durbar, statuia de aur a unui fost rege al Nepalului îl înfăţişa stând pe tron, la adăpostul glugii unei uriaşe cobre regale. Cel puţin, în privinţa cobrelor, se aflau în locul potrivit.

În ciuda acestor dovezi, Philippa bănuia că nu ajunseseră totuşi acolo unde trebuia. Asta deoarece niciuna dintre clădirile din Katmandu nu semăna cu fortul roz din desenul Companiei Indiilor de Est, pe care-l aduseseră cu ei. Această părere fu împărtăşită şi de un tânăr numit Padma Trungpa**, care lucra la recepţia hotelului lor.

— Vă pot spune că fortul din pictura voastră nu este o clădire nepaleză, le zise Padma, privind desenul. Mi se pare mai

* Formulă sacră a brahmanilor.

** Nume a cărui pronunţie, în limba engleză, seamănă cu *bad ma, drunk pa*, adică „mamă rea, tată beţiv".

degrabă c-ar fi unul dintre forturile din statul nord-indian Uttar Pradesh. Dar, chiar dacă vă duceţi acolo, să căutaţi un asemenea fort în acest fel este ca şi cum aţi căuta acul în carul cu fân. India are mai multe palate şi forturi decât v-aţi putea imagina vreodată. Mi-e teamă că v-aţi asumat o sarcină imposibilă.

Cei patru urcară în camerele lor, simţind că singurul lucru încurajator, care le mai ţinea cât de cât moralul, era reîntoarcerea puterilor de djinn ale celor trei copii, deoarece în Katmandu era sufocant de cald. Prea cald pentru Groanin, care, în scurt timp, începu să se plângă înciudat tocmai celor pe care chiar el insistase să-i însoţească.

— Nu ştiu de ce m-am lăsat convins să vin aici, bombăni el. Nu cred că mi-a fost vreodată atât de cald. Chiar nu cred.

De aceea, folosindu-şi puterea de djinn, John îi dărui lui Groanin un ventilator electric, care păru să-l facă să se simtă mai bine — suficient ca să nu se mai vaite, cel puţin —, apoi se concentră asupra acuarelei Companiei, pe care Philippa o întinsese pe masa din camera lui, şi mai ales asupra şiragurilor de şerpi încolăciţi, care închipuiau un fel de scris codificat în josul picturii.

— Ai vreo idee despre ce-ar putea să însemne? o întrebă el pe Philippa.

Fata aruncă o privire asupra desenului şi clătină din cap. Nu înţelesese mare lucru din cartea despre coduri şi cifruri pe care o împrumutase din biblioteca domnului Rakshasas. De fapt, o făcuse să se simtă chiar mai nedumerită.

— Până acum, nu, murmură ea, gânditoare. Dar nu poate fi un cod foarte dificil. Altfel, de ce l-ar fi scris Killiecrankie cu cerneală invizibilă?

— Bine gândit, aprecie Groanin.

— Îmi aminteşte de ceva, interveni John, privind concentrat şirul de şerpi încolăciţi. Dar nu ştiu de ce anume.

Dintr-odată se lumină.

— Ce tot spun eu?! Bineînţeles că ştiu de ce-mi aminteşte! De ce nu m-am gândit la asta înainte, când eram în bibliotecă? Şi mai sunt şi fan al lui Sherlock Holmes! E exact ca în *Aventura dansatorilor*. E una dintre cele mai cunoscute povestiri pe care le-a scris Conan Doyle. Doar că, în loc de bărbaţi care dansează, noi avem şerpi care dansează.

Dybbuk mormăi şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ne spui şi nouă despre ce este vorba? protestă el, agitând o roată pentru rugăciuni tibetană, pe care o luase de pe măsuţa pentru cafea. Sau trebuie să te pocnesc mai întâi cu asta?

— Nu, lasă prostiile şi vino mai bine aici, ca să înveţi ceva, îi spuse Groanin lui Dybbuk. John are dreptate, să ştii. Şerpii ăştia sunt chiar ca dansatorii din povestea aia cu Sherlock Holmes. Privi nerăbdător spre Dybbuk. Măcar dacă ne-am fi gândit să aducem un exemplar de la Londra, ne-am fi reamintit cum rezolva domnia sa codurile.

— ABECEDARIAN! rosti John, şi patru exemplare din *Întoarcerea lui Sherlock Holmes*, colecţia de povestiri din care făcea parte şi *Aventura dansatorilor*, apărură pe masă, în faţa lor. Era aceeaşi ediţie pe care o avea şi John pe raft, acasă, în New York.

— Aşa da! exclamă Groanin.

— Elementar, dragul meu Groanin*, spuse John.

---

* Aluzie la celebra replică a lui Sherlock Holmes, adresată prietenului acestuia, doctorul Watson, atunci când îşi explica raţionamentele: „Elementar, dragul meu Watson".

— Acum, eu propun ca fiecare dintre noi să citească povestea. După ce citim, ne punem mintea la contribuţie ca să rezolvăm misterul ăsta. Întocmai cum ar fi făcut şi domnul Holmes.

Dybbuk pufni din nou.

— Cum? Iar citim? Mi se pare că numai asta am făcut, de când m-am alăturat vouă, am citit o mulţime de cărţi idioate. Scutură exasperat din cap: ZYGOBRANCHIATE! Îmi doresc să ştiu ce înseamnă codul ăsta şi cum pot să-l descifrez!

John începu să râdă:

— Nu aşa funcţionează dorinţele. Mai bine-ai verifica din nou *Legile Bagdadului*, îi spuse el lui Dybbuk. Secţiunea patru, subsecţiunea trei, paragraful întâi. Nu-ţi poţi dori ceea ce nu ştii. Poţi să-ţi doreşti *doar ceea ce cunoşti*.

Era o diferenţă subtilă, pe care puţini ar fi sesizat-o.

Dybbuk o ştia şi el, fireşte, din moment ce nu era chiar atât de neştiutor şi nici nu dispreţuia cărţile (inclusiv *Legile Bagdadului*) atât de mult pe cât îi plăcea, uneori, să pretindă.

— Spuneam şi eu aşa, se apără el. Nu încercam să-mi îndeplinesc dorinţa.

— Atunci, de ce-ai rostit cuvântul pentru concentrare, îl întrebă Philippa, dacă nu încercai să-ţi îndeplineşti dorinţa?

— Obişnuinţa, răspunse Dybbuk. Asta-i tot. Pură obişnuinţă.

— Haideţi, copii, îi întrerupse Groanin.

Ridică unul dintre exemplarele cărţii cu povestiri despre Sherlock Holmes şi îl deschise, îndoind coperta într-un mod care o făcu pe Philippa să tresară.

— Avem de citit o povestire. Asta, dacă vrem să-i îndeplinim vreodată dorinţa lui Dybbuk.

Dybbuk îşi muşcă buzele.

— Buck, îl corectă el. Doar Buck, bine?

Philippa desenase pe o coală de hârtie un tabel cu douăzeci şi patru de pătrate. În unele pătrate desenase câte un şarpe din cod sau lăsase spaţiu liber.

— Potrivit lui Sherlock Holmes, spuse ea, litera *e* este cel mai des întâlnită din alfabet şi, chiar şi într-o propoziţie scurtă, e folosită mai mult decât oricare altă literă. Dacă ne uităm la codul nostru, şarpele îndreptat spre stânga, care are cinci dungi pe corp, apare de douăzeci şi opt de ori. Mai mult decât oricare dintre ceilalţi. Dacă e adevărat ce spune Sherlock Holmes, atunci e foarte probabil să reprezinte un *e*.

Philippa înscrise un *e* lângă şarpe, în tabel.

— Încă un lucru, o întrerupse Groanin. Aţi observat că la unii dintre şerpi limba e vizibilă, iar la alţii nu? Potrivit celor spuse de Holmes, în povestea despre dansatori, mi se pare corect să trag concluzia că prezenţa unei limbi bifurcate marchează întreruperea şirului de şerpi în două cuvinte separate.

Groanin trasă pe mesaj câte o bară după fiecare şarpe care avea limba scoasă.

— De aici, deducem că unele dintre cuvinte au doar trei litere. Acum, cel mai des întâlnite cuvinte alcătuite din trei litere, în limba engleză, sunt: *the, and, for, but, not, all* şi *too**. Dacă adăugăm la asta ceea ce a spus Philippa despre litera *e*, atunci putem ghici şase cuvinte aproape imediat. Dacă facem aşa, vom afla şi cum sunt reprezentate literele *t* şi *h*.

Groanin desenă câte un *t* şi un *h* în tabelul fetei, apoi sub şerpii din mesaj, zâmbind.

---

* Însemnând: articol hotărât, şi, pentru, dar, nu, toţi, asemenea.

— Parc-am rezolva cuvinte încrucişate, spuse el.

— Sau scrabble, zise Philippa.

— Urăsc jocul de scrabble, declară Dybbuk.

John hotărî că era rândul lui şi arătă spre toate cuvintele care nu puteau fi alcătuite decât din două litere:

— Astea sunt cuvinte formate din două litere, spuse el, şi începu să scrie toate cuvintele care-i veneau în minte. Sunt cuvinte precum: *of, to, in, is, be, he, by, or, at, it, if, on**... ăă...

— *Ăă* nu e un cuvânt, sări Dybbuk.

— Ştiu, doar că nu mă mai pot gândi şi la altele, răspunse John.

— *As, an, so***, îi completă Dybbuk lista repede, ceea ce-l făcu pe John să creadă că poate Dybbuk ar fi fost un jucător de scrabble mai bun decât îşi închipuia.

— Ei bine, zise Philippa, recitind ceea ce scriseseră până atunci. Având în vedere că ştim şi literele *t* şi *h*, putem afla toate cuvintele din două litere. Şi, prin urmare, aşa aflăm şi care sunt literele *o*, *i*, *f*, *a* şi *n*.

Completă şi aceste litere în tabel, după care zâmbi.

— Ne apropiem de rezultat, spuse ea. Mai avem puţin.

Fata avea dreptate. Treptat, cu ajutorul lui Sherlock Holmes şi prin simpla metodă a eliminării, îşi dădură seama de faptul că, în realitate, cifrul nu era deloc complicat. Şerpii ale căror capete arătau spre colţul din stânga sus al pătratului imaginar indicau primele şase litere ale alfabetului; iar şerpii ale căror capete erau îndreptate spre colţul din stânga jos reprezentau următoarele şase litere, *i* şi *j* contând ca una şi aceeaşi literă. Şerpii cu capetele îndreptate spre colţul din dreapta sus echivalau cu literele *n*, *o*, *p*, *q*, *r* şi *s*, în timp ce

* Însemnând: de, spre, în, este, fi, el, cu, sau, la, el/ea, dacă, pe.

** Însemnând: ca, un, aşa.

şerpii ale căror capete arătau spre colţul din dreapta jos indicau literele de la *t* până la *z*. În scurt timp, Philippa şi Groanin putură scrie mesajul colonelului Mountstuart Wavell Killiecrankie pe de-a-ntregul:

Am scos din luptă şarpele, nu l-am omorât. Am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar acum sunt norocos. Şi voi aţi face bine să veniţi aici şi să descoperiţi o comoară regească în ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu. Căutaţi cel de-al treilea şarpe. Dar aveţi grijă la cel de-al optulea. M.W.K.

Dar, dacă de acum cuvintele le erau cunoscute lui Groanin şi copiilor, sensul li se părea încă de neînţeles. Dybbuk pufni din nou.

— Atâta muncă, şi tot nu ştim ce înseamnă mesajul colonelului! Apoi, clătină din cap. Nu voia să rişte, nu-i aşa? Nu-i de mirare că ăia din familia lui n-au găsit nimic.

— Ce înseamnă să scoţi din luptă? îl întrebă John pe Groanin.

— Să răneşti pe cineva periculos, răspunse Groanin. Dar nu mă pune să-ţi explic de ce. N-am nici cea mai mică idee. Nu ştiu nimic despre Scoţia*.

Dybbuk scutură din cap.

— Cred c-am făcut o greşeală, pe undeva.

— Nu e nicio greşeală, insistă Groanin. Îţi spune cineva care rezolvă mereu cuvinte încrucişate.

— Dar n-are niciun sens, zise John. Cum poţi să spui c-o să fii omorât de duşmanii tăi? După care să adaugi că eşti norocos?

---

* Joc de cuvinte: *scotch* înseamnă scoţian sau limba scoţiană, dar şi a răni grav, a scoate din luptă.

— Aşa-i, încuviinţă Dybbuk. Rakshasas scria despre colonelul Killiecrankie c-a fost omorât de o cobră regală. Nu văd niciun noroc în asta.

Înciudat, băiatul lovi tabloul Companiei cu dosul palmei, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se în dreptul unei hărţi înrămate care reprezenta Nepalul şi India de Nord.

— M.W.K, spuse John. Sunt, într-adevăr, iniţialele colonelului. Şi nu poate exista niciun dubiu în legătură cu „ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu". Au amândouă un înţeles foarte clar. Poate că ne *aflăm* totuşi în oraşul în care trebuie.

— Nu şi dacă-l ascultăm pe tipul de la recepţia hotelului, zise Dybbuk. Puse degetul pe hartă şi-l plimbă din Katmandu spre Uttar Pradesh. Dacă ne luăm după el, ar trebui să ne axăm căutarea pe undeva pe-aici.

— Mi-e teamă că flăcăul are dreptate, le spuse Groanin gemenilor. Din punct de vedere arhitectural, suntem în afara planului.

Groanin deschise un borcan cu mâncare pentru bebeluşi, singurul gen de mâncare pe care-l accepta vreodată atunci când se afla departe de Anglia, şi începu să înfulece.

Dybbuk se strâmbă.

— Nu ştiu cum poţi să mănânci chestia aia, zise el.

— Nu e mare lucru, răspunse Groanin. Deschizi gura şi vâri linguriţa înăuntru.

Dybbuk începu să râdă.

— Dar e scârboasă.

— Tinere, eu mănânc scârboşenia aceasta, cum îi spui tu, pentru că stomacul meu nu suportă niciuna dintre porcăriile străine. Curry şi mai ştiu eu ce. Asta-i sterilizată. Mâncare pe

care poţi să i-o dai liniştit unui bebeluş. Şi nu există mâncare mai sigură decât asta.

— Bebeluş? Dybbuk râdea în hohote. Eu nu i-aş da mâncarea asta nici măcar unui câine.

Groanin se încruntă.

— Poate că dac-ai avea şi tu un stomac sensibil, nu ţi s-ar mai părea la fel de amuzant, tinere. De fapt, chiar mi-aş dori să ţi se întâmple, doar ca să-ţi şterg râjnetul ăla prostesc de pe faţă.

Trecuseră de mult timpurile în care Groanin, având încă o dorinţă de îndeplinit, era mai atent când folosea cuvântul *dorinţă* în compania unor djinni.

— Atunci, cu puţin noroc, ai înţelege cum e să fii în pielea mea.

— Vrei să repeţi? spuse Dybbuk.

— Cu puţin noroc...

— *Noroc!* Dybbuk înşfăcă traducerea mesajului lui Killiecrankie. Da... noroc.

Sublinie cuvintele cu degetul şi începu să citească tare:

— *„... am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar acum sunt norocos."*

Dybbuk se duse înapoi la hartă şi lăsă să-i scape un chiot, lovind triumfător cu pumnul în aer. Se simţea deodată mult mai bine. Reuşise să-şi dea seama de ceva important de unul singur! Era o schimbare foarte plăcută, având în vedere că, de obicei, Philippa rezolva problemele de gândire. Şi, mai rar, John. Cel puţin, se putea privi în ochi din nou.

— Asta e! strigă el. E atât de simplu! Nici nu ştiu cum de nu v-aţi dat seama până acum!

John se uită nedumerit la hartă câteva clipe, apoi clătină din cap. După aceea, luă roata de rugăciuni tibetană şi o agită ameninţător:

— Ne spui şi nouă despre ce este vorba? porunci el. Sau trebuie să te pocnesc întâi cu asta?

— Iată răspunsul! Dybbuk împunse cu degetul harta de pe perete. Colonelul Killiecrankie a făcut doar un joc de cuvinte. E un calambur. N-a vrut să spună *acum sunt norocos*, ci *sunt în Lucknow**. Aici, în Uttar Pradesh. În India. La numai trei sute de mile de noi, spre sud-vest.

John, Philippa şi Groanin se apropiară să privească harta, în timp ce Dybbuk ţopăia bucuros prin cameră.

— Nu-mi place să recunosc, dar are dreptate, spuse Philippa, în cele din urmă, întinzându-se după ghidul turistic.

— Capitala statului nord-indian Uttar Pradesh, citi Philippa din ghid, este, poate, mai bine cunoscută din pricina asediului de cinci luni la care au fost supuşi locuitorii săi britanici în 1857, în timpul Primului Război pentru Independenţă sau, cum mai este numit, Marea Răscoală.

— Se potriveşte cu datele pe care le avem până acum, spuse John.

— Bineînţeles, sări Dybbuk, care n-avea de gând să permită vreo contrazicere a soluţiei sale în ceea ce privea locul unde trebuiau să caute fortul roz şi Regele Cobră pierdut.

Philippa frunzărea ghidul.

— Mă tem că aici nu scrie nimic despre vreun fort roz aflat în Lucknow, constată ea.

— Îl vom găsi când vom ajunge acolo, insistă Dybbuk.

— Un loc nepotrivit să ajungi la el cu avionul, spuse Groanin, privind harta. Cred că va trebui să luăm un avion via Calcutta.

---

* În limba engleză, *luck* înseamnă noroc şi *now*, acum.

— În niciun caz, îl contrazise Dybbuk. Calcutta e în direcţia opusă. Oricum, cine a spus că ar trebui să ajungem acolo cu avionul?

— Sper că nu ne propui să călătorim cu vârtejul, interveni Groanin.

— Ne-am recăpătat puterile pe de-a-ntregul, zise Dybbuk, ridicând din umeri. De ce nu?

— Eu n-am format niciodată un vârtej, recunoscu Philippa.

— Nici eu, se auzi vocea lui John.

— Eu da, le spuse Dybbuk. Am zburat aşa de la Palm Springs, din California, până la casa mătuşii mamei mele Felicia, pe râul Hudson.

— Dar era cât pe-aci să nu mai ajungi, îi aminti Philippa. Aşa ne-ai spus.

— Doar pentru că mersesem prea mult spre nord. Ar fi trebuit să rămân mai la sud, unde este cald. Să merg în Florida, apoi s-o iau în sus, pe Coasta de Est. În plus, acum suntem în India şi, în cazul în care n-aţi observat, e foarte cald aici. În mod sigur, puterile de djinn nu mă vor părăsi în ţara asta.

Dar, a doua zi — ziua în care aleseseră să pornească spre Lucknow — nu puterile de djinn îi făcură probleme lui Dybbuk, ci stomacul. În clipa în care se trezi, descoperi că se simte foarte rău.

— Parcă-mi strânge cineva măruntaiele în pumn, spuse el, neliniştit.

— N-ar fi trebuit să mănânci atâta curry aseară, observă Groanin, nespus de încântat pentru faptul că se dovedea că avusese dreptate în privinţa „mâncărurilor străine". Ţi-am spus să nu mănânci prostiile alea indiene. Îndrăznesc să cred

că nu ţi se mai pare atât de amuzant acum, tinere, faptul că eu mă hrănesc din borcane cu mâncare pentru bebeluşi sterilizată, în loc să-mi încarc stomacul cu mizeria aia pe care ai înfulecat-o tu aseară.

— Nu cred că de la curry se simte rău, îl contrazise Philippa. Toţi trei am mâncat, şi eu, şi John, şi Dybbuk. Eu n-am nimic.

John rămase tăcut, simţindu-se vinovat şi sperând că nimeni nu-şi va aduce aminte de dorinţa pe care-o exprimase Groanin cu o zi în urmă: ca Dybbuk să aibă un stomac dat peste cap. Nu fusese deloc intenţia lui să-i îndeplinească această dorinţă, dar, fiind în deplinătatea puterilor sale de djinn pentru prima dată, după un timp foarte îndelungat, şi încă obosit după zborul lung de la Londra, pur şi simplu făcuse ca dorinţa să se îndeplinească. Nimrod numea fenomenul „îndeplinirea subliminală a dorinţelor", şi se întâmpla atunci când un djinn neexperimentat îndeplinea o dorinţă fără să vrea.

Abia acum îşi dădu seama, şocat, de faptul că Groanin îşi dorise cu adevărat ca dorinţa lui să se împlinească.

— Nu-ţi poţi dori să te simţi mai bine? îl întrebă el pe Dybbuk. Să-ţi foloseşti puterea de djinn?

— Nu crezi că am încercat deja?

John încuviinţă, cu un semn din cap. Adevărul e că şi el încercase să-şi folosească puterea ca să-i vindece stomacul deranjat lui Dybbuk dar, neştiind prea bine ce face, se gândise ca nu cumva să înrăutăţească lucrurile. Era greu să fii sigur.

— Va trebui să formaţi vârtejuri singuri, şopti Dybbuk. Mie mi-e prea rău pentru asta. Zărind privirea plină de nesiguranţă pe care o schimbară gemenii, adăugă: Liniştiţi-vă,

o să vă descurcaţi. Nu e mare lucru. Oricum, trebuia să începeţi cândva, iar acum e un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Groanin scutură din cap.

— Dacă nu te superi, zise el, eu aş prefera avionul, la urma urmei.

— Nu-ţi fie teamă, domnule Groanin, gemu Dybbuk, ţinându-se cu mâinile de burtă. O să le spun eu ce trebuie să facă. Băiatul zâmbi slab. Gândeşte-te, numai, dacă te prăbuşeşti cu avionul, eşti înconjurat de o grămadă de fier vechi. Dar, dacă te prăbuşeşti cu un vârtej, eşti înconjurat de o pernă de aer. Nu există nimic mai sigur decât o pernă de aer, crede-mă.

Groanin închise ochii şi încuviinţă din cap.

— Ştiu sigur c-o să regret, declară el. Vă zic eu, ştiu sigur c-o să regret.

Urcară pe un deal abrupt, în partea de vest a oraşului. Dealul oferea o priveliştе cuprinzătoare a Văii Katmandu care, potrivit ghidului Philippei, fusese cândva un lac infestat de şerpi. În vârful dealului, se înălţa Templul Swayambhu, sufocat de maimuţe, de pelerini şi de turişti. Ceva mai departe de templu, în parcare, găsiră un loc liniştit, iar acolo John începu să formeze un vârtej. La prima încercare, reuşi să răstoarne o maşină, iar a doua oară vârtejul scăpă de sub control, fugărind câteva maimuţe tocmai până la Muzeul de Istorie Naturală, în partea de sud a poalelor dealului.

— Ce mama naibii? se plânse Groanin. O să ne bagi pe toţi la închisoare, John. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-l cum trebuie, până când nu ne vede cineva.

— Cineva ne-a văzut deja! zise Philippa şi arătă spre capătul celălalt al parcării, unde un călugăr în robă roşie făcea de zor plecăciuni spre ei, cu mâinile împreunate în faţă şi rostind o rugăciune. Continuă, John, îl îndemnă ea, e prea târziu acum ca să ne mai facem griji în privinţa lui.

— Se pare că i-ai înseninat ziua, observă Groanin, în clipa în care John reuşi, din cea de-a treia încercare, să-i ridice pe toţi de la pământ cu un vârtej puternic. Cred că i-ai redat credinţa, în orice-ar crede el.

— Ei bine, sunt total de acord, spuse Philippa, făcându-i veselă cu mâna călugărului care, spre încântarea ei, îi răspunse la fel.

— Să mai vorbeşti despre carele zeilor! exclamă Groanin, încercând din răsputeri să se ţină de ceva, dar descoperind că aerul nu era tocmai potrivit pentru asta. Ce mama naibii!

Dybbuk gemu cu putere în timp ce vârtejul se clătina sub ei, pentru ca apoi să pornească la drum cu viteză, de parc-ar fi fost tras de nişte armăsari nevăzuţi. Un moment mai târziu, băiatul se înclină într-o parte şi vomită drept peste capetele unor turişti, spre marele dezgust al Philippei.

— Te simţi mai bine? îl întrebă ea, înţepată.

Dybbuk zâmbi forţat.

— Da, un pic.

— Vai de bieţii turişti, îi compătimi fata.

Dar haosul creat de vârtejul lui John şi de stomacul lui Dybbuk nu se sfârşise încă. În timp ce masa de aer se mişca repede în sus şi tot mai departe de deal, John încercă s-o facă să se rotească în jurul axei sale, ceea ce avu ca rezultat faptul că vârtejul se înclină întâi uşor, apoi tot mai mult, încât până la urmă se pomeniră aproape aruncaţi din vârful lui.

— Mai cu grijă! ţipă Groanin. O să ne azvârli pe toţi pe pământ.

— Scuze, îngăimă John, în timp ce Dybbuk vomita din nou, de data aceasta peste acelaşi grup de maimuţe pe care al doilea vârtej le alungase de pe deal.

— Îndreaptă-l, spuse Dybbuk, ştergându-se la gură cu mâneca. Împinge-ţi călcâiele împotriva vântului. Asta o să te-ajute să-ţi concentrezi gândurile la ceea ce ai de făcut.

John făcu precum i se spusese şi-şi înfipse călcâiele cu putere în aerul învolburat. Imediat, vârtejul îşi corectă înclinaţia.

— Nu prea mult, îl avertiză Dybbuk.

— Cred că încep să-l controlez, strigă John, deoarece de-acum zgomotul vântului crescuse simţitor.

— Vai de mine, sper că aşa e, gemu Groanin. O să-mi las şi eu micul dejun în urmă, dac-ai s-o ţii tot aşa.

Vârtejul se răsuci în josul văii, trecând direct peste un popas turistic de la marginea drumului, unde coada lui smulse acoperişul de tablă ondulată de deasupra băilor şi a toaletelor, spre marea supărare şi stingherealã ale tuturor celor de dedesubt, care nu trecură neobservate de cei patru de deasupra. În ciuda stomacului răvăşit, Dybbuk izbuti să râdă.

— Ar trebui să te las să zbori cu vârtejul mai des, John, declară el.

— Suntem prea jos, îi atenţionă Philippa. O să ne vadă toată lumea.

Avea dreptate. Toţi cei de pe pământ îi puteau vedea pe copiii şi pe bărbatul cu un singur braţ aşezaţi chiar confortabil în mijlocul vârtejului.

Un poliţist de la circulaţie încercă, în zadar, să-i dirijeze departe de aglomerata Piaţă Durbar, dar se văzu obligat să se

aplece în timp ce discul unei antene parabolice, smuls de vârtej de pe acoperişul barului Bonnington Burger, zbura direct spre el. Constructorii care aşezau cărămizi şi amestecau mortarul cu lopata, pe şantierul în lucru al hotelului Tabăra de Bază Hillary şi Tenzing*, se împrăştiară care încotro din calea vântului rătăcitor. În oricare alt oraş decât Katmandu, în urma lor ar fi domnit haosul. Dar capitala Nepalului este renumită pentru toleranţa şi pentru felul ei uşuratic de a privi lucrurile. Într-adevăr, doar câţiva oameni reacţionară negativ la vederea occidentalilor noştri zburând, cu picioarele încrucişate, prin aer. Pentru mulţi dintre privitori, acesta era exact genul de lucru pentru care veniseră în Katmandu de la bun început, şi erau de părere că se uitau la patru maeştri ai artei secrete a zborului yoghin, care e unul dintre rezultatele meditaţiei transcendentale. Pentru aceşti oameni, evenimentul la care asistau era dovada însăşi a iluminării pe care veniseră s-o caute la *ashram* sau în temple. De aceea, preoţii se înclinau, oamenii sfinţi îşi ridicau mâinile spre cer, aplaudau, yoghinii se aşezau în poziţia lotus şi începeau să ţopăie peste pajişti ca şi cum ar fi vrut ei înşişi să decoleze, femeile aruncau flori, iar tinerii hippy făceau semnul păcii şi zâmbeau, pierduţi.

— Super! se bucură Dybbuk, răspunzându-le şi el cu semnul păcii.

— În ce parte e Lucknow? îl întrebă John.

— În partea aia, îi răspunse Dybbuk.

John îl privi pe Dybbuk, încă teribil de palid, în timp ce arăta nelămurit spre vest.

— Eşti sigur? îl întrebă el.

---

* Referire la alpinistul Sir Edmund Hillary şi la şerpaşul său, Tenzing Norkay, primii oameni care au escaladat Vârful Everest, în anul 1953.

— Bineînţeles că sunt sigur, răspunse Dybbuk, înghiţind cu greu. Un pic spre vest, un pic spre sud, apoi drept înainte, până la amiază.

Nepalul este ţinutul celor mai înalţi munţi din lume, printre care se numără Everestul, K2, Lhotse, Makalu şi, poate cel mai greu de urcat, la urma urmei, Annapurna. Drumul ales de John pentru zbor îi purta peste partea de sud a Rezervaţiei Naturale Annapurna, unde dădură peste un muson timpuriu care, în ciuda eforturilor susţinute ale lui John, îi împinse spre nord, la poalele Munţilor Himalaya.

— Ne abatem de la curs! strigă Philippa.

— Ştiu, răspunse John, dar nu pot face nimic.

Philippa şi Dybbuk n-aveau cum să-i vină în ajutor, pentru că numai djinnul care a creat vârtejul îl poate stăpâni.

— Trebuie să ieşim din curentul ăsta de aer, zise Dybbuk.

— Nu îndrăznesc să urc şi mai sus, răspunse John. N-ai observat? Se face tot mai rece.

Apoi privi în jos.

— Nici aterizarea n-ar fi o alegere bună. E zăpadă acolo, jos.

Dar, cu cât alunecau mai aproape de pantele pline de zăpadă ale Annapurnei, cu atât lui John îi era mai frig, până când descoperi că nu mai era în stare să menţină vârtejul. Prin urmare, aterizară forţat în mijlocul unui câmp de gheaţă, pe faţa nordică şi neprimitoare a muntelui, cam la trei mii de metri mai jos de pisc.

Un vânt aspru bătea dinspre înălţimi, înţepându-le feţele cu particule de zăpadă şi îngheţându-le oasele până la măduva atât de importantă pentru djinni. Fără vreun mijloc de a face focul, nici n-aveau cum să-şi crească temperatura corpului suficient încât să-şi folosească puterile de djinni. În imensa vale înzăpezită de sub ei nu se vedea nici picior de

ființă omenească — drumeți sau alpiniști — care i-ar fi putut ajuta cu ceva atât de obișnuit precum o băutură fierbinte. În câteva minute, cei patru își dădură limpede seama de faptul că aveau să moară de frig, dacă nu le venea repede cineva în ajutor.

— Nu-i așa că-i minunat? spuse Groanin.

Se așeză la umbra unui bloc uriaș de gheață, își îndesă mâna la subsuoară și-și opri dinții din clănțănit numai pentru câteva clipe, cât să adauge, vizându-l pe Dybbuk:

— Nimic mai sigur, ai spus. Și când mă gândesc că am fost atât de prost încât să te cred!

— Nu e vina mea că el nu poate să zboare cum trebuie, se apără Dybbuk. Ar fi trebuit să meargă spre sud, apoi spre vest. Așa am fi evitat frontul ăsta atmosferic.

— Îmi amintesc foarte clar că mi-ai spus să merg mai întâi spre vest, apoi spre sud, țipă John în contra vântului.

— Nu da vina acum pe mine, se împotrivi Dybbuk.

— Nimeni n-o să învinovățească pe nimeni, interveni Philippa. N-are niciun rost. Dacă nu ne gândim la o soluție, cât mai repede, o să murim aici de frig.

Fata se așeză lângă Groanin și se cuibări cât mai aproape de el, încercând în zadar să se încălzească.

Nori mari și pufoși începuseră deja să ascundă soarele, făcând ca temperatura să scadă vertiginos. Cu toții aveau promoroacă în păr.

În clipa în care Groanin rosti următoarele cuvinte, aburul emanat de respirația lui caldă în aerul înghețat îl făcu să semene cu un djinn care se *transsubstantizează*.

— Dacă are cineva la îndemână o dorință de urgență, ar fi timpul s-o folosească, zise el.

Niciunul dintre cei trei copii djinni nu spuse nimic.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, bombăni Groanin, posac. După care adăugă: *nunc fortunatus sum.*

— Ce-ai spus? întrebă Philippa.

— Mă gândeam şi eu. Groanin îi înconjură umerii cu braţul. Mă gândeam şi eu la ceea ce a scris colonelul Killiecrankie. Trebuie să mărturisesc că-mi doresc şi eu *să fiu* în Lucknow.

— De fapt, şi eu la fel, înghiţi fata, arătând apoi în josul muntelui. Uite!

Cu paşi lungi şi puternici, o siluetă extraordinar de înaltă suia pe pantă. Aducea vag cu o maimuţă mare şi era acoperită cu o blană roşie, lungă şi încâlcită. Capul îi era mare şi ţuguiat, în timp ce faţa părea acoperită cu piele şi turtită.

— O fi cumva un urs? întrebă, neliniştit, Dybbuk.

— Nici pe departe, răspunse John. E Yeti, îngrozitorul Om al Zăpezilor.

Groanin închise ochii şi se pregăti să se roage.

— La naiba, zise el, un monstru! E tot ce ne lipsea!

CAPITOLUL 10

MAI MULT CA PERFECT

La mii de mile depărtare, în New York, cei doi Altundeva — copiile fidele ale gemenilor care fuseseră create de îngerul Afriel — se purtau cam prea bine. Unul dintre lucrurile care-i fac pe îngeri să fie atât de *angelici* este faptul că ei n-au niciun fel de înclinaţie către rău, către lucrurile făcute de mântuială, nepotrivite şi imperfecte. Ceea ce însemna că John 2 şi Philippa 2 n-aveau niciunul dintre defectele obişnuite pe care le aveau gemenii adevăraţi — sau oricare alţi copii, de altfel. Să nu înţelegeţi cumva că John şi Philippa ar fi fost copii răi. Pentru că nu erau. Dar, ca toţi ceilalţi puşti — fie ei pământeni, fie djinni — existau momente în care-i potopea lenea, erau necugetaţi, neascultători sau, pur şi simplu, ştrengari. Niciunul dintre aceste cusururi copilăreşti nu se manifesta la John 2 şi Philippa 2. De aceea, la numai o zi sau două de la sosirea lor în casa de pe strada 77 Est, începu să se observe că gemenii gemenilor se purtau mai degrabă ca nişte îngeri, decât ca nişte djinni tineri. Menajera, doamna Trump, fu prima care remarcă acest lucru, atunci când o găsi pe Philippa 2 făcând curăţenie în baie, iar pe John 2 ducând gunoiul. Asta, pe lângă faptul că mai devreme descoperise că cineva — acum era clar cine — dăduse cu aspiratorul şi ştersese praful în locul ei.

— Nu ştiu ce puneţi voi doi la cale, zise ea, în timp ce-şi răsucea nervoasă pe degete şiragul de perle, pentru că era o femeie foarte bogată şi purta de multe ori bijuterii scumpe pe sub halatul de lucru. Dar, orice ar fi, sunt foarte bucuroasă că m-aţi ajutat. Casa asta cere multă muncă. Sunt momente în care cred c-aş avea nevoie de puteri magice să fac totul aşa cum trebuie.

— Nu punem la cale nimic, aşa cum crezi tu, îi răspunse Philippa 2. Încercam doar să-ţi facem ziua mai uşoară. Asta-i tot!

— Chiar aşa, zise şi John 2. De ce nu te duci să te odihneşti vreo cinci minute, până îţi fac eu un ceai de plante? Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de unul.

— Şi ce-ar spune mama voastră? întrebă doamna Trump. Ce-ar crede dac-ar intra şi v-ar găsi pe voi doi servindu-mă pe mine? Aş fi concediată, asta s-ar întâmpla. Nu mă plăteşte ca să stau degeaba şi să beau ceai.

Cu toate acestea, femeia se aşeză şi-i lăsă s-o răsfeţe un timp. Cum ar fi putut refuza? Philippa 2 făcuse chiar o prăjitură pentru ea. O prăjitură *îngerească*!

— Nimeni n-a mai făcut vreodată o prăjitură pentru mine, spuse doamna Trump, cu lacrimi în ochi. Cel puţin, nu de când eram copil.

Pe lângă asta, era cea mai bună prăjitură pe care-o mâncase vreodată. Şi ceaiul îi merse la inimă, deopotrivă.

— M-aş putea obişnui cu aşa ceva, râse femeia, dar după o vreme îi uşui pe amândoi din bucătărie şi începu să pregătească mâncarea pentru cină, aşa că în scurt timp uită de amabilitatea copiilor stăpânei sale.

Nu dură însă decât până după cină, când, intrând în sufragerie cu gândul să cureţe masa, descoperi că gemenii

făcuseră asta înaintea ei. Mai mult, strânseseră vasele şi le aşezaseră frumos în maşina de spălat vase.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

Şi domnul Gaunt observase schimbarea gemenilor. Cum să nu observe, când Philippa 2 îi adusese de dimineaţă ziarul chiar la pat, lângă o cană de cafea — cea mai bună cafea pe care o băuse vreodată —, iar John 2 îi pregătise baia? Gemenii reuşeau chiar să stingă lumina şi orice aparat electric atunci când ieşeau dintr-o cameră, unul dintre lucrurile în legătură cu care tatăl lor făcea mereu caz. Domnul Gaunt era foarte mulţumit de ceea ce făceau pentru el, chiar dacă ajunse curând la concluzia că gemenii încercau să-l linguşească pentru cine ştie ce şotie pe care aveau s-o facă în viitor. El însă se hotărî să se relaxeze şi să se bucure de prezent, până atunci.

Gemenii gemenilor erau la fel de perfecţi şi în ochii doamnei Gaunt, dar, spre deosebire de soţul ei, ea ajunse la concluzia că făcuseră deja ceva rău, de aceea se hotărî să-i supravegheze. Însă mare-i fu mirarea atunci când, în loc să descopere cine ştie ce poznă ascunsă, constată că John 2 se juca mai puţin pe calculator, se uita mai puţin la televizor, dar citea mai mult. Pe deasupra, îşi dădu seama de faptul că Philippa 2 îşi peria părul atunci când trebuia, se spăla pe dinţi după masă, făcea curăţenie în cameră şi mânca frumos. Amândoi gemenii făceau baie sau duş cel puţin o dată pe zi, fără să fie nevoie să li se spună. Una peste alta, părea că s-a întâmplat un miracol.

Doar Monty, pisica, ştia adevărul despre gemenii gemenilor. Pisicile ştiu, pur şi simplu, lucruri pe care oamenii, nici măcar djinnii, nu le află. Mai ales pisicile care au fost cândva femei în toată regula, precum Monty. Nu că Monty n-ar fi

avut şi nişte indicii: John 2 nu arunca tot felul de obiecte spre ea atunci când îşi ascuţea ghearele pe fotoliul lui preferat, iar Philippa 2 — în general, foarte permisivă în astfel de probleme — nu-i mai dădea de mâncare pe ascuns, pe sub masă. Dar, în primul rând, mirosul pe care-l simţea o convinsese de faptul că nu erau aceiaşi gemeni. Aceştia doi nu miroseau deloc, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere noua lor dragoste faţă de curăţenia corporală.

În clipa în care doamna Gaunt află că John făcea două duşuri pe zi, ajunse la concluzia că lucrurile nu-s tocmai în regulă şi o chemă pe doctoriţa pentru djinni, pe Jenny Sachertorte, mama lui Dybbuk.

— Se întâmplă ceva cu gemenii, îi spuse ea doctoriţei Sachertorte. Nu ştiu ce anume, dar nu se poartă ca de obicei.

— Fii mai explicită, Layla.

— În general, nu sunt chiar atât de cuminţi. Atât de ascultători. Atât de ordonaţi. Atât de harnici. Şi, mai presus de toate, atât de curaţi. Cred că sunt bolnavi, stresaţi sau ceva de soiul ăsta.

Doctoriţa Sachertorte clătină din cap.

— Layla, draga mea, nu te supăra că-ţi spun, dar cred că exagerezi. Cei mai mulţi părinţi ar fi chiar încântaţi să aibă copii cu astfel de „defecte". Pe de altă parte, tu cel puţin ştii unde-ţi sunt copiii. Cel puţin ştii că sunt vii. Doctoriţa înghiţi cu greu, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Încă nicio veste de la Dybbuk? Doamna Gaunt luă mâna prietenei sale şi o strânse uşor.

— Nu. Eu şi mătuşa Felicia l-am căutat peste tot, oftă ea. E vina mea. Am fost prea severă cu el. Ar fi trebuit să-l las mai liber. Dar după ce s-a întâmplat cu sora lui, Faustina... Doctoriţa Sachertorte îşi şterse o lacrimă.

— Nu e vina ta, insistă doamna Gaunt.

— Ba da, Layla, este. Ce obişnuia să spună naşul lui Nimrod? Să pierzi un copil e un nenoroc. Să pierzi doi, e de-a dreptul neglijenţă. Femeia îşi suflă nasul. Are legătură cu moartea prietenului lui, Brad, şi a tatălui acestuia. Sunt sigură. Dar nu ştiu în ce fel. Poliţia din Palm Springs n-are nicio informaţie.

Doamna Gaunt o îmbrăţişă pe Jenny Sachertorte.

— Ai dreptate, zise ea. Poate că exagerez eu.

— Ştii de ce?

Doamna Gaunt nu răspunse.

— Să-ţi spun eu de ce? continuă doctoriţa Sachertorte. Nu e evident? Te simţi vinovată pentru că, în curând, îi vei părăsi, pentru a deveni următorul Djinn Albastru. N-am dreptate?

— Ai aflat?

— Bineînţeles. Mătuşa Felicia mi-a spus. Ea ştie de la Edwiges Rătăcitoarea. Sunt prietene vechi.

— Înţeleg.

Djinnul Albastru din Babilon — prin tradiţie, era întotdeauna o femeie şi cea mai puternică dintre djinni — era obligată să trăiască într-o stare de indiferenţă morală, astfel încât să poată arbitra în mod echitabil între Bine şi Rău. În secret, doamna Gaunt fusese de acord să-i preia funcţia Ayeshei, actualul Djinn Albastru, care se întâmpla să fie chiar mama ei, atunci când aceasta avea să moară, încercând astfel s-o împiedice pe bătrână s-o numească pe Philippa următorul Djinn Albastru. Asta, deoarece pentru a fi Djinn Albastru trebuia plătit un preţ teribil, cea numită în această funcţie fiind obligată să trăiască departe de familia ei şi fără dragoste, potrivit legilor reci ale Logicii.

— Crezi că ţi-ar fi mai uşor să-i părăseşti pe gemeni dac-ar fi neascultători şi obraznici? Doamna Sachertorte clătină din cap. Dar nu ei au o problemă, Layla dragă, ci tu. Ştii bine cât de mult le vei duce dorul, atunci când vei pleca de acasă.

Făcu o pauză.

— Din două una: am dreptate sau am dreptate?

— Da, ai dreptate. Doamna Gaunt lăsă să-i scape un oftat adânc. Dar ce pot să fac? Am promis, Jenny. A trebuit s-o fac. I-am dat Ayeshei cuvântul că voi deveni următorul Djinn Albastru, după ce ea va muri. De acum, nu mai este mult. Au mai rămas doar câteva zile, de fapt.

Doamna Gaunt îşi muşcă buzele.

— Ce-o să le spun, Jenny? Ce-o să le spun, lui John şi Philippei?

— Vrei sfatul meu?

— Bineînţeles.

— Spune-le ce v-a spus şi vouă Ayesha, ţie şi lui Nimrod, atunci când ea a devenit Djinn Albastru. Tu ai trecut peste asta, Layla. La fel vor face şi ei. Spune-le şi tu ce v-a spus ea. Şi, dacă sunt măcar pe jumătate atât de grijulii şi de înţelegători cum spui tu că sunt, atunci vor înţelege. Sunt sigură.

În ziua în care Ayesha muri, în casa ei din Berlin, doamna Gaunt îi găsi pe cei doi Altundeva citind, liniştiţi, în camerele lor. Acest lucru era mai ciudat din partea lui John, decât a Philippei, de aceea doamna Gaunt îi puse mâna pe frunte băiatului, ca să vadă dacă nu cumva îi scăzuse temperatura*. Dar, pielea îi era suficient de caldă. Cu toate acestea, comportamentul lui John era atât de neobişnuit, încât

* Temperatura unui djinn bolnav scade, nu creşte (n.a.).

doamna Gaunt îi puse un termometru. Temperatura băiatului era exact de 101,6 grade Fahrenheit* — cu două grade mai mare decât a oamenilor, pentru un djinn era numai bine.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă John 2 pe doamna Gaunt.

— Se pare că nu, răspunse ea. Cel puţin, nu cu tine.

— Cu mine? se miră el. Mă simt foarte bine.

— Chiar aşa, dragul meu? Doamna Gaunt ridică din umeri. Mi se pare că eşti prea liniştit, atâta tot.

Philippa 2 se strecură în camera lui John 2, aşa cum făcea şi Philippa cea adevărată uneori, pentru eventualitatea în care mama ei ar fi vrut să-i spună ceva. Zâmbi dulce către doamna Gaunt şi se aşeză cu grijă: cu genunchii apropiaţi, cu mâinile în poală şi cu spatele drept, aşa cum o sfătuia mereu mama ei să stea. Purta chiar una dintre rochiile care-i plăceau mult doamnei Gaunt, în loc să fie îmbrăcată-n jeanşi, cum prefera Philippa.

— Amândoi aţi păţit ceva, continuă doamna Gaunt. Sunteţi prea... îmblânziţi. Uită-te doar cât de frumos stai pe scaun, Philippa. De obicei, te prăbuşeşti pur şi simplu pe el. Şi porţi o rochie. Tu nu purtai niciodată o rochie, decât dacă te rugam eu. Iar John citeşte o carte, în loc să se uite la televizor, ca de obicei. Nu este normal.

— Dar, mamă, mereu îmi spui să nu mă trântesc când m-aşez, protestă Philippa 2.

— Iar mie-mi spui c-ar trebui să citesc mai mult şi să mă uit mai puţin la televizor, adăugă John 2. Tocmai asta fac.

— Da, dragilor, aveţi dreptate.

Doamna Gaunt se aşeză pe marginea patului şi-i privi pe cei doi Altundeva, fără să ştie că, de fapt, erau copiile perfecte ale veritabililor John şi Philippa.

---

* Aproximativ 38,7 grade Celsius.

— N-ar trebui să mă plâng pentru că faceţi exact ce vă spun eu, nu-i aşa? Doar că sunt obişnuită cu mici abateri din partea amândurora.

— Lasă-mă să înţeleg, zise Philippa 2. Vrei să spui că ai prefera să facem prostii?

— Nu! Doamna Gaunt zâmbi, nesigură. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu vreau ca voi doi să deveniţi mai cuminţi decât este normal. Nu vreau să vă pierdeţi spiritul.

Fără să ştie, doamna Gaunt nimerise problema celor doi Altundeva: un Altundeva n-are spirit, din simplul motiv că n-are suflet. Într-un singur fel ar fi putut descoperi doamna Gaunt acest lucru despre gemenii gemenilor: dacă i-ar fi dus în pod să se privească în oglinzile sufletelor. Dar nu-i trecu prin minte aşa ceva. În plus, bineînţeles că avea altceva pe suflet, şi anume cum să le spună gemenilor că bunica lor murise, dar, mai ales, că ea însăşi fusese de acord să-i succeadă, devenind următorul Djinn Albastru din Babilon, ceea ce însemna că trebuia să plece de acasă imediat. Dându-şi seama de faptul că Jenny Sachertorte avusese dreptate şi că n-avea sens să mai ascundă lucrurile, doamna Gaunt le spuse veştile de-a dreptul, aşa cum făcuse şi mama ei, cu mult timp în urmă.

— Din păcate, asta înseamnă că va trebui să plec de acasă pentru totdeauna, continuă ea. Va trebui să vă părăsesc, pe voi şi pe tatăl vostru, şi să trăiesc în Berlin. Şi în Babilon, desigur. Imediat.

— Cred că înţeleg, spuse Philippa 2, ştergându-şi o lacrimă perfectă de pe obraz. Ai făcut asta pentru mine, nu-i aşa?

— Nu, Philippa, răspunse doamna Gaunt. Ayesha a vrut dintotdeauna ca eu să-i urmez, nu tu. Nu există niciun motiv pentru care să te simţi vinovată.

— Mi s-a părut ciudat, la vremea respectivă, adăugă liniştit John 2, pentru că putea să-şi amintească foarte bine tot ce-şi amintea şi John cel adevărat, felul în care lucrurile păreau deja hotărâte, în secret, în Iravotum. Băiatul ridică din umeri. Acum înţeleg.

Djinnul Albastru îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Berlin. Dar Iravotum era locul acela straniu din Babilon unde, o dată pe an, Djinnul Albastru se ducea să locuiască pentru a-şi împietri inima.

Gemenii gemenilor rămaseră tăcuţi o vreme, fiecare dintre ei gândindu-se care ar fi cea mai potrivită reacţie şi-şi dădură repede seama de faptul că pe doamna Gaunt n-ar fi ajutat-o deloc dacă ei ar fi arătat emoţii prea puternice. De aceea, hotărâră că, până la urmă, cel mai frumos, cel mai bun şi mai puţin egoist lucru pe care puteau să-l facă era să se gândească la sentimentele ei şi nu la ale lor, şi s-o ajute să ducă la îndeplinire ceea ce trebuia.

— Tata ştie? o întrebă John 2.

— Nu, nu încă, zise doamna Gaunt, clătinând din cap. Mi-e groază să-i spun, se înţelege. Nu este la fel de puternic ca voi.

De fapt, bineînţeles, fuseseră chiar mai puternici decât se aşteptase ea. Cu siguranţă e consecinţa faptului că sunt gemeni, se gândi. Împreună, gemenii au o putere interioară pe care persoanele obişnuite n-o pot avea niciodată, nici măcar n-o pot înţelege. Doamna Gaunt realiză că n-ar fi trebuit să se teamă să le dea această veste. Dar cu Edward Gaunt era o cu totul altă poveste. De ce nu se gândise oare la asta până acum? Trebuia să-şi facă griji în privinţa soţului ei, nu a copiilor. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea să-şi ducă viaţa fără ea?

Crezând în continuare că vorbea cu propriii copii, doamna Gaunt îi strânse pe cei doi Altundeva în braţe, le sărută capetele care miroseau puternic şi neobişnuit a şampon şi, poate un pic dezamăgită de reacţia lor — pentru că, deşi le admira stăpânirea, ar fi alinat-o câteva lacrimi —, încercă să înfrunte cu mult curaj plecarea de acasă.

Atunci îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla. Dar *greşit!*

— Bineînţeles, zise ea, plângând de-a binelea. Bineînţeles. De aceea v-aţi purtat atât de frumos. De aceea aţi fost atât de cuminţi, nu-i aşa? De aceea reacţionaţi aşa, acum. Încercaţi să-mi faceţi plecarea mai uşoară. Aţi ghicit. Aţi ghicit că trebuie să plec. V-aţi dat seama şi aţi vrut să-mi fie mai uşor, nu? Îi mai sărută pe gemenii gemenilor de câteva ori. Ce copii minunaţi am! Nişte îngeri! Asta sunteţi, nişte îngeri mici!

Ceea ce, desigur, era foarte aproape de adevăr.

Abia acum pricepu John 2 că el şi cu Philippa 2 greşiseră un pic. Doamna Gaunt sperase că adevăraţii ei copii ar fi *încercat* măcar s-o oprească să plece. De aceea, spuse ceea ce credea el c-ar fi spus John cel adevărat:

— Te rog, nu pleca, mamă! Nu te vom lăsa să pleci. Dacă pleci, venim după tine şi te aducem înapoi.

— Chiar aşa, spuse şi Philippa 2, înţelegând ce ar fi trebuit să spună de la început, astfel încât s-o facă pe doamna Gaunt să se simtă mai bine. Nu te vom lăsa să pleci!

— Mi-e teamă că trebuie, răspunse mama lor. Mi-am dat cuvântul. Aşa cum vi-l veţi da şi voi, acum. Vreau ca amândoi să-mi promiteţi că veţi rămâne aici şi veţi avea grijă de tatăl vostru. Îl veţi apăra, indiferent de ceea ce ar trebui să faceţi pentru asta.

Şi, atunci când văzu că gemenii rămăseseră tăcuţi, aşa cum credeau ei că se cuvenea într-o asemenea împrejurare, doamna Gaunt chibzui o clipă, apoi zâmbi curajoasă şi le spuse:

— Ei bine, nu vă pot învinovăţi. Nu cred că aţi fi copiii pe care-i ştiu şi pe care-i iubesc, dac-aţi promite aşa ceva. De aceea, vă rog să ascultaţi cu atenţie. Iată ce se va întâmpla, dacă vă hotărâţi să plecaţi şi să veniţi după mine. Nu vouă, ci tatălui vostru. Fiţi atenţi, amândoi. Aţi auzit vreodată despre un om numit Matusalem?

CAPITOLUL 11
ŞOAPTE NECUGETATE

Stând chiar în faţa celor patru, aparent fără să-i pese de viscol, Yeti arăta ca un zid mare de blană. John aprecie că, de fapt, creatura pe care-o vedeau avea cam trei metri înălţime. Cu toate acestea, Omul Zăpezilor nu părea atât de îngrozitor. Nici măcar respingător. În loc să-şi arate colţii, să se bată cu pumnii în piept şi să ragă din răsputeri, aşa cum se aşteptau toţi cei înghesuiţi pe platoul de gheaţă de pe Annapurna, Yeti oftă şi le făcu semn să-l urmeze înapoi, pe pantă în jos. Niciunul nu se mişcă. Văzând cât le era de frică, Yeti vorbi:

— *Komm*, spuse el, *Komm, komm, wir müssen uns beeilen*!

— Vrea să venim cu el, traduse John, care vorbea limba germană perfect, ca urmare a unei dorinţe pe care şi-o pusese odinioară. Spune c-ar trebui să ne grăbim.

— Tipic pentru nemţi, gemu Groanin, ridicându-se, rebegit de frig, pe picioarele pe jumătate îngheţate. Mereu se grăbesc.

— În mod sigur, nu arată ca un neamţ tipic, observă Philippa, cu o doză considerabilă de ironie.

— Nu-mi pasă de unde-o fi, spuse Dybbuk, care deja se luase după Yeti, atâta timp cât ne duce undeva unde e cald.

Îl urmară pe Yeti în jos, pe versantul Annapurnei, până când ajunseră în pragul unei uşi cam de trei metri şi jumătate

înălţime, cioplită drept într-un bloc mare de gheaţă. Uşa era blocată cu un sloi de gheaţă pe care Yeti se pregăti să-l tragă la loc, după ce vor fi ajuns cu toţii înăuntru, la adăpost.

— Repede, înăuntru, vorbi el, în engleză de data aceasta. Iute. Înainte să muriţi cu toţii îngheţaţi.

Înăuntru, se pomeniră într-un hol lung de gheaţă, care părea să ducă în inima muntelui. Totuşi, holul era foarte bine luminat, cu lumini electrice şi, după două-trei minute de mers, ajunseră în faţa unei uşi de sticlă groasă, închisă la culoare, care ar fi părut mai potrivită într-o bancă din New York, decât în Munţii Himalaya. Simţindu-le prezenţa, uşa se deschise uşor ca o şoaptă şi un val de aer cald le învălui oasele recunoscătoare.

— Vă rog, îi îndemnă Yeti, intraţi!

Interiorul locuinţei lui Yeti era cel puţin la fel de modern ca şi uşa. Pereţii erau făcuţi din sticlă şi rigips alb, iar podeaua neagră, lustruită, părea o apă întinsă peste tot. În căminul lung şi scund, un foc temperat făcea ca interiorul, cam prea asemănător cu al unui spital, să pară mai primitor.

— Bine aţi venit în sălaşul meu din Himalaya, spuse Yeti, în timp ce uşa se închidea fără zgomot în spatele lui. Vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

Uşor de zis, greu de făcut, pentru că nu prea era mobilă în apartamentul acesta subteran. De aceea, se aşezară direct pe podea, ghemuiţi în jurul focului, aşteptând ca îmblănita lor gazdă să devină şi mai primitoare.

— Aţi vrea să beţi ceva fierbinte, nu-i aşa? întrebă Yeti.

— Dacă nu este un deranj prea mare, încuviinţă Groanin.

— Deloc, răspunse Yeti.

Următorul cuvânt pe care-l rosti fu TOHUWABOHU, care părea să fie un cuvânt pentru concentrare, pentru că nici

nu-l rosti bine, că o tavă mare cu ceai, cafea şi ciocolată fierbinte, sendvişuri, biscuiţi şi gogoşi apăru lângă micul cvartet.

— Sunteţi djinn, remarcă Philippa, ca şi noi. Cel puţin, noi trei. Domnul Groanin e om.

— Încântat de cunoştinţă, vă asigur, spuse Groanin, servindu-se cu o ceaşcă de ceai. Am crezut că sunteţi îngrozitorul Om al Zăpezilor.

Yeti zâmbi.

— Chiar *sunt* îngrozitorul Om al Zăpezilor, răspunse el. De câteva zeci de ani încoace, vin în Munţii Himalaya să-mi petrec vacanţa, ca să scap de toate. Un fel de refugiu, departe de lumea modernă. Îmi place să mă plimb şi să mă caţăr pe munţi, să mă bucur de aerul proaspăt. Ca să nu mai vorbesc despre singurătate. Singurătatea este foarte importantă, când sunt în vacanţă.

Chicoti în barbă şi spuse:

— Cred că sunt ceea ce voi, englezii, numiţi pustnic, nu-i aşa?

— Nu mă surprinde, vorbi Dybbuk, cu gura plină de sendvişuri. Îmi închipui că n-aveţi prea mulţi vizitatori, cu înfăţişarea asta.

Philippa se uită la tânărul djinn cu o privire plină de reproş.

— Dybbuk, nu fi atât de prost-crescut!

— Nu, nu, o opri Yeti. Prietenul tău are dreptate. Unul dintre motivele pentru care prefer înfăţişarea aceasta este acela că vreau să-i ţin pe oameni departe. Cu toate acestea, nu este şi singurul motiv. Mai sunt şi altele, de ordin practic. Chiar eu am conceput creatura aceasta.

Le arătă picioarele desculţe, acoperite de o piele groasă, de o mărime impresionantă.

— Tălpile astea sunt deosebit de folositoare la cățărat. Ca și picioarele, de altfel. Iar blana deasă îmi ține de cald pe orice vreme. Bineînțeles că așa umblu numai pe afară. În casă, am cu totul altă înfățișare.

Spunând acestea, Yeti se transformă într-un bărbat care le făcu degajat o reverență.

— Dați-mi voie să mă prezint. Sunt baronul Reinhold von Reinnerassig. Din tribul de djinni Jann.

Baronul era înalt și blond, cu o față deschisă, aproape ștrengărească. Ochii săi albaștri parcă întreceau în sclipire chiar și micul cercel cu diamant pe care-l purta în ureche.

— Așadar, începu John, după ce se prezentară și ei, toate acele legende și mituri despre îngrozitorul Om al Zăpezilor se referă la dumneavoastră?

— Mi-e teamă că da. Baronul ridică din umeri. La început, am avut chiar succes. Localnicii se țineau departe și mă lăsau în pace. Dar, mai târziu, au început să vină străini, care organizau expediții pentru capturarea mea. Bineînțeles că stau aici doar câteva săptămâni în timpul iernii, așa că nu e prea ușor nici să mă vadă cineva. Restul anului îl petrec în casa familiei mele, la Hohenschwangau, în Bavaria.

— Dar de ce veniți tocmai aici? îl întrebă Groanin. Aș fi crezut că preferați un ținut mai cald, fiind djinn și așa mai departe. Și având sânge fierbinte și chestii de-astea.

— Problema cu țările calde și cu locurile cele mai frumoase este că sunt pline de turiști. Acum cincizeci de ani, preferam să mă duc în Mallorca, Maldive, Hawaii, Jamaica sau Insulele Virgine.

Baronul clătină din cap și se strâmbă.

— Acum, însă, toate aceste locuri au devenit prea comerciale. Au fost stricate. De aceea, prefer să vin aici. Mai sunt și

aici localnicii, desigur. Şi alpiniştii aceia ciudaţi. Dar Annapurna nu este atât de uşor de cucerit. Mai ales pe vremea aceasta.

Le zâmbi călduros.

— Aceasta este povestea mea. A voastră care este? V-am văzut vârtejul şi îmi imaginez ce s-a întâmplat.

— Zburam de la Katmandu către Lucknow, răspunse Philippa, când un puternic curent de aer ne-a abătut de la rută.

— Aerul rece mi-a luat puterea, adăugă John. Şi a trebuit să fac o aterizare forţată.

Baronul încuviinţă din cap.

— Este o problemă obişnuită, atunci când zbori pentru prima dată. Este un risc al meseriei pentru un djinn, să-i scadă brusc temperatura corpului.

— Cum se face că dumneavoastră nu vi se întâmplă asta? îl întrebă Dybbuk. Pe muntele ăsta e un frig cumplit.

— Ei bine, în primul rând că, aici, înăuntru este foarte cald, răspunse baronul.

— Asta-i adevărat, întări Groanin, scoţându-şi vesta şi desfăcându-şi cravata. E cald ca într-un cuptor.

— În al doilea rând, îmi este foarte cald atunci când sunt în pielea lui Yeti. Stratul de grăsime şi blana deasă îmi menţin temperatura măduvei la fel de ridicată ca şi atunci când sunt aici.

Baronul apucă tricoul subţire al lui John şi pipăi materialul.

— Data viitoare când vei zbura, te sfătuiesc să porţi ceva mai călduros. Poate un costum pentru zbor din blană de oaie.

— Eu mereu îi spun să poarte haină, adăugă Philippa, dar nu mă ascultă niciodată.

John ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu-mi plac hainele.

— Nici mie, i se alătură Dybbuk.

— Cu toate acestea, insistă baronul, atunci când zburaţi folosindu-vă puterea de djinni, vă sfătuiesc să vă îmbrăcaţi mai gros. Dacă vreţi să ajungeţi de aici la Lucknow, este chiar o necesitate. Baronul clătină din cap. Eu, unul, nu ţin neapărat să merg acolo. Şi în nicio altă parte din India, fiindcă veni vorba. Vedeţi voi, mai există un motiv pentru care ocolesc ţările calde. Pur şi simplu, nu suport şerpii. Iar India este plină de ei. Bineînţeles că se găsesc şi în Nepal, dar nu aici, în munţi. Nu iarna.

Baronul zâmbi, ruşinat.

— Oh, ştiu că este caraghios ca unui djinn să-i fie frică de şerpi, din moment ce noi, djinnii, suntem imuni la veninul lor. Pe deasupra, nu mă tem deloc de arahnide — scorpioni şi păianjeni — cu toate că veninul *lor* ne dăunează. Ridicol, dar asta este.

— Suntem imuni la veninul şerpilor, dar nu şi la cel al scorpionilor şi păianjenilor? se miră Philippa. Nu ştiam asta.

— Ei bine, eu ştiam, replică Dybbuk. Sunt surprins că ţi-a scăpat.

— Atunci, de ce-ai fugit de oamenii ăia din Palm Springs? îl întrebă John. Cei care i-au omorât pe Brad şi pe tatăl lui?

— Pentru că mi-am imaginat că, pe lângă şerpi, au şi arme, îi răspunse Dybbuk. Iar eu nu ştiu pe nimeni imun la gloanţe.

— Faceţi-mă să înţeleg, insistă John. Toţi djinnii sunt imuni la veninul de şarpe?

Baronul încuviinţă din cap.

— Da. Ştii cultele acelea care venerează şerpii? De la noi au împrumutat ideea. Mă refer la mânuirea şerpilor veninoşi ca un semn al sfinţeniei personale şi al biruinţei asupra morţii. Genul acesta de lucruri. Bineînţeles că este o prostie. Niciun pământean n-a supravieţuit vreodată muşcăturii unei cobre mari, fără tratament medical. Numai djinnii pot face acest lucru.

— Dar nu poate fi adevărat, protestă John. Vara trecută am fost în Egipt cu unchiul meu. Un Ifrit mi-a pus o cobră în bagaje. Unchiul meu mi-a spus c-aş fi putut muri.

— Ah, făcu baronul. Dacă Ifritul a pus cobra acolo, este o altă poveste. Ifriţii se poartă foarte bine cu şerpii. Şarpele este vietatea lor aleasă*. Ifriţii se transformă mereu în şerpi. Este foarte probabil ca înăuntrul cobrei să fi fost un Ifrit. O cobră-djinn este foarte diferită de una obişnuită. O cobră-djinn te-ar omorî cu siguranţă.

— Dar cum poţi face diferenţa dintre un şarpe obişnuit şi unul posedat de un djinn? întrebă John.

— Ăăă... nu prea poţi. Cel puţin, până nu te muşcă. Dar cei mai mulţi şerpi sunt absolut obişnuiţi. De aceea nu trebuie să-ţi faci griji, în cea mai mare parte a timpului.

— Domnule baron, aţi adus vorba despre cultele şerpilor, interveni Philippa. Aţi auzit despre Aasth Naag?

— Cele Opt Cobre? Desigur! Era un cult local al djinnilor din Katmandu, dacă-mi aduc bine aminte. Dar s-a desfiinţat după Marea Răscoală din 1857.

— Credem că a fost reorganizat, spuse Dybbuk. De fapt, suntem siguri.

---

* Concept potrivit căruia fiecare om (sau trib) are un simbol care-l reprezintă spiritual şi-l protejează. Acesta poate fi un animal sau o plantă, un arbore.

— Atunci, ar trebui să fiţi foarte atenţi. Cu toţii ar trebui să fim. Nici nu se poate imagina ce s-ar întâmpla cu lumea, dac-ar reuşi să pună din nou stăpânire pe un djinn. Oamenii sunt uşor de păcălit şi ar putea fi convinşi să facă lucruri rele de către cineva care şi-ar dovedi nemurirea în faţa lor, supravieţuind muşcăturii unei cobre.

— Exact asta cred şi *eu*! întări Philippa.

— Vă voi ajuta! le promise baronul. Vă voi ajuta să vă ridicaţi din nou în aer şi chiar îi voi promite domnului Groanin îndeplinirea a trei dorinţe, ca să vă protejeze atunci când voi singuri nu vă veţi mai putea apăra.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule, spuse Groanin.

Date fiind împrejurările, nu prea putea refuza propunerea baronului şi nu se îndoia de faptul că avea să le prindă bine în călătoria care-i aştepta. Pe de altă parte, însă, era îngrijorat la gândul de a avea iarăşi la dispoziţie trei dorinţe de îndeplinit şi, pe deasupra, din partea unui djinn foarte puternic.

Mai avusese parte de trei dorinţe înainte şi ştia prea bine în ce măsură puteau să împovăreze o persoană responsabilitatea şi greutatea alegerii dorinţelor. Fusese inimaginabil de uşurat atunci când, după aproape zece ani de nehotărâre, folosise şi cea de-a treia dorinţă. Mai rău era faptul că niciodată nu puteai şti ce avea să urmeze după îndeplinirea dorinţei. Aşa cum îi plăcea domnului Rakshasas să spună: „Să-ţi pui o dorinţă este ca şi când ai aprinde un foc. Se înţelege că trebuie să te gândeşti că fumul va face pe cineva să tuşească".

Cu generosul ajutor (care includea şi vreo câteva haine călduroase) al baronului, îşi reluară călătoria către Lucknow,

unde ajunseră în siguranţă, dar după lăsarea întunericului, aşa că nu putură zări din văzduh fortul roz.

Dybbuk — care de data asta se simţea suficient de bine încât să zboare — opri vârtejul puţin în afara oraşului, pe malul sudic al lui Gomti, un râu leneş şi plin de mătasea-broaştei.

Prezenţa lor în oraş nu atrase mai multă atenţie decât sosirea lor, pentru că Dybbuk nu doar că alesese un loc liniştit pentru aterizare, dar, urmând sfatul baronului, deveniseră cu toţii indieni. Nu se mulţumiseră doar cu *sari*-ul pe care-l purta Philippa, rochia tradiţională a femeilor indience, nici cu acele cămăşi lungi până la genunchi, purtate de bărbaţii şi băieţii indieni, numite *kurta*, în care erau îmbrăcaţi Groanin şi cei doi băieţi. Nu se mulţumiseră cu o simplă schimbare a hainelor. Folosindu-şi puterile de djinni, îşi făcuseră părul negru şi pielea mai închisă la culoare. De asemenea, aranjaseră să înţeleagă şi să vorbească *hindi*, limba oficială a Indiei.

Domnul Groanin devenise domnul Gupta, pe John îl chema acum Janesh, Philippa se numea Panchali, iar Dybbuk era Deepak. Personalitatea lor rămăsese în principiu aceeaşi, deşi existau unele diferenţe de amănunt.

Să fie în pielea unor indieni li se păru ciudat, la început, dar se obişnuiră destul de repede şi, până să ajungă la hotelul lor, Chuna Laga Diya, se simţeau la fel de indieni precum o plăcintă cu carne de pui şi curry. Curând, chiar le plăcu să fie indieni. Mai ales atunci când descoperiră, aşa cum le promisese baronul, că localnicii nu mai încercau să le vândă tot felul de nimicuri, crezându-i nişte turişti bogaţi, ci îi lăsau în pace.

— Chiar îmi place culoarea asta a părului meu, constată Philippa, cercetându-şi noua înfăţişare în oglinda din baia

camerei de hotel, pe care o împărţea cu John. Şi n-aş căpăta niciodată un bronz ca ăsta. Nici într-un milion de ani. Eu mă fac mereu roşie ca sfecla, ori de câte ori stau la plajă.

Fata aruncă o privire critică spre fratele ei.

— Şi ţie-ţi prinde bine un pic de culoare, John. Eşti mult mai arătos.

— Crezi?

John veni şi el în baie şi se studie în oglindă.

— Poate. Habar n-am. Atâta timp cât oamenii nu ne dau atenţie, nu-mi pasă de cum arătăm.

Bineînţeles că nu era adevărat, lui John îi plăcea să fie indian la fel de mult ca şi surorii lui.

Dar entuziasmul tinerilor djinni nu putea rivaliza cu cel al domnului Groanin care, pentru prima oară în viaţă, putea savura mâncărurile locale. Nu numai exteriorul lui devenise indian, dar şi interiorul, şi mai ales stomacul lui încăpător. Reuşi chiar să mănânce cu poftă un chebap, cumpărat de la un vânzător ambulant, pe care, fiind gătit la foc de bălegar, nu l-ar fi mâncat în ruptul capului dac-ar fi rămas acelaşi majordom tipic englez.

— Nu ştiu de ce-mi era atât de teamă de mâncarea străină, mărturisi el. Doar e atât de bună! Când mă gândesc la ceea ce-am pierdut, în toţi aceşti ani...

— Eşti sigur că nu pot să-ţi fac poftă cu un borcan de mâncare pentru bebeluşi? îl întrebă Dybbuk.

— Mâncare pentru bebeluşi? Groanin se strâmbă, în timp ce comanda un al doilea porumb copt. Nu vreau să mai văd în viaţa mea prostia aia pentru bebeluşi!

Omul de la care-şi cumpărară această gustare la marginea drumului le mai fu de folos cu ceva, deoarece putu identifica poziţia şi le oferi amănunte despre situaţia actuală a fortului

roz din desenul Companiei Indiilor de Est, pe care-l luase Dybbuk.

— Acesta este faimosul *ashram* Jayaar Sho, le spuse el. A fost ridicat de Sadhguru Masamjhasara. Este unul dintre cele mai renumite altare de meditaţie şi centre yoga din întreaga Indie. Îl găsiţi chiar în afara oraşului, la sud de gara Charbagh, pe drumul către Kanpur. N-aveţi cum să nu-l găsiţi. Şi nu numai pentru că este roz. Nu, trebuie doar să-i urmaţi pe toţi englezii şi americanii care se duc acolo în căutarea unor răspunsuri.

Omul chicoti şi începu să coacă un alt porumb pe grămada de bălegar.

— Şi ca să fie uşuraţi de bani, desigur. Guru e foarte bogat.

— Răspunsuri? întrebă Dybbuk. Ce fel de răspunsuri?

Omul ridică din umeri.

— Bună întrebare. Poate, dacă tot urci până acolo, o să afli întrebându-i tu însuţi.

A doua zi, de dimineaţă, Groanin şi cei trei copii djinni se urcară într-un autobuz care mergea spre sud, către aeroport şi mai departe. În aceeaşi direcţie mergeau şi câţiva occidentali care, în ciuda robelor de călugăr de culoarea şofranului pe care le purtau, precum şi a sandalelor de sfinţi, se distingeau foarte uşor datorită pielii deschise la culoare şi a zâmbetelor inexpresive.

John intră în vorbă cu unul dintre tinerii călugări:

— Vă duceţi la Jayaar Sho? întrebă el.

— Eu acolo trăiesc. Sunt un *sannyasin*, un discipol al lui Guru Masamjhasara.

— Dar eşti din Statele Unite, nu-i aşa?

— Aşa-i. Din Cleveland, Ohio.

— Atunci, de ce-ai venit tocmai aici? îl întrebă John pe *sannyasin*. Dacă nu te superi că te-ntreb. Ceva din vocea tânărului i se părea foarte cunoscut lui John.

— Nu mă supăr. Yoga, meditaţia, iluminarea. Întregul *ashram* este un rezervor de energie, emanat de toţi cei care meditează aici. Chiar şi cei care n-au meditat niciodată sunt cuprinşi de o stare meditativă, atunci când se află acolo.

Tânărul afişă un zâmbet fericit, dar cam vag.

— Tu de unde eşti, puştiule? Vorbeşti engleza foarte bine.

John ridică din umeri.

— Suntem de pe-aici, interveni Dybbuk. Am învăţat engleza la şcoală. Iar eu mă uit la o mulţime de filme americane la televizor. De-aia, tatăl meu — Dybbuk făcu un semn din cap în direcţia lui Groanin —, domnul Gupta, ne duce să vedem *ashramul*. Vrea să ne mutăm cu toţii aici, ca să ne canalizăm energia în moduri mai spirituale.

Aceasta era povestea de acoperire pe care se înţeleseseră s-o spună, înainte de a pleca de la hotel, în acea dimineaţă. Credeau că aşa vor avea mai multe şanse de a afla ceva la *ashram*. Iar Dybbuk ştia ce să spună mai bine decât oricine. La staţiunea termală pe care o avea mama lui în Palm Springs veneau mereu oameni bogaţi, de la Hollywood, ca să-şi petreacă weekendul. El ştia pe de rost povestirile lor despre tot felul de guru sau despre profesorii lor de yoga.

— Tata vrea ca noi să ne încălzim într-un mediu cu adevărat spiritual.

— Mi-ar plăcea să vă arăt locurile, spuse *sannyasinul*. Numele meu american este Joey Ryder*.

---

* În limba engleză, *joyrider* este numit cineva care se plimbă cu o maşină furată. Termenul mai este folosit, în argou, ca desemnând un petrecăreţ sau pe cineva aflat într-o stare de euforie provocată de consumul drogurilor, în special de marijuana.

— Joey ai spus? se miră John.

— Da, dar numele meu în *ashram* este Jagannatha. Înseamnă *juggernaut**.

— Spune-mi... ăăă... Jagannatha, lucrezi cumva la un centru de asistenţă pentru computere, în *ashram*? Le dai oamenilor sfaturi la telefon despre cum să-şi configureze calculatoare şi alte lucruri din astea?

— Da, chiar aşa, răspunse Jagannatha. Centrul de asistenţă este unul din mijloacele prin care *ashramul* strânge fonduri.

John clătină din cap. Joey era chiar persoana care-i dăduse sfaturi total greşite despre cum să instaleze programele pe laptopul primit în dar de ziua lui. Băiatul zâmbi subţire.

— Mă bucur să te cunosc, Jagannatha. Numele meu e Janesh. Ei sunt fratele meu, Deepak, şi sora mea, Panchali.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc.

— Ne-ar plăcea să ne arăţi împrejurimile, spuse Dybbuk. Ce făceai înainte să vii aici? Atunci când locuiai în Cleveland?

— Eram asistent medical într-un spital.

Autobuzul opri chiar atunci foarte aproape de versantul abrupt al unei stânci din gresie, înaltă cam de o sută de picioare.

Philippa coborî din autobuz şi, punându-şi mâna streaşină la ochi, împotriva soarelui, privi spre vârful stâncii, acolo unde se înălţau meterezele crenelate ale unui fort impresionant.

— Ăsta trebuie să fie, zise ea.

---

* Cuvânt folosit de obicei pentru desemnarea unei forţe de neoprit, capabilă să zdrobească totul în calea ei. Derivă din cuvântul sanscrit *jagannath*, cu semnificaţia de stăpân al Universului, a opta încarnare a zeului Vishnu.

— Nu încape îndoială, încuviinţă John.

— Grozav, li se alătură Dybbuk. Pur şi simplu, grozav.

Ridicate la sfârşitul secolului al XVI-lea, zidurile roz ale fortului păreau să inspire groază, mai ales că erau inexpugnabile. Vulturii se roteau deasupra celui mai înalt dintre turnuri, din care tocmai cobora un lift străvechi, acţionat cu frânghii. În el se urcară toţi ceilalţi *sannyasini*, cu excepţia lui Jagannatha, iar liftul îşi începu urcarea lentă şi abruptă, pe lângă peretele stâncii.

Jagannatha se întoarse şi le spuse că va aştepta următoarea ridicare, alături de copii şi de tatăl lor, domnul Gupta.

Groanin privi îngrijorat liftul — un simplu coş, de tipul celor care se folosesc la baloanele pentru zbor — în timp ce urca spre vârf. În ochii majordomului cu un singur braţ, călătoria pe lângă versantul abrupt părea foarte neliniştitoare. Chiar periculoasă. Îşi aruncă nervos privirea spre tânărul *sannyasin* cu care se împrietenise Dybbuk.

— Cine-i arătarea asta hippy? îl întrebă el pe Dybbuk, în hindi.

— Spune că numele lui în *ashram* e Jagannatha, răspunse băiatul. Dar în realitate îl cheamă Joey Ryder şi s-a oferit să ne arate *ashramul*. Eu şi cu John i-am spus că ne gândim să ne convertim. Aşa cum am stabilit.

Privi spre Jagannatha, apoi clătină din cap.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui, nu vorbeşte hindi.

Când liftul reveni din vârful stâncii, Jagannatha se urcă în coş şi le făcu semn copiilor şi lui Groanin să i se alăture.

— E singurul mod de ajuns sus? îl întrebă Groanin, în engleză.

— Din păcate, da. Oricum, cred că e destul de sigur. Te vei obişnui cu el. Încearcă să stai liniştit şi să nu priveşti în jos.

În clipa în care erau cu toţii în coş, Jagannatha trase de un clopoţel legat de o frânghie şi-şi începură urcarea lentă de-a lungul peretelui stâncos.

Groanin ascultă scârţâitul coşului şi privi funiile şi scripeţii tensionaţi plin de nelinişte. Se hotărî să nu se mai plângă niciodată în privinţa călătoriei cu vârtejul, se uită în jos la pietrele de dedesubt, apoi închise ochii, căci simţi cum îl apucă dintr-odată ameţeala.

— Câte nu fac eu pentru voi, copii, murmură el. Îmi doresc...

— Nu! exclamă Philippa. Nu spune asta!

Dar era prea târziu, dorinţa lui Groanin se şi exprimase:

— ... să ajung odată în vârf!

Bineînţeles că Groanin uitase faptul că baronul von Reinnerassig îi garantase îndeplinirea a trei dorinţe pentru cazuri de urgenţă. Nici nu termină de spus aceste cuvinte, că şi dispăru de lângă ei. Din fericire, atenţia lui Jagannatha era concentrată asupra orizontului, nu asupra celorlalţi patru pasageri, dintre care mai rămăseseră doar trei. Dar nu trecu mult şi observă şi el lipsa domnului Groanin.

— Hei, ce s-a întâmplat cu tatăl vostru? îl întrebă el pe Dybbuk, cu atâta panică pe cât era în stare să arate, adică nu prea multă.

Îngrozit, privi peste marginile coşului, aşteptându-se să-i vadă trupul zdrobit de stânci.

Un timp, niciunul dintre cei trei copii djinni nu zise nimic. Lor le era foarte uşor să înţeleagă ceea ce se întâmplase. Dar ca să-i explice unui pământean, chiar şi unuia atât de credul precum Jagannatha, le-ar fi trebuit imaginaţia şi ingeniozitatea unui scriitor.

— Unde este domnul Gupta? se văita *sannyasinul*. A dispărut!

— Exact asta a făcut! îşi reveni Dybbuk, din nou plin de inventivitate.

Să spună poveşti, ca să folosim un termen mai politicos decât minciuni, era punctul lui forte.

— Ori de câte ori are o frânghie deasupra capului, pur şi simplu nu poate rezista tentaţiei. Tatăl nostru e magician. Ştii tu, fachir. Specialitatea lui e trucul indian cu frânghia. Numai să vadă vreo frânghie care urcă spre cer, deasupra lui, că şi începe să se urce pe ea şi dispare. Dybbuk pocni din degete: Uite-aşa!

John şi Philippa erau crispaţi de ruşine. Pe măsură ce continua, explicaţia lui Dybbuk li se părea tot mai puţin credibilă. Nu c-ar fi putut găsi ei una mai plauzibilă pentru dispariţia lui Groanin din coş.

Jagannatha privi în sus, de-a lungul frânghiei, până la scripetele care-i legăna pe suprafaţa stâncii.

— E cam mult de urcat pentru un bărbat cu un singur braţ, Deepak, constată el, plin de îndoială.

— Bineînţeles, continuă Dybbuk, netulburat. Tocmai de-aia o şi face. Ca să-şi dovedească lui însuşi, şi mai ales nouă, că încă mai poate să facă trucul cu frânghia. Ştii, el a avut un accident.

Treptat, Dybbuk începea să fie luat de val cu povestea lui fantastică.

— Mai demult, când urca până la capătul frânghiei, obişnuia să-şi ciopârţească diferite părţi ale corpului, cu un topor, apoi le arunca într-un coş, la baza frânghiei. Ăsta-i tradiţionalul truc al frânghiei, nu-i aşa? Atunci, unul dintre noi, copiii, arunca o pelerină peste coş, iar tata apărea ca prin

minune din el, cu toate părţile corpului la locul lor. Doar că, ultima dată când a făcut asta, un câine a fugit cu braţul lui, aşa că nu i-a mai rămas decât să urce frânghia şi să dispară.

John privi chipul plin de uimire al lui Jagannatha, care rămăsese cu gura căscată, şi abia reuşi să-şi înăbuşe hohotele de râs.

— Bineînţeles c-am auzit despre trucul indian cu frânghia, afirmă tânărul. Cred c-am văzut cum se face când eram copil, în Las Vegas. Şi eu obişnuiam să fac trucuri cu vocea. Adică, eram ventriloc. Doar că niciodată n-am făcut un truc fără să anunţ înainte.

Privi încă o dată peste marginea coşului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă totuşi trupul zdrobit al lui Groanin, la treizeci de metri sub ei.

— Întreabă-l despre ceea ce ţi-am povestit sus, când o s-ajungem, îl îndemnă Dybbuk. Asta, dacă nu cumva crezi c-a sărit. Sau că l-am împins noi.

— Nu, nu, nu, bineînţeles că nu, spuse grăbit Jagannatha, gândindu-se la eventualitatea ca ei să-l fi aruncat cu adevărat pe Groanin din coş, iar acum să fi vrut să scape şi de martor. Nici nu mi-a trecut prin minte, Deepak, pe cuvânt.

— Dacă stai să te gândeşti, îi veni John în ajutor lui Dybbuk, cu o explicaţie pe care o mai folosise o dată, în împrejurări asemănătoare, e întocmai cum spune Sherlock Holmes. Atunci când ai eliminat motivele imposibile, ceea ce rămâne, oricât de puţin probabil pare, e adevărul. Îţi aduci aminte că s-a urcat în coş, nu-i aşa?

— Aşa e, încuviinţă Jagannatha.

John arătă în jos.

— Aici nu e, şi nici acolo, indică el spre pământ. Prin urmare, nu poate fi decât sus, corect?

— Cred că da.

În cele din urmă, liftul ajunse la marginea stâncii, unde un alt *sannyasin* legă coşul de o platformă din lemn destul de nesigură şi deschise uşiţa, lăsându-i pe cei patru pasageri să păşească în turn.

Fu rândul lui Groanin să apară din spatele mai multor butelii goale în care fusese azot lichid, unde alesese să se ascundă în clipa în care dorinţa lui „să ajungă odată în vârf" se îndeplinise. Din fericire, bătrânul călugăr care se îngrijea de mecanismul liftului, pus în mişcare de un măgar la fel de bătrân, care învârtea un cabestan, nu se uitase la platformă în clipa în care Groanin îşi făcuse apariţia în turn şi nu-şi dăduse seama de faptul că, dintre cei cinci nou-sosiţi în turn, doar patru ajunseseră acolo pe calea obişnuită. Nu era însă şi cazul lui Jagannatha, care-l privea pe Groanin cu nespusă uimire.

— E uimitor, domnule Gupta, spuse el, felul în care-aţi urcat pe frânghie. Uimitor!

Groanin zâmbi nesigur, neştiind cam ce poveste fusese inventată de copii ca să-i explice dispariţia.

— Aşa este, într-adevăr, răspunse el.

— E-n regulă, *tată*, interveni Dybbuk, i-am povestit despre trucul tău indian cu frânghia.

— Chiar aşa?

— Trebuie să mi-l arătaţi din nou, cândva, domnule Gupta, spuse Jagannatha. Dar asiguraţi-vă mai înainte că sunt atent, nu vreau să pierd nimic.

— Nu, n-o să pierzi, replică Groanin, uimit de faptul că tânărul călugăr american se mulţumise cu o asemenea explicaţie, câtuşi de puţin plauzibilă, şi aruncând priviri fioroase către Dybbuk, pentru că inventase o poveste atât de absurdă.

Ăăă... merită să vezi aşa ceva, chiar dacă trebuie să spun eu asta. Dar aş vrea să-ţi cer o favoare. Te rog, nu mai spune nimănui. N-aş vrea ca oamenii să creadă că încerc să atrag atenţia asupra mea.

— Desigur, zâmbi Jagannatha, nicio problemă. Haideţi, acum, să vă arăt *ashramul*.

Ziua era oricum prea caldă pentru vreo plimbare, dar în vârful stâncii se aflau direct în bătaia soarelui. Acesta dogorea peste fortul roz cu atâta intensitate, încât nici Groanin cel indian, oricât de diferit era de cel englez, aproape că nu-l putea suporta. Chiar şi îmbrăcat în *kurta* şi purtând papuci moi, majordomul abia mai respira, în timp ce Jagannatha le arăta chiliile unde dormeau ceilalţi *sannyasini*, biblioteca, precum şi domul, de unde Guru Masamjhasara le vorbea discipolilor săi.

Până când ajunseră la Centrul de Asistenţă pentru computere, unde lucrau duzini de *sannyasini*, răspunzând telefoanelor primite de la oamenii care cumpăraseră un calculator Bungle din Marea Britanie sau din Statele Unite, Groanin gâfâia îngrozitor.

— Te simţi bine, domnule Groanin? îl întrebă, încet, Philippa.

Majordomul tocmai îşi făcea vânt cu un exemplar din ziarul *ashramului* şi respira greu.

— Eu? Cred că da, domnişoară. Dar îmi doresc să nu fie chiar atât de cald.

Imediat cum rosti aceste cuvinte, un nor negru şi singuratic apăru din senin şi pluti deasupra fortului roz, ascunzând în acest fel *ashramul* de dogoarea nemiloasă a soarelui, ca un paravan uriaş.

Temperatura scăzu imediat cu câteva grade.

— Ce ciudat, spuse Jagannatha, privind norul. N-am mai văzut aşa ceva până acum.

Groanin se strâmbă.

— Vai de mine, spuse el, în hindi. Am făcut-o din nou, nu-i aşa? Mi-am dorit ceva nefolositor. Scutură din cap, supărat pe sine. Ce irosire îngrozitoare a două dorinţe!

— Nu te mai gândi, încercă John să-l liniştească. I se putea întâmpla oricui.

— Da, dar mi s-a întâmplat mie. Şi nici măcar nu e pentru prima dată. Exact aşa am făcut şi când l-am cunoscut pe Nimrod şi mi-a promis îndeplinirea a trei dorinţe, pentru că-l salvasem din sticla în care fusese închis.

— John are dreptate, îl consolă Philippa. Nu te învinovăţi pentru asta.

— S-a întâmplat ceva? se auzi vocea lui Jagannatha.

Nu înţelegea nimic din ceea ce-şi vorbeau cei patru indieni, dar era clar din purtările lui Groanin că-l supărase ceva.

— Janesh! Panchali! Tatăl vostru se simte bine?

— E din cauza căldurii, îi explică John, în engleză. Dar, de când a apărut norul ăla, şi-a revenit.

— Îmi doresc să fi fost adevărat, murmură, nefericit, Groanin, dar nefericirea lui dură doar o clipă, deoarece imediat i se îndeplini şi cea de-a treia dorinţă şi se simţi, dintr-odată, mult mai bine.

Nimic nu-l mai deranja. Trase euforic aer în piept, îşi jucă pectoralii şi muşchii umerilor şi dădu din cap.

— La naiba, ştii ceva? Ai dreptate, John, chiar mă simt mai bine. De parc-aş fi luat o pastilă sau ceva de genul ăsta.

Clipi fericit din ochi şi afişă un zâmbet larg.

— Nu m-am mai simţit atât de bine de când i-a bătut măr Manchester City pe cei de la United cu 5 la 1, în 1989. Am crezut atunci că n-o să mă mai simt niciodată la fel de bine.

— Bucură-te cât mai poţi, îi spuse Dybbuk. Dar presimt c-o să regretăm amarnic irosirea celor trei dorinţe, ascultaţi la mine. Ceea ce s-a întâmplat aici ne va duce la dezastru.

— Îmi pare rău, replică Groanin, dar fără să-i pară câtuşi de puţin rău şi zâmbind fericit tot timpul.

— De ce să nu-i promitem *noi* îndeplinirea unei dorinţe pentru cazuri de urgenţă? propuse Philippa. Un *discrimen*. Doar pentru eventualitatea în care se-ntâmplă ceva neaşteptat.

— Nu putem, se împotrivi John. Cel puţin, nu potrivit *Legilor Bagdadului*. Nu putem, timp de un an şi o zi. O a patra dorinţă le-ar anula doar pe cele trei anterioare. O a cincea ar aduce ceva chiar mai rău. Aruncă un fel de blestem — numit *enantodromia* —, aşa că orice-ţi doreşti se va îndeplini exact pe dos. John clătină din cap. Nu vreţi să ştiţi ce se întâmplă în cazul celei de-a şasea dorinţe.

— Nu, nu cred c-aş vrea, încuviinţă Groanin. Oricum, să nu mai aud de nicio dorinţă. Cu-atât mai puţin de trei. N-aş vrea să mi se întâmple ceva acum, când mă simt atât de bine. Pentru nimic în lume.

CAPITOLUL 12

SECTANȚII*

Pe măsură ce-şi continuau turul *ashramului* de la fortul roz, Groanin şi copiii îşi dădură seama de faptul că, deşi se aflau în locul potrivit, tot nu ştiau precis unde să caute Regele Cobră din Katmandu. Fortul era uriaş. Foarte curând, înţeleseră că trebuiau să se alăture cu adevărat *ashramului*, dacă voiau să mai găsească vreodată talismanul pierdut.

— E singurul mod prin care nu vom trezi bănuieli în legătură cu ceea ce urmărim, explică Philippa. Pe lângă asta, nu putem să urcăm şi să coborâm tot timpul cu liftul ăla tras de frânghii.

— Slavă Domnului! comentă Groanin.

— Dacă devenim membri ai *ashramului* — *sadhaki*, cum sunt numiţi —, vom putea sta aici, cu ochii în patru, şi nimeni nu ne va da atenţie. În acelaşi timp, ne vom putea da seama mai bine unde să căutăm.

— Cred că eu propusesem planul ăsta, mai devreme, interveni Dybbuk.

— De fapt, replică Philippa, ideea ta era să ne dăm drept oameni care doar *se gândesc* să se alăture *ashramului*. Dar, oricum, tot o idee bună e.

---

* În original, *Holy Rollers*, sintagmă din engleza americană, având rol peiorativ şi desemnându-i pe credincioşii de cult penticostal.

Groanin îi spuse lui Jagannatha că hotărâseră să rămână acolo şi, după ce-i felicită pe toţi pentru această alegere, pe care era sigur că n-o vor regreta, tânărul îi conduse la Guru Masamjhasara.

Pe Guru îl găsiră aşezat într-un scaun de dentist, pe altarul sfânt, înconjurat de câteva duzini de adepţi şi de sute de lumânări aprinse. Guru era un om îndesat, cu o barbă stufoasă şi cenuşie de Moş Crăciun. Purta o robă albă, la mână un ceas Rolex din aur, ochelari de soare şi, în jurul capului, un fel de turban portocaliu.

În faţa lui atârna un clopoţel de aur din care suna uneori, înainte de a le împărtăşi câteva cuvinte pline de înţelepciune adepţilor săi. Chiar lângă scaunul lui, aşezat pe un şevalet, era un tablou înfăţişând un bărbat viu, care purta doar o bucată de pânză în jurul şalelor, cocoţat pe un stâlp înalt, nu cu unul, ci cu opt pumnale înfipte în spate.

— Au, făcu John, privind tabloul cu o groază amestecată cu fascinaţie. Nu arată prea plăcut.

— Acela este fachirul Murugan, îi lămuri Jagannatha. A fost tatăl lui Guru. A fost un om foarte sfânt. Pe vremuri, oamenii sfinţi făceau adeseori astfel de lucruri. Îşi înfigeau cuţite în piept, stăteau în vârful unor stâlpi. Aşa arătau cât erau de sfinţi.

— Sper că nu mai fac aşa ceva acum, spuse Philippa, pe care o îngrozea gândul de a avea corpul străpuns de obiecte ascuţite. Nu vă mai înfigeţi cuţite în corp, nu folosiţi şerpi veninoşi şi nu vă culcaţi pe paturi de cuie, nu-i aşa?

— Eu? zâmbi Jagannatha. Glumeşti? Nu suport cuţitele. Şi nici n-am văzut vreun şarpe aici sus, pe stâncă. Aşa numim noi locul acesta, stâncă.

După aceea, cu mâinile împreunate în față, plin de respect, Jagannatha se apropie de Guru, se înclină de mai multe ori și îi prezentă pe cei patru noi discipoli, folosindu-le numele de indieni: domnul Gupta, Janesh, Panchali și Deepak.

Guru îi privi cu o indiferență amuzată, ca și cum s-ar fi gândit de fapt la altceva. După aceea, sună din clopoțel și toată lumea amuți, în timp ce el începu să vorbească:

— Bine-ai venit, domnule Gupta. Și copiii tăi sunt bine veniți. Vă voi învăța cum, în mod conștient, să nu faceți nimic.

Accentul său părea să dezvăluie o educație costisitoare prin internate englezești.

— Și arta de a trăi fără să mișcați un deget.

— Cred că mi s-ar potrivi, murmură Dybbuk.

— Și mie, mărturisi Groanin.

Guru se aplecă și-i privi scrutător pe cei patru noi prozeliți. După aceea, sună iarăși din clopoțel.

— Vă cunosc! spuse el și, pentru o clipă, ei își ținură respirația, întrebându-se dacă Guru chiar era atât de sfânt încât să-și dea seama ce erau cu adevărat cei trei copii.

În clipa următoare, însă, cu un chicotit ca de fetiță, se lăsă înapoi pe spate în scaun, adăugând:

— Și voi mă cunoașteți. Ceea ce pot să vă spun este că trebuie să vă eliberați. De aceea, vă veți aduna și veți face yoga timp de trei ore pe zi. Vă veți aduna și veți medita. Vă veți aduna și vă veți purifica mințile și corpurile. Veți veni și îi veți ajuta pe cei care lucrează la Centrul de Asistență pentru computere. Veți sfătui o mulțime de englezi și de americani despre cum să-și asambleze și să-și seteze calculatoarele, laptopurile și PDA-urile... ce-o mai fi însemnând și asta.

— Dar noi nu ştim cum se asamblează un calculator, protestă Philippa, aruncându-i pe furiş o privire fratelui ei, care se pricepea un pic la calculatoare, dar nu suficient încât să le dea sfaturi profesioniste altora.

Spre marea ei uşurare, John, Groanin şi Dybbuk dădură cu toţii din cap, în semn de încuviinţare.

— Nu ştim nimic despre PDA-uri. Niciunul dintre noi nu ştie.

— Cu atât mai bine, chicoti Guru din nou.

Îşi ridică unul dintre picioarele murdare, îl privi pentru o clipă, apoi îndepărtă mizeria dintre degetele de la picioare cu un deget de la mâna ca de maimuţă. Philippa era îngrozită.

— Uite ce e, Janesh, continuă Guru.

— Eu sunt Panchali, spuse fata. Arătă spre fratele ei: El e Janesh.

— Copila mea, eu predau metoda de a nu face nimic. Traiul simplu. E necesar să trăim simplu, pentru a elibera lumea de represiunea occidentală a calculatoarelor şi a calculelor. De aceea, le dăm *sfaturi proaste* oamenilor care continuă să trăiască sub această tiranie. *Sfaturi groaznice. Sfaturi greşite.* Pentru că acestea sunt *cele mai bune sfaturi.* Cu alte cuvinte, le spunem că unu plus unu plus unu fac patru, în speranţa că vor ajunge să-şi deteste calculatoarele şi le vor distruge sau le vor arunca, întorcându-se la o lume fără computere. O lume nelimitată a dragostei şi a bucuriei, şi numai a hârtiei şi a creioanelor.

Chicoti din nou.

— Puteţi să faceţi asta, copii? Puteţi să le spuneţi unor occidentali proşti şi bogaţi cum să-şi instaleze programe în mod greşit, pentru a le salva sufletele nemuritoare?

— Nimic mai uşor! Dybbuk râse cu poftă, doar la gândul că urma să le dea oamenilor sfaturi greşite.

— Eu numesc acest proces „yoga mentală", explică Guru. Le sucim minţile atât de rău încât, provocându-le stres şi hipertensiune, îi conducem de partea cealaltă, într-o lume a liniştii şi a relaxării. O lume a traiului fără efort. O lume a nonactivităţii.

— Eu, unul, te cred, spuse Dybbuk. Bineînţeles.

Chicotind în continuare, Guru îşi şterse murdăria dintre degetele de la picioare de barbă, apoi sună de trei ori din clopoţel. Audienţa se încheiase.

— Cred că i-a plăcut de voi, observă Jagannatha. Ceva din voi i s-a părut extraordinar.

— Sper să nu fie aşa, replică Philippa, căreia Guru i se păruse revoltător.

Jagannatha îi condusese din altar până la camera lor din aripa dormitoarelor, o clădire triunghiulară, cu acoperiş de paie, situată într-o curte din afara zidurilor fortului, chiar lângă o fântână veche, abandonată.

Înăuntru, erau patru paturi, un lavoar, o masă simplă, câteva covoraşe pentru rugăciune şi, pe un perete, o fotografie mare a lui Guru Masamjhasara, plutind în aer, zâmbitor, cu picioarele încrucişate. Aproape ca un djinn, după cum i se păru Philippei.

— Profesoara voastră de yoga va sosi în curând, îi anunţă Jagannatha. Este cam severă, aşa c-ar trebui să vă odihniţi un pic.

Făcu o plecăciune în faţa lor, apoi încă una spre fotografia în care plutea Guru şi ieşi.

— Ce hippy! pufni Dybbuk, aruncându-se pe patul lui, dar chircindu-se imediat: salteaua era mult mai tare decât cea cu care era obișnuit acasă, în Palm Springs. Bine c-a plecat!

— Mie mi se pare chiar drăguț, îl contrazise Philippa, iar Groanin, care se simțea încă foarte bine, fu de acord cu ea.

— Și mie-mi place aici, declară el și, zâmbind fericit, se așeză pe pat. Cu toții sunt foarte drăguți.

Între timp, norul care acoperise fortul dispăruse, iar stânca era din nou învăluită de dogoare. Groanin însă se simțea mai bine ca oricând.

John se încruntă, pentru că nu-i plăcea foarte mult noul Groanin, ci îl prefera pe cel care mormăia și bodogănea, tot timpul nemulțumit, dar cu care se obișnuise. Aproape că spera să se întâmple ceva care să-i strice starea de bine și nou descoperitul optimism al majordomului, amândouă fiind, bineînțeles, urmarea îndeplinirii celei de-a treia dintre dorințele de urgență acordate de baronul von Reinnerassig.

Întâmplător, John nu trebui să aștepte prea mult, pentru că la ușă se auzi un ciocănit, iar în micuța lor cameră intră o femeie înaltă, slabă și cu păr blond. Purta un costum de gimnastică, iar sub braț ținea un covoraș din cauciuc, rulat.

Se înclină către fotografie, apoi către Groanin și copii.

— Bună! îi salută ea, entuziasmată. Mă numesc Prudence Crabbe* și vă voi preda yoga. Va fi o lecție particulară. Doar noi cinci. Așa vom vedea ce puteți face. Vă rog să mă urmați la centrul de yoga. Vom începe acolo.

— Eu am doar un braț, protestă Groanin, nu cred că pot să practic yoga.

---

* *Prudence*, în limba engleză, înseamnă, pe lângă prudență, și bun-simț, în timp ce *crab* (în afara cazului în care e vorba despre crustaceu) desemnează o persoană ursuză, arțăgoasă, dar și pe cineva care se exprimă confuz, neclar.

— Prostii, i-o reteză domnişoara Crabbe, care era canadiancă. Oricine poate practica yoga. Chiar şi dumneavoastră, domnule. Adăugă, pe un ton tăios: Nu vă faceţi griji! Yoga nu înseamnă să-ţi răsuceşti şi să-ţi înnozi corpul în tot felul de poziţii chinuite.

Dar exact asta însemna yoga şi, după mai puţin de o oră petrecută cu domnişoara Crabbe, şi cu mai mult de două ore până la sfârşit, Groanin şi copiii erau extenuaţi.

— Efectul terapeutic şi valoarea exerciţiilor yoga în toate aspectele vieţii, ţipă domnişoara Crabbe, în timp ce-i ajuta să menţină o poziţie deosebit de chinuitoare, sunt foarte bine cunoscute.

Groanin încercă să-şi tragă răsuflarea, în vreme ce se căznea să se chircească în poziţia pe care tocmai le-o arătase domnişoara Crabbe.

— Yoga îi ajută pe oameni să-şi simtă şi să-şi exprime divinitatea, continuă ea.

— Vezi să nu! răbufni Groanin. Nu m-aş simţi mai departe de divinitate, nici dac-aş avea coadă şi-o pereche de coarne şi un card de membru al Clubului Focul Iadului.

Spunând acestea, se prăbuşi greoi pe salteaua lui, scoţând un geamăt prelung şi zgomotos, care, în urechile lui John, îl făcea să semene mai mult cu acel Groanin pe care-l ştia şi-l îndrăgea el.

— Nu mai pot continua. Pur şi simplu, nu mai pot.

— Trei ore de yoga pe zi sunt obligatorii pentru cei care doresc să stea aici, la *ashram*, declară domnişoara Crabbe, fără pic de înţelegere. Nu se fac excepţii. Acestea sunt ordinele lui Guru Masamjhasara. Se întoarse şi se înclină către o altă fotografie care atârna pe peretele centrului de yoga. Aţi înţeles? Fără excepţii! Acum, următoarea poziţie se numeşte „crabul".

Prin urmare, nedorind să părăsească *ashramul* fără să aibă mai întâi o şansă de a căuta aşa cum se cuvine Regele Cobră, Groanin se adună de pe jos şi încercă să continue. Curând, însă, deveni foarte clar pentru gemeni, dacă nu şi pentru domnişoara Crabbe, că Groanin trebuia să se oprească, dacă nu dorea să leşine. Pe de altă parte — având în vedere faptul că domnişoara Crabbe era imună la raţiune, milă sau umor —, John şi Philippa îşi dădură seama că trebuie să-şi folosească puterile de djinni împotriva ei, dar într-un mod foarte subtil.

Chiar ar fi făcut ceva subtil, dacă Dybbuk nu le-ar fi luat-o înainte. Iar Dybbuk n-ar fi fost el însuşi, dacă nu şi-ar fi folosit puterea de djinn fără niciun fel de subtilitate.

— ZYGOBRANCHIATE!

Dac-ar mai fi avut câteva minute, poate că gemenii ar fi făcut ca domnişoara Crabbe să-şi piardă vocea sau să i se pună un cârcel la gât, care s-o împiedice să mai facă yoga în ziua respectivă, dar Dybbuk o transformă, pur şi simplu, în crab. Având în vedere faptul că numele ei era Crabbe, nu dădu dovadă de o prea mare imaginaţie, dar avu, fără îndoială, efect.

— Slavă Domnului! oftă Groanin, întinzându-se extenuat pe podea.

Era prea obosit şi să se dea mai la o parte, atunci când crabul înaintă târându-se, în direcţia lui.

— Chiar credeam c-o să mor!

— Nu puteai s-o transformi în altceva, decât într-un crab? îl luă Philippa la rost pe Dybbuk. Sunt nu ştiu câte mile până la mare, 110 grade* la umbră, vulturii dau târcoale — crabii n-o duc bine deloc în partea asta a lumii, Buck. Dacă

* Aproximativ 43 de grade Celsius.

n-o transformi la loc, repede, domnişoara Crabbe o să moară. Într-o pisică, într-un şoarece, chiar şi într-un păianjen, aş fi putut înţelege. Clătină din cap. Dar într-un crab?! Pe bune, Buck, eşti cam tâmpit!

— Ba nu, o contrazise Buck. Crabbe după nume, crab după înfăţişare. Poziţia de yoga pe care ne-o arătase se numea crabul. Mi s-a părut cel mai la îndemână.

Începu să râdă în clipa în care crabul îşi agită unul dintre cleşti în direcţia lui, de parc-ar fi încercat să-i atragă atenţia.

— Prea evident, fu de părere John.

— Ei bine, eu, unul, îţi sunt recunoscător, Buck, băiete, interveni Groanin. Cred că nici dacă apuc să trăiesc o sută de ani n-o să fiu la fel de extenuat ca acum. Femeia aia nu e umană.

— Nu mai e, râse Buck. Ai nimerit-o!

Crabul, care nici măcar nu era unul prea mare, continuă să-şi agite cleştii preţ de câteva clipe, apoi se retrase într-un colţ, aşteptându-şi soarta.

— Transform-o înapoi, insistă Philippa. Până nu se deshidratează.

— Bine, bine, cedă Dybbuk. Dar, dacă începe din nou cu yoga, nu mai răspund pentru ceea ce-o să i se-ntâmple.

Se opri un pic, să se concentreze, apoi rosti:

— ZYGOBRANCHIATE!

Revenind la înfăţişarea umană, subţire şi aproape frântă de mijloc, Prudence Crabbe rămase ghemuită şi tăcută în colţul centrului yoga timp de aproape un minut.

— Te simţi bine, dragă? o întrebă Groanin, cu nevinovăţie.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai făcut o mică figură nostimă, asta-i tot.

— Într-o clipă, vă arătam o poziţie de yoga, iar în clipa următoare, am avut strania senzaţie că m-am transformat într-un crab. Femeia adulmecă aerul, bănuitoare. Mai mult, chiar miros a peşte.

Dybbuk râse, plin de cruzime.

— Îndrăznesc să spun că ai făcut prea multă yoga, insistă Groanin. Ori asta, ori soarele o fi prea puternic. Dac-aş fi în locul tău, m-aş duce înapoi în cameră şi m-aş odihni puţin. O să vezi cum o să te simţi mâine-dimineaţă.

O ajută pe uimita domnişoară Crabbe să se ridice şi-i zâmbi cu bunătate.

— Da, încuviinţă ea, încet, poate că ai dreptate. Chiar am exagerat. Soarele e puternic. N-am băut suficientă apă. M-am deshidratat. Nu există altă explicaţie. E imposibil să mă fi transformat în...

Se împletici către uşă, mergând într-o parte — ca un crab, trebuie să recunoaştem — şi, spre vizibila încântare a lui Dybbuk şi a lui Groanin, părăsi centrul yoga fără să mai spună vreun cuvânt.

— Ei bine, concluzionă Groanin, am scăpat de ea.

Ajunşi înapoi în camera lor, Dybbuk desfăşură desenul Companiei Indiilor de Est, îl întinse pe masă şi-l studie cu atenţie.

— Ăsta-i fortul roz, observă el. Nu încape îndoială. Am venit în locul potrivit. Pare că nu s-a schimbat deloc de când a fost pictat tabloul. Dar unde anume să căutăm?

Ridică din umeri şi privi la fotografia lui Guru Masamjhasara.

— Dacă se poate descoperi cu adevărat iluminarea în locul ăsta, aş vrea să se grăbească şi să ne-o ofere.

— Răspunsul se află în şirul ăla de şerpi încolăciţi din mesajul colonelului Killiecrankie, zise Philippa. Sunt sigură de asta. Citi din nou mesajul cu voce tare:

Am scos din luptă şarpele, nu l-am omorât. Am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar sunt în Lucknow. Iar voi aţi face bine să veniţi aici şi să descoperiţi o comoară regească în ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu. Căutaţi cel de-al treilea şarpe. Dar aveţi grijă la cel de-al optulea. M.W.K.

— Parc-ar fi un indiciu dintr-un joc de cuvinte încrucişate, observă Groanin.

— Ai mai spus asta, zise Dybbuk.

— Poate pentru că e adevărat.

— Cuvintele încrucişate sunt pentru copii, se încăpăţână Dybbuk.

— N-ai mai spune asta, dac-ai fi încercat să le rezolvi pe cele din *Daily Telegraph*, insistă Groanin. Cuvintele încrucişate nu sunt deloc pentru copii. Sunt pentru oamenii care doresc să-şi testeze puterea minţii. Puterea *minţii*, nu puterea de djinn, va rezolva ghicitoarea noastră. Ai face bine să ţii minte asta, Dybbuk.

— Buck! Doar Buck, bine? Şi dumneata ai face bine să ţii minte *asta*.

În timp ce Dybbuk şi Groanin continuau să se certe, John se îndreptă spre uşa încăperii şi privi afară, în curte. Aceasta era împrejmuită de zidul mai înalt, interior, al fortului şi părăsită, cu excepţia câtorva vrăbii adunate la umbra oferită de acoperişul vechii fântâni.

Dintr-odată, John se răsuci în prag şi se întoarse în cameră, lovind masa din faţa lui Dybbuk cu latul palmei atât de tare, încât toţi ceilalţi tresăriră.

— M-am prins! îi anunţă el. E un calambur, un joc de cuvinte. Colonelul n-a vrut să spună „bine", ca un adverb alăturat verbului „a face". A folosit cuvântul ca substantiv*.

Dybbuk, neştiind sigur ce era un adverb, îl privi pentru o clipă, nelămurit.

— Nu înţelegeţi? John arătă, agitat, către pragul uşii. Colonelul vorbea despre fântâna aia de-afară. O fântână din care poţi scoate apă, dar, la fel de bine, în care poţi să cobori, dacă vrei să pui mâna pe o comoară regească!

Se ridicară cu toţii şi ieşiră în prag, de unde priviră fântâna.

— Desigur! exclamă Philippa. Unde să ascunzi mai bine o comoară, decât într-o fântână veche?

— Te scuteşte de osteneală, să mai sapi o groapă şi apoi s-o astupi, bănuiesc, observă şi Groanin.

— Nu poate fi decât fântâna aia, trase John concluzia.

— Doar dacă n-o mai fi vreo fântână veche în fort, remarcă Dybbuk. Aţi mai văzut vreuna?

Niciunul nu văzuse. Ieşiră să se uite mai bine la fântână.

Era la fel de veche ca şi castelul şi era adăpostită de soare cu ajutorul unui foişor cu stâlpi din piatră, care sprijineau un acoperiş boltit şi împodobit. Avea o căldare mare şi o frânghie groasă. Priviră peste ghizdul ei, în adâncurile reci şi întunecate. Un curent de aer urcă din puţ, de parcă însuşi pământul ar fi respirat prin el, ceea ce nu avu darul de a le micşora frica de a coborî în fântână.

---

* În engleză, *well* poate fi folosit ca adverb, cu sensul de bun, bine, dar şi ca substantiv, însemnând izvor, fântână.

— Cineva trebuie să coboare, spuse în cele din urmă Dybbuk, deşi era evident acest lucru. Să caute Regele Cobră.

— Nici să nu vă gândiţi la mine, îi avertiză Groanin. Nu-mi place deloc ideea să cobor într-o fântână veche. Mai ales noaptea.

— Cine-a spus că trebuie să coborâm noaptea? zise Dybbuk, nefiind nici el mai nerăbdător decât Groanin să exploreze fântâna.

De fapt, niciunul dintre copii nu era foarte entuziasmat. La urma urmelor, djinnii suferă de claustrofobie, din cauza numeroaselor situaţii în care oamenii i-au închis în aşa-zisele lămpi fermecate. Nu că nu le-ar plăcea să stea în lămpi sau în sticle. Unii dintre ei — precum domnul Rakshasas — chiar adoră acest mod de viaţă. Dar djinnii, ca oricare fiinţă vie, preferă să fie stăpâni pe propria soartă şi să intre sau să iasă din lampă când vor ei.

— Nu, băiete, zise Groanin, nu prea avem cum să intrăm în fântână în miezul zilei. Cu siguranţă ne va vedea careva şi se va întreba ce vrem să facem. Nu, va trebui să aşteptăm până diseară. După cină. Asta, dacă se mai serveşte şi cina în locul ăsta.

Parcă pentru a-i întări spusele lui Groanin, Jagannatha îşi făcu apariţia pe o uşă din partea cealaltă a curţii şi înaintă către ei.

— Q.E.D.*, spuse Groanin, aşa cum făcea mereu când avea dreptate, deşi niciunul dintre copii nu ştia ce înseamnă.

— Bună, îi salută Jagannatha. Ce mai faceţi?

— Cred că am obosit-o pe sărmana domnişoară Crabbe, zise Groanin.

---

* Abreviere de la *quod erat demonstrandum* (latină) — ceea ce trebuia demonstrat.

— Așa am auzit și eu, zâmbi tânărul. Acum meditează. Cred c-o să facă asta tot restul zilei. De-aia am și venit, ca să vă invit la cină mai devreme. M-am gândit că, după atâta exercițiu, trebuie să fiți înfometați.

— Nu atât înfometați, cât însetați, spuse Philippa, foarte inspirată, arătând spre fântână. Ne întrebam dacă o mai fi apă în fântâna asta.

— Acolo, jos? Jagannatha privi bănuitor în puț. Cred c-o mai fi apă, dar eu n-aș bea din ea, dac-aș fi în locul vostru. De fapt, n-aș bea nimic de pe-aici, decât dacă ar proveni din sticle sau din cutii sterilizate.

— Chiar așa? se miră Groanin.

— Oricum, după cină, continuă Jagannatha, veți fi cu toții de serviciu la Centrul de Asistență telefonică. Veți lucra la linia de informații pentru calculatoarele Bungle. Ridică din umeri. Îmi pare rău, dar asta-i situația, având în vedere că sunteți nou-veniți și chestii de genul ăsta.

Zărindu-le chipurile neliniștite, clătină din cap:

— Nu vă bateți capul, nu e mare lucru. Citiți doar ce apare pe ecran sau inventați din mers. Nu e mare diferență. Aveți însă grijă să pară că știți despre ce vorbiți. Eu, ori de câte ori nu știu ce să mai spun, îl întreb pe amărâtul de la celălalt capăt al firului dacă are un cablu UHT*.

— Ce-i ăla un cablu UHT? întrebă John. Eu n-am auzit despre așa ceva până acum.

— Tocmai asta este și ideea, răspunse Jagannatha. Nici nu există. Dar ceilalți înnebunesc atunci când află că n-au un astfel de cablu. Ar trebui să-i auzi cum înjură. Unii trântesc

---

* În realitate, UHT este o abreviere de la *ultra heat treated*, adică *tratat la temperaturi foarte înalte*, tehnologie folosită pentru conservarea alimentelor.

telefoanele. Alţii chiar dau de pământ cu calculatoarele, ceea ce este exact rezultatul urmărit de noi.

— Nu crezi că, dacă le dai oamenilor sfaturi greşite, cu bună ştiinţă, începu Philippa cu grijă, te faci vinovat de cruzime?

— Bine, dar noi suntem cruzi pentru binele lor, zâmbi Jagannatha. Ca să-i eliberăm pe oameni de tirania tehnologiei. Să rupem lanţurile dictaturii moderne a siliconului şi a microcipului. Acestea sunt cuvintele lui Guru, nu ale mele. Dar are dreptate, să ştii. E timpul ca oamenii să descopere simplitatea vieţii. Trebuie să uite de viteza procesoarelor, de adrese de mail, de site-uri pe Internet şi de altele asemenea. V-aţi întrebat vreodată de ce unii oameni au calculatoare, când alţii n-au ce să mănânce?

— Nu cred că e chiar atât de simplu, replică Philippa. Şi nici nu cred că pot sau că vreau să conving pe cineva că ştiu ce vorbesc, atunci când dau sfaturi despre calculatoare.

— Hei, dar nu-i mare scofală, o linişti Jagannatha. Pe cinstite! Eu o să fiu supraveghetorul vostru diseară, aşa că, dac-o să aveţi ceva probleme, cum ar fi să puneţi în funcţiune calculatorul cuiva din greşeală, îmi spuneţi mie, iar eu o să încurc lucrurile din nou, în locul vostru, bine?

Groanin, John şi Philippa păreau în continuare reticenţi. Dybbuk însă râdea cu gura până la urechi.

— O să ne distrăm pe cinste, declară el.

În sala de mese găsiră sute de *sannyasini*. Unii dintre ei erau suedezi, alţii canadieni, indieni şi câţiva din Marea Britanie. Dar cei mai mulţi erau din Statele Unite. Cu toţii erau îmbrăcaţi la fel şi păreau să fie foarte prietenoşi. Se zâmbea foarte mult în *ashram*. Unii cântau din armoniu.

Câțiva dintre *sannyasini* chiar dansau în jurul sălii, cu ghirlande de flori la gât și pictați pe fețe, cântând, lovind în tobe sau în niște talgere micuțe, ținând ritmul. Ceilalți mâncau, vegheați de uriașa fotografie a lui Guru Masamjhasara, care pe Philippa o cam deranja, pentru că nu-i plăcea să fie privită în timp ce mânca. Și ceva de pe chipul păros a lui Guru nu-i plăcea deloc. Și, mai ales, îi displăcea faptul că era atât de murdar. Dacă el era atât de murdar, ce fel de exemplu le dădea discipolilor săi care lucrau la bucătării, pregătind mâncarea?

După cină, care fu surprinzător de bună, se prezentară la Centrul de Asistență telefonică. Era o încăpere mare, cu zeci de telefoane și monitoare. Nu existau însă calculatoare, ci doar cea mai mare dintre toate fotografiile lui Guru pe care le văzuseră, de parc-ar fi vrut să le reamintească tuturor de faptul că-i supraveghea.

La primul apel preluat de Philippa, fata vorbi cu o doamnă în vârstă, din Massachusetts, pe nume Hester Cardigan, care nu știa decât să pornească și să oprească un calculator de la buton, și nimic altceva. Voia să afle cum să-și conecteze imprimanta la calculator. Philippei îi părea rău pentru biata femeie și îi venea să-i spună că era mai bine să găsească niște vecini amabili, care să se priceapă la calculatoare, și pe care să-i roage să-i instaleze imprimanta. Dar cum Jagannatha și câțiva dintre ceilalți *sannyasini* trăgeau cu urechea la ceea ce spunea, n-avu de ales și trebui să citească prostiile care apăreau pe prompter:

— Nu este de mirare că imprimanta și computerul dumneavoastră nu comunică, îi spuse Philippa doamnei Cardigan, fără tragere de inimă. Aveți un model vechi de imprimantă. Trebuie să opriți calculatorul, să-i dați drumul din nou în modul de siguranță, astfel încât noi să vă putem

reconfigura imprimanta, folosind instrumentele din meniul de diagnostic. Atunci, vom descărca un program îmbunătăţit, vom restarta calculatorul, vom verifica noile drivere, vom vedea ce porturi folosiţi, vom rula un nou protocol de transmisie folosind ASCII, apoi vom printa o pagină test. Dar, în cazul în care calculatorul dumneavoastră este 76a, în loc de 76b, va trebui să salvăm toate setările şi apoi să descărcăm un nou set de drivere care să fie compatibile cu portul pe care îl folosiţi. Nu este mare lucru. Sunteţi gata?

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Jagannatha îşi ridică entuziasmat degetele mari spre Philippa, dorind să-i arate că se descurca de minune, apoi plecă mai departe, să-l asculte pe Dybbuk cum dădea sfaturi la telefon.

Aceasta era chiar ocazia pe care o aştepta Philippa, aşa că-şi coborî vocea şi încercă să rezolve problema doamnei Cardigan cât de bine putea.

— Doamnă Cardigan? Sunteţi acolo?

— Da, şopti femeia, cu lacrimi în glas.

— Uitaţi tot ceea ce v-am spus mai devreme. Era ceva menit să vă încurce. Nu mă întrebaţi de ce, e o explicaţie prea lungă. Iată ce trebuie să faceţi. Apăsaţi pe butonul pentru meniul de start. Acum, selectaţi Panoul de Control, apoi Imprimante şi Faxuri. Selectaţi butonul „Adăugaţi Imprimantă". Apăsaţi „mai departe". Aşteptaţi acum ca imprimanta să fie recunoscută de calculator. Asta-i tot!

Urmă o pauză mai lungă, la capătul căreia Philippa auzi sunetul unei imprimante intrate în funcţiune.

— Merge! strigă doamna Cardigan, plângând de bucurie.

— Foarte bine, răsuflă uşurată Philippa. Vă mai dau încă un sfat, cu adevărat folositor: să nu mai sunaţi la numărul acesta. Niciodată!

Apăsă pe buton ca să întrerupă convorbirea şi se întoarse cu scaunul, zâmbind larg către Jagannatha:

— Se întoarce cu imprimanta la magazin.

Jagannatha îşi flutură pumnul prin aer, triumfător.

— Bravo, bună treabă, Panchali! Sfatul greşit este cel mai potrivit.

Spre deosebire de Philippa, Dybbuk n-avea niciun fel de scrupule cu privire la ceea ce făcea şi râse încântat, în timp ce prelua cea de-a patra convorbire din acea seară.

Fu şi mai încântat în clipa în care află că interlocutorul lui preda matematica la o şcoală elementară din sudul Californiei. Dacă exista vreo făptură pe lume pe care Dybbuk s-o urască mai mult, aceea era un profesor de matematică. Cel de la telefon se numea Norman Blackhead* şi avea o mică problemă cu modemul.

— Ce viteză are modemul dumitale? îl întrebă Dybbuk, nepăsător.

— Viteză?

— Mda, viteză. 56, 128, 256, 512. Care dintre ele?

— Ăăă... 128.

— Kilobiţi sau megabiţi?

— Megabiţi.

Dybbuk râse.

— Sunt kilobiţi, tataie. Cel mai rapid modem din lume nu merge decât cu patru megabiţi pe secundă. Foarte bine. Ai vreo apărătoare pe calculator?

— Da, cred că da.

Băiatul râse din nou.

---

* *Blackhead* înseamnă, în limba engleză, atât cap negru, cât şi punct negru, comedon, iar *Norman* înseamnă normand sau de origine normandă.

— Se numeşte sistem de protecţie, tataie, nu apărătoare. Cred că următorul lucru pe care mi-l vei spune este că nu vrei să instalezi un program antibiotic.

— Ba da, vreau!

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Atunci, du-te la doctor, tataie, pentru că eu nu pot să te ajut.

Dybbuk făcu o pauză de câteva clipe.

— Ce-ai zice de un program antivirus? Vrei să instalezi unul?

Hotărât să nu mai fie păcălit încă o dată, profesorul spuse nu, ceea ce declanşă alte hohote de râs din partea lui Dybbuk.

— Atunci, vei avea probleme mari, tataie. Calculatorul tău va fi infestat de tot felul de viruşi când vei naviga pe Internet. Bine, uite ce aş vrea să faci acum. Rulează programul de asistenţă pentru conexiuni şi testează configuraţia TCP/IP, folosind comanda Ping. Ping, precum în ping-pong, tataie. Ştii să scrii?

Philippa îl ascultă pe Dybbuk mai mult decât îngrozită, văzând uşurinţa cu care-i păcălea pe clienţii neajutoraţi ai liniei telefonice de asistenţă.

Câteodată îi venea greu să creadă că Dybbuk aparţinea unui trib de djinni buni. Reuşi să găsească o scuză pentru purtarea grosolană a băiatului doar reamintindu-şi de faptul că părinţii lui divorţaseră şi că prietenul lui cel mai bun, Brad, fusese ucis.

Între timp, John îşi dăduse perfect seama din ce cauză toate eforturile lui de a-şi configura propriul calculator, primit în dar de ziua lui, eşuaseră atunci când dăduse telefon

la linia pentru asistenţă. În ciuda dorinţei afirmate a lui Guru Masamjhasara de a-i elibera pe oameni de tirania tehnologiei, pentru binele sufletelor lor, John era total de acord cu părerea surorii lui despre întreaga afacere: era un lucru foarte urât, mai ales că descoperise pe propria piele ce însemna să le dea oamenilor sfaturi greşite, cu bună ştiinţă.

Gemenii se gândiră că, din fericire, şederea lor în *ashramul* Jayaar Sho din fortul roz de lângă Lucknow avea să fie scurtă, altfel ar fi fost foarte tentaţi să-i spună lui Guru în faţă ce părere aveau ei despre cineva care-şi încuraja adepţii să fie atât de cruzi cu oamenii obişnuiţi.

CAPITOLUL 13

FÂNTÂNA DORINȚELOR*

Noaptea era numai bună pentru aventura secretă şi subterană care-i aştepta. Luna plină, colorată aproape în violet, lumina curtea neregulat pavată în care se afla fântâna. Liliecii săgetau aerul în jurul orificiilor din zidul interior crenelat, dar în afară de chiţăitul lor subţire şi aproape insesizabil, noaptea era foarte tăcută.

Cei trei copii şi domnul Groanin trebuiau să exploreze fântâna cu mare băgare de seamă, deoarece orice sunet ar fi fost propagat de ecou şi i-ar fi putut atrage atenţia cuiva din spatele ferestrelor puternic luminate, de pe faţa zidului interior. Potrivit spuselor lui Jagannatha, în spatele unora dintre aceste ferestre înalte, într-un apartament luxos, locuia însuşi Guru.

Cercetând fântâna mai bine, lăsară să cadă o piatră în ea, apoi numărară până la cincisprezece, înainte de a auzi un lipăit slab în adâncurile întunecate de sub ei.

— Trebuie să aibă o sută de picioare adâncime, socoti John.

— Mai degrabă o sută cincizeci, şopti Groanin. Clătină din cap, morocănos. La naiba, pun pariu că fântâna asta are multe de povestit!

---

* Joc de cuvinte, titlul original fiind *The Well-Wishers*, ceea ce poate însemna şi cei care doresc binele, dar şi fântâna dorinţelor sau, în cazul de faţă, fântâna celor care îndeplinesc dorinţele.

— Ce vrei să spui? întrebă Dybbuk, nervos, pentru că el se oferise să coboare în fântână, cu găleata mare din metal care stătea pe ghizdul de piatră al acesteia.

— Am citit despre fortul ăsta roz în biblioteca *ashramului*, răspunse Groanin. Se pare că, după răscoală, armata britanică a aruncat vreo trei duzini de sărmani nevinovați în puțul ăsta. Făcu o pauză, pentru efectul dramatic. De *vii*!

Dybbuk înghiți în sec și sunetul răsună în curtea cu ecou precum cloncănitul unui curcan.

— Se pare că unii dintre ei s-au aruncat singuri în fântână, de teamă să nu sfârșească și mai rău, continuă Groanin, fără să ia în seamă reacția lui Dybbuk. Atenție, cred că asta s-a întâmplat la mult timp după ce colonelul Killiecrankie a ascuns talismanul. Mă îndoiesc sincer c-ar mai fi avut curajul să coboare în fântână, dac-ar fi fost îndesată cu toate cadavrele nefericiților acelora.

— Ce s-o fi întâmplat cu ele? se întrebă Dybbuk, privind în adâncul rece și negru, imaginându-și foarte ușor cum putea fi aruncat acolo un om, în brațele morții. Nu-și putea închipui un destin mai cumplit. Cu toate cadavrele alea? Or fi tot acolo?

— Au fost scoase atunci când britanicii au hotărât să ocupe din nou fortul transformat în garnizoană, spuse Groanin, aruncând încă o piatră în puț.

De data aceasta, zgomotul pietrei semăna cu un geamăt scos de unul dintre bieții *sepoy* indieni care-și aflaseră moartea acolo.

— Au fost scoase din fântână și îngropate, pentru ca soldații britanici să poată folosi apa. Așa scria în carte, cel puțin.

Groanin trase găleata într-o parte și-și puse piciorul pe pârghia care putea s-o coboare mai repede sau mai încet, ori s-o oprească de tot.

— Ei bine, zise el, *Dybbuk* trebuie să coboare, nu-i aşa?

Chiar şi în umbra foişorului sub care stăteau, lui John şi Philippei le era clar că Dybbuk îşi pierduse cu totul curajul pentru aventură. Nu că gemenii l-ar fi putut învinovăţi. Mai ales după povestirea lipsită de tact a lui Groanin. Fântâna era la fel de umedă, rece şi înspăimântătoare ca o criptă sau ca un mormânt şi era foarte uşor să-şi închipuie că în adâncurile ei îi aştepta o creatură scheletică, îngrozitoare. Oricine ar fi urmat să coboare în găleată ar fi avut nevoie de curaj şi de nervi tari.

Găleata însăşi era mare ca un tomberon de gunoi, prinsă cu o frânghie groasă, legată de un ax solid care trecea pe deasupra fântânii şi era fixat pe o osie străveche. De osie era prins un mecanism, cu un mâner greoi din lemn, astfel încât tamburul putea fi învârtit, ridicând găleata.

Deşi încercaseră din răsputeri, nici John, nici Philippa şi nici Dybbuk nu-şi dăduseră seama cum i-ar fi ajutat puterea lor de djinni să coboare în alt mod, astfel încât să poată lua în seamă ultima parte a mesajului colonelului: *„Căutaţi cel de-al treilea şarpe. Dar aveţi grijă la cel de-al optulea"*. Dacă s-ar fi transformat în păsări, sau chiar în lilieci, ar fi fost mai uşor să zboare în şi afară din fântână. Dar niciuna dintre aceste vieţuitoare n-ar fi putut mişca o cărămidă din fântână — aşa cum se părea că trebuie să facă — sau să scoată un talisman din aur. Nu izbutiseră să-şi folosească puterile de djinni decât ca să-şi facă rost de o daltă, de un ciocan, de câteva lanterne puternice şi de un set de aparate de emisie-recepţie.

Ca de obicei, tot John găsi o soluţie.

— Crezi că poţi să te descurci cu greutatea a trei copii în găleată? îl întrebă el pe Groanin. Nu numai cu cea a lui Dybbuk?

— Nu, băiete, nici măcar cu doi dintre voi. Nu, din moment ce am un singur braţ. Să vă cobor nu-i mare problemă. Pot să fac aşa ceva doar cu ajutorul pârghiei ăsteia de picior, vezi? Dar să vă ridic e mult mai greu. Pentru asta, aş avea nevoie de două braţe. După cum vezi, n-am decât unul.

— Dar dac-ai avea două braţe? îl întrebă John. Şi dacă noul tău braţ ar fi cu adevărat puternic?

Groanin se încruntă, cântărind propunerea.

— Ei bine, asta e o idee, răspunse el, aşezându-se pe ghizdul fântânii. Nu te supăra că stau să mă gândesc un pic, John, dar m-am obişnuit să am doar un singur braţ, atât de tare, încât uneori nu ştiu ce-aş putea face cu două braţe. Cu excepţia exerciţiilor de yoga, bineînţeles. Îmi dau seama că un braţ în plus mi-ar prinde bine pentru aşa ceva.

Oftă din nou.

— După cum ştii, Nimrod s-a oferit de multe ori să-mi dea un braţ nou şi l-am refuzat mereu. Nu pentru că-mi place să am doar o mână, ci pentru c-ar trebui să mă obişnuiesc iarăşi cu două. Acum, însă, dacă mă gândesc bine, n-am niciun motiv să refuz. Numai că mă întreb dacă eşti în stare de asta. N-aş vrea să sfârşesc precum monstrul lui Frankenstein*, cârpit cu ceva groaznic şi străin.

Până la urmă, Groanin făcu un semn de încuviinţare din cap.

— De acord, spuse el, închizând ochii. Dar ar fi mai bine să vă grăbiţi, înainte să mă răzgândesc.

---

* Referire la cunoscutul roman al scriitoarei britanice Mary Wollstonecraft Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modern*, în care un savant, numit Victor Frankenstein, încearcă să-i dea viaţă unui om pe care-l alcătuieşte din bucăţi provenite de la diferite cadavre. Atunci când prinde viaţă, creatura se transformă într-un monstru.

Din instinct, John îi apucă mâna Philippei. Fata îl prinse, la rândul ei, de mână pe Dybbuk, pentru a-şi concentra puterea cât mai bine, deoarece, având în vedere cele treizeci şi două de oase ale mâinii — două la umăr, trei la braţ, opt la încheietură, nouăsprezece în palmă şi în degete — ca să nu mai vorbim despre vasele de sânge şi despre muşchi, crearea oricărei părţi a corpului uman din nimic l-ar fi lăsat fără putere pe oricare djinn, chiar şi pe unul adult.

— FABULONGOSHOO...

— ABECEDARIAN!

— ... MARVELISHLY...

— ZYGOBRANCHIATE!

— ... WONDERPIPICAL!

Întunericul care-l învăluia pe Groanin străluci un pic, precum un val de căldură, şi un puternic miros de sulf se ridică în aer: folosirea puterii de djinn într-o concentraţie atât de mare lasă adesea un miros puternic, distinct.

Majordomul deschise ochii încet.

— Gata? întrebă el precaut.

— Da, răspunse John, e gata.

Se adunară cu toţii ca să admire ceea ce făcuseră, în timp ce Groanin, pentru prima dată, după atâţia ani, îşi întinse amândouă mâinile în faţă, apoi îşi muşcă buzele, încercând să-şi ascundă furia şi supărarea.

— Nu se poate! Mi-aţi făcut două mâini drepte, proştilor! Uite! Degetul mare este pe partea greşită a mâinii.

— Ups! făcu John.

— Nu te poţi descurca şi aşa? întrebă Dybbuk. Până la urmă, nimeni n-o să observe, nu?

— Doar n-o să mă lăsaţi aşa! Groanin ameninţă să-l pocnească pe Dybbuk cu mâna lui normală. Nu sunt un cobai dintr-un spital pentru păpuşi, băiete!

Așa că o luară de la capăt, iar de data aceasta nimeriră calea cea dreaptă... sau, mai degrabă, pe cea stângă. Reușiră chiar să adauge un ceas foarte frumos pe încheietura mâinii stângi a lui Groanin, ca să-l consoleze. Acesta păru atât de încântat de ceas, încât le era greu să-și dea seama ce-i plăcea mai mult: ceasul sau mâna cea nouă pe care era prins.

— Haide, spuse John, urcându-se în găleată. Să mergem. Pierdem întunericul atât de prețios.

Aerul deveni din ce în ce mai umed și mai rece, pe măsură ce găleata cobora în puț, purtându-i pe tinerii djinni spre înfricoșătoarele adâncimi ale stâncii de sub fort. Cea mai mare parte a zidului fântânii fusese cioplită direct în gresie, dar erau și porțiuni făcute din cărămidă, ca și cum stânca fusese întărită sau, poate, ceva fusese zidit în ea.

În găleată, John privea într-o parte, Philippa în cealaltă și Dybbuk în cea de-a treia, astfel încât să poată cerceta puțul în întregime, în timp ce pârghia controlată de piciorul lui Groanin îi cobora ușor în adânc. Încet, încet, lumina lunii deveni tot mai slabă, apoi dispăru complet, așa că nu le mai rămaseră decât lanternele care să le lumineze drumul. O dată sau de două ori priviră înapoi, în sus, dar după vreo douăzeci de metri gura puțului nu se mai zărea și doar frânghia care pârâia deasupra lor mai făcea legătura cu lumea vie de la suprafață.

Din când în când, fiecare dintre djinni atingea peretele, sperând să descopere vreun semn ascuns sau vreo cărămidă desprinsă, care l-ar fi putut dezvălui pe Regele Cobră din Katmandu. În ciuda aerului umed, pereții erau uscați și curați, spre surprinderea lor, până când își aduseră aminte de căldura Indiei și de distanța până la apa de jos. De aceea,

abia dacă îndrăzneau să privească în jos, de frică să nu vadă ceva îngrozitor urcând pe zid către ei.

— Staţi un pic, spuse Dybbuk, vocea lui răsunând în fântână. Cred că am găsit ceva.

John îşi duse la gură aparatul de emisie-recepţie.

— Domnule Groanin, opreşte coborârea o clipă, zise el.

Găleata se opri din coborâre, dar continuă să se mişte în cerc, precum capătul unui pendul.

John şi Philippa urmăriră degetul lui Dybbuk până la un semn crestat în zid. Apropiind o lanternă de semn, văzură că reprezenta o cobră săpată fidel în cărămidă.

— Din moment ce noi căutăm cea de-a treia cobră, aş putea spune că asta e prima, nu credeţi? întrebă Dybbuk.

Gemenii fură de acord, iar John îi strigă lui Groanin să-i coboare din nou, dar mai încet, ca să nu le scape cea de-a doua cobră. Nici nu trebuie să mai spunem că erau mult mai speriaţi de coborârea într-o fântână adâncă, vârâţi în găleată, decât de escaladarea stâncii într-un coş tras de funii, şi nu trecu mult până când fiecare dintre ei se văzu nevoit să înghită câte o pastilă de cărbune, modalitatea obişnuită prin care djinnii îşi liniştesc stomacul şi depăşesc atacurile de panică.

Cam la şaizeci de picioare adâncime, Philippa descoperi cea de-a doua cobră, scrijelită grosolan pe suprafaţa altei cărămizi. Nu se opriră însă s-o mai cerceteze, deoarece, apropiindu-se de fundul fântânii, plin de apă, se făcuse mult mai frig. Philippa observă că tremura şi nu putu să-şi dea seama dacă era din cauza frigului sau din cauza faptului că acum se uitau la o porţiune a peretelui care se prăbuşise. Părea că fusese ascuns ceva în spatele acestor cărămizi. Dar niciuna dintre ele nu era marcată cu emblemele în formă de

cobră ale lui Killiecrankie, aşa că hotărâră să coboare mai departe. Nu trecu mult şi fundul găleţii în care stăteau atinse suprafaţa apei.

John apăsă iute butonul aparatului de emisie-recepţie.

— Opreşte imediat!

Găleata mai coborî cu un picior sau două înainte să se oprească, rămânând cu marginea la doar câţiva inchi deasupra apei. Neliniştiţi, copiii plimbară lanternele în jur, căutând cel de-al treilea semn cu o cobră, dar nu văzură nimic.

— Cred c-am trecut de el, spuse Philippa. Poate că era acolo, în porţiunea aceea prăbuşită. Poate că bucata de cărămidă cu semnul cobrei a căzut în apă.

— Sau poate c-a ajuns cineva aici înaintea noastră, fu de părere Dybbuk.

— Întotdeauna optimist, îl ironiză Philippa.

John îşi lăsă lanterna pe un mic pervaz al zidului de cărămidă şi încercă apa cu mâna.

— Rece ca gheaţa, constată el.

Philippa şi Dybbuk îl imitară. John avea dreptate. Apa din fântână era rece ca gheaţa.

— Poate că e apă de izvor, presupuse Philippa. Vine direct din munte.

— Mai bine urcăm înapoi, zise Dybbuk. Probabil că n-am văzut semnul.

Dar, înainte să primească vreun răspuns, se auzi un plescăit puternic, în timp ce un obiect lovi apa cu putere lângă ei.

— Ce-a fost asta? întrebă John şi, privind repede peste marginea găleţii, zări un aparat de emisie-recepţie scufundându-se în apă.

Pentru o clipă, crezu că-l scăpase pe al lui. După aceea, văzu că îl avea încă în mână. Dar tocmai când îşi dădu seama de faptul că aparatul scufundat era al lui Groanin, găleata de sub el căzu dintr-odată şi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi revină şi să-şi folosească puterea de djinn, se pomeniră scufundaţi în apa îngheţată.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dybbuk, de îndată ce reuşi să iasă la suprafaţă.

— Nu ştiu, strigă la rândul lui John, care abia avusese timp să apuce dalta din găleată.

Se uită la aparatul lui de emisie-recepţie, devenit acum nefolositor, şi-l aruncă, după care-şi puse dalta la brâu, ca să-şi poată folosi ambele mâini şi să plutească. Din fericire, fusese bine că-şi lăsase lanterna pe marginea din cărămidă, pentru că Dybbuk şi Philippa şi le pierduseră pe ale lor în apă.

Abia respirând din cauza temperaturii scăzute a apei, fiecare dintre ei încerca să găsească suficientă putere de djinn încât să ajungă la gura fântânii, dar prea târziu, deoarece erau deja îngheţaţi până în măduva oaselor şi rămăseseră fără puteri.

— Idiotul ăla! izbucni Dybbuk. Ce-şi închipuie că face?

Şi începu să strige după ajutor.

— Taci, îi porunci John. Taci o clipă şi lasă-mă să mă gândesc. Groanin n-ar fi făcut asta dinadins. Cu siguranţă i s-a întâmplat ceva.

Şi le povesti cum văzuse aparatul lui Groanin dispărând sub apă, cu doar câteva clipe înainte să cadă găleata.

— În cazul ăsta, n-ar fi o idee prea bună să strigăm după ajutor. Cel puţin, nu imediat.

— Dar ce ne facem? întrebă Dybbuk. Niciunul dintre noi nu mai are putere de djinn. Şi nici n-avem cum să ne

cățărăm înapoi pe frânghie. Pe de altă parte, dacă rămânem aici, ne înecăm.

— Întotdeauna optimist, repetă Philippa.

— Poate că nu pricep eu bine ce se întâmplă, spuse Dybbuk, plesnind apa cu mâna, înciudat. Dar nu văd niciun motiv pentru care să fiu optimist.

— Nu te ajută cu nimic dacă te înfurii, îi atrase atenţia Philippa.

— Nu vă mai certaţi! interveni John.

— Cine se ceartă!? protestă Philippa.

— Ştii ce, putea să fie mai rău, observă John. Puteam fi într-o beznă adâncă. Dar, mi se pare mie, atâta timp cât avem lumină, avem o cale de scăpare.

— Cum ar fi? întrebă Dybbuk, nefiind convins de argumentele lui John.

— Va trebui să ne cățărăm până la locul ăla din zid de unde s-au prăbuşit cărămizile. Poate c-o să izbutim să mai scoatem câteva dintre ele, ca să formăm o bordură, apoi vom sta acolo până când ne uscăm. După ce ne uscăm şi ne încălzim suficient, o să fim în stare să ne folosim puterile de djinni.

Philippa privi în susul fântânii. Porţiunea scobită a zidului era cam la zece metri deasupra lor. Nu era deloc sigură că putea face cum spusese John, dar Dybbuk încerca deja.

— Bună idee, zise ea, cu voce tare, sperând că aveau să reuşească.

CAPITOLUL 14

OCHIUL FERMECAT

Încă de dimineaţă, de la audienţa cu discipolii săi, din altar, pe Guru Masamjhasara îl tot sâcâise sentimentul că-l mai întâlnise cândva pe bărbatul cu un singur braţ. Bineînţeles că trecuseră zece ani de atunci, iar bărbatul pe care-l ştia, majordomul lui Nimrod, era englez, în timp ce omul acesta — omul pe care-l văzuse de dimineaţă şi care-şi spunea Gupta — era indian. Cu toate acestea, ceva în legătură cu noul lui adept îi reamintea puternic de majordomul lui Nimrod. Dar ce anume?

Guru era doctor pe atunci, cu un cabinet înfloritor în Londra, printre pacienţii lui numărându-se chiar soţia prim-ministrului. Tocmai de aceea fusese chemat, într-o dimineaţă de aprilie, pe strada Downing, într-unul dintre ultimii ani ai secolului douăzeci, fiind rugat să-l îngrijească pe prim-ministru.

Puţini doctori ar fi putut recunoaşte simptomele ciudate ale pacientului deoarece, la prima vedere, acesta părea să sufere de iluzia că este o fetiţă în vârstă de doisprezece ani. Guru se gândise că majoritatea doctorilor ar fi ajuns la concluzia că prim-ministrul este nebun şi ar fi dispus să fie internat într-un ospiciu. Dar doctorul Warnakulasuriya, cum îşi spunea pe atunci Guru Masamjhasara, înţelesese, pe bună

dreptate, că prim-ministrul era posedat de un djinn pus pe rele. Permiţându-şi să profite de pe urma relaţiei cu Nimrod a tatălui său decedat, doctorul Warnakulasuriya se dusese direct la locuinţa djinnului, să-i ceară de urgenţă ajutorul. Atunci îl întâlnise pe majordomul cu un singur braţ al lui Nimrod. Asta era, cu siguranţă! Şi omul acesta — acest domn Gupta — avea doar un braţ!

La vremea respectivă, i se păruse ciudat că o fiinţă precum Nimrod angajase un servitor cu un singur braţ. Dar acest lucru nu era nici pe jumătate la fel de ciudat precum cele care urmaseră şi care-l convinseseră pe doctorul Warnakulasuriya că era mai bine să abandoneze medicina şi să devină un om sfânt, la fel ca tatăl lui. Curând după exorcizarea din strada Downing, se întorsese în India şi, folosind fondurile obţinute prin vânzarea cabinetului medical din Londra, cumpărase fortul roz din Lucknow, iniţiase acolo *ashramul* Jayaar Sho şi se învestise pe sine Guru.

Ashramul era acum centrul unei reţele internaţionale de aşezări spirituale, peste cincizeci la număr, iar Guru avea mii de discipoli. Astfel, întreprinderea lui devenise extrem de profitabilă, iar acum, că planurile sale se apropiau de împlinire, ultimul lucru pe care-l dorea Guru era un grup de curioşi care să strice totul. Mai ales dacă aveau vreo legătură cu Nimrod. De aceea, chiar după miezul nopţii, Guru îi trimise pe câţiva dintre cei mai voinici *sadhaki* din *Bahutbarhiya Jan Bachane* — „garda lui minunată" — cu misiunea să-l aducă la el pe acest domn Gupta, astfel încât să-l poată lua la întrebări, ca să afle ce căutau, el şi copiii lui, în *ashram*.

Sadhaki tocmai se îndreptau către dormitoare, când îl găsiră pe Groanin zăbovind pe lângă fântâna din curtea interioară a fortului roz.

Văzându-se încolţit de o forţă considerabilă, Groanin intrase în panică. Mai întâi, aruncase aparatul de emisie-recepţie, sperând din tot sufletul să nu-l nimerească pe vreunul dintre copii. După aceea, gândindu-se că, fiind djinni, puteau să aibă grijă singuri de ei, luase piciorul de pe pârghia care cobora găleata şi, vârându-şi noul braţ în faldurile largii cămăşi indiene pe care o purta, încercă să pară nevinovat.

Domnul Bhuttote, cel mai voinic dintre *sadhaki*, se apropie încruntat de Groanin.

— Ce faci aici? îl întrebă el, în hindi. Nu ştii că e interzis să ieşi din camera ta după miezul nopţii?

— Tocmai mi-am terminat treaba la Centrul de Asistenţă telefonică, răspunse Groanin. Am stat pe scaun ore în şir şi simţeam nevoia să-mi dezmorţesc un pic picioarele şi să iau o gură de aer.

— Guru vrea să te vadă, îl informă domnul Bhuttote. Trebuie să vii cu noi.

— Eu? Pentru ce?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Bine, dar la ora asta? Groanin se prefăcu că-şi înăbuşă un căscat. Nu poate aştepta până mâine-dimineaţă? Am făcut yoga toată după-amiaza, iar seara am lucrat la Centrul de Asistenţă telefonică. Sunt frânt de oboseală.

— Nu poate aştepta, insistă domnul Bhuttote. Am primit ordin. Dacă Guru spune să vii acum, atunci vii acum. Oricum, Guru Masamjhasara nu doarme niciodată. De fapt, n-a mai dormit de doisprezece ani.

— Îmi pare rău să aflu asta, zise Groanin. Suferă de insomnie, nu-i aşa?

— Nu, răspunse un alt *sadhak*. Doar că se petrec prea multe lucruri în capul lui ca să-şi mai irosească timpul dormind.

— Bietul om, comentă Groanin, urmându-i pe *sadhaki* către altarul în care-l aştepta Guru, după cum i se spusese. Trebuie să fie cumplit pentru el!

— Nu este deloc cumplit, îl contrazise domnul Bhuttote. Guru îşi dedică nopţile gândurilor măreţe. Împarte aceste gânduri cu noi şi, mulţumită lui, dobândim iluminarea.

— Da, răspunse Groanin, nu prea convins. Sunt sigur că tuturor ne-ar lipsi gândurile măreţe ale lui Guru.

John apucă frânghia şi mâna surorii lui şi trase de amândouă până când le aduse una lângă cealaltă.

— Poţi s-o faci, Phil, o îndemnă el.

Dybbuk urcase deja pe frânghie vreo treizeci de picioare şi era aproape de porţiunea scobită a zidului fântânii.

Philippa era amorţită de frig. Dinţii îi clănţăneau cu putere, precum copitele unui căluţ la trap. Nu fusese niciodată prea bună la educaţie fizică şi, acasă în New York, dacă i s-ar fi cerut să urce pe frânghie treizeci de picioare, ar fi spus probabil că nu este în stare. Oricum, nu fără sprijinul discret al puterii de djinn. Dar sunt situaţii în care, din cauza pericolului şi disperării, se săvârşesc fapte care dovedesc o mare putere şi rezistenţă, iar copiii se aflau tocmai într-una dintre aceste situaţii. De aceea, Philippa n-avea nevoie de îndemnul lui John. Apucând frânghia, se trase în sus suficient încât să poată sta pe marginea găleţii scufundate, apoi începu să urce.

Între timp, aşteptându-şi rândul, John îşi vârî o clipă capul sub apă, să arunce o privire. Ieşind din nou la suprafaţă, îşi scutură capul şi trase aer în piept.

— Cred că mai sunt cel puţin o sută de picioare până la fund. Cu toate astea, apa este destul de limpede.

— Te rog, spuse Philippa, nu cred că vreau să ştiu.

Ceva greu lovi din nou apa. Ea şi John priviră în sus şi-l văzură pe Dybbuk ţinându-se de frânghie şi lovind cu picioarele în partea dărâmată a zidului. O altă cărămidă desprinsă căzu în apă, apoi următoarea.

— Ai grijă, strigă John la el, de jos. Asta aproape că m-a lovit.

— Scuze, răspunse Dybbuk, care mai aruncă vreo câteva cărămizi în apă, înainte de a se muta în cavitatea largă pe care o săpase. Veniţi sus, strigă el peste umăr. Cred că e destul loc. Vezi dacă poţi să iei şi lanterna cu tine, când urci.

Philippei îi trebui un întreg sfert de oră ca să ajungă lângă Dybbuk. Cu toate acestea, eforturile ei extenuante nu rămaseră fără rezultat. Luptându-se să pună piciorul în deschizătura pe care Dybbuk o făcuse în perete, ea desprinse din greşeală o altă cărămidă. Dar, în loc să cadă în apă fără să lovească pe cineva, la fel cum se-ntâmplase cu celelalte, aceasta se ciocni de lanterna pe care John o lăsase pe pervazul de cărămidă şi o împinse în apă, exact în clipa în care băiatul se întindea după ea.

Dybbuk ţipă de groază, iar John, care deja era pe la jumătatea frânghiei, n-avu de ales decât să sară înapoi în apă după lanterna care acum reprezenta singura lor sursă de lumină.

Din fericire, lanterna, care era rezistentă la apă, rămase aprinsă, ceea ce o făcu să fie uşor de urmărit în adâncimile apei îngheţate de munte. John dădea tare din picioare şi se repezea către lumină când cu un braţ, când cu celălalt, încercând s-o prindă. De două ori o atinse cu vârful degetelor, dar nu reuşi s-o apuce. Doar a treia oară, tocmai când simţea că plămânii aveau să-i explodeze, reuşi în sfârşit s-o prindă bine.

Atunci îl văzu: un şarpe încolăcit, gravat pe cărămidă. A treia cobră! N-avea timp să iasă la suprafaţă pentru aer. Nu credea că mai putea reuşi o asemenea scufundare şi a doua oară şi să-i rămână putere cât să mai şi urce pe frânghie. Acum ori niciodată! Înotă către cel de-al treilea semn şi, având destulă lumină să vadă ce face, înfipse dalta în mortarul cărămizii pe care, după toate aparenţele, colonelul Killiecrankie o marcase cu mai multă atenţie decât pe celelalte două. Îşi luase chiar măsura de precauţie să scrie numărul trei lângă şarpe, ca să nu încapă vreo îndoială. John simţi cărămida mişcându-se şi înfipse mai adânc dalta, ca s-o scoată din zid.

Stând pe poliţa scobită, în întuneric, Philippa aştepta ca fratele ei să se întoarcă, simţind un amestec de mândrie şi nelinişte, pentru că-i era teamă să nu-l răpună apa rece ca gheaţa. Ea şi cu Dybbuk nu puteau zări decât lumina tremurândă a lanternei sub apă.

— De ce nu mai iese odată? murmură Dybbuk.

Philippa nu răspunse. Apoi, tocmai când fata era gata să sară în apă după el, lumina ieşi la suprafaţă şi, spre marea ei uşurare, John făcu la fel. Strigă ceva spre ei şi ridică un obiect. Părea să fie un săculeţ din piele.

— L-am luat, spuse John fără suflare, ridicând săculeţul, triumfător. Am talismanul!

— Fantastic, John, spuse Philippa, fericită doar să-şi vadă fratele nevătămat.

— Grozav, strigă Dybbuk. Bună treabă, John!

— Cel puţin, cred că l-am luat. Am văzut cărămida cu cea de-a treia cobră în timp ce mă scufundam după lanternă. Am prins şi lanterna.

— Se vede, observă Dybbuk.

— Foarte bine, îl lăudă Philippa. Fără lumină am fi fost terminaţi.

— Era cam la zece picioare adâncime. A trebuit să-mi vâr tot braţul în deschizătură şi am rămas înţepenit. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă înec.

Lumina lanternei tremură şi, pentru o secundă sau două, se stinse de tot, lăsându-i pe cei trei într-un întuneric atât de dens, încât aproape că îi sufocă.

— Să sperăm că nu se stinge de tot, spuse John, îndesând lanterna şi săculeţul din piele sub centură, apoi înotând către frânghie şi începând să se caţere.

— Ce-o fi fost în mintea colonelului? se plânse Dybbuk, aruncând alte cărămizi în apă. Să ascundă talismanul tocmai acolo, sub apă?

— Ştii ceva, pun pariu că apa nu urcase atât de sus atunci când a săpat colonelul semnul ăla, spuse Philippa. După ce armata britanică a reparat fântâna, cred că nivelul apei a crescut.

John era obosit după efortul depus în apă. Era obosit şi foarte, foarte îngheţat, aşa că se căţăra pe frânghie cu o încetineală agonizantă. O dată sau de două ori, chiar alunecă în jos vreo câteva picioare, zdrelindu-şi mâinile pe frânghia aspră, ceea ce-l ajută totuşi să nu mai simtă durerea care-i cuprinsese muşchii obosiţi ai umerilor. În cele din urmă, reuşi să pună picioarele pe marginea scobiturii, unde Dybbuk îl prinse de cămaşă şi, cu mare sforţare, reuşi să-l împingă pe John la loc sigur, deasupra lui, declanşând o avalanşă de cărămizi şi praf.

Pentru o clipă, lanterna pâlpâi din nou. John se rostogoli de pe Dybbuk, tuşi un pic, scoase lanterna de la curea şi se uită la ea, moment în care aceasta se stinse de tot, aruncându-i în

întuneric. John lovi uşor geamul lanternei de palma sa jupuită de frânghie, sperând că se va aprinde. De data aceasta, însă, nu-şi mai reveni.

— Grozav, comentă Dybbuk. Numai bine! Ce ne facem acum fără lanternă?

— Poate că, dac-o desfac, reuşesc s-o usuc, spuse John. După aceea, n-ar avea niciun motiv să nu funcţioneze.

Dybbuk respira agitat şi era evident că întunericul îi agrava senzaţia de claustrofobie. Se căută orbeşte prin buzunare şi găsi o altă pastilă de cărbune. Aceasta însă i se sfărâmă între degete, aşa că se văzu nevoit să ciugulească fărâmele.

— Cel mai important lucru e să nu intrăm în panică, îi sfătui John. Şi să nu facem mişcări bruşte, ca nu cumva vreunul dintre noi să alunece şi să cadă în apă. Cine ştie, poate noi o să ne uscăm şi-o să ne încălzim înaintea lanternei şi, în cazul ăsta, toate problemele noastre vor dispărea.

Dybbuk reuşi să se liniştească. (Pastilele de cărbune acţionează repede.)

— Foarte bine, răspunse el, te cred.

— Între timp, continuă John, vezi dacă... vreau să spun, încearcă să faci mai mult loc şi pentru noi.

Scoase bateriile lanternei, apoi o întoarse şi-o scuturâ, ca să îndepărteze picăturile de apă.

— Eu pot să fac ceva să vă ajut? întrebă Philippa.

— Desigur, răspunse Dybbuk. O să-ncep să sap în spatele nostru. Îţi dau câte-o cărămidă sau o bucată de piatră, iar tu o arunci în apă, pentru că eşti mai aproape de margine decât mine.

Se împinse cât putea de mult în scobitură şi, scoţând un bulgăre de bucăţi de cărămidă şi pietre, i-l dădu Philippei.

— Uite, îi arătă el, peretele e destul de măcinat şi ar trebui să ne fie uşor. Acum ştiu cum e să fii în pielea unei cârtiţe.

Philippa aruncă bulgărele de moloz pe care i-l dăduse Dybbuk în hăul întunecat de sub ea. În clipa următoare, îl auzi cum cădea în apă.

John suflă în corpul lanternei, lăsă bateriile şi capacul cu grijă pe jos, apoi îşi încolăci corpul în jurul lor, ca nu cumva să le piardă. Nu încăpea îndoială, îşi spuse el în gând, posomorât. Fără lanternă era de rău. Dar, chiar dac-ar fi avut lumină, ce-ar fi putut face? În sinea lui, nu era nici pe jumătate la fel de încrezător în şansele pe care le aveau, precum lăsase să se înţeleagă din cuvintele pe care le spusese lui Dybbuk şi Philippei. În puţ era frig, mult prea frig ca să întrezărească vreo şansă de creştere a temperaturii corporale, care să le redea puterile de djinni. Era frig şi întuneric. Atât de întuneric, încât nu-şi vedea mâinile în faţa ochilor. Deşi se mai aflaseră la strâmtoare, de data aceasta erau chiar înghesuiţi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama de faptul că singura lor cale de a mai ieşi din puţ era să se întoarcă Groanin şi să-i salveze. Singura lor speranţă era aceea ca, orice i s-ar fi întâmplat lui Groanin, să fie doar ceva temporar.

Guru Masamjhasara — în hindi, *ma samjha sara* înseamnă „vă înţeleg pe toţi" — coborî de pe scaunul său de dentist şi se apropie încet de Groanin, fixându-l cu cea mai teribilă privire de care era în stare.

Groanin, pironit între doi dintre cei mai voinici *sadhaki*, îndură fără niciun protest cercetarea omului sfânt şi nu se plânse nici măcar atunci când Guru îşi puse mâinile urât

mirositoare pe capul lui şi închise ochii, de parc-ar fi vrut să-i citească mintea.

— Ne-am mai întâlnit cândva? îl întrebă Guru, perfect nemişcat.

— Nu, până astăzi, răspunse Groanin. Vreau să spun, până ieri. Sunt sigur că mi-aş aduce aminte de cineva atât de distins, Sfinţia Ta.

Sub pleoapele lăsate ale lui Guru, ochii i se roteau încet, de parc-ar fi urmărit cum se învârteşte lumea. După aceea, repetă întrebarea, ca şi cum n-ar fi auzit ceea ce spusese Groanin sau pur şi simplu nu l-ar fi crezut; era imposibil de ghicit.

— Nu, îi răspunse Groanin.

Şi totuşi... Şi totuşi, de aproape, Groanin îşi dădu seama de faptul că Guru i se părea o figură foarte familiară. Ca şi cum l-ar fi întâlnit cândva, cu mulţi ani în urmă. Mai ales respiraţia lui urât mirositoare i se părea cunoscută. Parcă era un peşte mort într-o pungă din plastic, într-o zi foarte caldă, cu o cutie de iaurt lângă el. De asemenea, în spatele bărbii stufoase, stil Karl Marx, se ascundea un chip pe care Groanin avu impresia că-l mai văzuse înainte. Barba însă îl deruta. Sau, mai degrabă, chestiile pe care le putea vedea în barbă, deoarece acum, că Guru Masamjhasara se apropiase, Groanin distingea toate resturile de mâncare din ea, care căzuseră din gura sau din furculiţa lui Guru în timpul meselor, timp de câteva săptămâni. O bucată de porumb. Câteva boabe de pilaf. O macaroană. Un sâmbure de portocală. Resturi de spaghete. Ca să nu mai vorbim despre o bucăţică veche de gumă de mestecat, un chiştoc de ţigară şi ceva muci.

— Ştii, eu sunt dotat cu un sistem de alarmă intern, pentru oameni, declară Guru cu vocea joasă, cu un vag accent

englezesc, întinzându-şi degetele unsuroase pe capul lui Groanin ca tentaculele unei caracatiţe. Şi tu, prietene, mă îngrijorezi.

— Nu-mi dau seama de ce, răspunse Groanin. Sunt un nimeni.

— A, nu, chicoti Guru. Eu îi spun oricui vine la *ashram*: „eşti unic". Tuturor. Şi chiar sunt. Oricine este cineva.

Guru vorbea ca şi cum abia ar fi picat din nori.

— Mai ales oamenii care susţin că nu sunt cineva.

Îşi deschise ochii încet.

— Poate că mă confundaţi cu altcineva, domnule. Cineva cu care semăn mult, poate.

— Nu cred, răspunse Guru. Eşti un om deosebit, domnule Gupta. În viaţa mea am întâlnit foarte puţini oameni cu un singur braţ. Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc decât un singur om fără un braţ.

Groanin zâmbi.

— A, dacă numai despre asta e vorba, atunci înţeleg de ce vi se pare că mă cunoaşteţi, spuse el, liniştit. Da, cred că aveţi dreptate. Să ai un singur braţ nu este ceva obişnuit. Nici eu n-am întâlnit prea mulţi oameni cu un singur braţ.

Groanin hotărâse că era spre binele lui să-l convingă pe Guru că făcuse o greşeală, de aceea alese tocmai acest moment ca să-şi scoată braţul cel nou din faldurile cămăşii sale largi.

— Dar, după cum puteţi vedea, domnule, am două braţe.

— Foarte ciudat. Guru se încruntă. Într-adevăr, foarte ciudat. Aş fi jurat că n-ai decât un braţ, spuse el. Oricum, de ce-ţi ţii una dintre mâini ascunsă?

Apucă ambele mâini ale lui Groanin şi le strânse, de parc-ar fi vrut să vadă că nu sunt false.

— Şi doamna Crabbe, profesoara de yoga, a crezut acelaşi lucru.

— Domnule, mărturisesc că am sperat că voi scăpa de exerciţiile de yoga, dacă pretind că am doar un braţ. De aceea mi-am ascuns mâna. Am greşit. Îmi cer iertare.

— Ai ascuns acest lucru foarte bine.

— De fapt, domnule, eu am fost magician, spuse Groanin, crezând că era mai bine ca povestea lui să semene cu cea spusă lui Jagannatha de copii. De multe ori pretindeam că sunt ciung, deoarece acest lucru mă ajuta să-mi fac scamatoriile, domnule.

Groanin strânse, la rândul lui, mâinile lui Guru.

— Îmi cer iertare pentru faptul că m-am ascuns, domnule. Dar, după cum puteţi vedea, m-aţi confundat cu altcineva. Cu siguranţă.

Groanin zâmbi şi-şi îngădui o mică glumă.

— Până la urmă, n-ar fi putut să-mi crească o mână de ieri până azi, nu-i aşa?

Guru Masamjhasara dădu drumul mâinilor lui Groanin şi, apucându-se de barbă, începu s-o răsucească, de parc-ar fi încercat să stoarcă o idee din desimea ei cenuşie. În loc de asta, nu făcu decât să-şi scuture bucata de porumb în cârlionţii cărunţi care-i acopereau pieptul ca nişte arcuri vechi de pat.

— Într-adevăr, nu s-ar fi putut, domnule Gupta. Dacă acesta este adevăratul tău nume. Sunt de acord. Nu ţi-ar fi putut creşte o mână. Dar ţi-ar fi putut fi dată una. De către un djinn.

— Un *djinn*?! Groanin se prefăcu că-şi ascunde un zâmbet. Păi, da, domnule, dacă dumneavoastră credeţi că fiinţele alea există, atunci presupun că un djinn ar fi putut s-o facă.

— Dar djinnii *chiar* există, spuse Guru Masamjhasara. Ştiu eu, am întâlnit unul. Ca şi tine, poate.

— Eu, domnule? Groanin zâmbi. Nu, domnule, eu sunt un om obişnuit şi n-am cunoştinţă despre astfel de lucruri. Mama m-a învăţat că numai marii brahmani şi sfinţii îi pot vedea pe djinni.

— Doar dacă — Guru nu-l mai asculta pe Groanin — doar dacă nu eşti tu însuţi un djinn, desigur. Asta ar explica mica ta şmecherie pe frânghia liftului, din după-amiaza asta. Chicoti. Bineînţeles, am auzit despre ea. Discipolii mei îmi povestesc totul.

— Aia a fost o prostie din partea mea, domnule, spuse Groanin. Îmi place să fac trucul indian cu frânghia ori de câte ori am ocazia. Ca să-mi păstrez îndemânarea. Vedeţi, domnule, nu sunt djinn. Sunt doar un om obişnuit.

— Atunci, nu vei avea nimic împotrivă să te aşezi în scaunul meu de dentist, ca să mă uit în gura ta, spuse Guru, făcându-le semn celor doi *sadhaki* să-l aducă pe Groanin lângă scaunul din mijlocul altarului.

Lui Groanin nu-i plăceau dentiştii deloc. Nu-i plăcea nimic la ei: degetele curioase, vorbăria prostească, zâmbetele plictisitor de perfecte şi îngrozitoarele lor instrumente de tortură. Dar cel mai mult îi displăcea mirosul unui dinte polizat care îi stârnea tot felul de amintiri neplăcute despre copilăria petrecută în Manchester.

— Ce vrei să faci? strigă el, pomenindu-se întins pe scaun.

Guru se scobi în nas fără să-l bage în seamă, înghiţi rezultatul scârbos şi verde, apoi luă o scobitoare dintr-o tăviţă de instrumente şi veni lângă majordom.

— Linişteşte-te, nu vreau decât să văd dacă ai toţi dinţii.

— Dinţii? repetă Groanin. Ce-au a face dinţii mei cu toată afacerea?

Bineînţeles că ştia exact ceea ce spera Guru Masamjhasara să găsească, dar crezu că era mai bine să pară neştiutor în tot ceea ce-i privea pe djinni, mai ales în privinţa faptului că aceştia n-au măsele de minte. Chiar şi aşa, nu era deloc fericit la gândul că Guru avea să-şi vâre degetele murdare în gura lui, mai ales degetul care ieşise, puţin mai înainte, verde şi lipicios din nasul său.

— Cei mai mulţi oameni cred că am acest scaun doar pentru propriul confort, murmură Guru, uitându-se în gura lui Groanin. Dar bineînţeles că are două scopuri, aşa cum vei descoperi şi tu.

Pentru că nu credea că Guru chiar voia să-l tortureze — ceea ce era foarte bine, căci nu se îndoia că i-ar fi spus tot ce voia să afle — Groanin deschise gura cu silă.

— Vai de mine! se strâmbă Guru, dezgustat. Ce-ai mâncat la cină?

Groanin încercă să răspundă. Încercă să spună: „Mirosul vine de la tine, domnule Respiraţie-ca-fundul-de-sconcs", dar îi fu imposibil să rostească măcar o silabă, cu gura ocupată de scobitoare şi de degetele mizerabile ale lui Guru.

În clipa în care examinarea dinţilor luă sfârşit, Guru se dădu un pas înapoi, îşi şterse mâinile pe barbă şi lăsă să-i scape un oftat de dezamăgire.

— Nu, zise el, nu eşti djinn. Bineînţeles, nu se ştie ce ai fi încercat să-mi faci dac-ai fi fost djinn. Spun „ai fi încercat", deoarece, firește, eu sunt pregătit pentru orice eventualitate.

Îi arătă lui Groanin un medalion pe care-l purta în jurul gâtului, foarte asemănător cu cel pe care-l primise Nimrod prin poşta djinnternă.

— Asta-i amuleta mea. A fost făcută de tatăl meu, fachirul, ca să-l protejeze împotriva puterii djinnilor. A fost un om măreţ. Şi un mare fachir.

Guru chicoti.

— N-aş fi încercat să-ţi examinez dinţii, fără amuleta asta a mea. Dac-ai fi fost djinn, ai fi putut...

Ochii lui Guru Masamjhasara se îngustară şi privirea îi deveni iar vrăjitorească.

— Stai un pic! exclamă Guru, privind către *sadhaki*. N-a venit aici însoţit de trei copii?

— Ba da, Sfinţia Ta, răspunse unul dintre *sadhaki*.

— Mă întreb... continuă Guru. Nu, nu pot fi. Ar fi un noroc chior.

— Să-i laşi pe copii în pace, spuse Groanin, încercând să sune cât mai patern cu putinţă.

— Copiii... Mă întreb...

Guru îşi mângâie barba lungă, aruncă o bucăţică de pilaf pe jos şi-şi înclină capul ca un om care aude o voce.

— Unu plus unu plus unu fac trei, spuse el, încetişor.

Continuă apoi cu voce tare, către *sadhaki*:

— Găsiţi-i. Găsiţi-i pe copii.

CAPITOLUL 15
CEA DE-A NOUA COBRĂ

În întunericul puțului, copiii își continuau săpăturile orbești.

— Pietrele astea par foarte ciudate, observă Philippa, în timp ce arunca altă piatră în întuneric și o asculta căzând în apa din fundul fântânii. Sunt ceva mai ușoare decât cele pe care le-am dat la o parte, la început.

— Și mie mi se pare la fel, recunoscu Dybbuk. Poate că sunt roci vulcanice. Cum sunt pietrele alea pentru picioare.

— Piatră ponce? Da, ar putea fi.

Săpau deja de o oră și scobitura în care s-ar fi putut sta lejer devenise un tunel lung de zece sau chiar douăsprezece picioare, care le oferea speranța unei ieșiri din fântână. Hainele le erau încă ude și le era încă prea frig ca să-și recapete puterile de djinn, dar era clar, chiar și pe întuneric, că situația lor se îmbunătățise un pic. Cu cât săpau mai mult în zidul fântânii, cu atât mai optimiști deveneau. Plină de praf și de moloz, Philippa muncea în continuare orbește, fluierând ca să-i înveselească.

— Cum e cu lanterna? îl întrebă Dybbuk pe John.

— Componentele par să fie destul de uscate acum. Cred c-aș putea s-o montez la loc.

Puse cele două baterii în tubul metalic.

— Ţineţi-mi pumnii, zise el, şi înşurubă capacul. Trase aer în piept şi apăsă întrerupătorul.

Lanterna se aprinse, scăldând în lumină micul tunel pe care-l săpaseră. Dar niciunul dintre ei nu respiră uşurat. Nici pe departe. În loc de asta, toţi cei trei copii ţipară de groază când, dintr-odată, îşi dădură seama unde se aflau. În jurul lor zăceau zeci de schelete de om, pentru că nimeriseră într-un fel de criptă sau într-un mormânt. Piatra pe care Philippa o avea în poală nu era deloc piatră, ci un craniu. Copleşită de scârbă, fata se dădu înapoi, până pe marginea puţului. Ca şi ea, Dybbuk descoperi că băţul cu care săpase grota în peretele din spatele său nu era deloc un băţ, ci un femur. Odată cu această descoperire extrem de neplăcută, îşi dădură seama ce se întâmplase cu toţi acei bieţi indieni răzvrătiţi, ale căror trupuri fuseseră recuperate de britanici după ce-i aruncaseră în fântână. Fuseseră îngropaţi din nou aici, unul peste celălalt, ca o grămadă de trabucuri, într-o criptă săpată în peretele fântânii, unde rămăseseră netulburaţi timp de mai bine de o sută cincizeci de ani.

Erau atât de multe schelete, încât nu puteau fugi de lângă ele. Philippa îşi întoarse dezgustată privirea de la rânjetul unui craniu, doar ca să dea nas în nas cu un altul. Urcând mai mult de-a lungul criptei, Dybbuk reuşi să dărâme şi mai multe schelete peste ei. Praful morţii şi al descompunerii umane nu le întuneca doar vederea, ci le pătrunse şi în gură şi în plămâni.

John îşi reveni primul, luminând cu lanterna în spatele lui Dybbuk, în timp ce scutura scheletele căzute peste el, târându-se apoi până în colţul cel mai adânc al criptei subterane. Peretele din fundul acesteia era făcut din cărămidă. Cimentul însă era măcinat, şi Dybbuk reuşise deja să facă o bortă

suficient de mare cât să se poată strecura prin ea. Târându-se pe burtă, John se înghesui pe lângă Dybbuk, încercând să vadă mai de-aproape, vârându-şi capul şi umerii prin deschizătură. Gestul lui îi făcu pe ceilalţi doi să-l urmeze, pentru că John avea lanterna şi nici Philippa, nici Dybbuk nu simţeau vreo dorinţă cât de mică să rămână singuri, în întuneric, printre morţi.

Văzând în faţa lui o deschidere largă, fără resturi de schelete, John se strecură prin ea şi, târându-se câţiva metri mai în faţă, reuşi în scurt timp să se ridice. Răsuflând de uşurare, fără a mai fi nevoit să inhaleze praf de oase, se întoarse către însoţitorii lui, care-l urmaseră. John zâmbea.

— Se pare că am găsit, până la urmă, calea de ieşire din fântână, spuse el, îndreptând lanterna către o scară veche de piatră care începea în faţa lor.

— Slavă Domnului, răsuflă Philippa.

— Astea sunt veştile bune.

— Dar care sunt veştile rele? întrebă Dybbuk.

— N-aţi observat? E şi mai frig aici, uite! John suflă în conul de lumină al lanternei. Poţi să-ţi vezi răsuflarea.

— Tot e mai bine decât în apă, murmură Dybbuk.

— Da, insistă John, dar nu-ţi dai seama? Atâta timp cât e frig, n-avem cum să ne folosim puterile de djinni.

Dybbuk ridică din umeri.

— Probabil că treptele conduc afară. Acolo e cald. De-aia, eu sunt de părere să le urcăm. Cu cât simt mai curând nişte raze pe mine, cu atât mai bine. Acum parcă aş fi un şarpe într-o cutie cu gheaţă.

— Hei! exclamă John. Cu toate scheletele alea, cu lanterna care nu funcţiona şi cu atâtea belele, aproape c-am uitat!

Scoase săculeţul din piele de la curea şi, înmânându-i lanterna lui Dybbuk, îl deschise cu grijă. Înăuntru se afla un obiect de vreo şase sau şapte inchi lungime, înfăşurat în mai multe straturi de hârtie rezistentă la apă. John înlătură hârtia şi rămase fără suflare, în timp ce Dybbuk concentra toată lumina lanternei pe obiectul aflat în palma lui. Era o statuetă reprezentând o cobră regală, care-şi înălţa capul din colacul corpului. Corpul şarpelui era făcut din aur plin, dar capul şi gluga fuseseră modelate într-un smarald enorm. Coada — după părerea lui Dybbuk, nu prea reuşită, semănând mai curând cu a unui şarpe cu clopoţei — era făcută din patru măsele de minte galbene, montate în aur. Acest detaliu, precum şi numeroasele morţi pe care le provocase talismanul — mai degrabă decât mărimea smaraldului Koh-E-Qaf care împodobea Regele Cobră — îi amuţiră pe toţi pentru mult timp.

— Greu de crezut, nu-i aşa? rupse John tăcerea, în cele din urmă. Cele patru măsele i-au aparţinut cândva bătrânului Rakshasas.

— Te face să realizezi cât de bătrân e cu adevărat, spuse Dybbuk. După aceea, ridică din umeri. Totuşi, îţi dai seama uşor de ce şi-a dorit Hermann Goering talismanul. Smaraldul ăla e mai mare decât un ou de găină. Şi trebuie să valoreze o avere.

— Da, dar valoarea în bani nu înseamnă nimic, în comparaţie cu puterea pe care ar fi putut s-o aibă cineva asupra lui Rakshasas, răspunse John. Imaginează-ţi, un djinn aflat în puterea ta! Mă întreb dacă Goering ştia despre asta. Şi dacă ştia cât de puternic şi bogat *ar fi putut* să devină, dac-ar fi avut talismanul.

— Dacă mă întrebi pe mine, zise Philippa, e de rău. E de rău şi cred c-ar trebui să-l distrugem. Să-l facem bucăţi, pe care să le aruncăm în fântână, laolaltă cu toate craniile şi oasele, unde să nu le mai găsească nimeni. Inclusiv smaraldul.

— Glumeşti? se împotrivi Dybbuk. După toate necazurile prin care-am trecut ca să-l găsim? Scutură din cap. Nici gând. De altfel, în caz că ai uitat, eu am sacrificat mai multe decât voi până s-ajung aici. Doi prieteni de-ai mei sunt morţi.

— Cu atât mai mult ar trebui să fii de acord cu mine, stărui Philippa. Te gândeşti ce risc ne asumăm doar avându-l asupra noastră? Tu ce spui, John?

John oftă din greu. Răsuflarea lui se transformă într-un norişor. Era greu de crezut că încă se aflau într-o ţară caldă, ca India. Nu-i plăcea să-i dea dreptate lui Dybbuk, şi nu surorii lui gemene, dar talismanul părea mult prea valoros ca să-l distrugă şi să-l arunce, aşa cum propusese Philippa.

— Spun că, înainte să hotărâm ceva în privinţa talismanului, trebuie să-l găsim pe domnul Rakshasas şi să vedem ce părere are. El trebuie să decidă ce va face cu Regele Cobră. Până la urmă, astea sunt măselele lui de minte şi talismanul pe el îl înrobeşte.

— Dacă merită, mârâi Dybbuk. Nu-mi dau seama la ce foloseşte să ai un talisman care-i dă purtătorului putere asupra unui djinn gata de călătoria către Marea Lampă din Ceruri.

— Dybbuk, zău aşa! îl certă Philippa. Câteodată spui cele mai îngrozitoare lucruri! Domnul Rakshasas e prietenul nostru.

— Dar ce-am spus? protestă Dybbuk. Nu poţi să negi faptul că e foarte bătrân. Aproape că nu mai are puteri. În ultimul timp, abia dacă mai poate să iasă din lampă sau să

intre. Scutură din cap. Tot nu-mi dau seama de ce cultul ăsta al cobrei vrea să pună mâna pe el.

— Nu e vorba că n-are putere, îi explică John. Doar că, fiind atât de bătrân, preferă să şi-o păstreze. Nu-şi foloseşte puterea decât dacă n-are de ales. Oricum, dacă distrugem Regele Cobră şi-l aruncăm în fântână, n-avem nicio garanţie că vom descuraja astfel pe cineva hotărât să-l găsească. De exemplu, ar putea face rost de un scafandru pe care să-l coboare în fântână. Sau de un submarin în miniatură.

John arătă către deschizătura din perete.

— În plus, nu mă încântă prea mult ideea să trec din nou printre schelete. Aproape că m-au speriat de moarte prima oară când am dat de ele. Îmi pare rău, Phil, dar sunt de acord cu Dybbuk. Păstrăm talismanul, deocamdată.

Dybbuk încuviinţă din cap, ca şi când nu mai încăpea loc de alte discuţii.

— Foarte bine, acceptă Philippa. Dacă asta credeţi voi doi că trebuie să facem, atunci aşa vom face. Dar să nu spuneţi că nu v-am prevenit. Privi, îngrijorată, către Regele Cobră. Nimic bun nu va ieşi din asta, credeţi-mă.

Dybbuk ridică mâna, cu gândul s-o facă pe Philippa să tacă, iar fata tocmai dădea să se enerveze, când îşi dădu seama că el asculta ceva.

— Ce e? îl întrebă.

— N-auzi? Un fel de murmur.

— Am urechile pline de apă, zise ea, bătându-se cu muchia palmei într-o parte a capului. Cu apă îngheţată.

— Zgomotul vine din susul scărilor, anunţă Dybbuk şi, încă ţinând lanterna, porni înainte.

Înfăşurând Regele Cobră în hârtia rezistentă la apă, John îl puse la loc în săculeţul din piele, îl vârî sub centură şi-l urmă pe Dybbuk. Acum auzea şi el sunetul.

— Poate c-ar fi mai bine să stingi lanterna, îl sfătui Philippa. Sau, măcar, să-i faci lumina mai mică. Până când vedem ce se întâmplă. Pentru eventualitatea în care dăm peste cineva căruia nu i-ar conveni că ne aflăm aici.

— Şi ce dacă? se împotrivi Dybbuk. Suntem membri ai *ashramului*, nu-i aşa? Ne-am alăturat lor tocmai ca să putem merge unde vrem, fără să fim luaţi la ochi.

— Ai uitat de Groanin? insistă Philippa. Nu cred că ne-ar fi abandonat în fântâna aia îngrozitoare, decât dacă i s-ar fi întâmplat ceva grav.

— Phil are dreptate, interveni John. Ar trebui să fim atenţi, până când aflăm ce-o fi păţit.

— Foarte bine, încuviinţă Dybbuk, urcând scările. Dar tot avem nevoie de puţină lumină, ca să nu ne rupem gâtul pe scări. Ştiu că pare o nebunie, dar sunt acoperite de gheaţă.

John pipăi scara cu degetul, în faţa lui.

— Are dreptate, constată el. Cum Dumnezeu se poate să fie gheaţă aici, jos?

— Nu ştiu, răspunse Dybbuk. Dar cred c-o să aflăm.

Mască lanterna cu mâna, care se coloră în roşu, lăsând să treacă doar atâta lumină cât să vadă pe unde mergeau.

Murmurul deveni mai puternic şi recunoscură acum o psalmodiere.

— Poate că e lecţia de meditaţie transcendentală, îşi dădu cu părerea John.

Dybbuk îşi privi ecranul luminos al ceasului.

— La ora trei dimineaţa? Se opri şi ascultă din nou. În plus, când au cântat aşa ceva la meditaţie? Ia ascultaţi!

— NA-GA, NA-GA, NA-GA...

— Naga, şopti Dybbuk. Asta scandează: Naga!

Cei trei copii se cutremurară, nu din cauza frigului, ci din cauză că frica îi cuprinse treptat, când îşi dădură seama că, de fapt, acel cuvânt repetat obsesiv era termenul sanscrit* pentru *şarpe*.

Recunoaşterea cuvântului sanscrit pentru şarpe îi amuţi pe copii.

— Am o presimţire rea în legătură cu toată treaba asta, spuse Philippa.

— Ai mai zis, sări Dybbuk.

— De fapt, n-am mai zis. Am zis că nu va ieşi nimic bun, dacă păstrăm talismanul. Sper că n-are legătură cu presimţirea de acum. Pentru că, de data asta, chiar n-aş vrea să am dreptate.

— Mda, sunt convins, răspunse Dybbuk.

Mai sus, pe scări, se putea distinge o lumină slabă, iar Dybbuk stinse lanterna. La capătul scărilor abrupte din piatră, dădură peste un tunel îngust, terminat cu o scară de metal, care urca mai departe, cale de cincisprezece sau douăzeci de picioare, printr-un cilindru din bronz. Cilindrul era larg cam de patru sau cinci picioare, iar în partea de sus avea o deschidere prin care pâlpâia o lumină strălucitoare şi prin care se auzea sunetul monoton al psalmodierii:

— NA-GA, NA-GA, NA-GA, NA-GA, NA-GA.

Copiii urcară scara în tăcere, degetele lipindu-li-se de metalul îngheţat, şi aruncară cu grijă o privire peste marginea cilindrului. O privelişte uimitoare se desfăşură în faţa ochilor lor, plini de praf şi obosiţi.

Erau într-un templu, construit într-o peşteră, cu tavanul înalt de cincizeci-şaizeci de picioare şi luminat, oarecum

* Limba veche vorbită în India.

nepotrivit, de câteva becuri electrice. O ceaţă stranie plutea peste pardoseală, ca într-un spectacol de magie, învăluind picioarele încălţate în cizme de cauciuc ale celor câtorva sute de bărbaţi şi femei, care priveau fix într-un loc aflat sub punctul de observaţie al copiilor, cu braţele ridicate ca pentru rugăciune. Purtau hanorace şi haine de lână peste robele portocalii, iar feţele le erau mânjite cu galben. Ca hipnotizaţi, continuau să scandeze:

— NA-GA, NA-GA, NA-GA...

— E cultul cobrei, şopti Philippa. Cultul Aasth Naag.

Sensul mesajului colonelului Killiecrankie — *caută cel de-al treilea şarpe, dar fereşte-te de al optulea* — îi era acum clar.

— Cred că folosesc *ashramul* ca acoperire pentru activitatea lor.

Cei trei tineri djinni tăcură, gândindu-se la ironia celor ce li se întâmplau: cultul de care speraseră să ascundă talismanul era peste tot în jurul lor. Cumva, reuşiseră să nimerească drept în mijlocul celor pe care încercaseră din răsputeri să-i ocolească.

De acum, adevăratul scop al tubului de bronz în care se ascunseseră era clar. La câţiva metri în faţa scării pe care stăteau copiii, o limbă bifurcată se întindea printre doi colţi: se aflau în gura unei statui imense — statuia unei cobre regale cu capul ridicat. Totuşi, nu aceasta făcea obiectul adorării şi devoţiunii. Liţaniile erau îndreptate către bărbatul aşezat chiar sub punctul lor de observaţie. Era Guru Masamjhasara, dar îmbrăcat total diferit faţă de cum fusese mai devreme. În loc de roba albă, purta o haină groasă de blană, care-l apăra împotriva frigului neaşteptat de puternic ce invadase peştera. Picioarele, mai înainte desculţe, erau acum încălţate în cizme elegante, de piele.

John, cu privirea lui ageră, descoperi sursa inexplicabilei temperaturi scăzute: într-un colţ al templului, doi *sadhaki*, care purtau mănuşi groase din piele, mânuiau blocuri mari de gheaţă şi mutau butelii cu azot lichid.

— Pentru ce naiba au nevoie de aşa ceva? se miră el.

— Nu ştiu, răspunse Dybbuk. În loc de aer condiţionat, poate. E foarte cald sus. Cine ştie cât de cald ar fi fost aici, fără atâta gheaţă?

— Nu cred aşa ceva, se împotrivi John. După ce am stat pe patul ăla din cameră, ştiu că Guru nu dă nici doi bani pe confortul discipolilor săi. E vorba despre altceva. Cu totul altceva. Dar despre ce oare?

Guru îşi dădu la o parte haina de blană, dezvelindu-şi pieptul gol, acoperit de aceeaşi vopsea galbenă ca şi obrajii şi fruntea. După aceea, îşi ridică mâinile în aer ca un predicator baptist, iar discipolii săi tăcură.

— Vă prezint esenţa lucrurilor pe care le-aţi sperat, rosti el, cu o voce puternică şi înfiorătoare. Vă prezint dovada lucrurilor nevăzute. Orice bărbat sau femeie care mă urmează şi care mi se supune va primi darul miracolelor şi putere asupra vieţii şi a morţii. În seara aceasta, prieteni, în seara aceasta veţi vedea dovedit adevărul despre această putere. O putere mai mare decât raţiunea. O putere mai mare decât gândirea. Da, copiii mei, o putere la care veţi fi martori.

Guru bătu din palme şi doi dintre discipoli aduseră în faţă un acvariu din sticlă, plin cu şerpi care se zvârcoleau. Era evident că Guru voia să pună mâna pe ei.

— Cred că de-aia ţin încăperea îngheţată, şopti Dybbuk. Şerpii sunt ectotermici. Temperatura corpului lor depinde de

cea a mediului. Atunci când corpul unui şarpe se răceşte, şarpele amorţeşte şi devine letargic. Sunt mai uşor de manevrat aşa, cred.

— Dar nu şi şerpii ăia, observă John. Ia uite! E un încălzitor cu infraroşu în acvariu. Şerpii ăia sunt calzi.

Chiar în timp ce vorbea, unul dintre *sadhaki* luă un băţ lung şi-i împunse cu el de mai multe ori pe şerpii din acvariu, ca şi când ar fi vrut să-i înfurie, şi chiar reuşi asta. Unul dintre şerpi, o cobră regală uriaşă, muşcă din băţ, iar celor trei copii djinni ascunşi în statuie le fu clar că pe Guru Masamjhasara nu-l interesau şerpii reci, adormiţi şi cuminţi. Voia să pună mâna pe şerpi furioşi şi agresivi.

Foarte ceremonios, se apropie de acvariu şi ridică fără ezitare cobra regală, iar şarpele îl muşcă imediat de mână, făcând să curgă sângele, care i se prelinse pe braţ — spulberând astfel următorul argument al lui Dybbuk, acela că şerpii aveau colţii scoşi.

Văzându-se muşcat, Guru zâmbi încântat şi luă o altă cobră, care-l muşcă nu o dată, ci de mai multe ori. O a treia cobră îşi înfipse colţii atât de adânc în braţul lui Guru, încât nu-i mai putu scoate şi şarpele rămase atârnat acolo, până când greutatea corpului său care se zvârcolea făcu să i se rupă colţii, căzând pe jos. Guru îl ridică şi îl înfăşură în jurul gâtului ca pe o eşarfă din mătase. Atunci când luă cel de-al şaptelea şarpe, era deja muşcat de două ori mai mult, dar niciuna dintre răni nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

— Nu înţeleg, spuse Dybbuk. Ar fi trebuit să fie mort până acum sau, cel puţin, să zacă în comă.

John o privi pe Philippa.

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? o întrebă el, amintindu-şi de ceea ce le spusese Yeti — baronul von

Reinnerassig — când erau pe Annapurna: că djinnii erau imuni la veninul de şarpe.

— Ar putea fi unul dintre noi?

— Un djinn? Philippa clătină din cap. Nu, sigur nu. Dac-ar fi fost djinn, n-ar fi scăzut atât de nebuneşte temperatura templului ăstuia. N-ar fi riscat să-şi piardă puterile în faţa discipolilor. Nu ştiu. Poate că şi-a injectat până la refuz antivenin.

Acest lucru însă era greu de imaginat. Şerpii erau nişte cobre mari, puternice, fiecare dintre ele fiind capabilă să producă mari cantităţi de venin.

— Dar ar trebui să fie foarte mult antivenin.

— Vedeţi semnele? spuse Guru, acum împodobit cu atâţia şerpi, încât părea un brad de Crăciun. Credeţi în puterea mea, care este măreaţă, pentru că, vă spun, va veni vremea când noi vom conduce lumea.

Guru înşfăcă alţi doi şerpi şi, muşcat în continuare, îi ridică deasupra capului ca să-i vadă toţi.

— Predecesorul meu, Aasth Naga, a îngăduit să fie muşcat de opt şerpi odată. Dar eu sunt mai puternic, pentru că pot rezista veninului a nouă cobre. Vă prezint cele nouă cobre!

Spectatorii începură din nou să scandeze.

— NA-GA, NA-GA, NA-GA...

— Chestia asta mă îngrozeşte, şopti Dybbuk. Oamenii ăştia sunt nebuni.

— E puţin spus, îl completă Philippa. Sunt nişte ucigaşi!

— Dar aşteptaţi, prieteni, strigă Guru, reducându-şi din nou credincioşii la tăcere. Uneori, dacă vrem să demonstrăm puterea asupra morţii, trebuie să vedem chiar moartea. Nu trebuie să-i mai admirăm puterea. Pentru că semnele mele

nu sunt urmate de necredincioşi. Şi nu orice om poate face tot ceea ce fac eu. Aşa cum veţi vedea acum! Veţi vedea o încercare căreia i-am supravieţuit de multe ori. Veţi vedea moartea. Aduceţi-l pe prizonier!

Spectatorii se dădură la o parte, în timp ce, din spatele templului, *sadhaki* îl aduceau pe un bărbat, cu mâinile legate la spate, palid de frică.

Copiii rămaseră fără suflare, pentru că omul desemnat pentru moarte de Guru Masamjhasara nu era altcineva decât domnul Groanin.

CAPITOLUL 16
CU SÂNGE RECE

— Trebuie să facem ceva, spuse John. Nu-l putem lăsa pe Groanin să fie muşcat nici măcar de o cobră, darămite de nouă! Cu sau fără braţ nou, o să moară sigur.

— În cazul în care-ai uitat, se împotrivi Dybbuk, n-avem puteri.

— Nu în întregime, zise John.

— Nu cred că înţeleg. Ce vrei să spui?

— Să-i luăm locul lui Groanin, bineînţeles, răspunse John. Până la urmă, noi suntem imuni la veninul de cobră. Aşa a spus baronul.

— Bună idee, interveni Philippa, de acord cu fratele ei geamăn.

— Bună idee? se îndoi Dybbuk. Ştiţi ceva, poate că există o diferenţă între ceea ce înseamnă să fii imun la veninul unei singure cobre şi să fii imun la veninul a nouă cobre. V-aţi gândit la asta? Să presupunem că una dintre cobre e posedată de un djinn. V-a trecut prin cap? Să presupunem că baronul a greşit. Sau poate c-a minţit.

— Credeam că tu ştii bine despre ce e vorba, îl întrerupse John. Când baronul ne-a spus că suntem imuni, păreai să ştii totul despre subiect.

— Foarte bine, am minţit. Nu ştiu mai multe decât voi.

— De ce ne-ar minţi baronul? întrebă Philippa. Mie mi se părea foarte drăguţ.

— Era nebun, continuă Dybbuk. Numai un nebun şi-ar petrece jumătate din viaţă în pielea Omului Zăpezilor. Dar, chiar dacă n-a minţit, nu ne-a spus şi cum funcţionează imunitatea. De exemplu, am putea fi imuni numai dacă dispunem de întreaga putere. Poate că nu suntem imuni dacă e frig. Şi aici chiar e. Sunt şanse mari să murim.

— E mai bine decât să n-ai nicio şansă, răspunse John. Şi exact asta se va întâmpla cu Groanin, dacă nu-i sărim în ajutor.

— John are dreptate, şuieră Philippa.

— Şi ce se va întâmpla atunci? continuă Dybbuk. Să presupunem că vom fi muşcaţi cu toţii şi n-o să murim. Cum va fi privită de ei treaba asta?

John scutură nerăbdător din cap.

— N-avem deocamdată toate răspunsurile, într-adevăr, Buck. Dar n-avem nici timp să ne certăm. În plus, nu e nevoie să mergem cu toţii. Ţine!

Luă lanterna de la Dybbuk şi i-o întinse Philippei, împreună cu săculeţul în care se afla Regele Cobră.

— Ascunde Regele Cobră. Şi caută o altă cale să ieşi de-aici.

Philippa ezită pentru o clipă, apoi făcu aşa cum îi spusese fratele ei. N-avea rost să fie prinşi amândoi. Mai ales dacă aveau la ei talismanul.

— Ai grijă, John, îl rugă ea, alunecând înapoi pe scară şi îndreptându-se către tunel. Dybbuk o urmă.

John se urcă pe treapta cea mai de sus a scării şi, ţinându-se de limba bifurcată a şarpelui, se lăsă jos, în peşteră.

— Aşteaptă! strigă către Guru, care stătea chiar sub el. Opreşte-te! Lasă-l în pace!

Se auzi un murmur şi câteva mâini puternice îl prinseră pe John, în timp ce încă atârna agăţat de limba cobrei, deasupra lui Guru.

— Am mai auzit despre şerpi care regurgitează mâncarea, declară Guru, dar asta-i de-a dreptul ridicol.

Puse înapoi în acvariu şerpii pe care-i ţinea şi se întoarse către John, chicotind ca de obicei.

— Ştii ceva, începu el, apucându-l pe John de braţ, habar n-aveam că statuia e goală pe dinăuntru. Deţin locul acesta de aproape zece ani şi n-am ştiut. Îţi vine să crezi? Oricum, ce făceai acolo?

— Te spionam, răspunse John, privindu-l pe Groanin şi făcându-i semn din cap.

— Dar unde sunt ceilalţi doi prieteni ai tăi? îl întrebă Guru.

— Ultima dată când i-am văzut, erau în cameră, dormind, răspunse băiatul.

Guru zâmbi răbdător.

— Nu-i adevărat. V-am căutat deja acolo, atunci când l-am arestat pe tatăl vostru.

Privi în sus, către statuie, cu ochii îngustaţi de curiozitate.

— Ştii, eu cred că sunt tot acolo.

Le spuse ceva oamenilor lui, iar doi dintre aceştia se dezbrăcară până la brâu. După aceea, unul se ridică pe umerii celuilalt, intrând în gura statuii. Dispăru timp de câteva minute.

— Totuşi, începu Guru Masamjhasara, de ce-aţi venit, tu şi tatăl tău, aici, la *ashram*?

— Ţi-am mai spus, insistă John, ca să te spionăm.

— Cu un scop? Sau a fost o întâmplare? Guru se uită mai întâi la John, apoi la Groanin şi, neprimind niciun răspuns, îi răsuci dureros braţul băiatului.

Auzindu-l pe John ţipând de durere, Groanin se zbătu să scape din mâinile paznicilor lui. Dar mai avea de învăţat cum să-şi folosească puterea din braţul lui cel nou.

— Lasă băiatul în pace, strigă el.

— Am vrut să dovedim că *eşti un mincinos*, continuă John, pentru că tocmai îi venise o idee.

Putea încerca să-i submineze reputaţia lui Guru în faţa discipolilor. Se smulse din mâinile însângerate ale lui Guru şi fugi către acvariul cu şerpi. Erau cam patruzeci sau cincizeci de şerpi înăuntru, cu toţii mortali. Dar John nici nu clipi. Îşi scufundă amândouă mâinile în grămada sâsâitoare de şerpi, ridică o cobră mare şi neagră şi o ţinu în sus. Spectatorii din templu începură să vocifereze puternic în faţa aparentei nebunii a lui John.

— Vedeţi? zise John. N-aveţi de ce să vă temeţi. Şerpii aceştia sunt inofensivi. Aţi fost păcăliţi cu toţii.

Guru nu încercă să-l oprească pe John. Dimpotrivă, laolaltă cu toţi cei din templu, privi fascinat, aşteptând urmările faptei lui John. Pentru o clipă, şi uriaşa cobră din mâinile băiatului păru la fel de fascinată. Aproape blândă, îl fixa pe John cu ochii negri ca două mărgele, cu limba încercând uşor aerul din faţă. În următoarea clipă, şarpele şuieră cu putere, scoţând un sunet ca de ceainic pe jumătate gol dând în clocot. O fracţiune de secundă mai târziu, cobra lovi, muşcându-l pe John mai întâi de încheietură — atât de adânc, încât trebui să-şi scuture capul ca să-şi elibereze colţii —, apoi de piept, chiar deasupra inimii. Audienţa inspiră zgomotos pentru că, mai ales la un copil, muşcătura unei cobre uriaşe, aproape de inimă, este întotdeauna fatală.

John nu era foarte surprins de faptul că fusese muşcat de cobră, ci doar că-l durea atât de tare. Parcă i se făcuseră două

injecţii în acelaşi timp, de către un doctor neîndemânatic. Îşi atinse pieptul, iar degetele i se mânjiră de sânge. Şarpele îl mai muşcă o dată, de mâna care-i ţinea încă trupul gros. John ţipă şi lăsă cobra să cadă înapoi în acvariu.

Din instinct, John îşi duse mâna la gură şi supse muşcătura. De acum, nu mai avea nicio îndoială că toţi şerpii erau veninoşi. Simţea chiar gustul veninului pe buze, care deja îi amorţeau. Făcuse, oare, o greşeală îngrozitoare? Avusese Dybbuk dreptate? Imunitatea la veninul de şarpe depindea şi ea de căldură, precum puterea de djinn? John se cutremură. Dintr-odată, i se făcu frig cu adevărat. Frig şi greaţă.

— Doare, nu-i aşa? chicoti Guru Masamjhasara. Chiar fără venin, poţi să-ţi dai seama clar că ai fost muşcat, nu?

John îşi simţi pielea, pe rând, rece şi fierbinte, în timp ce se întreba dacă avea să vomite.

— Mi s-a spus că şarpele boa constrictor are cea mai dureroasă muşcătură dintre toţi şerpii. Dar, deşi este mortal, şarpele boa nu este veninos. Veninul este diferenţa. Mai ales la un şarpe precum cobra regală. Picătură cu picătură, este, de fapt, mai puţin periculos decât veninul unei cobre obişnuite. Totuşi, cobra regală injectează de obicei cam şapte mililitri de venin la o muşcătură. O cantitate imensă. De ajuns încât să ucidă un elefant. Sau patruzeci de băieţi de doisprezece ani.

Zâmbi subţire şi clătină din cap, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— Ţi-am ghicit vârsta, băiete. Dar adevărul este că, de acum, sistemul tău respirator ar trebui să se oprească.

Guru se apropie de John şi, apucându-i încheietura mâinii, îi luă pulsul. Dar era mai degrabă curiozitate decât grijă.

— Bineînţeles că în clinica noastră de aici avem antivenin şi un aparat pentru respiraţie artificială. Totuşi, îţi pot spune deja că nu vei mai avea nevoie de ele.

Privi în sus, deasupra capetelor lor, unde cei doi *sadhaki* care se suiseră în statuie ieşeau de acolo, în spatele Philippei şi al lui Dybbuk, silindu-i să coboare. Mai mulţi dintre adepţii lui Guru îi dădură jos.

— Doar tu eşti imun sau şi micii tăi prieteni? Dacă da, de ce? De ce sunteţi imuni?

— Nu sunt imun! strigă John către discipolii lui Guru. Şerpii sunt inofensivi. Şi el e un mincinos. Aţi auzit? Guru al vostru e un mincinos.

Guru zâmbi cu răbdare.

— Dac-ar fi adevărat, spuse el, atunci nu te-ai mai fi grăbit să dai buzna aici, ca să-ţi salvezi tatăl, nu-i aşa? Ceea ce mă face să cred că el este foarte diferit de voi. Sau poate că voi trei sunteţi foarte diferiţi de restul lumii. Asta este?

Eliberă încheietura lui John. Se uită la muşcătura de pe pieptul lui, parcă vrând să se asigure că fusese cu adevărat muşcat şi, zărind cele două puncte însângerate, clătină din cap.

— Remarcabil. De-a dreptul remarcabil. Ar fi trebuit să mori până acum, tinere.

Cei doi *sadhaki* care-i aduseseră pe Philippa şi pe Dybbuk din statuie îi dădură lui Guru săculeţul de piele în care se afla Regele Cobră. John îi aruncă o privire Philippei, care clătină din cap, neliniştită.

Guru Masamjhasara ţinea săculeţul ca şi cum nici n-ar fi îndrăznit să afle ce putea conţine.

— Nu, spuse el, nu se poate. Ar fi un noroc prea mare, chiar şi pentru cineva atât de norocos ca mine. Totuşi, asta ar explica *totul*.

Deschise săculeţul de piele, scoase obiectul din el, smulse hârtiile şi apoi se holbă uimit la talismanul nepreţuit pe care-l ţinea în mână. Un icnet puternic se auzi ieşind din gura amorţită a lui Guru.

— După zece ani lungi de căutări, reuşi el să respire, în sfârşit, e al meu!

Abia acum îşi dădu seama de ceva. Înţelesese. Se lumină pe de-a-ntregul.

— A fost aici tot timpul, nu-i aşa? Zece ani am crezut că s-a pierdut şi, în tot acest timp, a fost chiar sub nasul meu.

Cei trei copii nu spuseră nimic aşa că, înhăţându-l pe John de ureche, Guru i-o răsuci dureros.

— Era aici, nu?

— Auuu! Da! Dă-mi drumul!

— Unde era? întrebă el, răsucind şi mai mult urechea lui John.

— Lasă băiatul în pace, strigă Groanin, sau te pocnesc.

— În fântână. *L-am găsit în fântână!*

John nu vedea de ce nu i-ar spune lui Guru. Mai ales când urechea lui era încă între degetele ca de maimuţă ale acestuia.

— Colonelul Killiecrankie a lăsat un mesaj secret pe un tablou al Companiei Indiilor de Est, spuse el. Pictura a ajuns la mareşalul Hermann Goering. Am găsit-o, am descifrat mesajul şi am venit aici să căutăm talismanul.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să-l distrugem, zise Philippa.

— Să-l distrugeţi? De ce-ai fi făcut asta, draga mea?

— Pentru că ţi-l doreai atât de mult, încât erai gata să omori pentru el. Nu pot să-mi închipui un motiv mai bun.

— Ba cred că poţi, spuse Guru Masamjhasara. Ai impresia că m-am născut ieri? Că sunt prost? Eu voiam Regele Cobră ca să pun stăpânire pe un djinn. Un djinn foarte bătrân, numit Rakshasas.

Guru rânji neplăcut.

— Dar acum, că am pus mâna pe voi, el nu mai este important.

— Nu ştim despre ce vorbeşti, îl înfruntă Dybbuk.

— Nu?

Guru flutură un deget în faţa lui Dybbuk, iar băiatul djinn nu se putu opri să nu-i observe murdăria de sub unghie.

— Ţi-aş putea face oricând o examinare a dinţilor. Dar ar fi mai rapid dacă mi-ai spune tu singur.

Se aplecă peste acvariu şi, apucând o cobră, o apropie de chipul lui Groanin. Şarpele se năpusti către acesta, dar, în ultima clipă, Guru îl azvârli înapoi, aşa că dinţii şarpelui trecură la doar câţiva centimetri de nasul majordomului englez.

Philippa ţipă.

— Data viitoare, s-ar putea să nu mai fie atât de norocos, continuă Guru Masamjhasara, ignorând o muşcătură de pe propria mână. Sunteţi djinni, nu-i aşa? îl întrebă el pe John. Numai un djinn ar putea fi muşcat aşa, ca tine, şi ar supravieţui.

— Foarte bine, suntem djinni, admise Dybbuk.

— Toţi trei?

— Da, toţi trei. Acum, lasă-l în pace. El e om. Dacă va fi muşcat, va muri.

Guru chicoti şi aruncă şarpele în acvariu.

— Djinni, da? Atunci, daţi-i drumul, transformaţi-mă în şobolan.

— Aş vrea să putem face asta, ripostă Dybbuk. Atunci, l-aş hrăni cu tine pe unul dintre şerpi. Dar cred c-ar muri, pentru că eşti atât de murdar.

— Îndepliniţi-mi trei dorinţe şi vă las să plecaţi. Începu să râdă. Nu, cred că nu. N-aveţi puteri, nu-i aşa? Nu aici, unde e prea rece pentru sângele vostru fierbinte de djinni.

— Atunci când va ajunge aici, spuse Philippa, domnul Rakshasas te va transforma într-un sconcs, ceea ce eşti deja.

Guru Masamjhasara bătu din palme.

— Predica s-a terminat, le spuse discipolilor săi. Apoi, uitându-se către domnul Bhuttote, adăugă: Dă-i afară. Vreau să le arăt ceva oaspeţilor noştri.

Părăsiră templul subteran, trecură printr-o serie de uşi glisante, până când ajunseră în ceea ce păreau a fi nişte laboratoare ştiinţifice. Pereţii albi semănau cu tavanul, iar acesta semăna cu podeaua; se simţea un miros puternic de chimicale. Aici era chiar mai frig decât în peştera templului şi, chiar în interiorul uşii glisante, era o bară pentru haine, de care atârnau câteva mantouri scumpe de blană. Guru îl purta deja pe-al său, din nou, iar celelalte care se găseau acolo fură îmbrăcate de gorilele din garda personală a lui Guru.

Dybbuk se întinse şi el după o haină, dar fu oprit de Guru.

— Nu, îi spuse acesta, cred că-mi place de tine mai mult aşa cum eşti acum. Adică, pe jumătate îngheţat.

Arătă către Groanin şi chicoti.

— Dar el poate să poarte o haină. Nu trebuie să ne temem dacă i s-o face cald pe sub guler.

Recunoscător, Groanin îmbrăcă una dintre hainele de blană, în timp ce Guru flutura o mână către holul modern care se întindea în faţa lor.

— Totul, aici, este păstrat chiar sub punctul de îngheţare. Temperatura acestei unităţi medicale este cea mai importantă din *ashram*. Veţi vedea imediat de ce.

Îi conduse printre alte uşi glisante, folosind un cod numeric ca să le deschidă.

— Măsurile de securitate sunt foarte stricte, le explică el. Aşa şi trebuie să fie, având în vedere comoara pe care o am aici.

Încă ţinea în mână Regele Cobră din Katmandu, pe care începu să-l agite prin aer, victorios.

— O comoară aproape la fel de mare ca şi asta. Poate chiar mai mare.

Păşiră în ceea ce părea a fi un mic salon dintr-un spital scump. Erau acolo câteva paturi şi multe echipamente medicale. Un îngrijitor, care purta un costum de protecţie termică, stătea la un birou supraveghind mai multe monitoare, în timp ce un altul muta o butelie de azot lichid pe un cărucior.

— E foarte bine că discipolii mei sunt generoşi cu banii, râse Guru. Facturile noastre pentru azot lichid şi gheaţă sunt imense. Le aducem cu elicopterul, o dată pe săptămână. Bineînţeles că aici, pe stâncă, nu e cel mai accesibil loc pentru livrare. E preţul pe care-l plătim pentru intimitate, aş zice. E nevoie de milioane de rupii ca să fac locul acesta să funcţioneze. Aşa că nu se poate spune că n-avem grijă de distinşii noştri oaspeţi.

Guru se duse lângă o draperie albă, dezvăluind vederii încă două paturi pe care stăteau întinşi doi bărbaţi, îmbrăcaţi în pijamale portocalii. Tot felul de sârme şi tuburi erau legate de piepturile şi capetele lor, monitorizându-le funcţiile vitale, iar cei doi păreau să fie inconştienţi, adormiţi sau în comă; copiilor le era greu să ghicească.

Philippa trase aer în piept. John îşi încleştă pumnii şi scrâşni din dinţi. Dybbuk mârâi.

— Bineînţeles că i-aţi recunoscut, spuse Guru Masamjhasara. Zâmbi către Groanin. Cred că tu eşti servitorul omului ăstuia.

Se uită apoi la copii.

— Şi cred că doi dintre voi, deşi nu sunt foarte sigur care anume, sunt nepoţii lui, John şi Philippa. Acela dintre voi care nu este rudă cu ceilalţi doi, este, cred eu, copilul care a scăpat de oamenii mei în Palm Springs şi pe Insula Bannermann.

Nimrod şi domnul Rakshasas zăceau netulburaţi în paturile lor, fără să ştie ce se întâmpla în jur. Amândoi păreau mai mici decât ultima dată când îi văzuseră Groanin şi gemenii. Păreau intraţi la apă. Micşoraţi, mai slabi şi cumva chiar mai bătrâni. Mai ales Nimrod.

Adâncit în somnul său îngheţat, unchiul djinn al gemenilor înghiţi din reflex. Numai vederea acestui gest o făcu pe Philippa să înghită şi ea.

— Sunt bine? întrebă ea, ştergându-şi o lacrimă de la colţul ochiului.

— Animalule, izbucni John. Ce le-ai făcut?

— Nu-ţi face griji, răspunse Guru, sunt foarte bine, te asigur. Sunt mult prea valoroşi ca să îngădui să li se întâmple ceva. Dintre ei doi, Nimrod are nevoie de mai puţină supraveghere şi îngrijire. E mai tânăr şi mai puternic decât domnul Rakshasas, căruia îi trebuie o îngrijire specială. Era de aşteptat, având în vedere vârsta lui înaintată.

Guru îşi plimbă privirea de la domnul Rakshasas la Regele Cobră şi înapoi.

— Greu de crezut că poate să fie atât de bătrân. Că întregul nostru cult a început cu el.

— Porcule! exclamă Groanin.

— Cât de britanic din partea ta, domnule *Groanin*. *Acesta* este numele tău, cred. Oh, nu m-am lăsat prostit de culoarea pielii tale. A fost isteţ din partea voastră, copii, să vă gândiţi la aşa ceva. Să deveniţi indieni.

Guru clătină din cap.

— Dar un om cu un singur braţ e greu de ascuns. Atunci când ai venit aici aveai un singur braţ. Cum Nimrod era deja oaspetele nostru, apariţia unui bărbat cu un singur braţ — chiar şi a unuia care părea să fie indian — era o coincidenţă prea mare.

— Porcule! repetă Groanin.

Guru începu să chicotească.

— Ştii ceva? Mereu mi-am dorit ca un englez să-mi spună asta. Să-mi spună porc. De când eram copil. Mă face să mă simt încântător de patriot, ca un adevărat indian. Într-adevăr, se pare că astăzi mi se împlinesc toate dorinţele. Până la urmă, am pus mâna pe domnul Rakshasas şi pe talismanul care-mi dă putere asupra lui. La o adică, pot risca să-l dezgheţ. Dar nu voi face acest lucru. Cel puţin, nu acum. Nu, când lucrurile s-au schimbat atât de radical.

— Nu înţeleg, spuse Philippa. Ne-ai zis că ai petrecut zece ani căutând talismanul. Chiar ai ucis ca să pui mâna pe el. Şi toate astea, doar ca să ai putere asupra domnului Rakshasas. Iar acum spui că nu te mai interesează?

— E bătrân, ridică Guru din umeri. Şi nu mai e la fel de puternic ca pe vremuri. Bineînţeles c-aş fi fost foarte fericit să-l pot folosi pentru scopul meu. Dar acum am ceva mult mai bun. Acum vă am pe voi trei. Un avantaj nesperat. Ce ironie, nu-i aşa? Am irosit ani întregi, ca să nu mai vorbim despre milioanele de dolari, încercând să prind un djinn viu. Şi, acum, ce să vezi? Am pus mâna pe cinci dintr-odată. Ca şi cum aş fi aşteptat un autobuz.

— Tu ai încercat să furi măselele noastre de minte, nu-i aşa? întrebă Philippa.

— Da, erau oamenii mei. De câţiva ani încoace, am angajat spioni ca să fure fişe stomatologice, încercând să găsesc copii care şi-au pierdut foarte devreme măselele de minte. Speram să-i pot răpi. Vedeţi voi, îmi pierdusem orice speranţă să mai găsesc talismanul. De aceea, am început să-mi dau seama că mi-aş cheltui mai bine timpul şi banii dac-aş găsi măselele unui djinn, cu care să fac un talisman nou. Fiindcă veni vorba, ce s-a întâmplat cu oamenii mei?

Copiii nu răspunseră, aşa că Guru arătă către Groanin şi le spuse:

— Vă sfătuiesc să cooperaţi, copii. Dacă nu vreţi să găsesc un animal de casă pentru prietenul vostru. O cobră de casă.

— Mama i-a transformat în două sticle de vin, mărturisi John.

— Serios? Ce deosebit! Cred că sunt de acord cu ea.

— Măselele noastre de minte sunt acasă, în New York, spuse Philippa. Apărate de puterea djinnilor.

— Exact, interveni John. Nimeni nu poate pune mâna pe ele. Prin urmare, ce vrei de la noi?

— Nu vreau măselele voastre, băiatule djinn, răspunse Guru. Nu acum, când vă am pe voi. Nu. Vreau altceva, *vreau sângele vostru.*

— Datorită faptului că sunt mult mai puternici, djinnii adulţi trebuie ţinuţi îngheţaţi, altfel şi-ar putea folosi puterile, le explică Guru Masamjhasara. Ce s-ar întâmpla cu mine atunci? Amuleta nu mă apără decât pe mine personal. Nu l-ar opri pe un djinn să evadeze de-aici. De aceea am avut o problemă. E imposibil să iei sânge din corpul unui djinn îngheţat. Pur şi simplu, nu se poate. Sângele se mişcă prea încet. Sau nu se mişcă deloc. E ca melasa întărită. De aceea aveam nevoie de Regele Cobră. Sau, cel puţin, aşa credeam.

Se pare că djinnii juniori, aşa ca voi, îşi pierd puterile la temperaturi mai ridicate decât un djinn matur, ca Nimrod sau ca domnul Rakshasas. Asta înseamnă că vi se poate lua sânge cât timp sunteţi treji. Guru zâmbi. A, nu mai fiţi atât de îngrijoraţi. Nu-l vreau pe tot. Doar un litru sau doi, din când în când.

— Ce vrei să faci cu el? îl întrebă Philippa, politicoasă.

— Bună întrebare, observă Guru. Poate ar trebui s-o iau de la capăt şi să vă povestesc cum a început totul.

Îi zori către trei paturi goale.

— Vă rog, aşezaţi-vă confortabil, voi începe după aceea.

Văzându-i pe copii că rămân în picioare, Guru adăugă:

— Vă rog, insist!

Iar gorilele sale îi legară pe fiecare de câte un pat.

Vederea unor astfel de brutalităţi la care erau supuşi copiii însemna prea mult pentru Groanin, care încercă să intervină, stăruind până când unul dintre *sadhaki* îndreptă o armă către stomacul lui.

— Închide-l! porunci Guru, iar Groanin fu scos afară.

Guru privi o clipă spre copiii care se zbăteau în paturi, apoi se aşeză între John şi Philippa, cu un zâmbet îngâmfat.

— N-are rost să încercaţi să scăpaţi, îi avertiză el, scobindu-se în ureche cu unghia degetului mic, apoi ştergându-se pe părul de pe piept. Vă veţi simţi mult mai bine, dacă staţi cuminţi. Unde rămăsesem?

— Acolo unde erai îngâmfat, spuse Dybbuk. Îngâmfat şi vrednic de dispreţ. Ştii ceva, nu pricep de ce i s-ar alătura cineva unui cult care te are pe tine în frunte.

— Taci, Dybbuk, îi ceru Philippa. Vreau să ascult povestea. Voia să ne spună cum a început toată afacerea asta.

— Buck, şuieră Dybbuk, printre dinţii încleştaţi. Doar Buck, bine?

— Prin urmare, este adevărat, observă Guru. Femeile djinn sunt mult mai deştepte decât jumătăţile lor. Mereu m-am întrebat dacă e adevărat. Ei bine, să vedem. Acum doisprezece ani, eram un tânăr doctor, cu un cabinet medical care mergea foarte bine, pe strada Harley. Pe lângă medicina convenţională, ofeream şi alte terapii alternative şi complementare. Spre exemplu, homeopatia, terapia cu minerale, terapia cu unde psihice sau prin vortex. Eram foarte cunoscut şi câştigam mult. Una dintre aceste terapii alternative i-a atras atenţia nevestei prim-ministrului, care a devenit pacienta mea, iar eu am devenit sfetnicul ei de încredere. Într-o dimineaţă de aprilie, mi-a dat telefon, cuprinsă de panică, şi m-a rugat să vin urgent să-l consult pe soţul ei, pe strada Downing, la numărul zece. În clipa în care-am sosit acolo, l-am găsit pe prim-ministru purtându-se foarte ciudat şi vorbind cu vocea unei fetiţe. Doctorii săi credeau că prim-ministrul trecea printr-o cădere nervoasă, după ce muncise atât de mult ca să fie reales. Cu toţii voiau să-l trimită la un spital de nebuni, până când şi-ar fi revenit. Dar, când l-am examinat, eu mi-am dat repede seama că bietul om era posedat. Posedat nu de un demon sau un spirit rău, ci de un djinn. Un djinn tânăr şi pus pe rele, aşa ca voi, probabil.

Guru ridică din umeri.

— Nici până în ziua de azi n-am aflat cine era. Doar că părea să fie americancă şi să fi avut doisprezece sau treisprezece ani. Cred că unchiul vostru Nimrod ştie mai multe, deoarece pe el l-am chemat în ajutor. Nu ne cunoscuserăm până atunci. Dar Nimrod fusese prieten cu tatăl meu, răposatul fachir Murugan.

Acum, că Guru începuse să le spună povestea, lui Dybbuk i se părea ciudat de fascinantă. Chiar cuceritoare. Îi plăcea chiar mai mult decât lui John.

— E tipul din tablou? întrebă John. Cel cocoţat pe stâlp, cu toate cuţitele alea înfipte în spate?

— Da. Indienii cred că acesta este un semn de mare credinţă şi că demonstrează puterea exercitată de yoga asupra corpului.

— Vrei să spui că şi-a înfipt el singur cuţitele în spate? se miră John.

Când Guru încuviinţă din cap, băiatul continuă:

— Şi eu, care credeam că i le-au înfipt prietenii şi cei din familie...

Guru zâmbi subţire şi ignoră insulta lui John.

— Oricum, Nimrod a confirmat diagnosticul meu şi a fost de acord să facă o exorcizare. Ca să fiu sincer, mă îndoiam că unchiul vostru ar fi putut să fie de ajutor. Dar chiar a rezolvat problema. Nimrod a fost un adevărat maestru. Atotputernic. Uimitor. Trebuie să vă aduceţi aminte că, pe vremea aceea, nu ştiam ce înseamnă puterea unui djinn. Nu ştiam decât ceea ce-mi povestise tatăl meu, fachirul. Eu nu văzusem încă nimic din ceea ce văzuse el. Lucruri cu adevărat remarcabile. Materia apărea ca din cer. Un pat s-a ridicat la câteva picioare deasupra podelei. Capul prim-ministrului s-a învârtit trei sute şaizeci de grade pe umeri. În cele din urmă, djinnul a fost alungat. De atunci, l-am venerat pe unchiul vostru, ca şi pe întregul neam al djinnilor.

— Veneraţie, repetă John. Ce drăguţ.

— Taci, John, murmură Dybbuk.

Înghiţi un nod de emoţie şi încercă să clipească, vrând să-şi îndepărteze lacrimile din colţul ochilor.

— După aceea, am citit toate cărţile despre djinni din biblioteca unui mag englez foarte cunoscut, numit Virgil Macreeby. La început, a fost numai din curiozitate. Dar mai

târziu am vrut să găsesc o cale prin care să pot folosi un lucru pe care-l aveam asupra mea. Înainte să-l chem pe Nimrod pe strada Downing, l-am examinat pe prim-ministru, timp în care i-am luat o probă de sânge într-o seringă. După ce s-a terminat exorcizarea, iar djinnul a fost alungat din corpul prim-ministrului, am început să mă întreb cât anume din tânărul djinn rămăsese în sângele prim-ministrului, în cazul în care rămăsese ceva. Din moment ce prim-ministrul avea aceeaşi grupă de sânge ca şi mine, mi-a trecut prin cap să văd ce s-ar fi întâmplat dac-aş fi făcut o transfuzie cu sângele luat în timp ce fusese posedat de djinn.

Guru ridică din umeri.

— Vă imaginaţi ce s-a întâmplat? *Absolut nimic!* Cel puţin, aşa am crezut. La câteva zile după ce am făcut transfuzia, a trebuit să mă întorc în India, să-mi vizitez mama bolnavă. În mai puţin de o săptămână, ea a murit, iar eu am dat o mână de ajutor la adunarea lemnului necesar pentru arderea pe rug, după obiceiul funerar al locului. În timp ce adunam lemnul, am fost muşcat, de mai multe ori, de o cobră. Una foarte mare. Eram prea departe de vreun spital şi nu credeam că voi supravieţui. Totuşi, lucru curios, în ciuda muşcăturii, nu m-am simţit rău. Mai mulţi oameni din satul mamei mele văzuseră cum fusesem muşcat de cobră şi, dându-şi seama de faptul că nu păţisem nimic, începuseră să se teamă de mine. Întrebându-l pe unul dintre bătrânii satului de ce se speriaseră, mi-a spus că le era teamă că sunt djinn, deoarece, după cum ştiţi, djinnii sunt imuni la veninul de şarpe, cu excepţia celui de şarpe-de-mare. Cel puţin, aşa am aflat eu.

Guru făcu o pauză, apoi continuă:

— Faptul că n-am murit în urma muşcăturii cobrei a fost, pentru mine, o mare uşurare. Şi o sursă de fascinaţie. Făcând

rost de mai mult antivenin, în cazul în care teoria mea s-ar fi dovedit incorectă, am căutat să fiu muşcat din nou. De data aceasta, am fost muşcat de o viperă, tot un şarpe indian, al cărei venin este de şaisprezece ori mai puternic decât cel al cobrei. Din nou, nu mi s-a întâmplat nimic şi am ajuns la concluzia că imunitatea mea era rezultatul transfuziei cu sânge atins de djinn. Dar m-a făcut să-mi pun şi următoarea întrebare: ce s-ar întâmpla dacă mi-aş înlocui tot sângele cu al unui djinn? N-aş deveni eu însumi djinn? Înzestrat cu puterea de a îndeplini dorinţe şi de a trăi două sute de ani? M-am pus pe treabă, cu gândul să fac posibil acest lucru şi, foarte curând, am descoperit o cale prin care puteam combina imunitatea mea la veninul de şarpe cu ceea ce devenise ambiţia vieţii mele. Auzisem despre străvechile culte ale cobrelor şi, mai ales, despre Aasth Naag şi despre Cobra, regele din Katmandu, talismanul său pierdut. Mi-am dat seama că, dacă l-aş găsi, acesta mi-ar da putere asupra domnului Rakshasas, care, din întâmplare, era chiar prietenul lui Nimrod. Aş fi avut suficientă putere încât să-i scot sângele şi să-l înlocuiesc pe al meu. De aceea, am reînviat cultul. Cu o singură diferenţă: astăzi, sunt nouă cobre, nu opt. Nouă a fost mereu un număr mult mai propice pentru mine. Am fost născut în cel de-al nouălea ceas al celei de-a noua zi din luna a noua, în anul 1959, pe strada Nouă Ulmi, din Calcutta. Şi cântăream exact nouă livre*. Tuturor celor care se alătură cultului le promit acelaşi lucru. Şansa de a primi sânge de djinn şi, poate, dacă avem parte de sânge suficient, şansa de a deveni ei înşişi djinni.

— Eşti nebun! exclamă John.

---

* Unitate de măsură a masei din sistemul anglo-saxon, echivalentă cu aproximativ 450 de grame.

— Sunt doar înnebunit de fericire, micule djinn, chicoti Guru. Pentru că, mulţumită vouă, planurile mele se vor îndeplini mult mai repede decât aş fi sperat vreodată. Nu numai că am căpătat Regele Cobră, pe domnul Rakshasas şi pe Nimrod, dar am mai şi pus mâna pe alţi trei djinni tineri, de la care voi lua cel puţin şase litri de sânge pe săptămână. Aşa, voi deveni şi eu djinn, foarte curând. Iar atunci când eu însumi voi fi djinn, va fi mult mai simplu să-i prind pe alţi djinni şi să le fur sângele.

Dybbuk începu să se zbată în legăturile care-l ţintuiau de patul de spital. Însă era în zadar.

— N-o să te lăsăm, ameninţă el, printre dinţii încleştaţi.

— Dar nu aveţi de ales, răspunse Guru. Sunteţi prizonierii mei. Aşa că veţi sta aici şi mă veţi lăsa să vă mulg sângele ori de câte ori voi avea nevoie, aşa cum aş mulge laptele de la nişte văcuţe.

— Vampirule! exclamă Philippa. Asta eşti tu, fiinţă dezgustătoare!

— Da, cred că ai dreptate într-un fel, admise Guru. Dar nu vă speriaţi atât de rău. Veţi fi bine hrăniţi şi îngrijiţi. Trupurile djinnilor sunt şi ele remarcabile. Poate chiar mai aparte decât vă daţi voi înşivă seama. Spre deosebire de oameni, voi puteţi să vă regeneraţi sângele în câteva zile. Mult mai repede decât orice fiinţă umană.

Guru Masamjhasara se ridică, îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc — era prima dată când copiii îl vedeau că acordă atenţie igienei personale — şi începu să pregătească echipamentul pentru transfuzie. Fără să se poată împotrivi în vreun fel, John şi Philippa îl urmăriră cum îi ridică mâneca lui Dybbuk, cum îi şterge pielea braţului cu un tampon, apoi îi introduce acul în venă. Câteva clipe mai târziu, sângele lui Dybbuk picura încet într-o pungă colectoare, aflată lângă pat.

— Aşa, spuse Guru, n-a durat prea tare, nu? Nu e mare lucru. Să donezi sânge e la fel de uşor ca atunci când te laşi să cazi la vale pe un buştean.

— Aş vrea să cazi tu la vale pe un buştean, mârâi Dybbuk. Sau, şi mai bine, ca un buştean să cadă peste tine. Unul mare, ascuţit la capăt.

Fără să-l ia în seamă, Guru se apropie de patul lui John şi legă repede o pungă colectoare goală de braţul acestuia.

— Eşti bolnav la cap, îl înfruntă John. Ştiai? Dacă scap vreodată de aici, te transform într-o latrină.

— Dar nu vei scăpa niciodată de aici, îl asigură Guru. Oricum, nu înainte să treacă mulţi ani. Pereţii acestei clinici au cincizeci de picioare grosime. E prea frig pentru ca puterea de djinn să funcţioneze. Nimeni de-aici nu vă va ajuta. Pentru că asta ar însemna să piardă ocazia să trăiască două sute de ani având puteri de djinn. Voi, djinnii, chiar aţi luat premiul cel mare la loteria vieţii. În multe feluri minunate.

— Nu e chiar aşa, remarcă Philippa. Nu acum, cel puţin.

— Ai un punct la faza asta, fu de acord Guru, înfigându-i un ac în braţ.

Râzând, cu râsul lui iritant, adăugă:

— La sensul propriu, se pare*.

Se dădu un pas mai în spate, ca să-şi admire opera: trei pungi de plastic se umpleau încet cu sângele preţios de djinn. Atunci, îşi scoase mănuşile de cauciuc, îşi împreună mâinile şi se înclină în faţa celor trei tineri prizonieri.

— Fiţi fericiţi în noua voastră casă. E un loc al liniştii şi al relaxării. Un loc al traiului fără eforturi. Un loc unde nu faceţi nimic. V-aţi împlinit cu adevărat destinele.

---

* Joc de cuvinte, *point* însemnând *punct*, dar şi *ac*.

CAPITOLUL 17
ILUMINAREA SPONTANĂ

În celula lor de sub laboratoarele lui Guru, cei trei copii djinni tremurau şi-şi mâncau prânzul. Erau palizi din cauza pierderii de sânge, dar şi pentru că, fiind făcuţi din foc, djinnii n-o duc bine la frig şi au nevoie de căldură ca să-şi regenereze sângele cât de repede pot. *De fapt, copiii erau pe moarte şi nici ei, nici Guru Masamjhasara nu-şi dăduseră seama de acest lucru până acum.* În ciuda promisiunilor lui Guru, că vor fi bine îngrijiţi, el era prea grăbit să devină djinn ca să mai realizeze faptul că valoroşii lui prizonieri se îmbolnăviseră destul de grav.

— Iarăşi friptură, constată Dybbuk, înfulecând lacom. Cel puţin, n-o să murim de foame.

— Da, încuviinţă John, e o consolare.

— Proştilor, spuse Philippa, neluând în seamă mâncarea.

Strângându-şi braţele în jurul trupului, ca un şal, fata clătină din cap.

— Voi doi, proştilor, nu înţelegeţi, nu-i aşa? Nu ne dau friptură pentru că le place de noi. Carnea roşie conţine mult fier, iar fierul e necesar pentru refacerea celulelor sângelui.

— Dar nu ne dau numai friptură, protestă Dybbuk. Avem usturoi, ceapă, broccoli, sparanghel, avocado, urmate de nucă de cocos...

— Mda! Toate mâncărurile astea sunt bogate în sulf, îi explică Philippa. Sângele de djinn are nevoie de cantităţi mari de sulf. Mâncând bine, nu faci decât să-l ajuţi pe Guru să-şi împlinească ambiţiile.

— Şi ce, vrei să spui c-ar trebui să ne înfometăm până la moarte? întrebă Dybbuk. Uite ce e, oricum o să ne ia sângele, aşa că, la urma urmei, ce mai contează? E destul de rău că tremurăm de frig tot timpul, şi fără să ne mai fie şi foame. În plus, nu-mi mai e chiar atât de frig şi nu mă mai simt atât de obosit după ce mănânc.

— Eşti obosit pentru că ai pierdut sânge, spuse Philippa. Fiecare dintre noi a pierdut câte un litru de sânge în trei zile. Data viitoare când o să ne ia din nou sânge, o să aibă suficient încât să-şi înlocuiască sângele lui de pământean cu al nostru. După aia, cine ştie ce s-o mai întâmpla?

Cei doi băieţi rămaseră tăcuţi un timp.

— Tu ce crezi, Phil? o întrebă John. Chiar se poate transforma într-un djinn? Vreau să spun, i-ar trebui mai mult decât atât, sunt sigur de asta.

— Nu ştiu, îi răspunse fata. Dar imunitatea la veninul de cobră, pe care şi-a dezvoltat-o de la prima transfuzie, arată că a descoperit ceva.

— Mă surprinde faptul că niciun pământean nu s-a gândit la asta mai devreme, zise Dybbuk. E destul de evident, dacă te gândeşti.

— Adu-ţi aminte că transfuziile de sânge — şi mă refer la cele reuşite — se practică de mai puţin de o sută de ani, spuse Philippa. Asta-i doar o jumătate din durata de viaţă normală a unui djinn.

— Fiindcă veni vorba, o întrerupse Dybbuk, mă întreb oare cât mai are de gând să ne ţină aici?

— Nu prea mult, răspunse Philippa.

— De unde ştii?

— Pentru simplul motiv că, din câte ştiu, cei doi Altundeva, pe care i-a făcut îngerul Afriel, ca să ne înlocuiască pe mine şi pe John, nu durează decât un eon.

— Cât înseamnă asta? întrebă Dybbuk.

— Un milion de secunde, îi răspunse John. Mai precis 11,574074074074074074074074 zile. Phil are dreptate. Atunci când vor dispărea, mama o să-şi dea seama de faptul că s-a întâmplat ceva şi-o să vină să ne caute.

— Sper că ai dreptate, spuse Dybbuk. Sper cu adevărat. Dar gândeşte-te la altceva: mama mea ştie deja că am dispărut. Şi, până acum, n-a avut prea mult noroc să mă găsească. Băiatul ridică din umeri. Şi, ca şi cum n-ar fi de ajuns, acum nici nu mai suntem atât de uşor de găsit. Cel puţin, nu în spatele unor pereţi de stâncă, de cincizeci de picioare grosime.

— Are dreptate, îi zise John Philippei. Mama o să aibă mult de furcă până o să ne găsească aici. Măcar dac-am putea să-i trimitem un mesaj.

John se opri.

— Staţi un pic! Există o cale. Poşta djinnternă. Poate că l-am putea face pe Nimrod să înghită un mesaj pentru ea.

— Asta chiar *e* o idee bună, încuviinţă Philippa.

— Am mai auzit eu despre mesaje aruncate în sticle, se împotrivi Dybbuk, dar ceea ce vreţi voi să faceţi este ridicol. În cazul în care-aţi uitat, Nimrod e îngheţat bocnă.

— Poate c-o fi el îngheţat, insistă John, dar e încă în stare să înghită. L-am văzut eu.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Philippa.

— Nu, n-am, recunoscu Dybbuk.

— Atunci, ăsta-i planul, stabili John, începând să scrie un mesaj. Chiar dac-o să ne ia şase luni de zile, trebuie s-o facem. Trebuie să punem mesajul pentru mama în gura lui Nimrod.

Chiar era un plan bun. De fapt, era cel mai bun plan care le mai stătea la dispoziţie. Şi ar fi funcţionat, cu siguranţă. Problema era că mama lor nu se mai afla în New York, ci în Babilon sau, ca să fim mai precişi, în Iravotum, tainicul regat al Djinnului Albastru din Babilon, ale cărui atribuţii şi puteri erau deţinute acum de Layla Gaunt. Era puţin probabil că şi-ar fi salvat copiii. Asta, deoarece inima doamnei Gaunt se înăsprise deja un pic, o trăsătură comună tuturor djinnilor care sunt nevoiţi să stea în Iravotum. Orice-ar fi sosit la ea prin poşta djinnternă ar fi fost, probabil, tratat cu o totală indiferenţă. De fapt, Layla Gaunt era deja pierdută pentru copiii ei deoarece, fiind Djinn Albastru, judecător suprem al justiţiei djinnilor, nu se mai putea purta aşa cum îi dictau sentimentele, ci conform logicii, care e, desigur, transcendentală. Logica este cea mai severă stăpână şi are mereu grijă doar de ea. Copiii doamnei Gaunt nu ştiau încă, dar minunata, eleganta şi iubitoarea femeie care-i crescuse nu mai exista. Singurul lor părinte adevărat, Edward Gaunt, stătea nefericit acasă, neconsolat, neglijându-şi înfăţişarea şi munca, având privirea pierdută în gol şi plângând pierderea femeii care-i dăduse vieţii lui sens şi interes. Cei doi Altundeva, John 2 şi Philippa 2, încercaseră să-l consoleze pe domnul Gaunt, dar adevărul este că nu-i fuseseră deloc de ajutor, pentru că până şi gemenii cei adevăraţi ar fi trebuit să lupte din răsputeri ca măcar să zgârie carcasa de durere în care se retrăsese tatăl lor.

Uneori, neştiinţa este o binecuvântare. Pe scurt, era foarte bine că niciunul dintre copii, în celula lor de sub fortul roz al Gurului Masamjhasara, nu ştia ce se întâmplase fiindcă altfel ar fi renunţat la speranţă, fapt care, adăugat la pierderea zilnică de sânge pe care o sufereau, le-ar fi distrus fără îndoială de două ori mai repede sănătatea.

Bineînţeles că nimic nu este imposibil, nu în acest univers. Mai ales dacă eşti djinn. Aşa cum a spus odinioară un foarte mare poet, „nu poţi face decât ceva ce poate fi făcut"*, prin urmare „nu poţi salva decât pe cineva ce poate fi salvat".

A doua zi după ce John se gândise să folosească poşta djinnternă a lui Nimrod ca să-i trimită un mesaj mamei lui, cei trei copii fură din nou chemaţi în laboratoare, să mai doneze câte o jumătate de litru din preţiosul lor sânge. De data aceasta, Jagannatha, tânărul preot american, al cărui nume adevărat era Joey Ryder, era de serviciu în laborator. Purta şi el acelaşi costum de protecţie ca şi celălalt îngrijitor, iar Philippa îşi aminti de faptul că le povestise cum fusese asistent medical, înainte să se alăture *ashramului*. Acum, totul căpăta un sens.

Între timp, Nimrod şi domnul Rakshasas îşi continuau, îngheţaţi, somnul criogenic. Dar, de această dată, Guru Masamjhasara era foarte agitat şi, în scurt timp, le explică şi motivul.

— Astăzi veţi avea onoarea să mă primiţi printre voi, ca djinn, le spuse el. După ce voi mai lua câte o jumătate de litru de sânge de la fiecare dintre voi, îl voi folosi, împreună cu tot

* Vers din *All I Need Is Love*, melodie foarte cunoscută compusă de John Lennon (în 1967, cu aportul lui Paul McCartney) şi interpretată de formaţia The Beatles.

sângele pe care vi l-am luat până acum, ca să înlocuiesc tot sângele din corpul meu.

— Singurul loc în care te-aş primi pe tine, răspunse Dybbuk, ar fi sub roţile unui camion.

— Am aşteptat clipa aceasta de mai bine de zece ani, spuse Guru, şi nimic nu-mi va strica ziua. Nici măcar tu, tinere prieten djinn.

— Cred că-ţi dai seama că este nevoie de mult mai mult ca să devii djinn, decât de simpla putere de a face lucrurile să se întâmple, spuse Philippa, în timp ce Jagannatha înfigea acul în mâna ei. Simţi cum inima îi tresare în clipa în care-l văzu făcându-i cu ochiul.

— Mai ţine-l de vorbă un timp, îi şopti el. Cu grijă şi ca de obicei. Dar ascultă cu atenţie ceea ce-ţi voi spune.

Philippa îi auzea vocea, dar buzele lui nu se mişcau. Atunci îşi aminti că Jagannatha le povestise că el fusese ventriloc.

— Da, să fii djinn înseamnă mult mai mult decât crezi, continuă ea să discute cu Guru. De exemplu, la început, ţi se verifică puterea de djinn.

— Voi chiar sunteţi djinni? o întrebă Jagannatha pe Philippa. Ca în povestea aceea cu Aladin? Cu cele trei dorinţe, lampa fermecată şi toate celelalte?

Atunci când Philippa încuviinţă din cap, Jagannatha râânji.

— Grozav, se bucură el. Bine, puştoaico, vă voi ajuta pe toţi trei să evadaţi. Pe voi şi pe tatăl vostru, domnul Gupta, sau oricare i-ar fi numele, individul acela care făcea trucul cu frânghia. Dar cu o condiţie.

— Dacă te referi la măselele de minte, Philippa, continuă Guru, ale mele deja au fost scoase. Eram încă la facultatea de medicină pe atunci.

— Dar e nevoie de mai mult decât atât, dacă vrei să fii djinn, insistă Philippa.

— Uite care-i târgul, îi şopti Jagannatha. Dacă vă ajut să scăpaţi de aici, îmi îndepliniţi trei dorinţe. După ce vă reveniţi un pic. Bine? Trei dorinţe, ca în *O mie şi una de nopţi*. Ne-am înţeles?

Philippa încuviinţă din cap.

— Ne-am înţeles, şopti ea.

— Ai spus ceva, Jagannatha? îl întrebă Guru.

— Am întrebat-o doar dacă stă bine acul, domnule, răspunse Jagannatha. Tânărul prinse tubul la o pungă colectoare şi trecu la John.

— Scuză-mă, Philippa, ce spuneai? reveni Guru.

— Tocmai asta. Că puterea de djinn trebuie canalizată şi controlată, răspunse Philippa. Trebuie concentrată, folosindu-ţi propriul cuvânt pentru putere. E ca o lupă. Ai văzut cum lumina soarelui poate fi focalizată cu o lupă, într-un punct mic de pe o hârtie, până când ia foc? Un cuvânt pentru concentrare funcţionează în acelaşi fel.

— O să mă-nveţi *tu*, Philippa, spuse Guru Masamjhasara.

Întinzându-se pe pat şi suflecându-şi mâneca hainei sale din blană de coiot, îşi legă singur braţul la un tub, pregătindu-se pentru înlocuirea întregii cantităţi de sânge din corp.

— Într-adevăr, tu vei fi guru pentru mine, chicoti el din nou, enervant.

— Eu? ripostă Philippa. Nu cred!

— Ai prefera ca unchiul tău Nimrod să sufere un accident în somn? Sau ca domnul Groanin să ia o lecţie de zbor de pe acoperişul fortului? Fără să aibă aripi? Nu, Philippa, tu-mi vei fi guru în călătoria mea spre iluminare. Iluminarea

transformării în djinn. Pentru că puterea este adevărata iluminare, nu-i aşa?

— Nu, spuse Philippa, hotărâtă. Iluminarea înseamnă să ştii când să nu-ţi foloseşti puterea de djinn.

— Mai vedem noi, zise Guru.

Tăcu, în timp ce Jagannatha lua un litru şi jumătate de sânge de la copii şi-l adăuga celor doi litri deja pregătiţi pentru transfuzia în corpul voinic al lui Guru.

Philippa îl privi pe Jagannatha, sperând că americanul se va uita la ea din nou şi-i va da vreun indiciu despre cum voia să-i ajute.

— Sper să te otrăvească, spuse John, în clipa în care procesul de înlocuire a sângelui lui Guru începu.

— N-ai aflat până acum? îi răspunse acesta. Noi, djinnii, suntem imuni la otravă.

John nu-l contrazise. Spera să vină vremea când Guru va afla pe pielea lui că djinnii nu erau imuni şi la veninul de păianjen sau de scorpion; mai mult, spera să aibă şansa să se apropie de Nimrod şi să introducă mesajul pe care-l scrisese în gura acestuia.

— A fost urât din partea mea, spuse el, pe un ton umil. Îmi pare rău.

— Să nu mai vorbim, nu face nimic.

— Mă întrebam, continuă John, pe acelaşi ton umil, dac-aş putea să-mi văd unchiul, măcar pentru o clipă.

— Poţi să-l vezi de aici, nu?

— Vreau să fiu suficient de aproape încât să-l pot ţine de mână. Vreau să ştiu că e încă viu.

— Dar n-o să poţi afla asta dacă-i ţii mâna, îl contrazise Guru. Mâna lui Nimrod e rece ca gheaţa. Doar funcţiile vitale monitorizate pe ecranul de deasupra îţi pot spune că e în viaţă.

— Te rog, insistă John, e foarte important pentru mine.

— Ce-i asta? O şmecherie de djinn? Guru începu să-şi scarpine posteriorul.

— Nu, nu e o şmecherie. Oricum, ce-aş putea face? N-am nicio putere, la fel ca şi el, de altfel.

— Oricum, ai face mai bine să înveţi bunele maniere, tinere djinn. Îmi ceri o favoare, la doar câteva clipe după ce mi-ai urat ca transfuzia asta să mă otrăvească.

— Da, ai dreptate, spuse John. Dar mi-am cerut scuze. Şi-mi cer din nou.

Guru termină de scărpinat şi-şi duse degetul la nas, mirosindu-l.

— În cazul acesta, îţi accept scuzele. Poţi să-i ţii mâna pentru o clipă. În momentul în care transfuzia se va termina, iar eu voi simţi puterea de djinn în vene.

Chicotitul lui Guru se transformă repede într-un fel de cotcodăcit.

— De fapt, cred că deja se întâmplă. Mă simt fantastic. Ce senzaţie de putere interioară şi de bine, cum n-am mai simţit niciodată! Un fel de căldură şi de înviorare care mi se răspândeşte în tot corpul. Aşa te simţi atunci când eşti djinn?

— Cred că da, răspunse John, dar spunându-şi în sinea lui că nu se simţea deloc astfel.

În cea mai mare parte a timpului — cel puţin atunci când nu era îngheţat până la oase şi nu-i fura sângele un nebun — să fie djinn nu i se părea ceva ieşit din comun. Era doar normal. La fel cum îşi închipuia că se simţeau şi ceilalţi oameni în propria piele.

— Vreau să spun, cel puţin, aşa cred.

În clipa în care, după mai mult de o oră, procedura se încheie şi ultima picătură de sânge de djinn se scurse în

braţul lui vlăguit, Guru Masamjhasara se ridică, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi inspiră adânc, precum un om care se trezeşte dintr-un somn lung şi odihnitor.

— Sunt mort de foame, spuse el, scărpinându-se furios în cap şi zâmbindu-i larg lui Jagannatha. Vreau să mănânc. Nu, stai! Am gura uscată. Dă-mi nişte apă!

— Cum vă simţiţi, domnule? întrebă Jagannatha, întinzându-i lui Guru un pahar mare de apă.

— Mai bine ca niciodată. Mă simt ca un milion de dolari.

— Da, murmură Dybbuk, verde şi mototolit. Am înţeles figura.

Ignorându-l pe Dybbuk, Guru adăugă:

— Dar mă simt diferit. Foarte diferit. Îşi frecă pieptul dezgolit şi stomacul. Diferit pe dinăuntru. Ca şi cum s-ar fi aprins ceva în mintea mea. Ceva care-a fost stins până acum.

Dădu pe gât paharul de apă şi, atunci când îl termină, îl lăsă pe Jagannatha să-i pună un termometru sub limbă şi să-i asculte inima cu un stetoscop. Guru îi întinse paharul gol celuilalt îngrijitor medical şi, cu termometrul încă în gură, ceru din nou apă.

— Nu ştiu de ce mi-o fi atât de sete, dar aşa simt.

Guru aşteptă până când Jagannatha scoase termometrul, apoi dădu pe gât şi cel de-al doilea pahar de apă, fără să-i pese că vărsase din ea, iar acum îi picura pe barba stufoasă.

— Ştiţi ceva, în Anglia, după ce donează sânge, oamenii sunt răsplătiţi cu o ceaşcă de ceai. Începu să râdă. O ceaşcă de ceai! Cât de învechit! Dar, lucru curios, exact asta aş vrea şi eu acum. O ceaşcă de Darjeeling* bun şi tare.

Guru îi făcu un semn celuilalt îngrijitor, care se duse după ceai.

---

* Soi de ceai negru indian, foarte aromat.

— Aveţi temperatura ridicată, îi spuse Jagannatha. 101,6 grade*.

— Serios?

Jagannatha privi din nou termometrul, apoi se uită la copii.

— Nu e ceva obişnuit pentru un om. Dar o fi normal pentru un djinn?

Copiii, care ştiau foarte bine că era temperatura normală pentru un djinn, rămaseră tăcuţi, până când reuşiră să asimileze gândul că era posibil ca Guru să fi devenit un djinn adevărat. Philippa fu prima care răspunse.

— Nu, nu e deloc normal.

— Ia-i temperatura, îi porunci Guru lui Jagannatha. Fii sigur că nu minte.

Jagannatha se duse spre fată cu termometrul.

— Nu pun chestia aia în gură, protestă ea. Nu, până când n-o dezinfectezi.

— Pardon. Jagannatha luă un alt termometru şi-l puse sub limba fetei. Ai 98,7 grade**, spuse el, după un minut. Temperatură normală.

Deşi această temperatură era normală pentru un pământean, pentru un djinn era foarte scăzută. Philippa nu se simţea deloc bine. Şi ea ştia asta, ca şi băieţii, dar nu spuse nimic, sperând să-i dea planurile lui Guru peste cap.

— Temperatura dumneavoastră ar trebui să fie mai mică, îi spuse Jagannatha lui Guru Masamjhasara. Mai ales că aici e frig.

— Poate, dar eu mă simt foarte bine. Guru ridică din umeri pe sub haina din blană. Eşti sigur că aici este încă frig?

---

* Aproximativ 38,7 grade Celsius.

** Aproximativ 37 de grade Celsius.

N-aş vrea ca oaspeţii noştri să se simtă suficient de încălziţi încât să încerce să ne păcălească.

Cel de-al doilea îngrijitor se întoarse cu ceaşca de ceai a lui Guru. Acesta luă ceaiul, apoi făcu un semn către un sistem sofisticat de menţinere a temperaturii, de pe peretele laboratorului.

— Verifică temperatura! porunci el.

Îngrijitorul se uită la termometru, îl încercă, apoi ridică din umeri.

— Toate valorile sunt normale, Sfinţia Ta.

— Ce înseamnă asta? Guru se înfuriase deja. Temperatura de aici este menţinută scăzută în mod artificial. Nu este nimic normal în asta.

— Linişteşte-te, Sfinţia Ta, spuse Jagannatha. E foarte frig aici. Totul e aşa cum trebuie, domnule.

— Asta e părerea ta, zise Guru. Mai bine verifică sistemul ăla. Ai grijă să meargă aşa cum trebuie.

Se ridică, se întinse un pic, apoi se apropie de patul Philippei.

— Prea bine, Guru Philippa, de unde începem?

— E prea frig aici, răspunse fata. Trebuie să mergem afară, la soare. Djinnii sunt precum şopârlele. Au nevoie de căldură, dacă vor să-şi folosească puterea.

Guru râse.

— Crezi că sunt prost? În clipa în care te vei încălzi, eu voi fi prăjit. Nu, nu, nu, uite cum vom face. Tu-mi vei da câteva indicaţii preţioase despre cum să-mi folosesc puterea de djinn, iar eu mă voi duce afară, ca să le pun în practică. Deşi nu cred, sincer, că va fi nevoie. Eu nu mă simt deloc înfrigurat. Din contră. Sângele acesta nou de djinn clocoteşte în mine. Ca o sticlă de şampanie pe care o agiţi. Sunt plin de forţă. E minunat.

— Foarte bine, zise Philippa, atunci trebuie să te gândeşti la un cuvânt pentru concentrare. Un singur cuvânt, pe care-l vei folosi doar atunci când vrei să-ţi concentrezi puterile de djinn.

— Am înţeles. Ca o mantra sau un cuvânt magic.

— Nu, nu e chiar atât de simplu. Djinnii sunt făcuţi din foc. Trebuie să foloseşti cuvântul astfel încât să focalizezi puterea. Aşa cum ţi-am explicat mai devreme. Aşa cum concentrezi lumina soarelui într-o lupă, pe o foaie de hârtie. Doar că sunetul se află în tine. Toate gândurile şi concentrarea ta trebuie adunate într-un singur punct, prin propria voinţă.

— Da, da, da, sări Guru. Am înţeles asta. Tu descrii ceva care-mi este deja familiar, datorită meditaţiei transcendentale.

— Ar trebui să fie un cuvânt lung, continuă Philippa. Ca să nu cumva să-l rosteşti din greşeală. În somn, de exemplu. Şi nici să nu-l uiţi.

Guru se gândi o clipă.

— Un cuvânt. Ca un cod. Am înţeles. Da.

Se opri din nou.

— Gata! Am găsit unul. Acum, ce fac?

Philippa se suci, stingherită, în pat. Îi era greu, datorită legăturilor strânse.

— Ar fi mai uşor să văd ceea ce faci şi să te ajut, dacă legăturile acestea n-ar fi atât de strânse.

— Într-un minut, spuse Guru. Poate.

— Ar trebui să începi încercând să faci ceva să dispară, oftă Philippa. Sau, cel puţin, să micşorezi ceva.

— Ceaşca de ceai, sugeră Guru, punând ceaşca şi farfuriuţa pe masa de lângă pat.

— Da, dacă vrei. Dar, te rog, dă-o la o parte de lângă capul meu. Uneori, la început, puterea de djinn poate fi imprevizibilă. Chiar explozivă.

Guru mută ceaşca şi farfurioara pe un cărucior, apoi le privi fix.

— Închipuie-ţi o imagine, în care ceaşca şi farfurioara nu mai sunt, şi ataşeaz-o realităţii, îl sfătui Philippa, citând chiar cuvintele lui Nimrod de când îi învăţase, pe ea şi pe John, cum să-şi folosească pentru prima dată puterile de djinn. Atunci când vei anticipa că logica are de-a face cu orice posibilitate, atunci să rosteşti cuvântul pentru concentrare. Aşa te concentrezi.

— Prin urmare, spuse Guru, dacă vreau să le fac să dispară, nu trebuie decât să-mi imaginez din toate puterile, în minte, că nu mai există. După aceea, trebuie să rostesc cuvântul, nu?

— Ceea ce poate fi imaginat e posibil, îi răspunse Philippa.

Guru zâmbi.

— Începi să vorbeşti ca mine.

— Da, interveni Dybbuk, adică prosteşte.

— Nu-mi întrerupe concentrarea, îl ameninţă Guru, că, dacă nu, te voi cufunda într-un somn îngheţat, ca pe ăia doi prieteni ai tăi.

Arătă către Nimrod şi domnul Rakshasas, care zăceau în continuare pe paturi, într-o stare de inconştienţă criogenică, precum nişte statui de pe un mausoleu vechi. O ceaţă rece se învolbura în jurul lor şi aproape că-ţi venea să crezi că tocmai se *transsubstantizaseră* dintr-o lampă sau dintr-o sticlă.

Încruntându-se din răsputeri, Guru se concentră asupra ceştii şi a farfuriei, timp de aproape un minut, înainte să

pronunţe cuvântul. Copiilor li se păru că spusese FENNIMOREWAXPLUMPERTON. (Poate că există într-adevăr un cuvânt care seamănă cu FENNIMOREWAXPLUMPERTON, dar, dacă este aşa, nu apare în Dicţionarul Englez Oxford, nici măcar în Dicţionarul Indian Oxford.) Spre surprinderea tuturor, poate mai puţin a copiilor, ceaşca şi farfuriuţa se sparseră în bucăţi.

Guru râse încântat, fără să ia în seamă faptul că efortul pe care-l depusese concentrându-şi voinţa asupra ceştii îl făcuse să se înroşească la faţă, ca să nu mai pomenim despre faptul că împrăştiase ceai peste tot. Respira greu şi arăta ca un om care tocmai alergase la maraton.

— Ai văzut? strigă el la Jagannatha, care continua să pară uimit. Ai văzut? Eu am făcut asta. Le-am distrus cu puterile mele.

— A fost un efort bun, pentru prima dată, aprecie Philippa. În mod sigur ai crescut viteza moleculelor ceştii şi ale farfuriei. Asta s-a văzut de la o poştă. Dar, dacă vrei să faci ceva să dispară, trebuie să-ţi imaginezi mai bine ideea de nimic în minte.

— Of! Mi se pare foarte greu, îşi şterse Guru fruntea.

— La început, chiar este, îi explică Philippa. Dar e la fel ca exerciţiile fizice. Învaţă să-ţi dezvolţi acea parte din creier în care sunt adunate puterile de djinn. Acea parte pe care noi, djinnii, o numim *Neshamah*. E sursa puterii djinnilor. Focul neştiut, care arde în noi precum uleiul într-o lampă.

Philippa scutură din cap.

— Dar nu ştiu cum funcţionează la tine. Nu ştiu dacă ai *Neshamah* sau nu. Tu nu eşti ca noi, ceilalţi.

— Vrei să spui că nu sunt la fel de bun ca voi, zise Guru. Ei bine, îţi arăt eu foc neştiut, domnişoară.

Arătă către haina lui, care acum zăcea pe podeaua laboratorului.

— Uită-te la haină.

Guru îşi îndreptă privirea spre haina făcută din blană de coiot, apoi se holbă la ea fioros, cu ochii mari şi fruntea încruntată ca un câmp arat. Tremurând vizibil şi respirând greu, semăna cu un taur gata să atace capa matadorului. Sudoarea îi picura de pe nas, de pe lobii urechilor şi din barbă, iar un val de căldură îl înconjura, precum mirajul tremurător din deşert.

— De data aceasta, veţi vedea cum va dispărea ceva din faţa ochilor voştri, şopti el. Aşteptaţi numai.

Chipul concentrat al lui Guru era îngrozitor. Trecu aproape un minut, iar Philippei i se păru că era atât de pornit să facă să dispară ceva, încât nu mai lua în seamă nimic din jur. Se uită la Jagannatha şi prinse privirea acestuia. Le era limpede amândurora că, dacă voia să-i ajute, acum era momentul.

Poate că i-ar fi ajutat, dar chiar atunci haina înaintă câţiva centimetri pe podea, către piciorul lui Jagannatha.

— Este o demonstraţie impresionantă de telechinezie, spuse acesta, pe un ton liniştit. Sau cum se numeşte, atunci când mişti o haină de blană cu puterea minţii.

Din instinct, se trase puţin mai în spate, în clipa în care haina înaintă din nou spre el. De astă dată, însă, aceasta continuă să se mişte şi, mai rău, începu să şi mârâie. Jagannatha râse nervos şi se îndreptă către uşa laboratorului, în timp ce haina luă forma familiară a unui câine, mai bine spus, a unui coiot. Mişcarea tânărului fusese înţeleaptă deoarece, o clipă mai târziu, un uriaş şi foarte fioros coiot sări spre el, lătrând tare şi clănţănind turbat din fălci. Americanul dădu bir cu

fugiţii, ca şi celălalt îngrijitor medical şi, spre uşurarea copiilor, care rămăseseră legaţi de paturi, coiotul o luă pe urmele lor.

Între timp, Guru Masamjhasara dobândise o nuanţă deosebită, de roşu-închis, care se transformă, chiar în timp ce-l priveau, în purpuriu, apoi în verde şi, în sfârşit, în negru. Era destul de alarmant şi aşa, dar ceea ce a urmat a fost mai rău. Din urechi, din nări, ba chiar şi de sub unghiile lui murdare a început să-i iasă fum. În clipa următoare, Guru deschise gura şi lăsă să-i scape un urlet care-ţi îngheţa sângele în vine, ca să nu mai pomenim şi despre un nor de fum, apoi lovi şi dărâmă căruciorul pe care se găseau Regele Cobră şi carafa cu apă care, poate, l-ar fi răcorit şi l-ar fi salvat. După aceea, se împletici până în colţul cel mai îndepărtat al laboratorului şi se prăbuşi pe un scaun, între Nimrod şi domnul Rakshasas. Rămase acolo, cu trupul scuturat convulsiv, cu şi mai mult fum ieşind din posteriorul său uriaş.

— A înnebunit, ţipă Dybbuk, răsucindu-se în legăturile strânse, încercând să-l vadă mai bine pe Guru cuprins de spasme.

— Nu cred, se împotrivi John.

Chiar în timp ce vorbea, o flacără subţire şi albastră învălui trupul lui Guru, care începu să ardă, precum fitilul de pe o lumânare imensă.

— Mie mi se pare că e un caz de combustie spontană. Am citit într-o revistă. Câteodată, oamenii iau pur şi simplu foc, fără un motiv anume.

Un miros neplăcut de ars umplu aerul şi, doar după câteva clipe, copii îşi dădură seama că mirosea barba stufoasă şi murdară a lui Guru, acum pârlită de flăcări. Chiar în timp ce priveau, cu o groază amestecată cu fascinaţie, o muscă

verde-albastră, mare, un pic pârlită, dădu buzna afară bâzâind zgomotos din barba cuprinsă de flăcări, de parcă n-ar fi vrut să părăsească de bunăvoie locul în care o dusese atât de bine timp de mulţi ani.

— N-a fost nimic spontan în asta, observă Philippa. Cred că tocmai a aflat că djinnii sunt făcuţi din foc. A aflat chiar pe pielea lui. Ori asta, ori s-a concentrat prea tare asupra ideii de *Neshamah*, focul care arde în noi.

— Oricum, e prăjit, constată Dybbuk.

Din moment ce Guru Masamjhasara nu se mai mişca şi nici nu mai scotea vreun zgomot, în afară de câte un pârâit sau un sfârâit, ca grăsimea încinsă în tigaie, copiii îşi dădură repede seama de faptul că Dybbuk avea dreptate. Guru era mort.

John îşi încordă braţele şi umerii în legături. Dar acestea erau făcute din piele şi imposibil de slăbit.

— Ce ne facem acum? întrebă el.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că o să se-ntoarcă Jagannatha şi-o să ne elibereze, spuse Philippa.

Îşi petrecură următoarele minute strigând după ajutor.

În zadar.

Flacăra albastră care-l învăluia pe Guru se ridică până la un punct galben de deasupra capului său. Curios, dar chipul lui Guru, încă uşor de zărit prin perdeaua de flăcări, arăta ca şi cum, în cele din urmă, ar fi atins un fel de iluminare. Dintr-un punct de vedere, chiar aşa şi era.

— Cred c-o să trebuiască să mai stăm aici şi să-l privim.

Dybbuk râse plin de cruzime, văzând că Philippa îşi întorsese dezgustată privirea de la scena neplăcută. Şi, nefiind genul care să nu facă o remarcă de prost-gust atunci când avea ocazia, adăugă:

— Tot e bun şi el la ceva. Face un foc frumos.

CAPITOLUL 18
EVADAREA DIN PRIZONIERAT

Timp de câteva ore, trupul lui Guru Masamjhasara rămase nemişcat pe scaun, între Nimrod şi domnul Rakshasas, arzând încet, cu o flacără albastră şi limpede. Nefiind în stare să-şi desfacă legăturile strânse care-i ţintuiau de paturi, cei trei copii n-aveau de ales decât să privească şi să-l aştepte pe Jagannatha, ori pe alt îngrijitor medical, ca să-i elibereze. Dar pe măsură ce trecea timpul, iar coiotul era încă liber — copiii îl puteau auzi urlând undeva, departe —, îşi dădură seama de faptul că erau slabe şanse să fie cineva suficient de curajos încât să intre înapoi în laboratoare. Acest lucru i-ar fi aruncat într-o neagră deznădejde, dacă n-ar fi descoperit, în acelaşi timp, că intensa căldură degajată de combustia spontană a lui Guru făcea ca trupurile îngheţate, cel al lui Nimrod şi cel al domnului Rakshasas, *să se dezgheţe*.

Bălţi mari de apă începură să se formeze sub paturile lor şi, în scurt timp, toată podeaua laboratorului mustea de apă. Dându-şi seama de faptul că Nimrod şi domnul Rakshasas, dezgheţaţi, aveau să redevină rapid Nimrod şi domnul Rakshasas conştienţi, copiii începură să strige la ei, sperând că zgomotul avea să-i trezească mai repede, ca şi cum faptul că se aflau aproape de un cadavru arzând n-ar fi fost destul. Treptat, cei doi djinni mai în vârstă începură să respire tot

mai uşor, până când, în cele din urmă, Nimrod scoase un oftat tare, tare adânc, mârâi cu putere, îşi mişcă maxilarele timp de câteva minute, căscă, apoi îşi deschise ochii.

— Nimrod! strigă John, care se afla cel mai aproape de unchiul lui. Te-ai trezit! Slavă Domnului!

Nimrod căscă din nou, clipi buimac şi se ridică încet, ţinându-se de cap ca şi cum ar fi avut o migrenă îngrozitoare.

— S-ajung închis într-o sticlă, dacă nu mă simt groaznic, începu el. De parc-aş fi dormit o sută de ani. Pentru numele lui Solomon, unde mă aflu? Şi ce...

Zărindu-l pe bărbatul arzând de lângă el, Nimrod sări iute din pat.

— Ce i s-a întâmplat?!

— Lasă asta acum, îi spuse John. Desfă-ne legăturile. Stăm legaţi aici de ore întregi.

— Da, da, desigur, zise Nimrod, călcând cu grijă pe lângă trupul încă în flăcări al lui Guru. Iartă-mă, John, dar nu te-am recunoscut, nici pe tine, nici pe sora ta. Nici măcar pe Dybbuk. E Dybbuk? Da, Dybbuk. V-aţi schimbat culoarea de când v-am văzut ultima dată. V-am confundat pe toţi trei cu nişte cetăţeni ai subcontinentului indian.

John îşi clătină capul într-un fel tipic indian şi-i răspunse în hindi:

— Dacă vrei să spui indieni, asta suntem, cel puţin, deocamdată.

În timp ce Nimrod le desfăcea legăturile, copiii îi povestiră totul, de la început, până în clipa în care Guru Masamjhasara luase foc.

— Ce om prost, constată Nimrod. I-aş fi putut spune eu ce urma să se întâmple. Dacă m-ar fi întrebat.

Nimrod se uită mai de aproape la domnul Rakshasas care, fiind mult mai bătrân, nu-şi recăpătase încă luciditatea.

— N-ar fi prima oară când se întâmplă aşa ceva, continuă Nimrod. Pământenii au încercat şi mai înainte să-şi injecteze sânge de djinn. A încercat un cavaler polonez, numit Polonus Vorstius, în anul 1654. A mai fost şi o contesă de Cesena, în 1731. Amândoi au luat foc, bineînţeles. De fapt, chiar cazurile lor au declanşat întreaga teorie a combustiei spontane. Ceea ce este o prostie. Nimeni nu ia foc fără motiv. Ei au luat foc din pricina amestecului dintre sângele de djinn şi bacteriile care se găsesc în număr mare în corpul uman. Atunci când bacteriile se înmulţesc, degajă căldură. Foarte multă căldură. În plus, pământenii au mult mai multe bacterii decât djinnii. Mai ales acum două sute de ani, când oamenii se spălau mai puţin. Bacteriile fac ca pielea oamenilor să ardă mult mai uşor. Sângele de djinn se comportă ca un chibrit şi pur şi simplu îi dă foc.

— Bacterii, ai? interveni Philippa. Cred că asta a fost foarte adevărat în cazul lui Guru. Picioarele şi unghiile lui erau mizerabile. Numai Dumnezeu ştie câte bacterii înfloreau pe pielea lui.

— Nu uita de barbă, completă John. Barba lui arăta ca un cuib vechi de pasăre.

— Ei bine, atunci, înseamnă că asta a fost, murmură Nimrod.

Zărind un obiect strălucitor pe podea, chiar sub patul domnului Rakshasas, se aplecă, ţeapăn, să-l ridice. Era Regele Cobră din Katmandu, talismanul care căzuse acolo atunci când Guru Masamjhasara răsturnase căruciorul.

Îngrijorată, Philippa îşi puse o mână pe umărul domnului Rakshasas.

— O să fie bine, unchiule Nimrod? întrebă ea, mai mult decât speriată, pentru faptul că refacerea prietenului ei cu turban dura atât de mult.

— Domnul Rakshasas e bătrân, foarte bătrân. A fost un mare nenoroc pentru el să fie îngheţat bocnă la vârsta asta. Dar cred că talismanul îl va ajuta.

Nimrod ţinu o clipă Regele Cobră cu delicateţe, înainte să-i ridice mâna domnului Rakshasas şi să-i strângă degetele osoase în jurul nepreţuitului talisman.

— Regăsirea propriilor măsele de minte îi va grăbi, în mod sigur, refacerea.

Chiar în timp ce Nimrod vorbea, domnul Rakshasas îşi deschise ochii.

— Să ştiţi că un om nu se poate bizui pe ochii lui, dacă imaginaţia i-o ia razna, spuse el, privindu-i fix pe cei trei copii care se strânseseră neliniştiţi în jurul patului său. Dar mi se pare că voi, cei trei *balbachhe**, semănaţi leit cu trei copii americani pe care-i cunosc.

— Suntem noi, domnule Rakshasas, îi zise fata, Philippa şi John. Şi Dybbuk.

— Nu sunteţi *bhihari***? Pentru că n-am niciun ban să vă dau.

— Nu, ne-am transformat în indieni ca să ne putem pierde printre localnici.

— Foarte înţelept din partea voastră, îi lăudă domnul Rakshasas. Chiar şi un tigru se abate de la drumul lui, dacă vrea să nu fie zărit.

Privi într-o parte, spre Guru Masamjhasara.

— Păcat că flăcăul acesta nu se pierde pe nicăieri.

— Poate doar într-un incendiu de pădure sau la un grătar, spuse Dybbuk.

---

* *Balbachhe* este cuvântul hindi pentru *copii*. (n.a.)

** *Bhihari* este cuvântul hindi pentru *cerşetori*. (n.a.)

— Ce ţin în mână? Domnul Rakshasas se ridică şi, găsind Regele Cobră în palmă, lăsă să-i scape un oftat prelung şi-şi şterse o lacrimă. Deci e adevărat ce se spune. Ultimul peşte pe care-l prinzi într-o zi ţi se pare la fel de proaspăt ca şi primul.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta? murmură Dybbuk.

— În sfârşit, după atâţia ani, îl am. Domnul Rakshasas clătină din cap şi-i zâmbi lui Dybbuk. Niciodată nu m-am gândit că voi apuca să trăiesc clipa aceasta. Şi mă simt minunat.

— Poţi să le mulţumeşti copiilor pentru asta, îi spuse Nimrod. Dar după ce vom reuşi să ieşim de aici.

Privirea lui era aţintită spre o crăpătură mare, apărută într-o pată neagră de arsură, chiar deasupra trupului în flăcări al lui Guru.

— Ar trebui să ne ocupăm de asta cât mai curând, spuse el. Nu-mi place cum arată tavanul.

— Staţi! îşi aminti John. Nu putem pleca deocamdată, nu fără domnul Groanin. L-au închis pe aici, pe undeva.

— Groanin? se miră Nimrod. Ce caută aici? El urăşte India.

— Are grijă de noi, replică Dybbuk, rece.

Nimrod zâmbi, apoi rosti: QWERTYUIOP, cuvântul lui pentru concentrare. Dar nu se întâmplă nimic.

— Nu e bine, constată el. Sunt încă pe jumătate îngheţat. Va trebui să-l căutăm cu mijloace pământene. Domnule Rakshasas? Poţi merge?

— Da. Domnul Rakshasas coborî din pat, înţepenit. Numai că, uneori, vârsta înaintată pare un preţ mult prea mare pentru înţelepciune şi experienţă, adăugă el, clătinându-se pe picioare.

Gemenii îl ajutară. Cu oasele spatelui trosnind cu putere, bătrânul se îndreptă şi adăugă:

— În clipe ca astea îmi doresc să fi murit tânăr. John, Philippa, lăsaţi-mă să mă sprijin de umerii voştri un pic. Pas cu pas, tot mers înseamnă.

De îndată ce djinnii adulţi se îmbrăcară din nou cu hainele lor, se îndreptară către uşile glisante de sticlă ale laboratorului, fără să privească nici măcar o dată înapoi, în timp ce trupul în flăcări se prăbuşi pe podea, unde continuă să ardă împreună cu scaunul, alimentat de impresionanta cantitate de grăsime a lui Guru.

De acum, devenise limpede faptul că îngrijorarea lui Nimrod, cu privire la incendiu, nu fusese neîntemeiată. Pe lângă faptul că le dezgheţase trupurile, lui şi domnului Rakshasas, căldura degajată de cadavrul lui Guru dăduse foc podelei camerei aflate chiar deasupra laboratorului, iar toată construcţia subterană era acum plină de un fum înecăcios.

— Cum o să-l mai găsim acum pe Groanin? întrebă John.

— Foarte simplu, răspunse Nimrod, începând să strige numele majordomului cât putea de tare.

Copiii reluară strigătul în cor şi, după ce Nimrod le ceru să tacă, aşteptară să audă un răspuns. Dybbuk, ale cărui urechi erau mai ascuţite decât ale tuturor, arătă către hol.

— Pe acolo, spuse el, hotărât. Sunt sigur că am auzit ceva acolo.

Nimrod luă o mască de oxigen şi un mic tub de aer din rezervele laboratorului înainte de a porni după Dybbuk, pentru că ştia prea bine că, spre deosebire de cei cinci djinni, Groanin nu va putea respira.

— Aici, arătă Dybbuk, întorcând cheia în broasca uşii unei camere, care era, cât se poate de limpede, spălătoria.

Majordomul ieşi împleticindu-se, tuşind şi pufnind.

— Mulţumesc Cerurilor, spuse el. Vă zic eu, mulţumesc Cerurilor. Pentru o clipă, am crezut că mă voi transforma în scrumbie afumată. Sau în oricare altă afumătură.

Începu din nou să tuşească şi nu se opri până când Nimrod nu-i fixă masca de oxigen pe faţă.

— Dumneavoastră!? Şi domnul Rakshasas!? exclamă Groanin, uimit să-i vadă, mai întâi pe Nimrod, apoi pe domnul Rakshasas. Cum aţi ajuns aici?

— Guru ne-a răpit, pe mine şi pe domnul Rakshasas, din hotelul nostru din Calcutta, zise Nimrod. Dacă n-aţi fi fost voi, tu şi copiii, am fi zăcut aici mult şi bine.

— Unde e? întrebă Groanin. Mă refer la Guru cel nebun.

— Cred că e foc şi pară, spuse Nimrod. Ceea ce ni se va întâmpla şi nouă, dacă nu găsim repede o cale de ieşire.

Groanin îndesă tubul de oxigen sub braţul lui cel nou şi arătă înapoi, spre coridor.

— Cred că pe-aici se iese. Am auzit mulţi oameni fugind pe-aici, acum vreo oră.

— Groanin! exclamă Nimrod. Observ că ai două braţe.

— Mda... Ei bine, *defendit numerus**, spuse Groanin, făcându-le cu ochiul copiilor, pe deasupra măştii de oxigen. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, nu?

Merseră repede — cel puţin, atât de repede pe cât putea merge domnul Rakshasas — pe holul invadat de fum, trecând de mai multe rânduri de uşi, până când ajunseră la un lift. Spre deosebire de cel tras de măgar, din afara *ashramului*, acesta era electric, dar părea să nu funcţioneze. Dybbuk

* *Siguranţa stă în număr* — în limba latină; dicton anonim.

apăsă de mai multe ori pe buton, chemând cabina, dar nu se întâmplă nimic şi, făcând un pas în spate, cu intenţia să examineze indicatorul etajului, se împiedică de ceva. Era coiotul, doborât de fum. Dybbuk îl ridică şi-l strânse în braţe.

— Nu-l putem lăsa să moară aici, încercă el să explice.

Coiotul, părând să-l recunoască drept prieten, se învioră un pic şi, nemaifiind la fel de fioros ca înainte, începu să-l lingă recunoscător pe faţă pe băiatul djinn.

— Dacă nu putem face ca uşile liftului să se deschidă... murmură Nimrod.

Nu-şi termină fraza, dar tuturor le era limpede la ce se gândea. Nici măcar djinnii nu pot să respire fum la nesfârşit. Mai mult, în scurt timp, rezerva de aer din tubul cu oxigen al lui Groanin avea să se termine.

— QWERTYUIOP! rosti Nimrod din nou, mai tare şi mai grăbit.

Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Nimrod îndreptă spre domnul Rakshasas o privire întrebătoare, dar bătrânul djinn clătină din cap, confirmând ceea ce Nimrod deja ştia: nici el nu-şi recăpătase puţinele puteri care-i mai rămăseseră.

— John? Philippa? Dybbuk? întrebă el. Mai are cineva putere de djinn?

Cei trei copii clătinară, la rândul lor, din capete. Coridorul poate că era plin de fum, dar era încă foarte frig acolo.

— Ce adunătură bună de nimic sunteţi, interveni Groanin, întinzându-i lui Nimrod tubul de oxigen ataşat la masca lui. Poftim, ţineţi asta un pic, cât încerc eu uşa asta. De când mi-au dat copiii un braţ nou, am simţit că ambele mele mâini sunt mult mai puternice. Atunci când m-au închis haidamacii lui Guru, eram sigur c-aş fi putut să-i ridic în aer şi să-i dau cap în cap.

— *Noi* am făcut asta, se mândri Dybbuk. Noi ţi-am făcut braţele mai puternice decât este normal, atunci când ţi l-am dat pe cel nou. Şi, fiindcă tot ai pomenit de asta, de ce *nu* i-ai dat cap în cap?

— Pentru că unul dintre ei mă ameninţa cu o armă, băieţaş zăpăcit, răspunse Groanin. Un braţ puternic înseamnă ceva, dar să fii rezistent la gloanţe este cu totul altceva.

Groanin îşi vârî degetele în crăpătura dintre uşile liftului şi, semănând mai degrabă cu Samson* în templul filistenilor, începu să-şi folosească întreaga forţă ca să le deschidă.

Se auzi un scârţâit metalic, printre norii de fum, ca de navă care trage la ancoră. Pentru o clipă, uşile liftului rezistară asaltului majordomului apoi, dintr-odată, cedară, ca părţile laterale ale unei cutii din carton, îndoindu-se un pic când îşi folosi Groanin umerii şi apoi spatele pentru această sarcină de unul singur.

Gemenii rămaseră cu gura căscată în faţa noii puteri a majordomului şi, pentru o clipă, nici măcar nu observară că nu se vedea liftul.

— Păcat, spuse Groanin.

Dar, pe o parte a puţului liftului, până sus, urca o scară de urgenţă. Fumul se împrăştia deja într-un fel care promitea aer curat, libertate şi, pentru cei cinci djinni, lumina soarelui, atât de importantă şi dătătoare de puteri.

— Putem să urcăm pe scara asta, domnule, îi spuse Groanin lui Nimrod, care rămăsese ţintuit în spate, cu tubul de oxigen în braţe. Nu voi mai avea nevoie de el, domnule,

---

* Personaj biblic, cu o putere impresionantă. Trădat de soţia sa, Dalila, este capturat de filisteni, care-i scot ochii şi-l leagă de una dintre coloanele templului zeului păgân Dagon. Adunându-şi pentru ultima dată forţele, Samson doboară coloana şi, odată cu ea, templul, strivind sub dărâmături o mulţime de filisteni.

adăugă majordomul, smulgându-şi masca de oxigen de pe faţă şi, prinzându-se de scară, începu să urce. Mai bine urc eu primul, pentru eventualitatea în care-ar fi cineva acolo, sus, care să simtă nevoia unui pumn în nas.

În sinea lui, Groanin spera că-l va găsi pe vârful stâncii pe vreunul dintre *sadhaki* sau dintre îngrijitorii medicali, ca să-i administreze o chelfăneală bună, deoarece nu se îndoia că laşii aceia îi părăsiseră, pe el şi pe copii, lăsându-i să moară.

— Da, Groanin, aşa să faci, încuviinţă Nimrod.

Se uită la copii şi se strâmbă.

— Nu-mi vine să cred, zise el, un pământean precum Groanin ne salvează vieţile în felul acesta.

— Dar numai pentru că noi l-am salvat primii, preciză Dybbuk.

— Da, ai dreptate, recunoscu Nimrod. Cred că trebuie să laşi coiotul aici, îi spuse apoi lui Dybbuk. Ai nevoie de amândouă mâinile ca să urci scara, nu-i aşa?

— Cine a spus că o să-l duc în braţe? zise Dybbuk şi, ridicând coiotul deasupra capului, şi-l puse în jurul umerilor, ca pe un guler din blană. O să-l port până sus. Cred că e obişnuit cu asta. Doar până adineauri era o haină de blană. Nu-i aşa, băiete?

Coiotul îl linse din nou pe faţă şi se încolăci comod în jurul gâtului lui Dybbuk. Acesta începu să urce scara, urmându-i pe Philippa şi pe John.

Nerăbdător, Nimrod privi în jur după domnul Rakshasas.

— Ce crezi, domnule Rakshasas? Poţi să urci scara?

Bătrânul privi în sus, în lungul puţului liftului, apoi dădu din cap.

— Se pare că e singurul mod de a avea o viaţă lungă, spuse el. Dar urcă tu primul, Nimrod. Eu te-aş încetini.

Nimrod apucă scara şi puse piciorul pe prima treaptă.

— Vrei să ţin eu Regele Cobră pentru tine? îl întrebă el pe bătrân. Poate că-ţi va fi mai uşor să urci aşa.

— Nu, mulţumesc, veni răspunsul. Domnul Rakshasas îşi îndesă talismanul sub turban. Obiectul acesta nu mă va mai părăsi niciodată.

Cutia liftului bloca partea superioară a puţului, dar, din fericire pentru cei şase oameni şi un coiot, care urcau pe scara de urgenţă, mai era un etaj sub acest nivel. Groanin coborî de pe scară, pe o poliţă îngustă, de unde începu să forţeze uşile de la etajul respectiv, cu braţele lui extraordinar de puternice. De data aceasta, deschiderea uşilor se dovedi mai dificilă decât fusese la baza liftului. Groanin trebuia să fie atent să nu păşească în spate şi să-şi piardă echilibrul, pentru că, fără îndoială, o cădere în puţul liftului i-ar fi fost fatală. În cele din urmă, însă, reuşi, aşa că păşi într-un mic hol, situat chiar sub altar, care ducea către ceea ce părea a fi camera paznicilor. Pe un birou se afla un monitor TV, care încă mai transmitea imagini din laboratoarele subterane, înecate în fum. Oricine ar fi privit înregistrările, i-ar fi văzut foarte clar mai întâi pe Guru luând foc, apoi pe cei doi djinni mai în vârstă revenind la viaţă. Groanin credea că toţi cei din *ashram* fugiseră, înspăimântaţi de ceea ce mai mulţi djinni înfuriaţi le-ar fi putut face paznicilor lor umani.

Groanin merse prin fortul roz până la turnul în care sosea liftul tras de frânghii şi găsi măgarul mâncând ovăz în grajd. Funia fusese tăiată. Liftul dispăruse şi, pentru o clipă, Groanin se întrebă cum aveau să coboare cu toţii de pe stâncă. Asta, însă, până când îşi aduse aminte de faptul că stăpânul lui era un djinn foarte puternic şi că, după ce se va

încălzi sub soarele indian, va stârni, fără îndoială, un alt vârtej, care-i va duce iute pe toţi la Londra.

Încordându-şi muşchii braţelor, Groanin se duse înapoi la altar şi la puţul liftului, unde domnul Rakshasas tocmai ajunsese pe ultima treaptă şi ieşea la lumina înviorătoare a soarelui. Groanin îşi frecă mâinile, un gest pe care nu-l mai făcuse de foarte mult timp, şi spuse:

— Ei bine, domnule, mergem înapoi la Londra, da?

— Nu chiar, răspunse Nimrod, intrând în biroul gărzii. Va trebui să facem un ocol, pe la Calcutta. Am lăsat în camera de hotel un termos, cu doi djinni foarte periculoşi în el.

— Desigur, îşi aminti domnul Rakshasas, tigrii gemeni din Sunderbans. Uitasem cu totul de ei. Da, ai dreptate, Nimrod. N-ar trebui să-i lăsăm pe cei doi aici.

— Tigri? înghiţi Groanin în sec, pălind. Aţi spus tigri?

Avea motive întemeiate să se teamă de tigri, deoarece chiar un tigru îi smulsese braţul stâng original şi-l mâncase. Aşa cum fac tigrii de obicei.

— A, nu trebuie să-ţi faci griji, Groanin, spuse Nimrod. Sunt închişi într-un termos, aşa că n-ai de ce să te temi. Totuşi, trebuie să văd dacă nu s-a întâmplat ceva cu termosul.

Ridică telefonul de pe birou şi sună la Grand Hotel. Dar, după ce ajunse să cunoască uimitoarea sumă de plată pentru camera de hotel, află repede că nu fusese găsit niciun termos. Seiful camerei fusese golit complet.

— Se pare că am întârziat, spuse Nimrod. Cineva ne-a furat tigrii gemeni.

Se întinse la soare, ca o pisică, simţind cum puterea de djinn îi trecea în valuri prin corp. După zâmbetele lor, era limpede că şi cei trei copii şi domnul Rakshasas se simţeau, la rândul lor, mult mai bine. Numai Groanin nu zâmbea.

Majordomul îşi strânse cu drag braţul cel nou.

— Ştiţi, domnule, începu el, dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu merg în Calcutta, după cei doi tigri. N-aş vrea să-mi pierd braţul din nou. Ca să-ţi mănânce un tigru un braţ, asta înseamnă ghinion, dar ca să-ţi mănânce două, ar fi curată neglijenţă.

— Nu cred că mai are rost să ne întoarcem la Calcutta ca să căutăm termosul, Groanin, îl linişti Nimrod. Cred că persoana care l-a furat a dispărut de mult. Nimrod începu să râdă. Mi-ar plăcea să-i pot vedea faţa hoţului, în clipa în care va deschide termosul. Dacă nu-şi va lua măsurile de precauţie cuvenite, va avea o surpriză foarte neplăcută. Nu crezi, domnule Rakshasas?

— Fiecare crimă are şi o pedeapsă, îi răspunse domnul Rakshasas. Dar sunt puţine fapte rele care sunt şi pedepse, în acelaşi timp. Fapta lui Guru Masamjhasara a fost una de acest fel. Iar furtul termosului este o alta. E un lucru dureros să fii prins, dar este de două ori mai dureros să fii prins şi mâncat.

CAPITOLUL 19

CAVEAT EMPTOR*

„Trei dorinţe, trei dorinţe mai presus de obişnuita zgârcenie umană!"

Oleaginus, sclavul pământean al lui Iblis Ifritul, repeta cuvintele acestea în sinea lui şi şi-ar fi frecat fericit mâinile lipicioase, dacă n-ar fi ţinut în ele termosul pe care-l furase din seiful camerei de hotel a lui Nimrod, în Calcutta. Cele trei dorinţe ale lui erau ca şi îndeplinite, se gândea el. Iblis avea să fie atât de fericit atunci când îi va da termosul în care erau prinşi gemenii.

„Trei dorinţe, mai presus de obişnuita zgârcenie umană."

Prima lui dorinţă era să aibă un miliard de dolari. Poate chiar două miliarde. Două erau mai bune decât unul.

Oleaginus tocmai ajunsese în Las Vegas, din New York, unde se dusese după ce plecase din Calcutta, ca să-i verifice pe gemenii pe care oamenii lui Iblis îi supravegheau la reşedinţa familiei Gaunt, pe strada 77 Est. Aşa cum îşi închipuise Oleaginus, cei doi nu erau gemenii adevăraţi, ci o pereche de Altundeva. Era chiar simplu să-ţi dai seama de natura unui Altundeva, dacă erai pregătit să acţionezi hotărât şi fără milă. Un Altundeva n-are suflet, ceea ce înseamnă

* Expresie în limba latină, folosită cu semnificaţia: *Cumpărătorul trebuie să fie atent la ceea ce cumpără.*

că nu poate fi omorât şi, dorind să dovedească faptul că el avea dreptate, iar oamenii lui Iblis se înşelau, Oleaginus adoptase o soluţie radicală, furând un taxi, cu care dăduse peste cei doi gemeni falşi.

Accidentul şi fuga de la locul faptei păruseră chiar reale. O martoră a accidentului, care avusese loc pe bulevardul Madison, leşinase. Chiar exista o adâncitură pe apărătoarea din faţă a maşinii, unde fuseseră loviţi gemenii cei falşi. Dar, chiar în timp ce Oleaginus le cerceta rămăşiţele strivite şi amestecate, ca gemul de căpşuni, cei doi Altundeva dispăruseră fără urmă. Întorcându-se la reşedinţa familiei Gaunt, de pe strada 77 Est, câteva minute mai târziu, Oleaginus nu fusese deloc surprins să-i vadă pe cei doi falşi copii djinni, la fereastra de la etaj. De acum, nu mai avea nicio îndoială. Gemenii adevăraţi erau la el, în termos.

Oleaginus intră în Hotelul Cresus şi, fără să ia în seamă sutele de jucători care mânuiau jocurile de noroc mecanice în aşteptarea marelui premiu, se duse direct la lift şi urcă în apartamentul de lux, repetând în minte povestea pe care o inventase, despre cum îi ajunsese din urmă pe John şi pe Philippa în India, şi folosise farmecul de legare a djinnilor dat de Iblis, astfel încât să-i închidă în cel dintâi recipient pe care-l avusese la îndemână.

Nimic nu se schimbase foarte mult în uriaşul apartament. Panorama spectaculoasă a Las Vegasului era aceeaşi. Iblis purta aceeaşi pijama neagră pe care-o purtase şi atunci când îl văzuse Oleaginus ultima oară. Doar unghiile şi barba îi erau mai lungi, iar şobolanii erau mai mari şi mai răi, chiţăind cu agresivitate în clipa în care Oleaginus intră în camera stăpânului său.

— Măi, măi, măi, măi, măi, să fie! exclamă Iblis. Ia uite ce-a adus pisica! Este chiar Oleaginus, buretele uman. După expresia de pe chipul tău dezgustător, aş spune că fie te-ai împăcat cu ideea de a rămâne hidos pentru tot restul vieţii tale, fie ai veşti bune pentru mine. Pentru binele tău, sper că este vorba despre ultima variantă.

Oleaginus zâmbi neliniştit, încercând să nu ia în seamă tulburarea care-i cuprinsese stomacul. Să stea aproape de Iblis şi de animalele lui favorite, şobolanii, îl făcea mereu atât de nervos, încât ar fi vrut să se ducă direct la toaletă şi să facă pipi timp de câteva minute în şir. Chiar şi atunci când îndeplineai ceva ca la carte, nu ştiai cum va reacţiona Iblis. Djinnul era în stare de orice.

— Am pus mâna pe ei, domnule, începu el, triumfător. Pe gemeni.

Ridică termosul pe care scria „GEMENI", de parc-ar fi fost un trofeu mult râvnit.

— Sunt înăuntru, domnule.

— Oleaginus, este imposibil, zise Iblis. Gemenii sunt în New York. Oamenii mei îi supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu, domnule. Aceia sunt o pereche de Altundeva. Am dat peste ei cu un taxi furat, ca să mă asigur. I-am strivit pe amândoi ca pe nişte gândaci. Păreau morţi de-a binelea amândoi. Sclavul ridică din umeri. Dar, câteva minute mai târziu, erau din nou în viaţă, în casa lor. Ţopăiau pe acolo ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. I-am văzut cu ochii mei.

— Interesant. Iblis era plin de îndoială. Ai folosit farmecul pentru legarea djinnilor pe care ţi l-am dat?

— Da, domnule, minţi Oleaginus.

Iblis zâmbi încet, crud, un zâmbet care pe Oleaginus îl nelinişti la fel de mult ca o încruntare.

— Oleaginus, zise el, aproape că încep să cred că există un scop pentru viaţa ta fără sens.

Iblis îi făcu semn să se apropie.

— Dă-mi termosul.

Oleaginus se apropie de pat, dar, în timp ce se apleca spre stăpânul lui, încercând să-i întindă termosul, unul dintre şobolani, care era cel mai ataşat de Iblis, deveni gelos şi sări chiar la gâtul lui Oleaginus, care, făcând un salt înapoi, se împiedică, gata-gata să cadă cu termos cu tot.

— Nu! strigă Iblis, cu o voce anormal de puternică, şi în acelaşi timp un soi de flacără ieşi din trupul djinnului, arzându-i pe toţi şobolanii şi oprindu-se la doar câţiva centimetri de Oleaginus însuşi.

Şobolanul care sărise la gâtul lui, cu o fracţiune de secundă mai înainte, căzu fumegând pe podea, cu un sunet înfundat, ca un coltuc de pâine mucegăită. În aceeaşi fracţiune de secundă, Iblis înlătură resturile de şobolani arşi de pe corpul său şi, sărind în picioare, înconjură patul şi prinse termosul exact în clipa în care Oleaginus îl scăpa din mâini.

— Văd că nu prea eşti genul de sportiv, Oleaginus, comentă Iblis.

— Îmi pare rău, domnule, dar şobolanul acela aproape că m-a muşcat.

— E o chestiune de gusturi, presupun, spuse Iblis, privind cu lăcomie spre termos.

Traversă podeaua din marmură a apartamentului, îndreptându-se către un detector termic aşezat pe un dulăpior pentru băuturi şi, punând termosul sub lentilele sensibile la căldură, se uită la cele două forme de un roşu-închis, care se mişcau în sus şi în jos în interiorul de sticlă.

Iblis lăsă să-i scape un geamăt de plăcere sadică, văzând ceea ce se afla în termos.

— Fericire, murmură el, fericire, plăcere, bucurie, exaltare, extaz, euforie, desfătare pură, la gândul că...

Mângâie cu un gest aproape drăgăstos termosul, apoi spuse:

— Termos mic şi viteaz! A închis în el nişte copii atât de îngrozitori!

După aceea, se ridică de lângă detector şi-l ţintui pe Oleaginus cu cea mai pătrunzătoare privire.

— Te-ai descurcat bine, spuse el, oarecum surprins. Vreau să spun, pentru un pământean. În mod normal, nu m-aş deranja să-mi respect o promisiune făcută în faţa unui specimen atât de josnic ca tine, Oleaginus. Dar nu în fiecare zi am ocazia să le fac cele mai îngrozitoare şi incredibil de crude lucruri unor copii pe care-i dispreţuiesc şi-i detest. Prin urmare, care să fie răsplata ta? Un IQ* din trei cifre? Sau doar o neruşinată sumă de bani?

Oleaginus se foi neliniştit sub privirea stăpânului său.

— Ăăă... N-aţi spus trei dorinţe, domnule? întrebă el. De fapt, domnule, cuvintele exacte au fost: „Trei dorinţe mai presus de obişnuita zgârcenie omenească".

— Cred că ai dreptate, recunoscu Iblis. Prin urmare, te-ai hotărât la bani, nu? De ce oare nu mă mir? Mereu mă uimeşte faptul că pământenii cărora li se îndeplinesc trei dorinţe nu-şi doresc să fie mai inteligenţi. Sau mai fermecători. Ar fi mult mai folositor decât banii. Banii nu înseamnă nimic, Oleaginus, nimic. Crede-mă pe cuvânt. Sunt doar o adunătură de cifre.

---

* Abreviere de la *Intelligence Quotient*, un coeficient de inteligenţă specific fiecărei persoane în parte, calculat pe baza unor teste complexe.

— Banii sunt numai prima mea dorinţă, domnule.

— Atunci, mai bine pune-ţi prima dorinţă. Iblis se uită la ceas.

Detesta să-i îndeplinească trei dorinţe unui pământean. Era ceva îngrozitor de plicticos pentru el.

— Mi-aş dori să fiu putred de bogat, domnule.

Pentru o clipă, Iblis se amuză cu gândul de a-l face pe Oleaginus mai întâi putred, apoi bogat, dar renunţă, din motive pur egoiste. S-ar fi putut ca Oleaginus să-i fie de folos în continuare.

— Nu vrei să-mi spui o sumă? întrebă el, răbdător. Pentru eventualitatea în care nu înţeleg prea bine la ce te gândeşti.

— Mi-aş dori să am cinci miliarde de dolari, răspunse Oleaginus.

Iblis aşteptă ca Oleaginus să fie mai clar în privinţa monedei, dar văzând că el nu mai zice nimic, pocni repede din degete.

— Gata, spuse el, s-a aranjat. Cinci miliarde de dolari.

Îi întinse lui Oleaginus o foaie de hârtie pe care o făcuse să apară chiar în faţa uimită a servitorului său.

— E un extras de cont de la o bancă dintr-un paradis fiscal, din Jamaica, unde te aşteaptă banii tăi.

Iblis ar fi putut adăuga că era vorba despre dolari jamaicani, care nu sunt nici pe departe la fel de valoroşi ca dolarii americani. (De fapt, un dolar jamaican valorează exact a şaizecea parte dintr-un dolar american, ceea ce înseamnă că, în realitate, cele cinci miliarde de dolari dorite de Oleaginus valorau doar optzeci şi trei de milioane în dolari americani. Cinci miliarde de dolari jamaicani înseamnă mult, dar nu la fel de mult pe cât înseamnă cinci miliarde de dolari

americani.) Nu că Iblis n-ar fi avut puterea de a-i da lui Oleaginus cinci miliarde de dolari americani, dar nu putuse rezista tentaţiei de a-l păcăli. Pe el sau pe oricare alt om, fiindcă veni vorba. Tocmai de aceea au Ifriţii cazinouri, ca să-i înşele pe oameni.

— Mulţumesc, domnule, spuse Oleaginus, cercetând cifrele din noul său cont bancar.

— Care e cea de-a doua dorinţă?

— Mi-aş dori să fiu mai atrăgător, domnule.

— Începi să-mi pui răbdarea la încercare, Oleaginus, ştii? oftă prelung şi trist Iblis.

Pentru scurt timp, îi trecu prin cap să-l transforme într-un magnet şi să urmărească apoi cum toate obiectele metalice din apartament se vor izbi de corpul lui. În loc de asta, i se făcu iarăşi milă de Oleaginus.

— Fii mai clar, omule. Ai grijă la ceea ce-ţi doreşti, altfel nu răspund pentru ceea ce ţi se va întâmpla. Ai vrut să spui: atrăgător ca un magnet?

— Nu, domnule, atrăgător pentru femei, domnule.

— Atunci, spune *aşa*!

— Mi-aş dori să fiu mai atrăgător pentru femei, domnule.

Iblis pocni din degete pentru cea de-a doua oară.

— Gata, s-a făcut, anunţă el.

Oleaginus se întoarse şi se privi într-o oglindă de pe perete.

— Dar arăt la fel ca înainte, constată el, dezamăgit.

— Crede-mă, spuse Iblis, cu cinci miliarde de dolari în bancă, femeile vor fi atrase de tine, fără nicio îndoială. Cea de-a treia dorinţă?

Oleaginus se încruntă, crezând că fusese păcălit, dar nu îndrăznea să se certe cu cineva ca Iblis, care, era limpede, se

plictisise deja să-şi răsplătească servitorul pentru sarcina îndeplinită.

— Mi-aş dori să am un talent, domnule, spuse el, un fel de desăvârşire.

— Bravo, exclamă Iblis. Mă surprinzi, Oleaginus. Un talent... Din moment ce n-ai niciunul, nici vreo altă desăvârşire, cred că este o alegere grea, dar eu mă cam grăbesc. Am o întâlnire cu aceşti doi copii şi cu o sticlă de acid sulfuric.

— Acid?

— Ca să-l torn în termos, bineînţeles. Iblis zâmbi. Picătură cu picătură.

— Ah!

— Prin urmare, era vorba despre un talent. Ce fel de talent vrei să ai? Talentul de a fi amuzant? E prea mult pentru tine. Talentul de a înşela? Nu, poate că deja îl ai pe ăsta. Talentul de a conversa? Mi-ar plăcea să găsesc asta la un pământean.

— Mi-aş dori să fiu un pianist cu adevărat strălucitor, domnule, răspunse Oleaginus. Dintotdeauna mi-am dorit să cânt la pian.

— Excelentă alegere. Asta chiar este ceva care merită să-ţi doreşti. Nici nu ştii cât de norocos eşti. Dac-ai fi spus că vrei să cânţi la chitară, te-aş fi omorât imediat, pentru că mai mult decât orice pe lumea asta îi urăsc pe pământenii proşti care cântă la chitară. Am distrus avioane pline de oameni, doar pentru că pe lista de pasageri se afla câte un tânăr degenerat cu o chitară.

Iblis pocni pentru cea de-a treia oară din degete. Un pian mare, pentru concerte, apăru în colţul camerei, iar Iblis îi făcu semn lui Oleaginus să se aşeze şi să cânte.

— Ce să cânt, domnule?

— Poţi să cânţi orice, aşa că alege ceva care-ţi place, spuse Iblis, dorindu-şi ca sclavul să cânte un *Impromptu* de Schubert.

— Ştiu, domnule. Voi cânta un *Impromptu* de Schubert.

— Ah, *bună* alegere, spuse Iblis.

Abia aştepta momentul în care-i va spune lui Oleaginus c-ar fi fost mai bine să-şi utilizeze cea de-a treia dorinţă ca să scape din sclavie. Şi că banii din Jamaica nu-l vor ajuta cu nimic, dacă va fi obligat în continuare să-l servească pe Iblis. Să aducă lucruri, să care şi să cânte la pian. Dar această revelaţie o păstra ca pe o plăcere pentru viitor, ceva de care să se bucure după ce se va distra dezintegrându-i cu acid, încetul cu încetul, pe gemenii Gaunt. Acest lucru chiar trebuia savurat. Imediat! Ridicând termosul, rosti cu voce tare spre exteriorul metalic al acestuia:

— Aşa, carevasăzică, începu el, John şi Philippa. Nici nu ştiu cum să vă spun cu câtă plăcere vă întâlnesc pe amândoi din nou. Doar că, de data asta, unchiul vostru Nimrod nu mai este aici ca să vă salveze. Cum, de data asta nici eu nu voi mai fi la fel de blând ca data trecută.

Neprimind niciun răspuns, adăugă:

— Ce este, Marizilor*? Nu mai sunteţi sfidători? Mă dezamăgiţi. Iblis râse. Dar îmi veţi implora mila până când voi termina cu voi.

Încă neauzind nimic, Iblis se încruntă. Nu se putea bucura la fel de mult de chinul duşmanilor săi, dacă nu-i auzea cum se chinuiesc. Rânjind oribil, Iblis scutură termosul cu furie, preţ de câteva clipe, ca un pilot de curse care agită sticla cu şampanie după ce-a câştigat un Mare Premiu.

---

* John şi Philippa Gaunt făceau parte din tribul de djinni Marid.

— Gata, zise el, asta ar trebui să vă mai înmoaie.

Iblis îşi lipi urechea de termos.

— V-a mâncat pisica limba, ai? Foarte bine. Mă obligaţi să fiu violent.

Rostind numele lor şi cuvântul lui de concentrare, care era TETRAGRAMMATONITIS, pentru a-i supune pe cei doi copii djinni voinţei lui, deschise termosul metalic şi-l aşeză pe podea. Spre marea lui surpriză, nu se întâmplă nimic. Niciun pic de fum, niciun fel de *transsubstantizare*. Nimic.

Iblis privi acuzator spre Oleaginus, care cânta cu multă îndrăzneală bucata pentru pian de Schubert. Tocmai era pe punctul să-i reproşeze lui Oleaginus că a greşit, fiindcă termosul era gol, când îşi dădu seama de faptul că-i văzuse totuşi pe cei doi djinni plimbându-se în recipient, la detectorul termic.

— Ştiu că sunteţi acolo, zise el, cu asprime. Aveţi cinci secunde să ieşiţi, înainte să umplu termosul cu acid sulfuric.

Aproape imediat, din termos începu să iasă fum — cam mult pentru doi copii, ceea ce ar fi putut să observe şi Iblis, dacă n-ar fi fost atât de încântat de sine. De asemenea, fumul era mult mai închis la culoare decât ar fi trebuit. Fumul rezultat din *transsubstantizarea* unui djinn din tribul Marid este alb. Dar acest nor de fum, care se despărţi repede în două, era aproape negru.

— Aşa mai merge, spuse Iblis.

Încă nu-şi dădea seama de faptul că nu era, totuşi, în ordine. Nici împreună, doi djinni tineri, precum John şi Philippa, n-ar fi fost în stare să-l înfrunte pe un djinn atât de puternic precum Iblis. El ştia asta şi de aceea se purta atât de neglijent.

— Dacă sunteţi cuminţi, poate, am spus poate, că nu vă voi dizolva cu acid şi nici nu vă voi îngropa de vii în deşert.

Eliberaţi din termosul în care stătuseră închişi, cei doi djinni aşteptară până în ultimul moment să-şi reia înfăţişarea de tigri. Cu o mahmureală cumplită, însetaţi şi foarte, foarte înfometaţi — ca să nu mai spunem zgâlţâiţi şi furioşi — erau gata să se răzbune cumplit. Dar simţiseră prezenţa unui djinn foarte puternic şi ştiau că surpriza era cea mai bună tactică a lor, deoarece îşi mai dăduseră seama şi de faptul că djinnul acesta îi confundase cu altcineva.

— Îmi puneţi răbdarea la încercare, zise Iblis, în timp ce norii de fum refuzau în continuare să ia vreo formă. Foarte bine, dar să nu spuneţi că nu v-am averti...

Nu apucă să-şi termine propoziţia, pentru că de îndată cei doi tigri, fiecare cântărind vreo mie de livre, cât nişte cai mai mici, săriră în acelaşi timp. Unul dintre ei îşi înfipse colţii în braţul lui Iblis, iar celălalt îl apucă de cap. Deoarece aveau avantajul surprizei, Iblis n-avu timp să se concentreze şi să-şi folosească puterea. Mârâind cu putere, cei doi tigri îl răniră pe Iblis foarte rău şi poate că l-ar fi ucis, dacă n-ar fi fost Oleaginus care, văzându-şi stăpânul atacat, fugi direct spre lift. Laşitatea şi necredinţa lui, deşi de înţeles, fură de ajuns să-l salveze pe Iblis pentru că, zărindu-l pe Oleaginus, primul tigru djinn renunţă să mai molfăie braţul lui Iblis şi sări asupra servitorului.

— Nu mă mânca, eu sunt doar pianistul*! strigă Oleaginus, în clipa în care tigrul îl apucă de picior, apoi de gât.

---

* Parafrază a cunoscutului afiş din cârciumile Vestului Sălbatic, prin care pistolarii puşi pe răfuială erau îndemnaţi să-l cruţe pe pianistul din local: *Don't shoot me, I'm only the piano player!*

Înfruntându-se acum doar cu un tigru, Iblis avu un răgaz de o secundă să-şi tragă răsuflarea, ceea ce-i fu de-ajuns ca să-şi pronunţe cuvântul de concentrare şi să-şi abandoneze trupul omenesc, acum definitiv sfârtecat, în ghearele tigrului. Iblis îşi scoase repede spiritul din apartament, zburând pe scările de urgenţă şi în cazinoul Hotelului Cresus, unde sute de bărbaţi şi femei îşi pierdeau banii la jocurile mecanice.

Revenindu-şi după şocul întâmplării, Iblis începu să caute un alt corp.

CAPITOLUL 20
ULTIMA REFLECTARE

Era timpul să plece din fortul roz şi din *ashramul* acum părăsit, ca să zboare înapoi, acasă. Dar în ce parte trebuiau să zboare? Spre est sau spre vest? Dacă te îndrepţi spre est şi nu spre vest, Lucknow este mai aproape de Palm Springs decât de New York. Dar, dacă zbori spre vest din Lucknow, Londra este pe drumul spre New York. Factorul hotărâtor în rezolvarea dilemei fu chiar mama lui Dybbuk, doctoriţa Sachertorte. Nimrod se îngrozi când află că ea încă nu ştia unde-i era băiatul, nici măcar dacă mai era în viaţă sau nu. De aceea, se luă hotărârea ca Nimrod, domnul Rakshasas şi Groanin să zboare spre vest, înapoi la Londra, iar cei trei copii să stârnească un vârtej separat şi să zboare spre est, la Palm Springs, de dragul lui Dybbuk.

— Mama ta e speriată de moarte din cauza ta, Dybbuk, îi spuse Nimrod, cu toată seriozitatea. Biata femeie, mai ales după ce a trecut prin atâtea. Şi ceea ce au făcut John şi Philippa a fost rău, dar cel puţin mama lor a stat liniştită, în timp ce ei erau plecaţi, mulţumită celor doi Altundeva.

— Ei bine, nu sunt prea mulţi îngeri prin Palm Springs, se apără Dybbuk. Cel puţin, nu-i vezi. Iar eu nu ştiu niciunul dispus să-mi facă o clonă. Dybbuk zâmbi amărât. Asta, în cazul în care eu sunt cel adevărat. Nu mai sunt sigur de

nimic. Oricum, biata femeie, cum îi zici tu, poate c-o merită, pentru ceea ce a făcut.

Chipul lui Nimrod deveni gânditor.

— Ah, înţeleg, spuse el straniu. *Aia*!

Nimrod rosti cuvântul *aia* într-un fel care-i făcu pe gemeni să creadă că *aia* — orice-ar fi fost — era ceva despre care Nimrod ştia totul. De aceea, erau mai mult decât curioşi să ştie ce era *aia*.

— O învinovăţeşti pe *ea*, nu?

— Nu cred că eu sunt primul care-o învinovăţeşte, spuse Dybbuk. Tu nu?

— Dybbuk, poate c-ar trebui să vorbim puţin între patru ochi, zise Nimrod, conducându-l pe Dybbuk, care era însoţit de coiot, înapoi în camera gărzilor şi închise uşa în urma lor.

— Mă întreb ce-o fi fost *aia*, începu Philippa.

— Îl ştii pe Dybbuk, ridică John din umeri.

— De fapt, nu prea. Nu cred. În ciuda tuturor lucrurilor prin care-am trecut împreună, ceva nu e în ordine cu Dybbuk. Ceva ce nu pot defini încă.

— Exagerezi, răspunse John.

În adâncul inimii, însă, ştia că Philippa avea dreptate. Simţise că, în privinţa lui Dybbuk, ceva nu era destul de clar pe cât ar fi trebuit să fie.

— Exagerez? Atunci care să fie marele secret dintre el şi Nimrod?

Atunci când cei doi apărură din camera gărzilor, după aproape cincisprezece minute, nu oferiră nicio explicaţie şi nici nu le fu cerută vreuna. Orice ar fi discutat, fusese ceva personal şi, în ciuda curiozităţii lor arzătoare, gemenii încercară să-i respecte intimitatea prietenului lor. Dacă Dybbuk ar fi vrut să le vorbească despre asta, aveau la dispoziţie mai multe ore, cât avea să dureze călătoria lor cu vârtejul.

De îndată ce Nimrod făcu să se reverse apă în laboratoarele subterane, asigurându-se astfel că incendiul fusese stins, se îndreptară către cel mai înalt punct din fort, turnul în care găsea liftul cu frânghie, ca să-şi pornească vârtejurile.

— Ce-o să se-ntâmple cu el? întrebă Philippa.

Se referea la măgăruşul care învârtise mai înainte cabestanul, ridicând liftul pe lângă marginea stâncii. Acum, că frânghia fusese tăiată de membrii *ashramului*, care fugiseră, animalul stătea tăcut în grajdul lui, mâncând fân şi bucurându-se de odihnă şi linişte.

— Philippa are dreptate, spuse Dybbuk, care nu se mai despărţea de coiot — era clară intenţia de a-l lua cu el în vârtej până la Palm Springs. Nu-l putem lăsa aici!

— Desigur, există adăpostul acela pentru măgari, în Cork, îşi aminti domnul Rakshasas. Ar putea nimeri şi mai rău decât acolo. L-am putea lua cu noi, după care-l vom trimite la Cork.

— Un măgar care soseşte cu vârtejul, constată Nimrod.

— Există un început pentru toate, spuse domnul Rakshasas. Chiar şi în Cork. Va fi un Pegas* irlandez. Aşa îl vor numi, dacă-l va observa cineva.

Îşi luară apoi rămas-bun, iar Philippa, care urma să conducă în prima parte a drumului, tocmai voia să stârnească vârtejul, când Groanin o opri.

— N-ai uitat ceva? o întrebă el. Voi trei, copii, aţi rămas indieni. Mai mult, şi eu la fel. Mulţumesc, domnişoară, dar aş vrea culoarea mea originală înapoi. Nu mă deranjează să recunosc, eu şi stomacul meu ne-am simţit de minune ca indieni. A fost o experienţă de neuitat şi mi-a dat o nouă perspectivă asupra noţiunii de străin. Poate cam târziu,

* Armăsar înaripat din mitologia greacă.

totuşi. Dar eu sunt ce sunt, adică un flăcău gras, chel şi cu pielea roz, din Moss Side.

— Credeam că eşti din Manchester, domnule Groanin, îi spuse John.

— Moss Side *este* Manchester, fiule, nu uita!

Aşa că, de îndată, cei trei copii se prinseră de mâini şi, rostindu-şi diferitele cuvinte pentru concentrare, îl transformară pe Groanin şi deopotrivă pe ei înşişi la loc, revenind la culoarea lor normală. Dar, pentru că ştiinţa nu poate fi desfăcută, nici măcar de puterea djinnilor, putură să vorbească în continuare limba hindi, lucru foarte *kam ka* (folositor), dat fiind că mai mult de un miliard de oameni vorbesc limba aceasta.

Semănând din nou cu ei înşişi, copiii îşi luară iarăşi rămas-bun, apoi Philippa începu să ridice vârtejul.

— Aduceţi-vă aminte să nu zburaţi prea repede, strigă Nimrod, mai ales pe deasupra Oklahomei.

Dar vântul îi purtă cuvintele departe, fără să fie auzite de copii şi, în mai puţin de un minut, aceştia porniseră-n zbor către est, făcându-le cu mâna celor trei siluete rămase în turn.

— O să-mi fie dor de copii, spuse Groanin.

Domnul Rakshasas îşi desfăşură turbanul şi, scoţând Regele Cobră, pe care-l pusese acolo pentru mai multă siguranţă, îl privi, gânditor.

— Ce vei face cu el? întrebă Nimrod.

Razele soarelui picară asupra capului de smarald al talismanului, în timp ce domnul Rakshasas îl studia recunoscător, apoi i-l dădu lui Groanin.

— Uite, zise el, tu eşti puternic. Smulge smaraldul şi măselele de minte, te rog.

— Sunteţi sigur? îl întrebă Groanin.

— Foarte.

Groanin făcu aşa cum i se spusese şi, rupând Regele Cobră în trei bucăţi — corpul din aur, capul din smarald şi coada din măselele de minte —, i le înmână pe toate domnului Rakshasas.

— Sunt mulţi oameni săraci în India, zise acesta.

Cântări smaraldul în palmă, ca pe un ou, apoi îl lăsă să cadă în buzunar.

— Smaraldul va fi tăiat în mai multe bucăţi. Acestea, împreună cu aurul, vor fi vândute ca să-i ajute pe săraci. Cât despre măselele mele, clătină el din cap, mai bine le-am arunca undeva, pe drumul de întoarcere. Marea Mediterană poate fi un loc bun, sau Canalul Mânecii. Nimeni nu va mai pune mâna pe ele, niciodată!

Philippa îi duse până la Hakone, o staţiune termală de lângă Muntele Fiji, cel mai înalt din Japonia. Ar fi rămas mai mult în Japonia, ţara pe care copiii îşi doriseră dintotdeauna s-o viziteze, dar gemenii erau nerăbdători să ajungă acasă şi să-şi vadă părinţii. Din Japonia, fu rândul lui John să-i poarte în cea de-a doua etapă a călătoriei, adică spre insula Maui, aflată la şaptezeci de kilometri mai la nord de Hawaii şi pe la jumătatea Oceanului Pacific. De acolo, pilotă Dybbuk, pentru cea de-a treia parte a călătoriei, către coasta de vest a Statelor Unite şi mai departe, către Palm Springs.

— Mi se pare ciudat să mă întorc, mărturisi el. Parc-aş coborî din al nouălea cer.

Philippa clătină din cap, încercând să-i arate simpatie. Nu uitase că prietenul cel mai bun al lui Dybbuk, Brad, şi tatăl acestuia fuseseră omorâţi în Palm Springs.

— Cum rămâne cu poliţia? îi aminti John.

— Mă descurc eu cu poliţia, spuse Dybbuk, rece. Doar sunt djinn, nu? Începu să râdă. Dacă o să-mi pună prea multe întrebări nechibzuite, îi fac să dispară.

Philippa şi John schimbară o privire. Câteodată le era greu să-şi dea seama dacă Dybbuk glumea sau nu.

— Mama ta va fi foarte fericită să te revadă, spuse Philippa, care murea de curiozitate să afle despre ce discutase Dybbuk mai devreme cu Nimrod.

— Mda.

Dybbuk nu prea era convins şi zâmbi doar atunci când coiotul îi linse mâna cu afecţiune.

— Îl voi numi Colin, hotărî Dybbuk. Îl voi păstra ca animal de casă.

Îl mângâie pe coiot pe cap şi-l trase în joacă de urechi.

— Bietul de tine, atâţia ani petrecuţi pe post de haină de blană! Cred că eşti mort de foame.

Asta, însă, nu mai era adevărat. De când îl scosese din liftul fortului roz, Dybbuk îi dăduse lui Colin cel puţin trei bucăţi suculente de friptură, de care făcuse rost cu ajutorul puterilor sale de djinn.

Un coiot nu era tocmai un animal de casă obişnuit, şi Philippa se întrebă cum va reacţiona mama lui Dybbuk, şi dacă el va încerca să ţină animalul în casă în ciuda împotrivirii ei. Doctoriţa Sachertorte i se păruse mereu o femeie de treabă. Ce făcuse, oare, de era atât de supărat Dybbuk pe ea? Atunci când, în cele din urmă, aterizară pe un teren de golf care se învecina cu locuinţa lui Dybbuk, nu se mai putu abţine şi-l întrebă direct.

— Tu nu te superi niciodată pe părinţii tăi? o întrebă el, în loc de răspuns.

Copiii mergeau de-a lungul pajiştii verzi, iar Dybbuk lovi cu piciorul o minge de golf care zăcea acolo, apoi o alta.

— Ba da, răspunse Philippa. Dar există supărare şi răzbunare, iar tu despre ultima vorbeai cu Nimrod. Răzbunare pentru ceea ce ţi-a făcut mama ta.

— Uite ce este, Phil, zise Dybbuk, în timp ce înaintau pe potecă, noi trei am trecut prin multe împreună. Suntem prieteni, corect?

Gemenii aprobară din cap.

— Atunci, hai să nu stricăm prietenia întrebându-mă tot felul de lucruri despre care nu sunt pregătit să vorbesc. În timp ce eram la *ashram*, am descoperit ceva important. Am făcut o legătură. Un lucru care s-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar asta-i o problemă personală, a mea şi a familiei mele. O să vă povestesc eu odată, promit. Dar nu chiar acum, bine?

— Bine, se învoiră gemenii, urmându-l pe Dybbuk în casa care era un fel de *hacienda** mexicană.

De îndată ce doctoriţa Sachertorte îl văzu pe Dybbuk, sări în sus de fericire şi-l îmbrăţişă strâns.

— Unde-ai fost până acum? întrebă ea, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Am crezut că te-am pierdut, Dybbuk. Am fost îngrijorată de moarte din cauza ta.

Dybbuk o lăsă să-l îmbrăţişeze un pic, înainte s-o dea uşor la o parte şi să-i explice — cu ajutorul unor exclamaţii ajutătoare din partea lui John şi a Philippei — exact ceea ce se întâmplase. În timp ce el vorbea, doctoriţa Sachertorte se tot uita la coiot şi la gemeni, neliniştită. În clipa în care Dybbuk termină de povestit, ea nici nu aduse vorba despre

* Fermă, în limba spaniolă.

vreo pedeapsă pentru fiul ei. În loc de asta, părea mult mai preocupată de lucrurile pe care gemenii le lăsaseră în New York.

— În tot acest timp, aţi lăsat acasă, în locul vostru, doi Altundeva? întrebă ea.

— Da, mi-e teamă că da, răspunse Philippa.

— Asta explică multe, murmură doctoriţa Sachertorte.

— Cum ar fi? întrebă John, dându-şi seama, pentru prima dată, de faptul că, poate, ceva nu era în ordine.

— Nimic. Dar aş zice că e timpul ca voi doi să vă duceţi acasă. Nu credeţi? Dacă-mi amintesc bine, un Altundeva nu durează decât un eon. Cât înseamnă asta? Unsprezece zile?

— Mai exact, 11,574074074074074074074074074 zile, preciză John, uitându-se la ceas. Potrivit ceasului meu, mai avem o zi la dispoziţie.

— Nu-l veţi certa pe Buck, doamnă Sachertorte, nu-i aşa? întrebă Philippa. N-ar fi plecat niciodată la Londra şi apoi în India, dacă n-am fi fost noi, John şi cu mine.

— Nu, draga mea. Doctoriţa Sachertorte îşi scutură capul deosebit de frumos. Nu mă voi supăra pe el. Sunt bucuroasă că s-a întors acasă. Aici este locul tău, da?

Femeia zâmbi un pic tristă, iar gemenii simţiră că le ascundea ceva, nu despre ea, nici despre Dybbuk, ci chiar despre John şi Philippa.

— Are dreptate, îi spuse John Philippei. Ar trebui să plecăm.

Se întoarse să-şi ia rămas-bun de la Dybbuk, dar nu era nici urmă de el.

— Unde a plecat?

— Probabil sus, în camera lui, zise doctoriţa Sachertorte, făcând un semn spre scări.

Îl găsiră pe Dybbuk privindu-şi oglinda sufletului. Gemenii nu-l mai văzuseră niciodată atât de trist şi dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

Zărindu-i pe gemeni în pragul dormitorului, Dybbuk aruncă în grabă un cearşaf peste oglindă şi clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, împingându-i uşor afară din cameră.

Apoi, închise uşa în spatele lor.

— Prin urmare, plecaţi, le zise Dybbuk şi, afişând un zâmbet, îi strânse mâna lui John şi o sărută pe Philippa pe obraz.

— Da, zise John.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. A fost distractiv, nu-i aşa? În pofida relelor.

— Da, răspunse Philippa, acum foarte nerăbdătoare să plece. A fost distractiv.

Zburară către est, peste Arizona, New Mexico şi Texas. Dar, undeva deasupra Oklahomei, Philippa începu să zboare prea repede şi, înainte să-şi dea seama, vârtejul lor dădu naştere unei tornade. În partea aceasta a Statelor Unite, tornadele nu sunt ceva neobişnuit, dar în acea perioadă a anului, din fericire, erau mai rare. Temperaturile în statele centrale fuseseră foarte ridicate şi aerul Oklahomei mustea de umiditate, iar vârtejul Philippei crease un curent de aer vertical. La mai puţin de cincisprezece minute după ce intrară pe teritoriul acestui stat, gemenii se treziră deasupra unui vârtej de tornadă în toată regula, un con negru şi mare de vânt, care culcă la pământ câteva lanuri de porumb şi smulse un hambar întreg, înainte să reuşească să-l controleze.

— Asta se întâmplă dacă te grăbeşti prea tare, îi spuse John.

— Nu m-am putut abţine, recunoscu Philippa. Mi-e teamă de ceea ce vom găsi acasă. Sunt sigură că doctoriţa Sachertorte ne ascundea ceva.

— Chiar se *purta* ciudat, remarcă John. Dar, pe de altă parte, şi tu ai fi cam ciudată, dacă l-ai avea pe Dybbuk drept fiu. După cum se uita la oglinda sufletului, parcă văzuse o fantomă.

— Poate că se gândea la prietenul lui, Brad, presupuse Philippa. Dybbuk n-are prea mulţi prieteni. Probabil că-i va fi dor de el. Cred că de-aia era atât de supărat. Ce altceva ar putea fi? întrebă ea, ridicând din umeri.

Philippa nu era nici ea convinsă de propriile argumente şi rămase tăcută până când ajunseră în New York, unde, la adăpostul întunericului, aterizară cu vârtejul în Central Park, chiar lângă statuia lui Alice în Ţara Minunilor. De acolo, nu mai aveau decât foarte puţin de mers pe Bulevardul Parcului şi pe Madison, până la strada 77 şi acasă.

John îşi găsi cheia de la uşă şi intrară încet, pentru eventualitatea în care părinţii lor sau doamna Trump s-ar fi aflat cu cei doi Altundeva. Casa era anormal de tăcută, şi nu se auzea decât ticăitul ceasului vechi din hol, în liniştea stranie. Copiii urcară scările pe furiş. Ajungând la etajul şapte, se opriră pentru o clipă, ghemuiţi sub balustradă, în timp ce, prin uşile dormitoarelor lor, îşi zăriră dublurile. John 2 stătea în fotoliul preferat al lui John, citind, în timp ce Philippa 2 era absorbită în scrierea unei poezii. Amândoi erau fără pată de curaţi şi de aranjaţi, de parcă fuseseră scoşi din cutie. Fascinaţi, gemenii se priviră pe ei înşişi timp de câteva minute, până când John se plictisi să se vadă atât de cuminte şi intră în dormitor.

— Bună! spuse el.

John 2 ridică privirea din cartea pe care o citea. Spre groaza sa, John constată că John 2 citea Biblia.

— Spune-mi că n-o citeşti de când am plecat, zise el.

— Numai seara, îi răspunse John 2.

John lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Dar eu nu fac aşa ceva. Nu c-ar fi ceva rău să citeşti Biblia, desigur. Doar că, ei bine, nu sunt atât de cuminte.

La fel de îngrozită, Philippa se uită la ceas.

— Nici eu, îi zise ea Philippei 2. Acum m-aş fi uitat la televizor, în loc să scriu ce-oi fi scriind tu acolo.

— E o poezie, explică Philippa 2. Mai precis, un *haiku*. O poezie japoneză. Îi întinse poezia Philippei. Are exact şapte-sprezece silabe. Cinci, şapte şi cinci. Ce crezi?

Philippa citi cu voce tare acel *haiku* compus de dublura ei.

— O dorinţă-chin, Un peşte-a vrut de la djinn: Înc-un peşte lin.

Philippa ridică din umeri.

— E drăguţă, zise ea politicoasă. Dar John are dreptate. De obicei, noi nu suntem atât de cuminţi cum sunteţi voi. Mă mir că mama n-a chemat-o pe Jenny Sachertorte. E doctoriţa noastră, a djinnilor.

— Mama voastră nu mai e aici, spuse Philippa 2. A plecat.

— A plecat? Ce vrei să spui? o întrebă Philippa pe clona ei. Unde-a plecat?

— A plecat de-acasă.

— Nu e posibil, o contrazise John. N-ar fi plecat fără să ne spună.

— Ne-a spus *nouă*, îi explică John 2.

— Credea că vorbeşte cu *voi*, adăugă Philippa 2.

— Mi se părea mie c-am auzit ceva, răsună o voce cunoscută şi, uitându-se în jur, gemenii îl văzură pe unchiul lor Nimrod urcând scările. Mă tem că, de fapt, cei doi Altundeva au dreptate, Philippa. Mama voastră *chiar* a crezut că vorbeşte cu voi.

— Despre ce să vorbească? întrebă John. Nimrod, ce se petrece?

— Nici eu n-am aflat decât după ce am ajuns la Londra, le spuse el, încet. Şi, cum am aflat, am venit încoace în grabă, cu alt vârtej. Ayesha, Djinnul Albastru din Babilon, a murit, iar mama voastră a plecat să-i ia locul.

Gemenii rămaseră tăcuţi. Dintr-odată, o mare parte din ceea ce se întâmplase în Irak, cu doar câteva luni mai înainte, căpăta sens. Acum înţelegeau de ce Philippa putuse să plece din Iravotum atât de uşor.

Nimrod încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama că aţi ghicit deja singura explicaţie posibilă. Mama ta a fost de acord să-ţi ia locul, Philippa, şi să devină următorul Djinn Albastru. De aceea a plecat. Din câte-am aflat până acum, se pare că este deja acolo, în Iravotum.

— O să mergem după ea, spuse Philippa, şi-o s-o aducem înapoi.

— Nu, se împotrivi Nimrod.

— De ce nu? John a venit după mine. A dovedit că se poate asta. Ştiu totul. Treizeci de zile, de atât e nevoie ca să-ţi împietrească inima suficient încât să devii un adevărat Djinn Albastru.

Philippa îl privi pe John.

— Noi o să reuşim, John, nu-i aşa?

John, care ştia cât de grea fusese călătoria lui, se aşează şi clătină din cap, cu un aer sumbru.

— O să fie foarte greu, zise el. Incredibil de greu. Dar sunt sigur că putem. O s-o aducem înapoi.

— Mi-e teamă că nu se poate, zise Nimrod. Nu şi de data asta. Mama voastră e o femeie deşteaptă, foarte deşteaptă.

— Ce vrei să spui? Ce-a făcut?

— S-a asigurat că nu veţi putea pleca din New York, cel puţin timp de treizeci de zile. Nimrod oftă. Până atunci, va fi prea târziu.

— Nu ne poate opri, insistă Philippa, nu şi dacă vrem cu adevărat să plecăm.

— Veniţi cu mine, le spuse Nimrod, coborând scările. Dar trebuie să vă pregătiţi pentru un alt şoc.

Nimrod deschise uşa biroului domnului Gaunt şi intră, urmat îndeaproape de John şi de Philippa. Li se arătă o imagine neobişnuită. În fotoliul de piele de lângă birou stătea un bătrân, într-un halat din mătase. Lui John i se păru cam de vreo optzeci de ani, dar Philippa crezu că era chiar mai bătrân. Niciunul dintre copii nu-l recunoscu pe bătrân şi abia după un timp îşi dădură seama cine era.

— Tată? şopti Philippa.

Bătrânul zâmbi uşor, dar nu spuse nimic, ca şi cum nu mai putea să vorbească. Îngroziţi, gemenii se furişară lângă el. De aproape, nu mai aveau nicio îndoială. Bătrânul era chiar tatăl lor, Edward Gaunt.

— Ce ţi s-a întâmplat, tată? întrebă John şi, cu ochii plini de lacrimi, luă mâna osoasă şi pătată a tatălui său.

Edward Gaunt mârâi şi salivă fără să-i bage în seamă.

— Înainte de a pleca, mama voastră a aruncat o vrajă matusalemică asupra lui, le explică Nimrod. Aceasta îi accelerează metabolismul şi produce îmbătrânirea într-un ritm mult mai rapid. După aceea, le-a explicat clonelor voastre că, pentru fiecare zi în care nu veţi fi aici, ca să ţineţi vraja sub control cu puterile voastre de djinni, el va îmbătrâni cu douăzeci de ani. Desigur, n-avea de unde să ştie că vorbea cu cei doi Altundeva, în loc de propriii copii. De aceea a îmbătrânit atât de mult tatăl vostru.

— Tu nu-l poţi ajuta? întrebă Philippa.

— Din păcate, nu. E vraja făcută de Layla şi nu mă pot amesteca.

— Ce ne facem? se văită Philippa.

— E numai din vina noastră, zise John. Dacă n-am fi plecat în India, tata ar fi fost ca mai înainte.

— Ascultaţi-mă, le spuse, cu asprime, Nimrod. Dacă n-aţi fi plecat în India, eu şi cu domnul Rakshasas am fi dormit încă, îngheţaţi bocnă. Mai mult ca sigur că am fi rămas acolo foarte mult timp. Cel puţin, atât cât i-ar fi trebuit lui Guru Masamjhasara să găsească Regele Cobră.

Nimrod îi mângâie cu afecţiune mâna scheletică lui Edward Gaunt.

— Totuşi, după părerea mea, procesul de îmbătrânire este reversibil. Cu alte cuvinte, tatăl vostru va fi din nou ca înainte. În cele din urmă. *Dar asta numai dacă niciunul dintre voi nu pleacă de-acasă în căutarea mamei voastre.* Va trebui să aveţi răbdare.

Nimrod rămase tăcut, ca şi cum l-ar fi deranjat ceva.

Philippa ghici despre ce era vorba.

— Îmi pare rău, Nimrod, zise ea. Cred că-ţi părem foarte egoişti. Am uitat să ne purtăm frumos. Ayesha a fost mama ta.

— Şi mie-mi pare rău, adăugă John.

— Mulţumesc, John, Philippa, le răspunse Nimrod.

Din buzunarul hainei, Nimrod scoase un trabuc mare şi-l aprinse.

— Prin urmare, începu el, scoţând un nor de fum, după câte vedeţi, iese din discuţie s-o urmăriţi pe Layla până-n Iravotum. Nu merge, de data asta. Trebuie să staţi amândoi aici, timp de treizeci de zile, să aveţi grijă de tatăl vostru, ca să nu mai îmbătrânească.

— Ce-o să se-ntâmple cu ea, unchiule Nimrod? îl întrebă John, îndurerat.

Deja îi era dor de mama lui. Casa nu mai era un cămin fără ea.

— Îşi va îndeplini destinul, John. Asta se va întâmpla. Aşa cum vom face cu toţii.

Philippa scutură din cap.

— Nu suport să mă gândesc la ea acolo, în palatul acela înfiorător, singură.

— Va sta acolo doar treizeci de zile, o consolă Nimrod. După aceea, se va duce în Berlin. Acolo are o reşedinţă oficială. O veţi putea vedea atunci, deşi vă avertizez de pe-acum că nu va mai fi aceeaşi. În plus, nu e singură, are un însoţitor.

— Domnişoara Glumjob?

— Cred că domnişoara Glumjob s-a întors în Statele Unite, în Carolina de Nord, mai precis. Nu, mă referam la altcineva.

— Cine? întrebară gemenii în cor.

— Vă amintiţi de băiatul acela din Guyana Franceză, flăcăul care căuta prin gunoaie, asupra căruia Iblis a aruncat un *diminuendo*, după ce l-a eliberat din sticluţa de parfum în care-l închiseserăm noi?

— Da, spuse John. Îl chema Galibi Magãna şi farmecul l-a transformat într-un fel de păpuşă vie.

— Mama îl ţinea într-o cutie de pe dulapul din camera ei, zise Philippa. Din când în când, îl scotea de-acolo, se uita la el şi-i promitea să-l transforme la loc, într-o bună zi. Vrei să spui că l-a luat cu ea?

— Potrivit celor spuse de cei doi Altundeva, făcu Nimrod un semn din cap în direcţia scărilor, exact aşa s-a întâmplat. Sunt sigur că vrea să folosească puterea Djinnului Albastru ca să rupă vraja şi să-l transforme din nou în băiat normal.

— Poate să facă aşa ceva? întrebă John. Poate să-i învingă puterea lui Iblis?

— E Djinn Albastru. Poate face cam tot ce vrea.

— Iar Galibi va fi însoţitorul ei? întrebă Philippa. Precum domnişoara Glumjob?

Dacă Philippa părea supărată de acest gând, se întâmpla fiindcă, în realitate, chiar era. Scuturându-şi nervoasă capul, continuă:

— Dar eu ce aveam? Aş fi putut s-o însoţesc eu.

— Şi eu, zise John.

Nimrod clătină din cap.

— Nu i-ar fi plăcut. Şi, în mod sigur, nu şi-ar fi dorit asta pentru voi. Dar va fi o viaţă mai bună pentru Galibi. Îi va fi mult mai bine decât să stea pe dulap, sau să fie căutător prin gunoaie. Aşa va primi o educaţie bună şi va avea mai multe perspective. Când va fi mare, cred că mama voastră îi va găsi ceva, o slujbă, poate. Sau îi va îndeplini trei dorinţe. Cine ştie?

— Asta mi-a dat toată viaţa peste cap, spuse Philippa, luând mâna tatălui ei. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, Nimrod. E o mare porcărie.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi privi, pierdută, pe fereastră.

— Ar fi putut fi mai rău, încercă Nimrod să-i consoleze. Cred că trebuie să vă amintiţi mereu de asta, ca să puteţi depăşi acest moment.

— Mai rău decât plecarea mamei de acasă? pufni John. Nu cred c-ar putea fi ceva mai rău.

Nimrod îi lăsă singuri un timp. John avea dreptate. Nu era nimic mai rău decât plecarea mamei lor de acasă. Şi el îşi amintea când mama lui, Ayesha, plecase de acasă, şi durerea cu care el şi Layla trăiseră luni întregi după aceea. Chiar şi tristeţea provocată acum de moartea Ayeshei nu era nimic în comparaţie cu durerea de atunci. Pierderea era un lucru, dar respingerea — aşa cum o percepuseră el şi cu Layla — era cu totul altceva. Hotărî să rămână cu nepoţii lui, peste noapte.

De dimineaţă, cei doi Altundeva dispăruseră.

— Mă bucur c-au plecat, recunoscu John. Începuseră să-mi dea fiori.

— Puteai să le spui să plece mai devreme, îi zise Nimrod. Cred că asta era tot ce trebuia.

— N-am vrut, îl lămuri Philippa. Tu ţi-ai cerut vreodată ţie însuţi să pleci?

— Ăăă... nu, recunoscu Nimrod.

— Nu e uşor, zise John.

— Cât timp au stat aici? întrebă Nimrod.

— Un eon, răspunse John. 11,57407...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Nimrod din înşiruirea zecimalelor. Ştiu ce înseamnă un eon.

— Atât a spus Afriel că vor rămâne.

— Îngerii ştiu ce spun, în general. De aceea este mereu bine să-i asculţi, când apar în viaţa ta. Este adevărat, unii dintre ei pot fi chiar prea sinceri. Un pic prea buni. Dar este

bine să fii atent la ei, atunci când sunt prin preajmă. Ei ştiu tot felul de lucruri pe care djinnii nu le pot şti, lucruri secrete. Misterele universului. Mi-am adus aminte! Cum vi s-a părut Dybbuk, înainte să-l părăsiţi?

— Straniu, răspunse Philippa, ca de obicei.

— Ba nu, o contrazise John, nu e adevărat. Era mai straniu decât de obicei. Atunci când am plecat, se uita în oglinda sufletului. Şi nu voia s-o vadă altcineva.

— Dar aţi văzut ceva? îi întrebă Nimrod. Aţi reuşit să aruncaţi o privire în oglinda sufletului lui?

Gemenii clătinară din cap.

— A acoperit-o la loc, spuse John, înainte ca noi să apucăm să vedem ceva.

— E foarte important. V-a spus măcar ce a văzut?

— Nu, răspunse John, dar orice-ar fi fost, nu l-a făcut prea fericit. De fapt, abia îndrăznea să se uite.

— Mă întreb... murmură Philippa.

— Ce anume? zise Nimrod.

— Mă întrebam de ce-i era atât de greu lui Dybbuk să se uite la propriul suflet, răspunse fata. E pus pe şotii, încăpăţânat, capricios. E chiar crud, uneori. Dar e doar un băiat. Vreau să spun că nu poate fi ceva foarte rău, care să-i întunece sufletul.

— Ţi-am spus mai demult că sunt şase triburi de djinni, începu Nimrod. Dar, teoretic, sunt şapte, deoarece uneori se naşte un djinn care nu este nici Marid, nici Ifrit, nici Jinn sau Ghul, nici Jann sau Shaitan. E un hibrid din două triburi. În acest caz, între Marizi şi Ifriţi.

— Dar nu înţeleg, se miră Philippa. Doamna Sachertorte este din tribul Marizilor, sunt sigură. La fel şi domnul Sachertorte.

— Asta-i foarte adevărat, spuse Nimrod. Dar mai este ceva. Un lucru dificil, mai ales pentru Dybbuk. Domnul Sachertorte nu este tatăl adevărat al lui Dybbuk. Chiar el a descoperit asta abia de curând. De aceea, el şi doctoriţa Sachertorte nu mai locuiesc împreună.

— Vrei să spui că Dybbuk este pe jumătate Marid, pe jumătate Ifrit? întrebă John.

Nimrod încuviinţă din cap.

— Din păcate, da, John. Există o parte bună în Dybbuk, dar există şi o parte rea. Asta vede când se uită în *synopados*. În spatele luminii şi al frumuseţii, pândeşte ceva negru şi vrednic de dispreţ. Iar în Dybbuk se duce o luptă între cele două — Binele şi Răul — care vor să-i stăpânească sufletul. De aceea sunt bucuros că v-aţi împrietenit cu el. Cu ajutorul vostru, copii, sunt sigur că Binele va ieşi învingător.

— Bietul Dybbuk, îl compătimi Philippa. Dar cum de s-a-ntâmplat? Doamna Sachertorte pare o femeie foarte drăguţă.

— Pentru că Iblis a aruncat o vrajă asupra domnului Sachertorte şi i-a luat locul.

— Doar nu vrei să spui că Iblis e tatăl lui Dybbuk? se miră John.

— Din păcate, da.

— Şi Dybbuk ştie?

— Bineînţeles, răspunse Nimrod. Dar e un mare secret, întunecat. Nimeni altcineva nu ştie, în afara celor din familie. Cred că nici măcar Iblis nu ştie.

— Dar cum se face că ştii tu, îşi dădu seama Philippa, dacă e un secret atât de întunecat?

— Vă amintiţi de exorcizarea care l-a inspirat pe Guru Masamjhasara să spere că va deveni el însuşi djinn?

— Da, răspunse John. L-ai exorcizat pe prim-ministru. Guru a spus că acesta fusese posedat de un djinn. O fetiţă de vreo doisprezece ani.

— Acea fetiţă era Faustina, sora lui Dybbuk.

— Cea care a dispărut? îşi aminti Philippa.

— Aţi aflat despre asta?

— Într-un fel, recunoscu Philippa. I-am văzut portretul în casa mătuşii lui Dybbuk, de pe insula Bannermann.

— Prin urmare, aţi ajuns şi acolo, nu-i aşa?

— Acolo se ascunsese Dybbuk, îl lămuri John, atunci când îl căutau adepţii lui Guru. Se pare că era foarte apropiat de Max, majordomul gorilă al mătuşii lui.

— Da, aşa era...

Nimrod se opri, gânditor, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

— Ne povesteai despre Faustina, îl îmboldi Philippa.

— Da, reveni Nimrod. Faustina era considerată un copil foarte talentat. Un copil de aur. De pildă, era o jucătoare de *djinnversoctoannular* chiar mai bună decât tine, Philippa. Era admirată de djinnii de peste tot. Era isteaţă, raţională. Faustina mi-a povestit că Iblis era tatăl lui Dybbuk, în timpul în care-mi desfăşuram exorcizarea. La vremea respectivă, soţii Sachertorte locuiau în Londra, iar mama ei, Jenny, care tocmai îl născuse pe Dybbuk, era o mare admiratoare a prim-ministrului. Doar de la distanţă. Nu se întâlniseră niciodată, înţelegeţi. Atunci când Faustina a aflat despre Iblis, s-a hotărât să facă ceva în privinţa asta. Ascultând-o deja de câteva luni pe mama ei vorbind despre cât de minunat era prim-ministrul, Faustina a ajuns la concluzia că el era singura persoană suficient de puternică încât să-l închidă pe Iblis. De aceea l-a posedat. Era un copil foarte încăpăţânat. Cel puţin, în privinţa asta, semăna leit cu Dybbuk.

Bineînţeles că totul a mers pe dos. Nu mai posedase pe nimeni până atunci. E chiar uimitor că a reuşit să-l stăpânească atât de mult timp din prima. Dar a făcut greşeala să-şi păstreze propria voce, ceea ce a demascat-o imediat. Atunci, totul i-a scăpat de sub control. Sentimentul de putere a devenit prea mult pentru ea. Dându-şi seama de faptul că prim-ministrul n-o putea ajuta în niciun fel, s-a supărat pe el, dar şi pe mama ei. Tocmai atunci am apărut eu şi, neştiind că era vorba despre Faustina, am făcut exorcizarea şi am scos-o din corpul prim-ministrului. După exorcizare, am aflat cine-l posedase pe prim-ministru. De aceea, am plecat să-i caut corpul Faustinei. În cele din urmă, l-am găsit ascuns în Muzeul Figurilor de Ceară al Doamnei Tussaud*. Am aşteptat şi am tot aşteptat, dar spiritul Faustinei nu s-a mai întors ca să-şi recupereze trupul. Cel puţin, asta credeam. După aceea mi-am amintit, cam târziu, de mostra de sânge pe care doctorul Warnakulasuriya — aşa se numea Guru Masamjhasara pe atunci — i-o luase prim-ministrului, în timpul consultului şi înainte de exorcizare. Aşa ceva este teribil de riscant pentru un djinn, în timpul unei experienţe în afara corpului. Vedeţi voi, copii, o mică parte din sufletul ei a fost pierdută pe vecie. De aceea n-a mai putut să se adune la loc şi să intre înapoi în trup. Nu în întregime.

Nimrod pufăi din trabuc.

— Asta a descoperit Dybbuk în India. A pus totul cap la cap şi şi-a dat seama că Guru Masamjhasara vorbea despre sora lui. Despre sora pe care el n-o cunoscuse niciodată.

---

* Celebru muzeu din Londra, în care numeroase personalităţi din diferite domenii sunt înfăţişate sub forma unor statui confecţionate din ceară. A fost înfiinţat de sculptoriţa Marie Tussaud, în anul 1835. În prezent, există muzee *Madame Tussaud's* şi în New York, Las Vegas, Amsterdam, Hong Kong şi Shanghai.

— Bietul Dybbuk, spuse John.

— Biata *Faustina*, spuse şi Philippa. Oare ce s-a întâmplat cu ea?

— Corpul ei a fost dus la un spital din apropiere, pentru djinnii bolnavi, le răspunse Nimrod. Acolo a rămas, în comă, până în ziua de azi. Cât despre spiritul ei, ridică Nimrod din umeri, am făcut multe cercetări. Prin toată Londra. La fel şi Jenny Sachertorte. Dar n-am găsit nimic. Nu e uşor să găseşti o fantomă, nici măcar pentru noi, djinnii. Nici nu era ataşată cum trebuie de ceva anume, cum ar fi o casă, sau o grădină. Poate că încă mai pluteşte pe undeva.

— Ce groaznic, făcu Philippa.

— Da, aşa e, murmură Nimrod.

Rămase tăcut un timp. Apoi, inima îi tresări în piept ca un animal în cuşcă. De ce nu se gândise la Faustina mai înainte? Desigur! Faustina! Ea ar fi putut fi răspunsul tuturor problemelor. Trebuia să-l întrebe mai întâi pe domnul Rakshasas, bineînţeles. Apoi, trebuia să facă unele cercetări la spitalul privat în care încă mai era ţinut trupul fără suflet al Faustinei. Dar, dac-ar fi putut să-i găsească sufletul rătăcitor, exista o mică, subţire, infimă, minimă, foarte îndepărtată şi improbabilă speranţă că, într-un fel, cândva, împotriva destinului, el ar fi putut rezolva o problemă, în timp ce sora lui, Layla, s-ar fi putut întoarce în casa ei dragă şi la familia ei iubitoare. Dar nu voia să le dea speranţe copiilor, nu încă. N-ar fi fost cinstit. Ar fi fost prea crud. Dacă nu reuşea? Mai bine să nu le spună nimic, se hotărî el. Cel puţin, pe moment. Până atunci, John şi Philippa trebuiau să suporte pierderea şi să-şi întărească astfel caracterul.

— Curios, nu-i aşa? vorbi Nimrod, în cele din urmă. Felul în care lucrurile se leagă între ele. Un lucru duce la altul, care

duce la altceva şi de aici te pomeneşti înapoi la început. Mă rog, pe aproape. Nimic nu există rupt de restul lumii.

Gemenii nu spuseră nimic. Nimrod crezu că se gândeau încă la biata Faustina şi la Dybbuk. De fapt, ei se gândeau la mama lor, care rămăsese fără copii, fără soţ şi fără prieteni, la îngrozitoarea izolare la care era supusă şi la faptul că, orice-ar fi spus Nimrod, acum ea trăia ruptă de restul lumii, ca o fantomă. Nedreptatea era de nesuportat.

În timp ce minutele treceau unul după altul, începură să se gândească la modul în care, într-o bună zi, vor schimba lucrurile şi o vor aduce înapoi la ei, pentru totdeauna. Sau, cel puţin, pentru cât însemna totdeauna.

Fără să-şi mişte buzele, *copiii lămpii* rostiră un jurământ, un jurământ telepatic, pe care numai gemenii l-ar putea rosti, că vor îndrepta ei lucrurile. *Orice-ar însemna asta pentru neamul djinnilor şi pentru cel al oamenilor.*

— Cred că va trebui să locuiesc împreună cu voi de-acum, le spuse Nimrod. Măcar până când lucrurile se întorc la normal.

Ridică din umeri ruşinat, în clipa în care le întâlni privirile amărâte şi-şi dădu seama că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Nu, nu-i bine spus normal, continuă el. Nu va mai fi aşa vreodată. Nu, voi sta aici doar un timp. Vă voi ajuta să treceţi prin această perioadă grea. Şi Groanin, dacă vreţi. Şi domnul Rakshasas. Suntem cu toţii aici pentru voi, copii. Şi vă vom sta alături, în orice vreţi voi să faceţi.

Philippa vorbi prima.

— Ce ironie, nu? Doi djinni care nu-şi pot dori ceea ce vor cu adevărat. Ai fi crezut că aşa ceva e posibil?

— Vă voi spune un lucru pe care mi l-a spus şi mie, mai demult, domnul Rakshasas, copii, cu mulţi ani în urmă. Mereu am socotit aceste vorbe folositoare. Cred că sunt

adevărate, indiferent de ceea ce sunteţi, djinni sau pământeni. Iată: *Să nu pui niciodată un iadeş în loc de şira spinării.* Câteodată, trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să ne dăm seama că un fapt rămâne fapt, deoarece dorinţa noastră nu-l poate schimba. Dac-am încerca să schimbăm totul în lume, potrivit dorinţelor noastre, n-am fi decât nişte copii.

— Dar suntem copii, protestă John.

Nimrod zâmbi, după care-i mângâie, mai întâi pe John, apoi pe Philippa, cu drag.

— Nu mai sunteţi, John, spuse el, încet. Nu mai sunteţi!

CUPRINS

Nota autorului 7
Prolog 10
Capitolul 1. Desene animate 34
Capitolul 2. Petrecerea de aniversare 47
Capitolul 3. Dinţi şi unghii 69
Capitolul 4. Gemeni 80
Capitolul 5. Insula Bannermann 93
Capitolul 6. Dervişul Verde 117
Capitolul 7. Unora le place fierbinte 130
Capitolul 8. Rece ca gheaţa în Calcutta 154
Capitolul 9. *Nunc Fortunatus Sum* 166
Capitolul 10. Mai mult ca perfect 186
Capitolul 11. Şoapte necugetate 197
Capitolul 12. Sectanţii 218
Capitolul 13. Fântâna dorinţelor 238
Capitolul 14. Ochiul fermecat 248
Capitolul 15. Cea de-a noua Cobră 263
Capitolul 16. Cu sânge rece 276
Capitolul 17. Iluminarea spontană 296
Capitolul 18. Evadarea din prizonierat 314
Capitolul 19. *Caveat emptor* 327
Capitolul 20. Ultima reflectare 339

Aventura începe cu o dorință...

Aprecieri pentru *Akhnaton și djinnii captivi:*

„Cunoscutul scriitor de thrillere țese, în primul său roman pentru copii, o ingenioasă intrigă în jurul temei lămpii fermecate... Având în rolurile principale niște copii djinni cu puteri adevărate de a face magie adevărată, povestea câștigă noi deschideri, captivante prin maniera inedită în care abordează tema bine-cunoscută..." — *Booklist*

Aprecieri pentru *Babilonul Djinnului Albastru:*

„Kerr vine cu o bogată practică într-ale fantasticului și o solidă bază de cercetare pentru legendele create de el, dăruind poveștii și variatelor sale episoade o textură bogată... Talentul stilului și intriga bine conturată îi va răsplăti pe toți cei care vor citi și care cu siguranță vor îndrăgi această serie." — *The Horn Book Magazine*

Aprecieri pentru *Cobra, regele din Katmandu:*

„Distractivă și plină de acțiune." — *The Times*

www.corintjunior.ro

ISBN (10): 973-7644-54-9

ISBN (13): 978-973-7644-54-1